MARSLI'NIN YAZARINDAN

ARTEMİS

AY'DA BÜYÜDÜYSEN,
KARANLIK TARAFININ OLMASI KAÇINILMAZ.

ANDY WEIR

ithaki

Andy Weir

On beş yaşından beri programcılık yapan ve hâlihazırda yazılım mühendisi olarak çalışan Andy Weir, ilk romanı *Marslı*'yı internette yayımlamasının ardından büyük bir ilgiyle karşılaştı. Bu ilginin ardında yayın hakları satın alınıp basılan roman, Ridley Scott tarafından filme çekildi. Yazar ikinci romanı *Artemis* ile kazandığı başarıyı devam ettiriyor.

Artemis
Andy Weir

Orijinal Adı: *Artemis*

İthaki Yayınları - 1327

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
3. Baskı, Ekim 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-776-4

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Emre Aygün, 2018
© İthaki, 2018
© Andy Weir, 2017

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Bu çeviri Penguin Random House LLC'nin bir departmanı olan Crown Publishing Group'un alt markası Crown ile yapılan anlaşma gereğince yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

:::::::::

ANDY WEIR

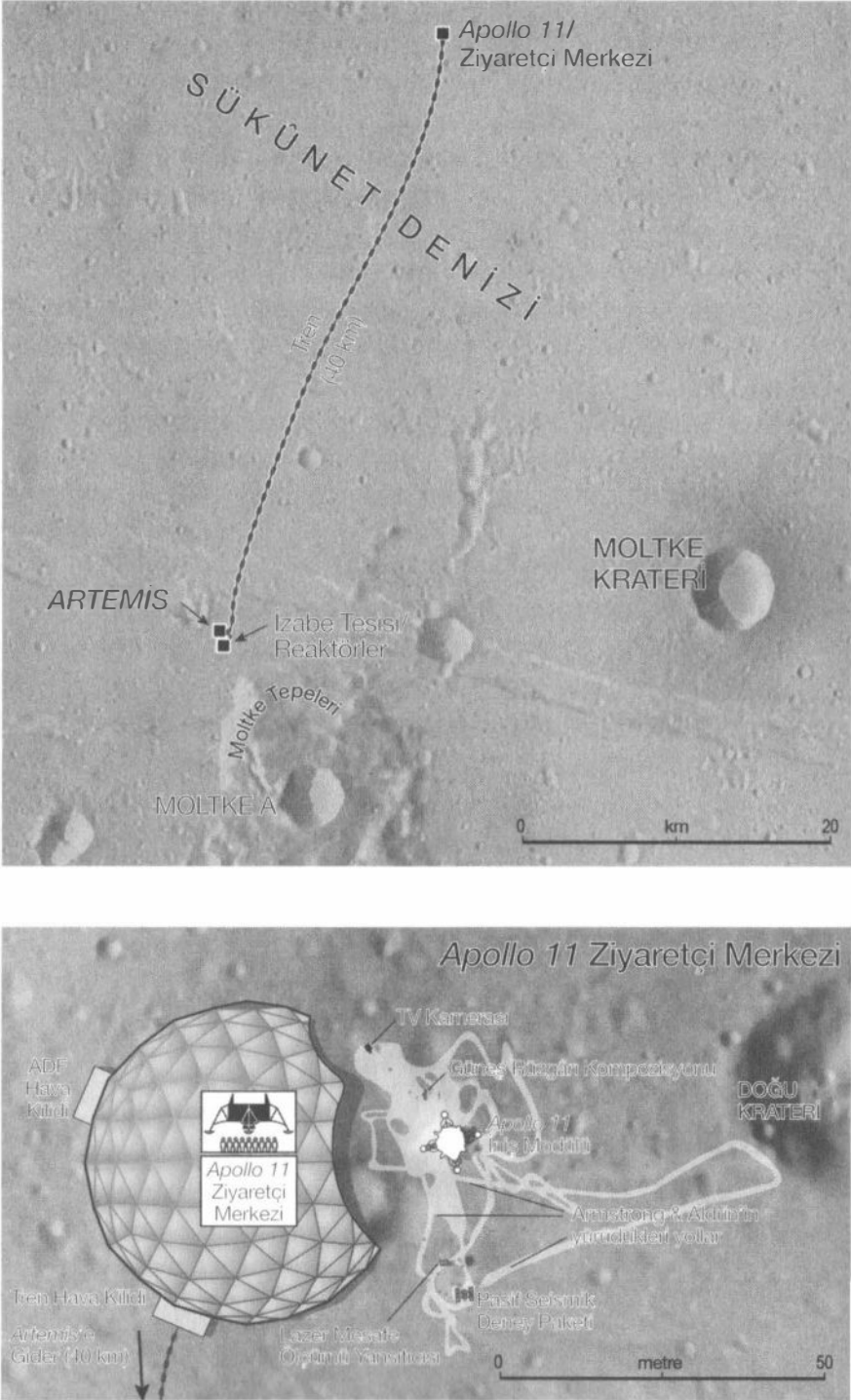
ARTEMİS

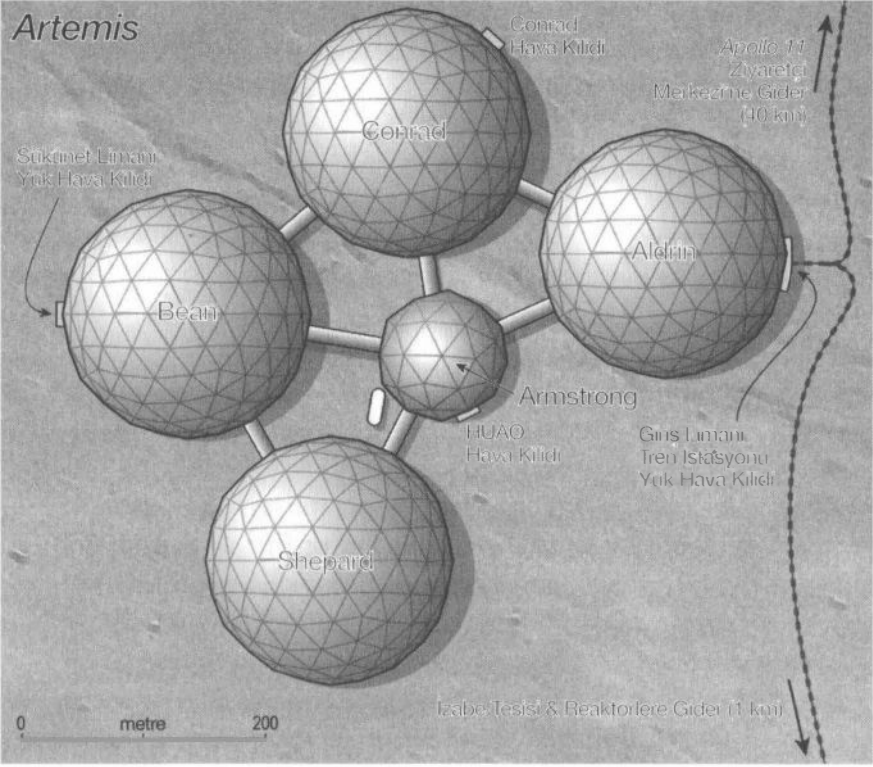
Çeviren

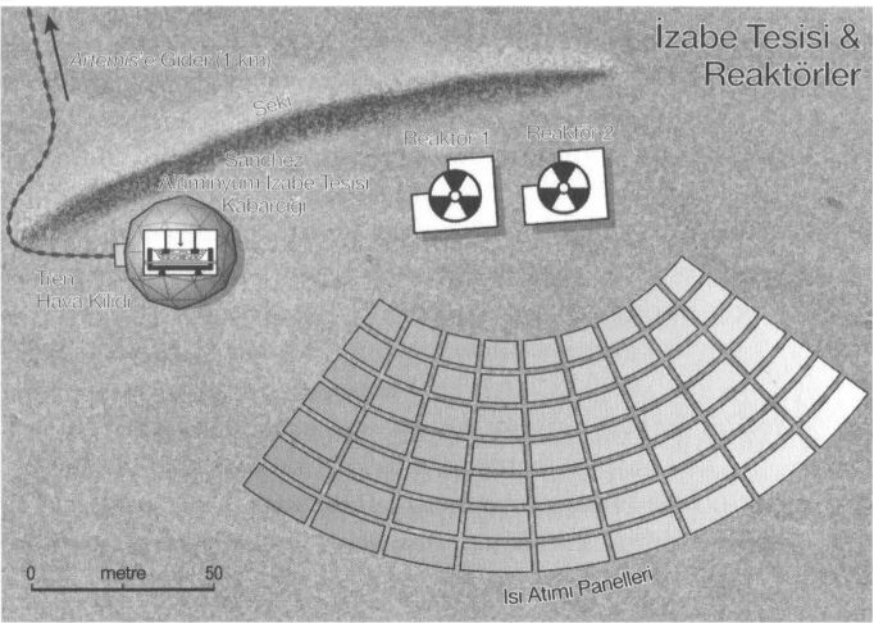
Emre Aygün

ithaki

Michael Collins, Dick Gordon, Jack Swigert, Stu Roosa,
Al Worden, Ken Mattingly ve Ron Evans için.
Ne yazık ki hak ettikleri değeri görmüyorlar.

Apollo 11/
Ziyaretçi Merkezi
SÜKÜNET DENİZİ
Tren
(10 km)
MOLTKE
KRATERİ
ARTEMİS
İzabe Tesisi/
Reaktörler
Moltke Tepeleri
MOLTKE A
0
km
20
Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi
TV Kamerası
ADF
Hava
Kilidi
Güneş Rüzgârı Kompozisyonu
DOĞU
KRATERİ
Apollo 11
Apollo 11
Ziyaretçi
Merkezi
Armstrong & Aldrin'in
yürüdükleri yollar
Tren Hava Kilidi
Pasif Sismik
Deney Paketi
Artemis'e
Gider (10 km)
Lazer Menzile
Odaklı Yansıtıcı
0
metre
50

Artemis
Conrad Hava Kilidi
Apollo 11 Ziyaretçi Merkezine Gider (10 km)
Conrad
Sükunet Limanı Yük Hava Kilidi
Aldrin
Bean
Armstrong
HUAO Hava Kilidi
Giriş Limanı Tren İstasyonu Yük Hava Kilidi
Shepard
İzabe Tesisi & Reaktörlere Gider (1 km)
0
metre
200

İzabe Tesisi & Reaktörler
Artemis'e Gider (1 km)
Şeki
Reaktör 1
Reaktör 2
Sanchez Alüminyum İzabe Tesisi Kabareği
Tren Hava Kilidi
0
metre
50
Isı Atımı Panelleri

1

Conrad Kabarcığı'nın devasa kubbesine doğru gri, tozlu zeminde zıplaya zıplaya ilerledim. Kubbenin, etrafında kırmızı ışıklı bir halka olan hava kilidi can sıkacak kadar uzaktaydı.

Yüz kiloluk teçhizat taşırken koşmak kolay iş değil – ay yerçekiminde olsanız bile. Fakat insanın canı tehlikede olunca ne kadar hızlı ilerleyebildiğini görseniz şaşarsınız.

Bob hemen yanımda koşuyordu. Telsizden sesi cızırdadı: "Tankımı elbisene bağlamama izin ver!"

"E o zaman sen de ölürsün."

"Kaçak çok büyük," dedi nefes nefese. "Tanklarından kaçan havayı gözümle *görebiliyorum*."

"Sağ ol, iyi gaz verdin."

"ADF uzmanı benim burada," dedi Bob. "Derhal dur ve çapraz-bağlantı yapmama izin ver!"

"Olumsuz." Koşmaya devam ettim. "Kaçak alarmı devreye girmeden hemen önce bir pat sesi duydum. Metal yorgunluğu. Vana bağlantısından gelmiş olmalı. Çapraz-bağlantı yaparsan keskin bir kenarda kendi hortumunu delersin."

"Bu riski göze alıyorum!"

"Ben göze almana müsaade etmiyorum," dedim. "Bu konuda bana güven, Bob. Metalden anlarım."

Uzun ve eşit aralıklarla sıçramaya başladım. Ağır çekimde yol alıyormuşum gibi geliyordu ama bunca ağırlıkla ilerleme-

nin en uygun yolu buydu. Kaskımın göstergesi hava kilidinin elli iki metre ötede olduğunu söylüyordu. Kolumdaki göstergelere göz attım. Göstergeyi izlerken oksijen rezervim dibi gördü. Ben de gözlerimi kaçırdım.

Uzun sıçrayışlar işe yaradı. Acayip hızlanmıştım. Bob'u bile geride bıraktım ve adam aydaki en yetenekli ADF ustasıdır. İşin sırrı şu: Yere her dokunduğunda sıçrayışına biraz daha ivme ekle. Tabii ki bu bir yandan da her sıçrayışın daha beceri gerektirmesi demek. İyi ayarlayamazsanız, yüzüstü yere yapışıp kayarsınız. ADF elbiseleri sağlam olur ama regolit üzerinde kayak yapmasanız daha iyi.

"Aşırı hızlı ilerliyorsun! Düşersen kaskının ön yüzü kırılabilir!"

"Uzay boşluğu solumaktan iyidir," dedim. "On saniyem ya var ya yok."

"Ben çok arkandayım," dedi. "Beni bekleme."

Ne kadar hızlı gittiğimi ancak Conrad'in üçgen plakaları görüşüme girdiğinde fark ettim. Biraz *çabuk* yaklaşıyorlardı.

"Siktir!" Yavaşlayacak zaman yoktu. Son bir kez sıçradım ve öne doğru bir takla attım. Zamanını tam ayarladım –yetenekten çok şans sayesinde– ve duvara ayaklarımla vurdum. Tamam, Bob haklıymış. Gerçekten aşırı hızlı gidiyormuşum.

Yere düştüm, can havliyle ayağa kalktım ve hava kilidinin kapı kolunu yakaladım.

Kulaklarım açıldı. Kaskımın içinde tiz alarmlar çalıyordu. Tank son demlerindeydi – kaçakla daha fazla başa çıkamıyordu.

İterek hava kilidinin kapısını açtım ve içeri düştüm. Ciğerlerime hava çekmeye çalıştım ve görüşüm bulanıklaştı. Hava kilidinin kapısını tekmeleyerek kapadım, acil durum tankına uzandım ve pinini çekip çıkardım.

Tankın tepesi pat diye fırladı ve odaya hava doldu. Hava o kadar hızlı çıktı ki havanın hızlı genleşmesinin neden olduğu soğumayla beraber yarısı sise dönüştü. Bilincim yarı açık yarı kapalı halde yere yığıldım.

Elbisemin içinde nefes nefeseydim ve bulantımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Vücudumun kaldıramayacağı kadar büyük efor harcamıştım. Oksijensizliğin ağrısı başıma vurmaya başladı. En azından birkaç saati vardı. Ayda irtifa hastası olmayı başardım gerçekten.

Tıslama yavaş yavaş azaldı ve bitti.

Bob nihayet kapıya vardı. Küçük, yuvarlak pencereden içeri baktığını gördüm.

"Durum raporu?" dedi telsizden.

"Bilincim açık," dedim nefes nefese.

"Ayağa kalkabilir misin? İstersen destek çağırayım?"

Bob beni öldürmeden içeri giremezdi – hava kilidinin içinde hasarlı bir elbiseyle yatıyordum. Öte yandan şehirde yaşayan iki bin kişiden herhangi biri, hava kilidini şehir tarafından açıp beni içeri sürükleyebilirdi.

"Gerekmez." Ellerimden destek alarak dizlerimin üzerine oturdum, sonra da ayağa kalktım. Kontrol paneline dayanarak dengemi sağladım ve temizleme işlemini başlattım. Yüksek-basınçlı hava jetleri her açıdan üzerime üfledi. Hava kilidinin içinde gri ay tozu kalktı ve duvara yerleştirilmiş filtreli havalandırmalara emildi.

Temizleme işleminin ardından hava kilidinin şehir kapısı otomatik olarak açıldı.

Antreye adım attım, iç kapağı kapattım ve bir banka çöktüm.

Bob hava kilidi prosedürünü normal yoldan gerçekleştirdi – dramatik bir acil durum tankı girişi yapmadı (ki bu arada o hava tankını da değiştirmek gerekecekti şimdi). Normal pompalar-ve-vanalar metodunu kullandı. Temizlenme işlemi bittikten sonra o da antreye girdi.

Herhangi bir şey söylemeden kaskını ve eldivenlerini çıkarması için Bob'a yardım ettim. Biri elbisesini çıkarırken ona yardım etmeyi unutmamak gerek. Elbette kendi başınıza elbisenizi çıkarmak imkânsız değil ama insanın ömründen ömür

gidiyor. Bu tarz şeylerin bir adabı vardır. O da bana yardım etti.

"Havam söndü," dedim kaskımı çıkarırken.

"Az kalsın ölüyordun." Elbisesinin içinden çıktı. "Dediklerimi dinlemeliydin."

Elbisemden sıyrıldım ve elbisenin arka tarafına baktım. Eskiden ucunda bir vana olan keskin demir parçasını gösterdim. "Vana patladı. Dediğim gibi. Metal yorgunluğu."

Vanaya baktı ve başını salladı. "Peki. Çapraz-bağlantıyı reddetmekle doğru yaptın. Aferin. Ama yine de bu yaşanmamalıydı. Bu elbiseyi hangi çöplükten çıkardın?"

"İkinci el aldım."

"Niye ikinci el elbise aldın ki?"

"Çünkü yenisini alacak param yoktu. İkinci eline bile param ancak çıkıştı ve götlük yaptığınız için elbisem olmadan beni meslek birliğine almıyorsunuz."

"Yenisini alacak kadar para biriktirmeliydin." Bob Lewis mazeretlere aman vermeyen eski bir ABD Deniz Piyadesi'dir. Daha da önemlisi ADF Meslek Birliği'nin baş eğitmenidir. Onun üzerinde meslek birliği başkanı var ama birliğe katılıp katılmayacağınızı Bob belirler. Ve meslek birliği üyesi değilseniz ne tek başınıza ADF'lere çıkabilirsiniz ne de yüzey gezilerinde turistlere rehberlik edebilirsiniz. Meslek birlikleri böyle işliyor. Sikikler.

"Ee? Geçtim mi?"

Güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Kaldın, Jazz. Çok büyük kaldın hem de."

"Niye ki?!" diye konunun üzerine gittim. "Gerekli tüm manevraları gerçekleştirdim, tüm görevleri yerine getirdim ve engel parkurunu yedi dakikanın altında tamamladım. *Bir de üstüne*, ciddi bir sorun çıktığında, ortağımın canını tehlikeye atmadan sağ salim şehre döndüm."

Bir dolap bölmesi açtı ve eldivenleriyle kaskını içeri yerleştirdi. "Elbisen senin sorumluluğundur. Elbisen seni yarı yolda bıraktı. Bu yüzden sınavdan kaldın."

"Bu kaçağın sorumlusu ben değilim ki?! Dışarı çıkarken sorun yoktu!"

"Bu iş sonuç odaklıdır. Ay zalim bir sevgilidir. Elbisenin *neden* arıza yaptığına bakmaz. Baktı elbisen arıza yaptı, seni öldürüverir. Teçhizatını daha iyi kontrol etmeliydin." Elbisesinin geri kalanını dolaptaki özel askısına astı.

"Yapma bunu, Bob!"

"Jazz, yüzeyde az kalsın ölüyordun. Ben şimdi sana nasıl onay vereyim?" Dolabının kapağını kapattı ve gitmek üzere döndü. "Altı ay sonra sınava tekrar girebilirsin."

Önüne geçtim. "Ya olur mu böyle saçmalık! Sallama bir kural yüzünden niye ben hayatımı askıya alıyorum?"

"Teçhizatını incelerken daha dikkatli ol." Etrafımdan dolaştı ve antreden çıktı. "O kaçağı tamir ettirirken de ucuza kaçma."

Arkasından gidişini seyrettim, sonra da banka çöktüm.

"Sikeyim."

Evime gitmek için alüminyum koridorların oluşturduğu labirent sokaklardan geçtim. En azından dönüş yolu uzun değildi. Koca şehir bir uçtan bir uca yarım kilometre zaten.

Ben aydaki ilk (ve şimdilik tek) şehir olan Artemis'te yaşıyorum. Artemis "kabarcık" denilen beş devasa küreden oluşuyor. Bu kürelerin yarısı yeraltında, o yüzden Artemis eski bilimkurgu kitaplarında tasvir edilen ay şehirlerine tıpatıp benziyor: bir avuç kubbe. Yeraltında kalan kısımları göremiyorsunuz sadece.

Ortada Armstrong Kabarcığı var, etrafında da Aldrin, Conrad, Bean ve Shepard Kabarcıkları. Kabarcıklar komşularına tünellerle bağlanıyor. İlkokulda Artemis'in bir modelini yapmıştım. Baya basitti: birkaç top ve çubuk. On dakikada bitirmiştim.

Artemis'e gelmek masraflı, burada yaşamak da acayip pahalıdır. Ama sadece zengin turistler ve eksantrik milyardelerden oluşan bir şehir olmaz. İşçi sınıfına da ihtiyaç var. İİ. J.

Parababası Zenginpiç'in kendi tuvaletini temizlemesini beklemiyorsunuz herhalde, değil mi?

Ben o küçük insanlardan biriyim.

Conrad Kabarcığı'nın on beş kat yeraltındaki izbe bir yer olan Aşağı Conrad 15'te yaşıyorum. Yaşadığım muhit şarap olsa, şarap eksperleri onun "başarısızlık ve vasat tercihlerin eser miktarda hissedildiği boktan bir tadı" olduğunu söylerdi.

Kendi kapıma gelene kadar omuz omuza yerleştirilmiş kare kapıların önünden geçtim. Benimkisi en azından bir "aşağı" ranzaydı. Girip çıkması daha kolaydı. Gizmomu kilidin önünde salladım ve kapı tık ederek açıldı. Dört ayak üzerinde içeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

Ranzama uzanıp tavana baktım – ki tavanla yüzüm arasındaki mesafe bir metreden azdı.

Teknik olarak, buranın adı "kapsül ev" ama herkes bunlara tabut diyor. Kapısında kilit olan etrafı kapalı bir ranzadan oluşuyorlar. Tabutu ancak tek bir şey için kullanabiliyorsunuz: uyumak. Yani, doğru, başka bir şey için daha kullanabilirsiniz (onun için de yatar vaziyette olmak gerekli) ama anladınız siz demek istediğimi.

İçeride bir yatağım ve bir rafım var. O kadar. Koridorun sonunda bir ortak tuvalet var, ortak duşlar da birkaç blok ötede. Benim tabutu yakın zamanda *Şahane Evler ve Ay Manzaraları*'nda dahil etmeyecekler ama param ancak bu kadarına yetiyor.

Saate bakmak için gizmomu kontrol ettim. "Haydaaaaa."

Surat asacak vaktim yoktu. KUŞ gemisi bu öğleden sonra iniş yapıyordu ve çalışmam gerekiyordu.

Yanlış anlaşılmasın: "Öğleden sonra" derken güneşi esas almıyoruz. Bizim burada ancak yirmi sekiz Dünya gününde "öğlen" oluyor ve zaten onu da göremiyoruz. Her kabarcığın, arası bir metre genişliğinde, parçalanmış kayalarla doldurulmuş iki adet altı santimetre kalınlığında kabuğu bulunuyor.

Şehri *obüsle* vursalar, yine de hava kaçırmaz. Gün ışığı da haliyle hiç içeri giremiyor.

Peki günün saatlerini neye göre belirliyoruz? Kenya Saati'ne göre. Nairobi'de öğlen vaktiydi, o yüzden Artemis'te de öğlen vaktiydi.

Ölümün kıyısından döndüğüm ADF'min ardından iyice terlemiş ve leş gibi olmuştum. Duş alacak vakit yoktu ama en azından üzerimi değiştirebilirdim. Sırtüstü yattım, soğutucu ADF kıyafetimi çıkardım ve mavi tulumumu giydim. Kemeri bağladıktan sonra bağdaş kurdum ve saçımı at kuyruğu topladım. Sonra da gizmomu kapıp tabuttan çıktım.

Artemis'te sokak diye bir şey yok. Koridorlar var. Ayda müteahhitlik çok para isteyen bir şey ve gidip de bunu yol yapmaya harcayacak değiller. İsterseniz elektrikli bir araba ya da scooter alabilirsiniz ama koridorlar asıl olarak yaya ulaşım için tasarlanmışlar. Dünya'nın yerçekiminin altıda birini yaşıyorsunuz. Yürümek çok da enerji gerektirmiyor.

Muhit ne kadar boktansa, koridorlar da o kadar dar oluyor. Aşağı Conrad'in koridorları ise baya baya klostrofobik. Aynı anda geçerken yana dönerse iki kişinin ancak sığabileceği kadar genişler.

Aşağı 15'in meydanına doğru koridorlardan geçtim. Yakında asansör yoktu, o yüzden merdivenleri üçer üçer çıkıyordum. Merkezdeki merdivenlerin Dünya'daki merdivenlerden farkı yok – yirmi santimetre yüksekliğe sahip küçük basamaklardan oluşuyorlar. Turistlerin daha rahat hissetmesini sağlamak için böyle yapılmışlar. Turistlerin uğramadığı yerlerde basamaklar yarım metre yüksekliğinde. Sonuçta ay yerçekimindesiniz. Her neyse, zemin kata ulaşana kadar turist basamaklarını hoplayarak tırmandım. On beş katı merdivenle çıkmak ölüm gibi geliyor olabilir ama burada çok da zor bir şey değil. Terlememiştim bile.

Diğer kabarcıklara bağlanan tüneller zemin katta bulunuyor. Doğal olarak da tüm dükkânlar, butikler ve diğer turist

kapanları yaya trafiğinden yararlanmak için orada olmak istiyor. Conrad'de, bu durum gerçek yiyeceklere paraları yetmeyen turistlere gunk satan restoranlar olarak baş gösteriyordu.

Küçük bir grup insan Aldrin Bağlantısı'na giriyordu. Conrad'den Aldrin'e bir tek bu şekilde geçebiliyorsunuz (Armstrong'dan geçen uzun yolu saymazsak), o yüzden işlek bir tünel burası. Tünele girerken büyük dairesel tıpa kapının yanından geçtim. Tünelde hava kaçağı olursa, Conrad'den kaçan hava bu kapının kapanmasına neden olacaktı. Conrad'deki herkes kurtulurdu. O sırada tüneldeyseniz... eh, o sırada tünelde olmamaya dikkat edin.

"Vay vay, Jazz Bashara'yı mı görüyorum!" dedi yakındaki bir dallama. Arkadaşmışız gibi davranıyordu. Arkadaş değildik.

"Dale," dedim. Yürümeye devam ettim.

Yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Belli ki bir kargo gemisi geliyor. Yoksa senin gibi bir tembel teneke üniformasını giymezdi."

"Ne diyeceğim, söylediklerine değer verdiğim zamanları hatırlıyor musun? Affedersin, hata yapmışım. Öyle bir şey hiç olmadı."

"Bugünkü ADF sınavında çuvalladığını duydum." Yalancıktan hayal kırıklığını göstermek için cık cıkladı. "Yazık olmuş. Ben ilk denememde geçmiştim ama herkes benim gibi olacak değil ya?"

"Sen bi' siktirip gitsene."

"Evet, ne yalan söyleyeyim, turistler tura çıkmak için *kesenin* ağzını açıyorlar. Hatta şimdi birkaç tur için Ziyaretçi Merkezi'ne gidiyordum ben de. Paraya para demeyeceğim."

"Hazır dışarı çıkmışken şu çok keskin kayaların üzerine de bir atlasana, ne olacak görelim."

"Yok ya," dedi. "Sınavı *geçenler* öyle acemi hataları yapmazlar."

"Takılıyorum," dedim lakayt bir tavırla. "ADF'ler gerçek bir iş bile değil ki."

"Evet, haklısın. Ben de büyüyünce senin gibi bir kargocu olmak istiyorum."

"Portör," diye homurdandım. "Buna 'portör' deniyor."

Tam yumruklanacak şekilde gülümsedi. Neyse ki Aldrin Kabarcığı'na varmıştık. Omzuna sürtünerek tünelden çıktım. Aldrin'in tıpa kapısı da Conrad'inki gibi hareketsiz bekliyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve Dale'in görüşünden çıkmak için hemen sağa saptım.

Aldrin her açıdan Conrad'in zıttı bir yer. Conrad'in her yeri tesisatçı, cam üfleyici, metal işçisi, kaynak dükkânı, tamirhane kaynıyor... liste böyle gidiyor. Ama Aldrin tam bir tatil beldesi. İçinde oteller, kumarhaneler, genelevler, tiyatrolar ve hatta gerçek çimle döşenmiş bir park bile var. Dünya'nın dört bir yanından zengin turistler buraya iki haftalık tatillere geliyor.

Çarşı'nın içinden geçtim. Gideceğim yere giden en kısa yol bu değildi ama manzarasını seviyordum.

New York'un Beşinci Caddesi, Londra'nın Bond Sokağı varsa, Artemis'in de Çarşı'sı var. Burada mağazalar ürünlerine etiket koymazlar. Sormak zorundaysanız, zaten paranız yetmiyordur. Ritz-Carlton Artemis bütün bir bloğu kaplıyor ve hem yukarıya hem aşağıya beş kat uzanıyor. Geceliği 12,000 ying – benim portörlük yaparak bir ayda kazandığımdan daha fazlası (gerçi başka gelir kaynaklarım da yok değil).

Ay tatilinin masrafına rağmen talep her zaman arzı aşıyor. Orta sınıf Dünyalılar düzgün bir planlamayla ömürlerinde bir kez de olsa buraya gelecek parayı biriktirebiliyorlar. Conrad gibi uyduruk kabarcıkların uyduruk otellerinde konaklıyorlar. Ama zenginler burayı yıllık ziyaret ediyor ve güzel otellerde kalıyorlar. Ellerini de korkak alıştırmıyorlar hani.

Her yerden çok, para Artemis'e Aldrin'den giriyor.

Alışveriş muhitinde paramın yettiği hiçbir şey yoktu. Ama gün gelecek, burada rahat rahat dolaşabileceğim. Yani en azından planım bu yöndeydi. Şöyle uzun uzun bir kez daha baktım ve arkamı dönüp Giriş Limanı'na doğru seğirttim.

Aldrin iniş alanına en yakın kabarcık. Zenginlerin fakir muhitlerden geçerek ayakkabılarını kirletmelerini istemeyiz, haksız mıyım? Doğrudan güzel muhite giriş yapsınlar.

Geniş kemerin altından geçerek limana girdim. Bu devasa hava kilidi kompleksi şehirdeki ikinci en büyük oda. (Daha büyük bir tek Aldrin Parkı var.) Oda vızır vızır insan kaynıyordu. Bir o yana bir bu yana tecrübeyle süzülen işçilerin arasından kaydım. Sokaklardayken yavaş yürümezseniz turistleri devirebilirsiniz. Ama limana sadece profesyoneller girebiliyordu. Hepimiz Artemis Uzunadımını biliyorduk ve iyi bir hız yakalıyorduk.

Limanın kuzey tarafında, tren hava kilidinin orada birkaç işçi tren bekliyordu. Çoğu, şehrin bir kilometre güneyindeki şehir reaktörlerine ve Sanchez Alüminyum'un izabe tesisine gidiyordu. Tesis inanılmaz miktarlarda ısı ve aşırı derecede zararlı kimyasal kullandığı için herkes onun şehirden uzakta olması gerektiğinde hemfikir. Reaktörlere gelince... eh... onlar da nükleer reaktör. Onlar da uzak olsunlar.

Dale tren platformuna doğru süzüldü. Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi'ne gidecekti. Turistler bayılıyor oraya. Yarım saatlik tren yolculuğu ayın yüzeyini tüm ihtişamıyla ortaya döküyor ve Ziyaretçi Merkezi yerçekiminden ayrılmadan iniş alanını seyretmek için harika bir yer. Daha yakından bakmak için dışarı çıkmak isteyenler için de Dale ve diğer ADF ustaları hazır ve nazırlar.

Tren hava kilidinin hemen berisinde kocaman bir Kenya bayrağı dalgalanıyordu. Bayrağın altında şu sözler yazılıydı: "Kenya Uzak Kıyı Platformu Artemis'e inmek üzeresiniz. Bu platform Kenya Uzay Şirketi'nin malıdır. Burada uluslararası denizcilik kanunları geçerlidir."

Arkasından Dale'e pis pis baktım. Farkına varmadı. Tüh ya, mis gibi bir gudubet bakışı boşa harcadım.

Gizmomdan iniş alanı takvimine baktım. Bugün gelen et gemisi yoktu (yolcu gemilerine böyle diyoruz). Et gemileri

haftada bir gelir. Bir sonrakinin de daha üç günü vardı. Allah'a şükür. "Ay pastası"ndan dilim almak isteyen zengin züppe çocuklar kadar sinir bozucu bir şey yok.

Gemi hava kilidinin hazır beklediği güney tarafına yöneldim. Tek bir döngüde on bin metreküp kargoyu içeri alabilecek kapasitedeydi ama kargoyu içeri almak yavaş bir süreçti. Kapsül saatler önce varmıştı. ADF ustaları kapsülü hava kilidine sokmuş ve yüksek-basınçlı hava temizliğine tabi tutmuşlardı.

Ay tozunun şehre girmesini önlemek için elimizden geleni yapıyoruz. Ben bile arızalı vana maceramdan sonra temizlenme adımını atlamadım. Peki niye bu zahmete giriyoruz? Çünkü ay tozunu solumak *inanılmaz derecede* zararlı. Ay tozu dediğimiz ufacık, minicik taşlardan oluşuyor ve bu taşları düzleştirecek bir hava yok ayda. Her bir zerre akciğerlerinizi parçalamak için can atan dikenli, keskin birer kâbus. Bunu soluyacağınıza bir paket asbest sigarası için daha iyi.

Gemi hava kilidine vardığımda devasa iç kapı açılmıştı ve kapsül boşaltılıyordu. Baş liman amiri Nakoshi'ye yanladım. İnceleme masasında oturmuş, bir kargo kutusunun içindekileri inceliyordu. İçinde kaçak mal olmadığına kanaat getirdiğinde kutuyu kapattı ve Artemis sembolünü damgaladı – sağ tarafı ok ve yay olarak çizilmiş bir *A* harfi.

"Günaydın, Bay Nakoshi," dedim neşeyle. Küçük kızlığımdan beri babamla dosttular. Çok sevdiğim bir amcam gibi aileden biriydi benim için.

"Diğer portörlerle beraber sıraya gir, velet."

Eh, daha çok uzak bir kuzen gibi diyelim.

"Deme öyle, Bay N," diye dil döktüm. "Bu kargoyu haftalardır bekliyorum. Konuşmuştuk bunu."

"Ödemeyi gönderdin mi?"

"Sen paketi damgaladın mı?"

Gözlerini kaçırmadan masanın altına uzandı. Açılmamış kutuyu çıkardı ve bana doğru ittirdi.

"Damgayı görmüyorum," dedim. "Bunu illa her seferinde yapmak zorunda mıyız? Eskiden ne iyiydi aramız. Ne değişti?"

"Sen büyüdün ve baş belasının tekine dönüştün." Gizmosunu kutunun üzerine koydu. "Ne büyük bir potansiyelin vardı. Harcandın. Üç bin ying."

"İki bin beş yüz demek istedin, değil mi? Anlaştığımız gibi?"

Başını salladı. "Üç bin. Rudy ayak altında dolaşıyor. Risk artarsa ücret de artar."

"Bu bana bir Jazz sorunundan çok bir Nakashi sorunu gibi görünüyor," dedim. "İki bin beş yüze anlaşmıştık."

"Hmm," dedi. "Aslında şu kutuyu yakından bir incelesem iyi olacak o zaman. Bakalım içinde orada olmaması gereken bir şeyler var mı..."

Çenemi sıktım. İnat edecek zaman değildi. Gizmomun banka uygulamasını açtım ve transferi gerçekleştirdim. Gizmolar bilgisayarlar birbirlerini tespit edip teyit etmek için nasıl bir hokus pokus yapıyorlarsa onu yaptılar.

Nakoshi gizmosunu aldı, onay sayfasını kontrol etti ve başını salladı. Kutuyu damgaladı. "Kutunun içinde ne var ki?"

"Çoğunlukla porno. Başrolde annen var."

Homurdanıp incelemelerine devam etti.

Artemis'e işte böyle kaçak mal sokabiliyorsunuz. Çok basit aslında. Tek gereken sizi altı yaşınızdan beri tanıyan yozlaşmış bir görevli. Kaçak malı Artemis'e *getirmek* ise... eh, o ayrı bir hikâye. Ona sonra geleceğim.

Sahiplerine teslim etmek için başka paketler de alabilirdim ama bu paket özeldi. Arabama yürüdüm ve sürücü koltuğuna geçtim. Bir arabaya ihtiyacım yoktu aslında –Artemis araçlara uygun olarak tasarlanmamıştı– ama etrafa daha hızlı gitmemi sağlıyordu ve bu şekilde daha fazla paket teslim edebiliyordum. Teslim ettiğim paket başına ödeme aldığım için de bu mantıklı bir yatırımdı. Arabam söz dinlemeyecek kadar kalın

kafalıydı ama ağır şeyleri taşımada üstüne yoktu. O yüzden onun bir erkek olduğuna karar verdim. Adını da Tetik koydum.

Tetik'i limanda park etmek için aylık kira ödüyordum. Onu başka nereye koyacaktım? Evde normal bir Dünya mahkumundan daha az yerim vardı.

Tetik'i çalıştırdım – anahtar falan gerekmiyordu. Bir düğmeye basıyorsunuz. Kim niye araba çalsın ki? Ne yapacaklardı? Satacaklar mıydı? Hemen enselenirdiniz. Artemis küçük bir şehir. Kimse kimsenin malını çalmaz. Yani evet, dükkânlardan bir şeyler araklayanlar var. Ama kimse araba falan çalmaz.

Limandan çıktım.

Tetik'i Shepard Kabarcığı'nın gösterişli koridorlarında sürdüm. Benim pespaye muhitim nere, burası nereydi. Shepard'ın zemini parke ve zevkle seçilmiş, sesi emen halılarla kaplanmıştı. Her yirmi metrede bir tavandan bir avize sarkıyordu. En azından bunlar dudak uçuklatacak kadar pahalı avizeler değildi. Ayda bol bol silikonumuz var, o yüzden camı burada üretiyoruz. Ama yine de fiyakaya gelin.

Ayda *tatil* yapmanın pahalı olduğunu düşünüyorsanız, Shepard Kabarcığı'nda yaşamanın ne kadara patlayacağını bence hiç öğrenmek istemezsiniz. Aldrin pahalı tatil beldeleri ve otellerle dolu ama zengin Artemisliler Shepard'da yaşıyor.

Ben de şehrin zenginlerini donunda sallayacak kadar zengin olan birinin evine gidiyordum: Trond Landvik. Norveç telekom endüstrisinde bir servet kazanmıştı. Evi Shepard'ın zemin katının koca bir kısmını kaplıyordu – gereksiz derecede büyüktü, ne de olsa o evde sadece kendisi, kızı ve hizmetçisi yaşıyordu. Ama tabii ki para onun parasıydı. Ayda kocaman bir evde yaşamak istiyorsa, bundan bana ne? Ben istediği kaçak malları getiriyordum sadece.

Tetik'i evin girişine (girişlerinden birine işte) park ettim ve zili çaldım. Kayarak açılan kapının ardından cüsseli bir

Rus kadın çıktı. Irina zamanın başlangıcından beri Landviklerleydi.

Tek kelime etmeden bana baktı. Ben de ona baktım.

"Teslimat," dedim en sonunda. Irina'yla zilyon kere böyle karşı karşıya gelmiştik ama kapıya ne zaman gelsem, her seferinde ne için geldiğimi belirtmem gerekiyordu.

Homurdandı, döndü ve içeri yürüdü. Bu girmem için davet demekti.

Beni malikanenin bekleme salonuna götürürken arkasından ona dil çıkardım. Holün ilerisini işaret etti ve tek kelime etmeden zıt yönde yürümeye başladı.

"Her zaman bir zevk, Irina!" diye seslendim arkasından.

Kemerin altından geçtiğimde eşofman altı ve bir bornoz giyen Trond'u bir kanepeye yaslanmış otururken buldum. Daha önce hiç görmediğim Asyalı bir adamla sohbet ediyordu.

"İşte, buradaki kâr potansiyeli" –girdiğimi gördü ve kocaman gülümsedi– "Jazz! Bu ne güzel bir sürpriz!"

Trond'un konuğunun yanında açık bir kutu vardı. Kibarca gülümseyip kutuyu kapattı. Tabii ki normalde umurumda olmayacakken şimdi o neydi merak etmiştim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim. Kaçak paketi kanepeye bıraktım.

Trond konuğunu işaret etti. "Bu Hong Kong'dan Jin Chu. Jin, Jazz Bashara. Jazz buralı. Ayda büyüdü."

Jin hemen başını eğdi, sonra da bir Amerikan aksanıyla konuştu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jazz." Buna hazırlıksız yakalandım ve herhalde bu yüzümden okunuyordu.

Trond güldü. "Evet, sevgili Jin üst sınıf özel Amerikan okullarının bir ürünü. Hong Kong ya. Büyülü bir yer gerçekten."

"Ama Artemis kadar büyülü değil!" dedi Jin hevesle. "Bu aya ilk gelişim. Oyuncakçıya girmiş çocuk gibiyim! Her zaman büyük bir bilimkurgu hayranıydım. *Star Trek* seyrederek büyüdüm ben. Şimdi de bilimkurguyu yaşıyorum!"

"*Star Trek* mi?" dedi Trond. "Gerçekten mi? Yüz senesi yok mu onun ya?"

"Kalite her zaman kalitedir," dedi Jin. "Yaşının bir önemi yok. Kimse gidip Shakespeare hayranlarının kafasını şişirmiyor."

"Haklısın. Ama burada baştan çıkarabileceğin seksi uzaylı güzeller yok. Kaptan Kirk fantezini *tam olarak* yaşayamayacaksın."

"Aslına bakarsan" –Jin Chu bir parmağını kaldırdı– "Kirk tüm klasik seri boyunca sadece üç uzaylı kadınla sevişti. Bu rakama Troyiuslu Elaan da dahil, ki onunla yattığı sadece ima edilmişti. Yani bu rakam iki bile olabilir."

Trond mağlubiyetle başını eğdi. "*Star Trek*'le alakalı başka bir şeyde seni denemeyeceğim bundan sonra. Gelmişken Apollo 11 alanına gidecek misin?"

"*Kaçırır mıyım?*" dedi Jin. "ADF turları varmış diye duydum. Sence onlardan birine katılayım mı?"

Araya girdim. "Yok ya. Alanın etrafında bir yasaklı bölge var. Ziyaretçi Merkezi'ndeki Seyir Salonu'ndan da o kadar yaklaşabiliyorsunuz."

"Ha, anladım. Gerek yok o zaman."

İşte böyle yaparlar adamı, Dale.

"Çay ya da kahve isteyen var mı?" diye sordu Trond.

"Olur," dedi Jin. "Varsa koyu kahve alırım."

Ben de yakındaki bir sandalyeye çöktüm. "Siyah çay istiyorum."

Trond takla atarak kanepenin arkasına geçti (kulağa geldiği kadar heyecanlı bir şey değil – buranın yerçekimini unutmayın). Tezgâha kayıp hasır bir sepeti tuttu. "Kaliteli Türk kahvesi geldi, yeni. Çok güzel." Bana döndü. "Jazz, sen de beğenebilirsin."

"Kahve, çayın kötüsü ya," dedim. "İçmeye değer tek sıcak içecek siyah çaydır."

"Siz Suudiler siyah çayı da amma seviyorsunuz," dedi Trond.

Evet, *teknik olarak* Suudi Arabistan vatandaşıyım. Ama altı yaşımdan beri oraya gitmedim. Babamdan birkaç huy ve

âdet öğrendim ama bugünün Dünya'sında yerim yok. Ben Artemisli'yim.

Trond içeceklerimizi hazırlamaya başladı. "Aranızda konuşun, birkaç dakikaya geliyorum." İçecekleri neden Irina'ya yaptırmıyordu? Ne bileyim. O ne işe yarıyor harbiden bilmiyorum.

Jin kolunun altında Gizemli Kutu'yu tutuyordu. "Artemis'in popüler bir romantik tatil yeri olduğunu söylemişlerdi. Yeni evliler çok geliyor mu buraya?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Paraları yetmez. Ama yatak odalarındaki heyecanı tekrar keşfetmek isteyen yaşlı çiftler geliyor."

Anlamamış gibi duruyordu.

"Yerçekimi," dedim. "Seks 1 G'nin altıda birinde baya farklı. Uzun süredir evli olan çiftler için harika. Seksi beraber yeniden keşfetmiş gibi oluyorlar, yeni bir şey gibi."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Jin.

"Daha yakından görmek istiyorsan Aldrin'de birçok fahişe var."

"Ah! Aa, yok. Benlik bir şey değil." Bir kadının fahişe önermesini beklemiyordu. Dünyalılar bu konu hakkında katıydılar ama nedenini hiçbir zaman anlamadım. Bir ücret karşılığında gerçekleştirilen bir hizmet bu. Sıkıntı nerede ki?

Omuz silktim. "Fikrini değiştirirsen, yaklaşık iki bin ying istiyorlar."

"Değiştirmem." Gergin gergin güldü ve konuyu değiştirdi. "Şey... Artemis parasına neden ying deniyor?"

Ayaklarımı sehpaya uzattım. "Yumuşak inişli gramın kısaltılmışı. Y–İN–G. Ying. Bir ying bir gram kargonun KUŞ izniyle Dünya'dan Artemis'e getirilmesini sağlıyor."

"Teknik olarak bir para birimi değil," dedi Trond tezgâhın oradan. "Biz bir ülke değiliz; bir para birimimiz olamaz. Ying KUŞ'tan hizmet kredisi olarak satın alınır. Dolarla, avroyla, yenle ya da hangisini kullanıyorsanız onunla ödeme yaparsınız ve karşılığında Artemis'e gönderi yapmak için büyük bir

hesabınız olur. Hepsini bir anda kullanmanız da gerekmiyor, o yüzden de hesabınız takip ediliyor."

Tepsiyi sehpaya taşıdı. "Ticaret için kullanışlı bir birim haline geldi. Yani KUŞ bir banka işlevi görüyor burada. Dünya'da bunu yapamazsınız ama burası Dünya değil."

Jin kahvesine uzandı. O sırada kutuya göz atma fırsatım oldu. Beyaz kutunun üzerinde siyah renkte SIFO ÖRNEĞİ – İZİNSİZ KULLANIM YASAKTIR yazıyordu.

"Bu kanepe Dünya'dan ithal edildi, değil mi?" dedi Jin. "Buraya getirmesi kaça mal oldu?"

"Bu kanepe kırk üç kilogram," dedi Trond. "Yani buraya getirmesi kırk üç bin ying tuttu."

"Normal bir insan ne kadar kazanıyor?" diye sordu Jin. "Elbette, sormamın bir sakıncası yoksa."

Çay bardağımı elime aldım ve elimi ısıtmasını bekledim. "Portör olarak ayda on iki bin kazanıyorum. Çok kazandırmayan bir iş."

Jin kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Dünyalılar kahvemizden nefret ederler. Fizik kuralları buradaki kahvenin bok gibi olması gerektiğine karar vermiş.

Dünya'nın havasının yüzde yirmisi oksijendir. Gerisi insan vücudunun ihtiyaç duymadığı nitrojen, argon gibi gazlardan oluşur. Artemis'in havası ise Dünya'nın hava basıncının yüzde yirmisinde *saf* oksijenden oluşuyor. Bu sayede hem doğru miktarda oksijenimiz oluyor hem de kabarcıkların kabuklarındaki baskı en aza indirgenmiş oluyor. Bu yeni bir konsept değil – Apollo günlerinde de kullanıldı. Olay da şu, basınç ne kadar düşük olursa, suyun kaynama noktası da o kadar düşüyor. Burada su 61 santigrat derecede kaynıyor, yani çay veya kahve ancak bu kadar sıcak olabiliyor. Anlaşılan o ki bu, alışık olmayan insanlar için içilemeyecek kadar soğuk.

Jin dikkat çekmeden bardağını sehpaya bıraktı. Bardağı bir daha ellemeyecekti.

"Seni Artemis'e hangi rüzgâr attı?" diye sordum.

Parmaklarıyla SIFO kutusuna vurdu. "Aylardır bir iş anlaşması üzerine görüşüyorduk. İmzaya yaklaştık, o yüzden Bay Landvik ile yüz yüze görüşmek istedim."

Trond koltuğuna yerleşti ve kaçak paketi aldı. "Dedim ya, bana Trond de."

"Peki, Trond," dedi Jin.

Trond paketin kâğıdını yırttı ve koyu ahşap kutuyu çıkardı. Kutuyu ışığa tutup birkaç farklı açıdan inceledi. Estetikten pek anlayan bir insan değilim ama ben bile bunun çok güzel bir kutu olduğunu görebiliyordum. Yüzeyinin her yerini incelikli oymalar kaplıyordu ve göze hoş gelen İspanyolca bir etiketi vardı.

"O nedir?" diye sordu Jin.

Trond pis pis sırıtıp kutuyu açtı. Her biri kendi kâğıt tutacağı içerisinde olan yirmi dört puro kutunun içinde yatıyordu. "Dominik purosu. İnsanlar Küba purosunun en iyisi olduğunu sanıyor ama yanılıyorlar. Puro içeceksen Dominik purosu içeceksin."

Ona her ay bunlardan bir kutu getiriyordum. İnsanın sürekli müşterileri çok yaşasın.

Trond kapıyı işaret etti. "Jazz, sana zahmet kapıyı kapatabilir misin?"

Kapıya gittim. Becerikli bir şekilde duvar panellerinin arkasına saklanmış tamamen işlevsel bir hava kilidi kapısı. Kaydırarak kapıyı kapattım ve kulpunu çevirerek kilitledim. Zengin evlerinde böyle kapılar normaldi. Kabarcık basınç yitirirse, evinizi kapatarak ölümden kurtulurdunuz. Kimileri var ki geceleri bile ne olur ne olmaz diye yatak odalarını kilitliyor. Bana kalırsa boşa para. Artemis tarihinde bir kere bile basınç kaybı yaşanmadı.

"Bu odada özel bir filtre sistemim var," dedi Trond. "Duman bu odadan çıkmıyor."

Purolardan birini kağıdından sıyırdı, ucunu ısırıp küllüğe tükürdü. Sonra puroyu dişlerinin arasına alıp altın kaplama

bir çakmakla yaktı. Birkaç kere içine çekti ve nefes verdi. "Güzel mal... güzel mal."

Kutuyu Jin'e sundu, Jin de kibar bir hareketle geri çevirdi. Sonra da bana uzattı.

"Olur." Bir puro alıp göğüs cebime attım. "Öğle yemeğinden sonra içerim."

Yalandı bu. Yine de böyle bir şeyi neden geri çevireyim ki? Muhtemelen puroyu yüz yinge okuturdum.

Jin kaşlarını çattı. "Kusura bakma ama... purolar niye kaçak?"

"Saçmalık, başka bir şey değil," dedi Trond. "Kapalı bir odam var! Dumanı kimseyi rahatsız etmiyor ki! Böyle haksızlık yok!"

"Ya, bırak bu ayakları." Jin'e döndüm. "Yangın yüzünden. Artemis'te çıkan bir yangın kâbus olurdu. Haliyle dışarı kaçamayız. Gerçekten gerekli değillerse yanıcı maddeler yasaktır. İhtiyacımız olan son şey ellerinde çakmaklarıyla etrafta dolaşan bir avuç aptal."

"Eh... o da var tabii." Trond çakmağını parmakları arasında döndürüyordu. Yıllar önce o çakmağı ona ben getirmiştim. Birkaç ayda bir gazı bitiyordu. Yine ben kazanıyordum.

Ilık çayımdan bir yudum daha aldım ve gizmomu çıkardım. "Trond?"

"Ha, doğru." Kendi gizmosunu çıkardı ve benimkinin yanında tuttu. "Hâlâ dört bin ying mi?"

"Mm-hmm. Ama haberin olsun: Gelecek sefere dört bin beş yüze çekmem gerekebilir. Masrafım biraz arttı."

"Sıkıntı değil," dedi. Ben beklerken rakamı girdi. Hemen sonra da ekranımda transfer onayı penceresi açıldı. Kabul ettim ve havale tamamlandı.

"Tamamdır," dedim. Jin'e döndüm. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Jin. Buradayken eğlencenize bakın."

"Teşekkürler, bakacağım!"

"İyi günler, Jazz." Trond gülümsedi.

İki adamı baş başa bıraktım. Ne yaptıklarını bilmiyordum

ama yasal olmadığından adım kadar emindim. Trond bir sürü yasadışı şeyle uğraşıyordu – onu bu yüzden seviyordum. Birisini ta aya kadar getirdiyse, "bir iş anlaşması"ndan daha ilginç bir şey dönüyor demekti.

Köşeyi döndüm ve bekleme odasından geçtim. Evden çıkarken Irina bana ters ters baktı. Ben de ona yüzümü ekşittim. Güle güle demeden kapıyı ardımdan kapattı.

Tam Tetik'e binecekken gizmom öttü. Bir portör işi çıkmıştı. Öncelik ve yakınlık bendeydi, o yüzden sistem işi önce bana teklif etmişti.

"ADRES: AZ-5250. AĞIRLIK: ~100KG. TESLİMAT ADRESİ: BELİRTİLMEMİŞ. ÖDEME: 452ğ."

Vay be. Dört yüz elli iki ying. Bir kutu purodan kazandığımın yaklaşık onda biri.

İşi kabul ettim. Bir şekilde para kazanmam gerekiyordu.

Sevgili Kelvin Otieno,

Merhaba. Benim adım Jasmine Bashara. Ama bana kısaca Jazz diyorlar. Dokuz yaşındayım. Artemis'te yaşıyorum.

Bayan Teller benim öğretmenim. Ders sırasında gizmomla oynadım diye gizmomu almış olsa da o iyi bir öğretmen. Bize Kenya'daki KUŞ kompleksindeki çocuklara e-posta atmamız için ödev verdi. İngilizce biliyor musun? Ben Arapça da konuşabilirim. Kenya'da hangi dili konuşuyorsunuz?

Amerikan dizilerinden hoşlanırım ve en sevdiğim yiyecek zencefilli dondurmadır. Ama çoğunlukla gunk yiyorum. Bir köpeğim olsun istiyorum ama paramız yetmiyor. Dünya'da fakir insanların da köpeklerinin olduğunu duydum. Bu doğru mu? Senin bir köpeğin var mı? Bir köpeğin varsa, bana köpeğinden bahseder misin?

Kenya'nın bir kralı var mı?

Benim babam kaynakçı. Senin baban ne iş yapıyor?

Sevgili Jazz Bashara,

Merhaba. Ben Kelvin, ben de dokuz yaşındayım. Annem ve babamla beraber yaşıyorum. Üç kız kardeşim var. Bana sataşıyorlar ve iki ablam beni pataklıyor. Ama büyüyorum ve bir gün ben de onları patakla yacağım. Şaka yapıyorum, oğlanlar kızlara vurmamalı.

Kenyalılar İngilizce ve Swahili konuşuyor. Bir kralımız yok. Bir başkanımız, Millet Meclisimiz ve bir Senatomuz var. Yetişkinler oy veriyor ve seçilenler kanunları hazırlıyor.

Ailemin köpeği yok ama iki kedimiz var. Biri sadece yemek yemeye geliyor ama diğeri çok tatlı ve bütün gün koltukta uyuyor.

Babam KUŞ'ta güvenlik memuru. 14. Kapı'da çalışıyor ve sadece geçme izni olanların geçmesine izin veriyor. Komplekste lojmanlarda kalıyoruz ve okulum da kompleks içinde. KUŞ'ta çalışan herkes çocuklarını bedavaya okula gönderiyor. KUŞ çok cömert ve bu konuda minnettarız.

Annem ev hanımı. Bize bakıyor. Annem iyi bir anne.

En sevdiğim yemek sosisli. Gunk nedir? Hiç duymadım.

Amerikan dizilerini çok seviyorum. Özellikle de pembe dizileri. Annem onları seyretmemi istemese de bence çok heyecanlılar. Ama burada internetimiz iyi. O yüzden o bakmadığı zamanlarda seyrediyorum. Lütfen bunu ona söyleme. Haha. Senin annen ne iş yapıyor?

Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun? Ben roket yapmak istiyorum. Şimdi roket modelleri yapıyorum. En son KUŞ 209-B'nin bir modelini bitirdim. Odama çok yakıştı. Bir gün gerçek roketler yapmak istiyorum. Diğer çocuklar roketleri kullanmak istiyor ama ben bunu istemiyorum.

Sen beyaz mısın? Artemis'teki herkesin beyaz olduğunu duymuştum. Komplekste bir sürü beyaz insan var. Burada çalışmak için dünyanın dört bir yanından geliyorlar.

Sevgili Kelvin,

Bir köpeğin olmamasına üzüldüm. Umarım bir gün roket yaparsın. Gerçek olanlardan, model olanlardan değil.

Gunk fakir insanların yediği yiyeceğe deniyor. Kurutulmuş yosun ve tat özleri. Artemis'te varillerde yetiştiriyorlar çünkü Dünya yiyecekleri pahalı. Gunk midemi bulandırıyor. Tat özleri sayesinde yenilebilir olmaları gerekiyor ama sadece midemi farklı şekilde bulandırıyorlar. Her gün bunu yemem gerekiyor. Ondan nefret ediyorum.

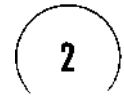
Ben beyaz değilim. Arap'ım. Açık kahverengi gibi yani. Buradaki insanların yaklaşık yarısı beyaz. Annem Dünya'da bir yerde yaşıyor. Ben bebekken gitmiş. Onu hatırlamıyorum.

Pembe diziler çok uyduruk oluyor. Ama uyduruk şeyleri sevmende sakınca yok. Yine de arkadaş olabiliriz.

Evinizin bir bahçesi var mı? İstediğin zaman bahçeye çıkabiliyor musun? Ben on altı yaşına gelene kadar dışarı çıkamıyorum çünkü ADF kuralları böyle. Bir gün ADF lisansımı alacağım ve istediğim kadar dışarıya çıkabileceğim ve kimse bana karışamayacak.

Roket yapmak güzel bir işe benziyor. Umarım bir gün bu işte çalışırsın.

Ben bir işte çalışmak istemiyorum. Ben büyüdüğümde zengin olmak istiyorum.

Armstrong'a eşek bağlasanız durmaz. Böyle harika bir adamın isminin, şehrin böyle boktan bir kısmına verilmiş olması gerçekten çok yazık olmuş.

Tetik'i eskimiş koridorlardan geçirirken endüstriyel makinelerin sürekli patırtıları duvarlardan dışarı sızıyordu. Ağır makineli fabrikalar on beş kat uzakta olsa da sesleri hâlâ geliyordu. Yaşam Destek Merkezi'ne gelince durdum ve ağır kapısının hemen yanına park ettim.

Yaşam Destek, şehirde harbi güvenlik protokollerine sahip nadir yerlerden biri. Önüne gelenin içeri girmesini istemezsiniz. Kapıda gizmonuzu sallayabileceğiniz bir panel olsa da elbette yetkim yoktu. Oraya gelince beklemem gerekiyordu.

Nakliye isteğinde paketin yaklaşık yüz kilo olacağı yazıyordu. Benim için sorun değildi. Ter atmadan iki katını kaldırabilirdim. Dünyalı hatunlardan kaçı bunu söyleyebilir ki! Doğru, onlar buranın altı katı yerçekimiyle uğraşıyor ama bu da onların problemi.

Ağırlığı dışında, istekle ilgili başka bir bilgi yoktu. Paketin ne olduğu ya da nereye teslim edileceğini bilmiyordum. Bunları müşteriden öğrenmem gerekecekti.

Artemis'in Yaşam Destek'i uzay seyahati tarihinde eşsiz bir işleve sahip. Karbondioksidi oksijene dönüştürmüyorlar. Evet, bunu yapabilecek makineleri ve gerek olursa bir ay ka-

dar yetecek bataryaları var. Ama başka bir kaynaktan gelen, çok daha ucuz ve neredeyse sonsuz bir oksijen kaynakları var: alüminyum endüstrisi.

Sanchez Alüminyum'un şehir dışındaki tesisi cevherleri işleyerek oksijen üretiyor. Zaten izabe de bundan ibaret. Cevherden oksijeni ayrıştırarak saf metal üretmek. Çoğu insan bunu bilmez ama ayda inanılmaz miktarda oksijen bulunuyor. Bunu elde etmek için sadece çok büyük miktarda enerjiye ihtiyacınız var. Sanchez yan ürün olarak o kadar çok oksijen üretiyor ki bununla sadece roket yakıtı yapmakla kalmıyorlar, aynı zamanda şehrin tüm solunabilir hava ihtiyacını karşılıyorlar ve üstüne hâlâ atmosfere salacak kadar oksijen kalıyor ellerinde.

Yani neye harcayacağımızı bilemediğimiz kadar çok miktarda oksijenimiz var. Yaşam Destek bu akışı kontrol ediyor, Sanchez boru hattından gelen oksijenin solunmasının güvenli olup olmadığını denetliyor ve solunmuş havadan Co_2'i ayrıştırıyor. Ayrıca sıcaklığı, basıncı ve bunlar gibi diğer eğlenceli mi eğlenceli şeyleri de yönetiyorlar. Co_2'i gunk çiftliklerine satıyorlar, onlar da bunu kullanarak fakir insanların yediği yosunları yetiştiriyorlar. Hayat ekonomiden ibaret, haksız mıyım?

"Merhaba, Bashara," dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Siktir ya.

En sahte gülüşümle beraber döndüm. "Rudy! Nakliye isteğinin senden olduğunu söylemediler. Bilseydim gelmezdim!"

Pekâlâ, yalan söylemeyeceğim. Rudy DuBois harbiden çok yakışıklı herif. İki metre boyunda ve Hitler'in ağzının suyunu akıtacak kadar sarışın. Artemis'in güvenlik şefi olmak için Kanada Kraliyet Atlı Polis Birliği'nden istifa etti ama hâlâ her gün üniforma giyiyordu. Yakışıyordu da hani. Bayağı yakışıyordu. Heriften pek hazzetmiyorum ama... ne yalan söyleyeyim... başına bir iş gelmeyecek deseler...

Şehrimizin kanunu ondan sorulur. Tamam, doğru, her topluluğun kanunlara ve o kanunları yerine getirecek kimselere

ihtiyacı vardır. Ama Rudy işini ayrı bir ciddiyetle yerine getiren biri.

"Merak etme," dedi gizmosunu çıkararak. "Kaçakçılık yaptığını kanıtlayacak delilim yok. Henüz."

"Kaçakçılık mı? Ben mi? Hay Allah canını almasın, Bay Doğrucu, ne tuhaf fikirlerin var senin öyle."

Böyle baş belası az bulunur. On yedi yaşımdayken bulaştığım bir olay yüzünden bana kafayı takmıştı. En azından insanları kafasına göre sınırdışı edemiyor. Bu yetkiye sadece Artemis'in idarecisi sahip. Ve o da Rudy ona ikna edici delillerle gitmediği sürece kimseyi sınırdışı edecek değil. Yani aslında *birtakım* kuvvetler ayrılığımız var. Sadece çok değil.

Etrafa bakındım. "Ee, paket nerede?"

Gizmosunu okuyucunun önünde salladı ve yangın geçirmez kapı kayarak açıldı. Rudy'nin gizmosu büyülü bir değnek gibiydi. Artemis'teki her kapıyı açabilirdi. "Gel benimle."

Rudy'yle beraber endüstriyel tesise girdim. Teknisyenler makinelerini işletirken mühendisler de bir duvara dizilmiş devasa gösterge tahtalarını gözlemliyordu.

Rudy ve benim dışımda, odadaki herkes Vietnamlı'ydı. Artemis'te işler böyle yürüyordu. Birbirini tanıyan birkaç kişi buraya göç ediyor, bir iş kuruyor, sonra da arkadaşlarını alıyorlardı işe. Ee tabii ki tanıdıklarını alacaklardı işe. Zamanın başlangıcından beri bu böyle değil miydi?

Biz makineler ve yüksek basınç borularının oluşturduğu labirentten geçerken işçiler dönüp bakmadılar bile. Bay Đoàn gösterge duvarının ortasındaki sandalyesinden bizi seyrediyordu. Rudy'yle göz göze geldiler ve yavaşça başıyla onayladı.

Rudy bir hava tankını temizleyen adamlardan birinin arkasında durdu. Adamın omzuna hafifçe vurdu. "Pham Binh?"

Binh arkasını dönüp homurdandı. Yaşlı yüzünde yer etmiş bir somurtkanlık vardı.

"Bay Binh. Eşiniz, Tâm, bu sabah Doktor Roussel'in muayenehanesine gelmiş."

"Evet," dedi. "Sakardır."

Rudy gizmosunu açtı. Ekranda yüzünde morluklar olan bir kadın belirdi. "Doktorun dediğine göre morarmış bir gözü, şişmiş bir yanağı, zedelenmiş iki kaburgası ve beyin sarsıntısı varmış.

"Sakardır."

Rudy gizmoyu bana verdi ve Binh'in suratına yumruğu geçirdi.

Asi gençliğimde Rudy'yle karşı karşıya geldiğim olmuştu. Herifin acayip güçlü olduğunu söyleyebilirim size. Beni yumruklamışlığı falan yok. Ama bir keresinde bir eliyle gizmosuna bir şeyler yazarken diğer eliyle de benim ellerimi tutmuştu. Kurtulmak için baya da çabalamıştım. Herifin elleri mengene gibiydi. Kimi geceler oluyor, bunu hâlâ düşünürüm.

Binh yere yığıldı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine doğrulmaya çalıştı ama beceremedi. Ay yerçekimindeyken ayağa kalkmakta sorun yaşıyorsanız, harbiden fena haldesiniz demektir.

Rudy diz çöktü ve saçlarından tutarak Binh'in kafasını kaldırdı. "Bakalım... evet, şu yanağın güzel güzel şişiyor. Mor göze gelelim..." Bilinci zar zor açık olan adamın gözüne vurup kafasının yere düşmesine izin verdi.

Artık cenin pozisyonu almış Binh inledi, "Dur..."

Rudy ayağa kalktı ve gizmosunu elimden aldı. İkimizin de görebileceği şekilde tuttu. "Zedelenmiş iki kaburgaydı, değil mi? Sol kaburgalardan dördüncüsü ve beşincisi mi?"

"Bana da öyle geldi," diye katıldım.

Yatan adamın kaburgalarını tekmeledi. Binh haykırmaya çalıştı ama ciğerlerinde bağıracak hava yoktu.

"Kafasına attığım yumruklardan biri ona beyin sarsıntısı vermiştir diye tahmin ediyorum," dedi Rudy. "Çok da ileriye gitmeye gerek yok."

Diğer teknisyenler olayı seyretmek için işlerine ara vermişti. Hâlâ sandalyesinde oturan Đoàn'ın yüzünden bunu onayladığı belli belirsiz okunuyordu.

"Bundan sonra şöyle olacak, Binh," dedi Rudy. "Eşinin geçirdiği kazaları sen de geçireceksin. Anlaştık mı?"

Binh yerde ciğerlerine hava doldurmaya çalışıyordu.

"Anlaştık mı dedim?!" diye sordu Rudy, bu sefer daha sesli.

Binh aceleyle başını salladı.

"Güzel." Rudy gülümsedi. Bana döndü. "İşte kargon, Jazz. Doktor Roussel'e teslim edilecek yaklaşık yüz kiloluk bir paket. Faturayı Güvenlik Hizmetleri'ne gönderirsin."

"Tamamdır," dedim.

Burada adalet böyle işliyordu. Hapishane ya da para cezası yoktu. Ciddi bir suç işlerseniz, Dünya'ya sürgün ediliyordunuz. Geri kalan her şeyi için Rudy vardı.

Bu "özel kargo"dan sonra birkaç normal teslimat daha yaptım. Çoğunlukla limandan evlere gitmesi gereken eşyalar. Arada bir evden limana bir sürü kutu taşıma işi de aldım. İnsanların taşınmasına yardım etmeyi çok seviyorum. Genellikle iyi bahşiş bırakırlar. O günün taşınması oldukça mütevazıydı – Dünya'ya geri dönen genç bir çift.

Kadın hamileydi. Ay yerçekiminde gebelik sağlıklı değildir – doğum kusurlarına yol açar. Hem zaten burada çocuk yetiştiremezsiniz. Kemik ve kas gelişimine hiç iyi gelmez. Ben buraya taşındığımda altı yaşındaydım – buraya taşınmak için minimum yaş o zamanlar altıydı. Sonrasında bu sınırı on ikiye çektiler. Acaba bu konuda endişelenmem gerekir mi?

Gizmom haykırmaya başladığında bir sonraki kargomu almak için yola yeni çıkmıştım. Bu bir telefonun zili ya da gelen bir mesajın biplemesi değil, bir alarının *çığlığıydı*. Gizmomu telaşla cebimden çıkardım.

YANGIN: YC12-3270 – GÜVENLİK KİLİTLERİ DEVREDE. YAKINDAKİ TÜM GÖNÜLLÜ PERSONEL BEKLENİYOR.

"Siktir," dedim.

Tetik'i geri vitese taktım ve U dönüşü yapacak kadar geniş bir koridor bulana kadar geriledim. Doğru yöne döndüğümde rampalara doğru gaza bastım.

"Jazz Bashara yolda," dedim gizmoma. "Mevcut mevkim Yukarı Conrad Dört."

Merkezi güvenlik bilgisayarı raporumu kaydetti ve önüme Conrad'in bir haritasını açtı. O haritadaki, YC12-3270'e doğru ilerleyen birçok noktadan biriydim.

Artemis'in bir itfaiye departmanı yok. Bu işi gönüllüler üstleniyor. Ama duman ve ateş ölümcül olduğu için bu gönüllülerin hava tanklarıyla nefes almayı bilmeleri gerekiyor. Bu yüzden de tüm ADF ustaları ve çırakları zorunlu gönüllü sayılıyorlar. Evet, burada bir ironi olduğu doğrudur.

Yangın Yukarı Conrad 12'deydi – benim sekiz kat yukarımda.

Rampalardan YC12'ye doğru tırmandım, sonra da üçüncü halkaya doğru koridorlarda hızla sürdüm. Oradan da gerçek kuzeyin yaklaşık olarak 270 derecesinde kalan binayı bulmam gerekiyordu. Bu zor olmadı – bir grup ADF ustası çoktan oraya varmıştı.

Adresteki kalın kapının üzerinde kırmızı bir ışık parlıyordu. Üzerindeki tabelada QUEENSLAND CAM FABRİKASI yazıyordu.

Bob olay yerindeydi. Olay yerindeki en rütbeli meslek birliği üyesi o olduğu için, yangın onun sorumluluğundaydı. Benim varlığımı fark ettiğini göstermek için bana doğru başını bir kere salladı.

"Pekâlâ, dinleyin!" dedi. "Cam fabrikasının içinde tam teşekküllü bir yangın var ve içerideki tüm oksijen yanmış durumda. İçeride on dört kişi var – hepsi hava sığınağına zamanında vardılar. Herkes iyi durumda ve sığınakta bir arıza yok."

Kapının önünde durdu. "Normalde yaptığımız gibi odanın soğumasını bekleyemeyiz. Bu fabrika silikonla oksijeni etkile-

şime sokarak cam üretiyor, yani içeride kocaman sıkıştırılmış oksijen tankları var. O tanklar patlarsa oda patlamayı kontrol altında tutacaktır ama içerideki insanları kaybederiz. İçeri taze oksijen verirsek de oda yine infilak edecek."

Kapının önünü boşaltmak için bizi geriletti. "Buraya bir çadır kuracağız ve kapının etrafındaki duvara hava geçirmeyecek şekilde mühürleyeceğiz. Çadırın *içine* de genişleyen bir akordeon tünel koyacağız. İçeri dört kurtarma işçisi girecek."

İyi eğitilmiş itfaiye ekibi hemen çalışmaya koyuldu. İçi boş borulardan bir küp iskelet inşa ettiler. Sonra yangın geçirmez kapının etrafındaki duvara plastik bir örtü yapıştırıp iskeletin üzerine serdiler ve uçlarını birbirine yapıştırdılar. Arka kısmını açık bıraktılar.

Çadıra bir akordeon tünel taşıdılar. Bu kolay iş değildi – geçici çadırın aksine bu genişleyen tüneller basıncı tutabilecek şekilde üretilmişti. Kalın ve ağır olan bu tüneller dışarıda sadece hava boşluğu varken insanları hava sığınaklarından kurtarmak için tasarlanmışlardı. Bu senaryoda biraz aşırı kaçıyorlardı ama elimizdeki ekipman buydu.

Çadır pek geniş değildi ve tünel alanın çoğunu kaplıyordu. Bu yüzden de Bob aramızdan en ufak tefek dört kişiyi işaret etti. "Sarah, Jazz, Arun ve Marcy. Siz içeri gireceksiniz."

Dördümüz öne çıktık. Diğerleri sırtımıza hava tanklarını, yüzümüze nefes maskelerini ve gözlerimize gözlükleri taktılar. Tek tek teçhizatlarımızı test ettik ve baş parmaklarımızla onay verdik.

Çadırın içine girdik. Zar zor sığıyorduk içeri. Bob içeri metal bir silindir bıraktı. "Hava sığınağı batı duvarının ucunda. İçeride toplam on dört kişi var."

"Anlaşıldı. On dört," dedi Sarah. Lisanslı bir ADF ustası olan Sarah dördümüz arasındaki en tecrübeli kişi olduğundan kurtarma ekibinin liderliğini üstlenmişti. Diğer itfaiye ekibi gönüllüleri çadırın arkasını bantladılar ama sadece bir köşesini biraz açık bıraktılar.

Sarah silindirin üzerindeki vanayı çevirdi ve çadırın içine karbondioksitten oluşan bir sis doldu. Oksijen yerine karbondioksit püskürtmek yarım yamalak bir çözümdü ama son atomuna kadar oksijeni dışarı çıkarmamıza gerek yoktu. Oksijen yüzdesini olabildiği kadar aşağı çekmemiz gerekiyordu sadece. Bir dakikanın sonunda Sarah tekrar vanayı çevirerek kapattı ve dışarıdakiler çadırın son köşesini de bantladılar.

Sarah elini kapıya koydu. "Sıcak," dedi. İnfilak etmeye can atan bir odaya girmek üzereydik. İçeri oksijen salmayacaktık ama yine de insan tedirgin oluyordu.

Kapı paneline yangın kilidinin kodunu girdi. Yangın geçirmez bir odanın alarmları devreye girdiğinde, kapılar ve havalandırmalar otomatik olarak kilitlenir. İçerideki insanlar dışarı çıkamazlar – bir hava sığınağına girmezlerse ölürler. Acımasız mı geldi? Değil ama. Şehre taşan bir yangın, kilitli bir odadaki birkaç kişinin hayatını kaybetmesinden çok daha büyük can kaybına yol açar. Konu yangın güvenliği olunca Artemis taviz *vermiyor*.

Sarah'nın komutuyla kapı açıldı ve içerinin ısısı çadırı doldurdu. Hemen terlemeye başladım.

"İsa aşkına," dedi Arun.

Fabrikanın içi dumanla doluydu. Kimi köşeler ısı yüzünden kıpkırmızı parlıyordu. Yakacak oksijen kalsaydı, oralar kesinlikle şu an alev içinde olurdu. Duvarın ucunda, endüstriyel hava sığınağını zar zor görebiliyordum.

Sarah vakit kaybetmedi. "Jazz, benimle ilerleyeceksin. Arun ve Marcy, siz de burada kalıp genişleyen tünelin arka ucunu tutacaksınız."

Sarah'ya katıldım. Sarah tünelin ön ucunun bir tarafından tuttu, ben de öteki tarafından tuttum. Arun ve Marcy de aynısını arkası için yaptılar.

Sarah ilerlemeye başladı, ben de onunla beraber ilerledim. Arun ve Marcy'nin arkasını yerinde tutmasıyla akordeon tünel hemen ardımızdan açılıyordu.

Silikonu oksijenle tepkimeye sokmak çok miktarda ısının açığa çıkmasına neden olur. Yangın geçirmez odalar bu yüzden var. Peki neden mi Dünya'daki gibi kum eritmiyoruz? Çünkü ayda kum ne gezer? Yani işimize yaracak kadarı yok. Ama alüminyum endüstrisinin yan ürünleri olan silikon ve oksijenden bol bol var. Yani istediğimiz kadar cam üretebiliriz. Yalnız bunu zor yoldan yapmamız gerekiyor işte.

Ana tepkime odası hemen önümüzdeydi. Mahsur kalmış işçilere ulaşmak için etrafından dolaşmamız gerekecekti. "Muhtemelen bir kızgın noktadır," dedim.

Sarah başıyla onayladı ve bizi etrafından dolaştırdı. Kurtarma tünelimizin ortasında kocaman bir delik açılmasını istemezdik.

Sığınak kapısına ulaşınca küçük, yuvarlak camı tıklattım. Bir yüz göründü – sulu gözlü ve is kaplı suratlı bir adam. Sığınağa son giren ustabaşıydı muhtemelen bu. Baş parmağıyla onaylayınca ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sarah ve ben tünelin içine girip tünelin kasnağını sığınak kapısının etrafına sağlamlaştırdık. Bu en azından kolay olmuştu. Tünelin yapılma amacı buydu zaten. Çadırın orada olan Arun ve Marcy de tünelin kendi uçlarını plastiğe bastırıp yapıştırdı. İşçiler için bir kaçış yolu yaratmıştık ama iç odanın solunmaz havasıyla doluydu.

"Hava doldurmak için hazır mısınız?" diye bağırdı Sarah.

"Mühürlendi ve hazır!" diye cevap verdi Arun.

Dışarıdakiler plastiği kesti. Tüneldeki duman koridora sızdı ama itfaiye ekibi dumanın yayılmasını en aza indirmek için çoktan vantilatör ve filtrelerini hazırlamışlardı.

"Çadır açık! Tankları açın!" diye bağırdı Arun.

Sarah ve ben ikimiz da hazır mıyız diye birbirimize baktık. Beraber derin bir nefes aldık ve hava tanklarımızdaki vanaları açtık. Kaçan gaz kendisiyle beraber tüneldeki dumanı da koridora taşıdı. Yukarı Conrad 12 birkaç gün is kokacaktı.

Havayı denerken ikimiz de öksürdük ama çok da kötü de-

ğildi. Zaten havanın hoş olmasına gerek yoktu. Zehirli olmasın yeterdi. İşçileri öldürmeyeceğinden emin olduktan sonra Sarah kolu çevirerek hava sığınağının kapısını açtı.

Haklarını yemeyeyim, işçiler hızlı, kontrollü bir sıra halinde dışarı çıktılar. Queensland Cam'a olan saygım bir tık arttı. İşçilerini acil durumlar için iyi eğitmişlerdi.

"Bir! İki! Üç!..." Geçerlerken Sarah her birini saydı. Ben de doğrulamak için kendi sayımımı yapıyordum.

Sarah on dörde vardığında, ben de, "On dört! Doğruluyorum!" diye bağırdım.

Sarah sığınağın içine baktı. "Sığınak boş!"

Ben de aynısını yaptım. "Sığınak boş! Doğruluyorum!"

Öksüren, boğulan işçilerin peşinden tüneli aşarak güvenliğe ulaştık.

"Geçmiş olsun," dedi Bob. Diğer gönüllüler havasız kalmış işçilerin yüzüne oksijen maskesi takmaya başlamışlardı bile. "Jazz, üç kişi kısmen yaralanmış – ikinci derece yanıkları var. Onları Doktor Roussel'e götür. Geri kalanlarınız da şu çadırı ve tüneli odaya itip yangın kapısını tekrar mühürleyin."

O gün ikinci defa Tetik ve ben ambulans görevini üstlendik.

Nihayetinde, oksijen tankları patlamadı. Yine de Queensland Cam çok büyük zarar gördü. Yazık – yangın güvenliği konusunda işlerini ciddiye alıyorlardı. En ufak bir ihlalleri yoktu. Talihsizlik herhalde. Şimdi sıfırdan başlamaları gerekecekti.

Yine de hazır durumda tutulan hava sığınakları ve düzenli aralıklarla yaptıkları yangın tatbikatları birçok hayatı kurtarmıştı. Fabrikalar yeniden inşa edilebilirdi. İnsan hayatı edilemezdi. Bu bir galibiyetti.

O akşam favori barıma gittim: Hartnell'ın Barı.

Her zamanki yerime oturdum – bar taburelerinin sondan ikincisi. Son tabureye eskiden Dale otururdu ama o günler geçmişte kaldı artık.

Hartnell'ın Barı duvardaki bir delikteydi. Müzik yoktu. Dans pisti yoktu. Sadece bir bar ve birkaç yamuk masası vardı. Ambiyans adına verilen tek ödün duvardaki ses izolasyonu sağlayan köpüklerdi. Billy müşterilerinin neye değer verdiğini biliyordu: alkol ve sükûnet. Bardaki hava tamamen aseksüeldi. Hartnell'ın Barı'nda kimse kimseye asılmazdı. Yatağa birini atmak istiyorsanız, Aldrin'deki bir gece kulübüne giderdiniz. Hartnell'ın Barı'na içmeye gelirdiniz. Ve ne isterseniz içebilirdiniz, içmek istediğiniz şey bira olduğu sürece tabii.

Burayı çok seviyordum. Kısmen Billy hoş bir barmen olduğu için ama çoğunlukla da tabutuma en yakın bar olduğu için seviyordum burayı.

"Y'akşamlar, g'zelim," dedi Billy. "Yangın çıkmış. İçeri girmişsin."

"Queensland Cam," dedim. "Boyum kısa, o yüzden beni gönderdiler. Fabrika hurdaya çıktı ama herkes sağ salim kurtuldu."

"Anladım, o zaman ilki benden." En sevdiğim, sulandırılarak tekrar yapılandırılmış Alman birasından bir bardak doldurdu. Turistler tadının sidik gibi olduğunu söylüyorlar ama bu tadını bildiğim tek bira ve bana güzel geliyor. Gün gelecek, neyi kaçırdığımı görmek için dokunulmamış bir Alman birası alacağım. Bardağı önüme koydu. "Eline sağlık, g'zelim."

"Geri çevirecek değilim." Beleş biradan bir yudum aldım. Mis gibi soğuktu. "Eyvallah!"

Billy teşekkürümü başıyla kabul etti ve başka bir müşteriye servis yapmak için barın öte ucuna gitti.

Gizmomda internet tarayıcımı açtım ve "SIFO" diye arattım. "SIFO" büyük harflerle yazılıyordu. Herhalde bir kısaltmaydı. Ama neyin kısaltması?

SIFO her neyse, internette hakkında bir şey yoktu. Yani bu bir sırdı. Şimdi ne olduğunu öğrenmeyi *çok daha fazla* istiyordum. Ne yapayım, işlere burnunu sokmayı seven biriyim belli ki. Ama o anda araştırmamı ne yönde sürdüreceğime dair

bir fikrim yoktu, o yüzden daha sonra araştırmak için kenara bıraktım.

Her gün banka hesabımı kontrol etmek gibi kötü bir alışkanlığım var, sanki saplantıyla hesabıma bakmak içindeki miktarı artıracakmış gibi. Ama banka uygulamasının hayallerimi taktığı yoktu. Üzücü haberi verdi bana:

BAKİYE: **11,916ğ**

Tüm varlığım, biriktirmeyi hedeflediğim 416,922 yingin yaklaşık yüzde 2.5'una tekabül ediyordu. İstediğim miktar buydu. *İhtiyacım olan* miktar buydu. Bundan önemli bir şey yoktu.

Kör olası ADF Meslek Birliği'ne bir girebilsem, ondan sonra iyi para kazanmaya başlayabilirdim. Turlar kazançlıydı. Her turda, kelle başına 1,500ğ'den sekiz müşteri. Bu, tur başına 12,000ğ ederdi. Eh, meslek birliğine yüzde 10'unu ödedikten sonra geriye 10,800ğ kalıyordu.

Haftada ancak iki tura çıkabiliyordunuz – meslek birliğinin getirdiği bir kısıtlamaydı bu. Üyelerinin radyasyona maruz kalmamaları konusunda dikkatliydiler.

Ayda 85,000ğ kazanıyor olurdum. Ve bu sadece turlardan kazanacaklarımdı. Ayrıca bir kapsül sığırtmacı olarak işe girmeye de çalışırdım. Kapsül sığırtmaçları kapsülleri gemi hava kilidine getiren ve mallarını boşaltan ADF ustalarıydı. O zaman Nakoshi onları incelemeden *önce* gelen teslimatlara erişimim olurdu. Kaçak mallarımı hemen oracıkta yanımda götürebilir ya da sinsi bir gece ADF'siyle almak üzere bir kenara saklayabilirdim. Hangisi daha kolay olacaksa. İşin özü, Nakoshi'yi aradan çıkarabilirdim.

İhtiyacım olan parayı toparlayana kadar yoksul hayatıma devam ederdim. Geçim masraflarını da hesaplarsam, istediğim parayı altı ayda toplayabilirdim. Hatta belki beş ayda.

Şimdiki durumumda, portörlük yaparak kazandığım para,

artı yaptığım kaçakçılıktan kazandığımla, bu parayı biriktirmem yaklaşık olarak sonsuza kadar sürerdi.

Anasını satayım, keşke şu sikindirik testi geçebilseydim ya.

416,922ğ'i toparladıktan sonra, kucak dolusu para kazanmaya da devam ederdim. *Yaşanılabilecek* bir eve param yeterdi. Heladan farksız tabutum ayda sadece sekiz bin tutuyor ama içinde ayağa bile kalkamıyorum. Ve kendi tuvaletimi istiyorum. Çok büyük bir eksik gibi durmayabilir, ama öyle. Bunu, bir gecenin yarısı yüzüncü sefer işemek için pijamamla koridoru aşınam gerektiğinde fark ettim.

Ayda elli bine –kazandığım parayla bunu gönül rahatlığıyla karşılayabilirdim– Bean Kabarcığı'nda rahatlıkla bir daire kiralayabilirdim. Salonu, yatak odası, tuvaleti ve kendi duşu olan güzel bir daire. Bir şeyleri ortak kullanmama gerek kalmazdı. Hatta bir pişirme köşesi olan bir eve bile çıkabilirdim. Mutfaktan bahsetmiyorum – saçma sapan pahalıydı onlar. Mutfakların kendi özel yangın tutucu odalarında olmaları gerekiyor. Ama bir pişirme köşesi ocağının 80 santigrata kadar çıkmasına izin veriliyordu ve 500 vatlık bir mikrodalga bile alabiliyordunuz.

Başımı iki yana salladım. Belki bir gün.

Yüzümdeki acı dolu ifade herhalde barın ta öteki ucundan bile görülüyordu. Billy yanıma geldi. "Ya, Jazz. Ne bu surat?"

"Para," dedim. "Yetecek kadar para yok."

"Bilmez miyim, g'zelim." Öne eğildi. "Şey... saf etil alkol için senin hizmetlerinden yararlanmıştım ya?"

"Evet," dedim. Temel insan doğası göz önüne alınarak verilen bir ödünle, Artemis yanıcı olmasına rağmen içkiye izin veriyor. Ama sınırı *inanılmaz derecede* yanıcı olan saf etil alkolde çiziyorlar. Onu her zamanki yöntemle içeri soktum ve Billy'ye sadece yüzde 20 kâr marjıyla sattım. Bu benim eş dost tarifem.

Bir sağına bir soluna baktı. Sürekli müşterilerden birkaçı kendi hallerinde takılıyordu. Onlar dışında barda yalnızdık. "Sana bi'şey göstercem..."

Barın altına uzandı ve içinde kahverengi bir sıvı bulunan bir şişe çıkardı. Bir shot bardağını doldurdu. "Al. Bi' iç bakalım."

Alkolün kokusunu bir metreden alıyordum. "Bu nedir?"

"Bowmore single malt viski. On beş yıl yıllandırılmış. Bi' dene, müesseseden."

Beleş içkiyi geri çevirecek insan değilimdir. Bir yudum içtim.

İçtiğim gibi de tükürdüm. Ejderha çişi gibi tadı vardı!

"Hah," dedi. "Beğenmedin mi?"

Öksürdüm ve ağzımı sildim. "Bu viski *değil* ki."

Şişeye somurtarak baktı. "Hah. Dünya'daki bir arkadaşım sıvıyı buharlaştırıp özünü kargolaşmıştı bana. Su ve etil alkolle yeniden oluşturdum ben de. Aynısı olmamış mı?"

"Olmuş mu?" dedim yana yana.

"Viski için bir ağız tadı geliştirmek gerek..."

"Billy, insan vücudundan çıkan daha lezzetli şeyler yutmuşluğum var."

"Sokayım." Şişeyi kaldırdı. "Üzerinde çalışmaya devam edeyim."

Ağzımdaki tadı alsın diye biradan yudumladım.

Gizmom bipledi. Trond'dan bir mesaj:

"Bu akşam müsait misin? Bana uğrayabilir misin?"

Peh. Akşam birasına daha yeni oturmuştum.

"Geç oldu. Bekleyemez mi?"

"Bu akşam olsa iyi olur."

"Tam akşam yemeğine oturmuştum..."

"Akşam yemeğini sonra da içebilirsin. Bu senin için zaman kaybı olmayacak, söz veriyorum."

Ukalaya gel.

"Görünüşe göre hesabı ödeyip kaçmam gerekiyor," dedim Billy'ye.

"Yuvarla bir tane daha!" dedi. "Daha bir ellilik içtin!"

"Görev beklemez." Gizmomu uzattım.

Kasaya gitti. "Bir ellilik. Daha önce bu kadar düşük bir hesap almamıştım senden."

"Merak etme, alışkanlık haline getirmeyeceğim."

Gizmomu kasaya okutup bana geri uzattı. Ödeme tamamlanmıştı (uzun zaman önce hesabımı Hartnell'ın Barı'nı "onay-gerektirmeyen" ödemelere kaydetmiştim). Gizmomu cebime atıp dışarı çıktım. Diğer müşteriler güle güle demediler, orada olduğumu bile algılamadılar. Hartnell'ın Barı harika bir yer ulan!

Irina kapıyı açtı ve pancar çorbasına işemişim gibi ters ters bana baktı. Her zamanki gibi niye geldiğimi belirtmeden içeri girmeme izin vermedi.

"Merhaba, ben Jazz Bashara," dedim. "Yüz kere falan tanıştık. Trond'un davetiyle onunla görüşmeye geldim."

Beni yemek salonunun girişine götürdü. Lezzetli yiyeceklerin kokusu havayı kaplamıştı. Etli bir şeyler böyle. Rozbif miydi o? En yakın inek 400,000 kilometre ötede olduğundan bu lüks bir yemekti.

İçeri baktığımda Trond'u bir su bardağından içki içerken gördüm. Her zamanki bornozu üzerindeydi ve masanın diğer ucunda oturan biriyle sohbet ediyordu. Kim olduğunu göremiyordum.

Kızı Lene yanında oturuyordu. Babasının konuşmasını büyük bir ilgiyle takip ediyordu. On altı yaşındakilerin çoğu ebeveynlerinden nefret ederler. O yaşta ben babama az *çektirmemiştim* (bugünlerde ise genel bir hayal kırıklığından başka bir şey değilim babam için). Ama Lene, Trond'a sanki Dünya'yı gökyüzüne o koymuş gibi bakıyordu.

Beni görünce heyecanla el salladı. "Jazz! Merhaba!"

Trond içeri gelmem için işaret etti. "Jazz! İçeri gel, içeri gel. İdareciyle tanışmış mıydın?"

İçeri girdim ve... hasiktir be! İdareci Ngugi oradaydı. Yani bayağı... oradaydı! Masada oturuyordu.

Fidelis Ngugi, en basit tabirle, Artemis'in var olmasının sebebidir. Kenya'nın ekonomi bakanıyken ülkenin uzay endüstrisini sıfırdan kurmuştu. Kenya'nın uzay şirketlerine sunabileceği tek bir –başka yoktu– doğal kaynağı vardı: Ekvator. Ekvator'dan yapılan fırlatmalarda Dünya'nın dönüşünden tamamen yararlanılarak yakıttan tasarruf edilebiliyordu. Ama Ngugi daha fazlasını sunabileceklerini fark etmişti: poliçeler. Batılı ülkeler özel uzay şirketlerini bürokrasi içinde boğuyordu. Ngugi ise, "Sikerler öyle işi. Gelin biz öyle yapmayalım, ne dersiniz?" demişti.

Özet geçiyorum tabii ki.

Otuz dört ülkeden elli şirketi KUŞ'u kurmak için milyarlar harcamaya nasıl ikna etti kim bilir ama bunu başardı. Kenya'nın bu yeni megaşirket için özel vergi indirimleri ve kanunlar hazırlamasını da sağladı.

Nasıl yani diye mi düşünüyorsunuz? Tek bir şirkete özel kanun çıkarmak adil değil mi? Siz onu Doğu Hindistan Çay Şirketi'ne anlatın. Küresel ekonomiden bahsediyoruz burada, anaokulundan değil.

E haliyle de, KUŞ'un Artemis'in başına birini getirmesi gerektiğinde kimi seçtiler... Fidelis Ngugi'yi! Sonuç dediğin böyle alınır. *Havadan* kaynak sağlayıp eskiden bir üçüncü dünya ülkesi olan ülkesinde dev gibi bir endüstri yaratarak ayın idaresini kaptı. Yirmi seneden fazladır Artemis'i yönetiyordu.

"Beh–" dedim kıvrak bir dille. "Jaa..."

"Harika değil mi sence de?!" dedi Lene.

Ngugi'nin geleneksel *dhuku* başörtüsü üzerindeki modern Batılı tarz elbisesiyle tezat oluşturuyordu. Zarafetle ayağa kalktı, yanıma geldi ve, "Merhaba, hayatım," dedi. Swahili aksanlı İngilizcesi kulağa o kadar hoş geliyordu ki oracıkta, benim ninem olur musun diye soracaktım.

"J-Jasmine," diye kekeledim. "Adım Jasmine Bashara."

"Biliyorum," dedi.

Ne?

Gülümsedi. "Daha önce tanışmıştık. Evime acil durum hava sığınağı kurması için babanla anlaşmıştım. Yanında seni de getirmişti. O zamanlar idareci lojmanları Armstrong Kabarcığı'ndaydı."

"Hayda... Ben bunu hiç hatırlamıyorum."

"Çok küçüktün. Ne tatlı bir çocuktun, babanın ağzının içine bakardın. Ammar bugünlerde nasıl?"

Birkaç kere gözümü kırpıştırdım. "Aa... Babam iyi. Sağ olun. Pek görüşmüyoruz. O dükkânıyla ilgileniyor, ben de çalışıyorum."

"Baban iyi adamdır," dedi. "Dürüst bir işçi ve çalışkan biri. Şehirdeki en iyi kaynakçılardan ayrıca. Aranızın açılması kötü olmuş."

"Bir dakika, bunu nereden–"

"Lene, seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Ne kadar da büyümüşsün!"

"Teşekkür ederim, İdareci Hanım!" dedi Lene coşkuyla.

"Trond, bu lezzetli akşam yemeği için teşekkür ederim," dedi.

"Ne zaman isterseniz, Idareci Hanım." Trond ayağa kalktı. Bornoz giydiğine inanamıyordum! Aydaki en önemli kişiyle akşam yemeği yemişti herif ve bornozunu giyiyordu! Sonra da eşitlermiş gibi Ngugi'nin elini sıktı. "Geldiğin için teşekkürler."

Irina geldi ve Ngugi'yi geçirdi. İhtiyar huysuz Rus'un yüzünde eser miktarda hayranlık mı vardı yoksa? Irina'nın bile bir sınırı vardı sanırım. İnsan *herkesten* de nefret edemez ki?

"Arkadaş, bu neydi ya," dedim Trond'a.

"Çok havalı değil mi?" Trond kızına döndü. "Pekâlâ, balkabağım, hadi naş naş. Jazz ile iş konuşmam gerekiyor."

Sadece genç kızların yapmayı bildiği şekilde homurdandı. "İşler ilginçlemeye başladığında hep gönderiyorsun beni."

"Bu kadar acele etme. Yakında sen de acımasız bir iş insanı olacaksın."

"Aynı babacığım gibi." Lene gülümsedi. Uzanıp yerdeki koltuk değneklerini aldı. Üst kolu destekleyen türden koltuk değnekleriydi. Değnekleri rahatlıkla kollarına yerleştirip yere dik halde kalktı. Bacakları cansızca sallanıyordu. Trond'u yanağından öptü, sonra da ayakları yere değmeden koltuk değnekleri üzerinde odadan çıktı.

Annesinin canını alan trafik kazası Lene'yi de ömür boyu kötürüm bırakmıştı. Trond para sıçıyordu ama parası kızının yürüme yetisini almaya yetmezdi. Ya da yeter miydi? Dünya'da Lene tekerlekli sandalyeye mahkumdu ama ayda koltuk değnekleri üzerinde rahatlıkla hareket edebiliyordu.

Trond da şirketlerinin çoğuna yardımcı müdürler atayıp Artemis'e taşınmıştı. Ve böylece Lene Landvik artık yürüyebiliyordu.

"Görüşürüz, Jazz!" dedi odadan çıkarken.

"Görüşürüz, ufaklık."

Trond içkisini bardağının içinde döndürdü. "Otursana."

Yemek masası kocamandı, o yüzden Trond'dan birkaç sandalye uzaktaki sandalyelerden birine oturdum. "Ne içiyorsun?"

"Viski. İster misin?"

"Bir tadına bakarım," dedim.

Bardağını bana doğru kaydırdı. Bir yudum aldım.

"Ohhh beee..." dedim. "Dünya varmış."

"Viski seven biri olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Normalde pek içmem. Ama bugün korkunç bir benzerini içmek zorunda kaldım, o yüzden aslının tadının nasıl olduğunu hatırlamak istedim." Bardağını geri uzattım.

"İç sen." İçki tezgâhına gidip kendine ikinci bir bardak doldurdu ve sandalyesine döndü.

"Idareci burada ne arıyordu?" diye sordum.

Ayaklarını masaya uzatıp sandalyesine yaslandı. "Sanchez Alüminyum'u satın almak istiyorum ve onun için sorun olur mu diye sordum. Sorun olmayacağını söyledi."

"Neden bir alüminyum şirketi almak istiyorsun ki?"

"Çünkü yeni işlere atılmayı severim." Teatral bir havayla eliyle saçlarını taradı. "Benim olayım bu."

"Tamam da alüminyum? Yani... biraz bayat bir iş değil mi? Bir endüstri olarak zor durumdaymış gibi geliyor bana."

"Öyle," dedi Trond. "Alüminyumun hüküm sürdüğü eski günler geçmişte kaldı artık – eskiden her bir kabarcığın inşası için *kırk bin ton* alüminyum ihtiyacı vardı. Artık nüfus doyum noktasına ulaştı ve yeni kabarcıklar inşa etmiyoruz. Doğrusu alüminyum tek terkipli yakıt üretimi yapmasalar çoktan batmışlardı. Ki o bile doğru düzgün kâr getirmiyor."

"Belli ki kârlı günlerini kaçırmışsın. Şimdi niye bu işe girmek istiyorsun?"

"Alüminyumu tekrar büyük kâr getiren bir işe dönüştürebileceğimi düşünüyorum."

"Nasıl?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Ellerimi kaldırdım. "Hayda. Alınganız. Peki, alüminyum üretmek istiyorsun. Neden kendi şirketini kurmuyorsun?"

Homurdandı. "Keşke söylediğin kadar kolay olsa. Sanchez'le rekabet etmek imkânsız. Gerçekten imkânsız. Alüminyum üretimi hakkında ne biliyorsun?"

"Hemen hemen hiçbir şey," dedim. Sandalyeme yaslandım. Bu gece Trond'un çenesi düşüktü. Konuşmasına izin vermek en iyisiydi. Ayrıca, o konuştuğu sürece kaliteli içki içebilirdim.

"Öncelikle anortit minerali topluyorlar. Bu zor değil. Tek yapmaları gereken doğru kayaları toplamak. Gece gündüz çalışan otomatik hasat araçları var. Sonra bol miktarda elektrik harcayarak bu minerali kimyasal ve elektroliz işleminden geçirip eritiyorlar. Çok elektrik derken şaka yapmıyorum. Sanchez Alüminyum şehrin reaktörlerinin ürettiği elektriğinin *yüzde seksenini* kullanıyor.

"Yüzde seksen mi?" Bu konuda hiç kafa yormamıştım ama

iki bin kişilik bir şehir için iki tane 27 megavatlık nükleer reaktör fazla gibiydi.

"Evet ama bunun ilginç tarafı bu elektriği nasıl ödedikleri."

Cebinden bir kaya parçası çıkardı. Görünüşünde bir şey yoktu – gördüğüm diğer ay taşları gibi gri ve keskin köşeliydi. Taşı bana doğru attı. "Al. Sana anortit vereyim."

"Yaşasın, bir kaya parçası." Kayayı havada yakaladım. "Çok sağ ol."

"Alüminyum, oksijen, silikon ve kalsiyumdan oluşuyor. Erittiğinde bu elementlere ayrılıyor. Elde ettikleri alüminyumu satıyorlar – zaten amaçları da bu. Sonra silikonu cam fabrikalarına, kalsiyumu da elektrikçilere neredeyse yok pahasına veriyorlar – sırf ellerinden çıkarmak için. Ama inanılmaz derecede işe yarayan başka bir yan ürün var: Oksijen."

"Evet, soluduğumuz da o oksijen. Biliyorum."

"Evet ama Sanchez'in o oksijen karşılığında beleş elektrik aldığını biliyor muydun?"

Bak bunu bilmiyordum. "Harbi mi?"

"Harbi. Artemis'in kurulduğu günlerde yapılmış bir anlaşma var. Sanchez havamızı yapıyor, Artemis de istedikleri kadar elektrik sağlıyor onlara – tek kuruş almadan."

"Elektrik faturası ödemeleri gerekmiyor mu? Hiç mi?"

"Şehir için oksijen üretmeye devam ettikleri sürece öyle. Ve eritme işleminin en pahalı kısmı da elektrik. Bununla rekabet etmem imkânsız. Adil değil."

"Ah, zavallı milyarder," dedim. "Kendine bir altın kafes yaptır da doğru düzgün hasret çek."

"Evet, evet, zenginler kötüdür, falan filan."

Bardağımı dikip bitirdim. "Viski için teşekkürler. Beni niye çağırdın?"

Başını yana eğip bana baktı. Söyleyeceklerini mi tartıyordu? Trond böyle yapmazdı.

"ADF testini geçemediğini duydum."

İnledim. "Şehirdeki *herkes* mi duydu bunu ya? Ben etrafta yokken toplanıp dedikodumu mu yapıyorsunuz, n'apıyorsunuz?"

"Burası küçük bir şehir, Jazz. Kulaklarımı açık tutarım."

Bardağımı masada ona doğru ittim. "Başarısızlıklarımdan bahsedeceksek bir bardak viski daha istiyorum."

Dolu bardağını bana uzattı. "Seninle çalışmak istiyorum. Ve sana çok para ödemek istiyorum."

Hemen doğruldum. "E iyi. Bunu niye daha önce söylemedin? İçeri ne sokmam gerekiyor? Büyük bir şey mi?"

Öne eğildi. "Kaçakçılık değil. Çok daha farklı bir iş imkânı. Becerebileceğin bir şey mi ondan bile emin değilim. İçin dışın bir – en azından bana karşı. Bunun aramızda kalacağına dair söz verebilir misin? İşi kabul etmesen bile?"

"Elbette." Babamdan öğrendiğim bir şey: Verdiğin sözü her zaman tut. O kanunlar çerçevesinde çalışıyordu, bense dışında ama prensip aynıydı. İnsanlar üç kâğıtçı bir iş adamından ziyade sözünden dönmeyen bir suçluya daha kolay güvenirlerdi.

"Alüminyum endüstrisiyle aramda duran tek şey şu oksijene-karşılık-elektrik anlaşması. Sanchez oksijen tedarik edemezse, anlaşmayı ihlal etmiş olacak. Sonra da ben devreye girip işi devralacağım. Aynı anlaşmayla: Bedava elektriğe karşılık bedava oksijen."

"Oksijeni nereden bulacaksın?" diye sordum. "Senin bir izabe tesisin yok."

"Kimse oksijenin ocaktan gelmesi gerektiğini söylemiyor. Oksijen sağlandığı sürece, şehir oksijenin nereden geldiğini takmaz." Parmaklarını kenetledi. "Son dört aydır oksijen depoluyorum. Tüm şehrin bir senelik oksijen ihtiyacını karşılayacak kadar oksijenim var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şehrin oksijenini alıp depolayamazsın. Bu bir sürü yasaya karşı."

Ya olur mu öyle şey der gibi elini salladı. "Lütfen. Aptal değilim herhalde. Oksijeni yasal bir şekilde satın aldım. Sanchez'le düzenli aralıklarla bana oksijen satmaları için yaptığım anlaşmalarım var."

"Oksijen anlaşmasını Sanchez'in elinden alabilmek için Sanchez'in kendi oksijenini mi satın alıyorsun yani?"

Sırıttı. "O kadar çok oksijen üretiyorlar ki şehir yeterince hızlı soluyamıyor. İsteyen herkese ucuzdan veriyorlar. Kimse oksijen depoladığımı öğrenmesin diye çeşitli paravan şirketler aracılığıyla yavaş yavaş satın aldım."

Çenemi sıvazladım. "Oksijen demek yanıcı demek. Bu kadar oksijeni depolamana izin vermeye şehri nasıl ikna ettin?"

"Etmedim. Armstrong Kabarcığı'nın dışına dev oksijen tankları inşa ettim. Armstrong, Bean ve Shepard'ı birbirine bağlayan tünellerin oluşturduğu üçgenin ortasındalar. Aptal turistlerin erişemeyeceği bir yerdeler ve bir sıkıntı çıkarsa, zararsızca hava boşluğuna sızar sadece. Yaşam Destek'in sistemlerine bağlılar ama dışarıdaki bir vana boruları kapalı tutuyor. Şehre zarar verme ihtimali yok."

"Hı." Masanın üzerinde bardağımı döndürdüm. "Sanchez'in oksijen üretimini durdurmamı istiyorsun."

"Evet." Sandalyesinden kalktı ve içki tezgâhına yürüdü. Bu sefer bir rom şişesi aldı. "Şehir çabuk bir çözüm isteyecek ve benimle anlaşmaya varacak. İmzayı atınca kendi izabe tesisimi inşa etmeme gerek bile kalmayacak. Sanchez bedava elektrik olmadan alüminyum üretmenin zarar demek olduğunu görecek ve tesisi bana satacak."

Kendine yeni bir bardak doldurdu ve masaya döndü. Masada bir paneli açtı ve bir sürü kontrol düğmesi ortaya çıktı.

Oda ışıkları loşlaştı ve öte duvarda bir projeksiyon ekranı ortaya çıktı.

"Ya sen kötü adam falan mısın?" Ekranı işaret ettim elimle. "Bu ne arkadaş?"

"Beğendin mi? Yeni taktırdım."

Ekranda Mare Tranquillitatis'teki* şehrimizin bir uydu fotoğrafı vardı. Artemis gün ışığıyla parlayan küçük dairelerden ibaretti.

* (Lat.) Mare Tranquillitatis: Sükûnet Denizi. Ay'a iniş yapan ilk insanlı uzay aracı Apollo 11 buraya inmiştir. Mare Tranquillitatis ismini İtalyan astronomlar Francesco Grimaldi ve Giovanni Battista Riccioli, 1651'de hazırladıkları ay haritası *Almagestum novum*'da koymuşlardır. –*çn*

"Biz ovadayız," dedi Trond. "Etrafta bol bol olivin ve ilmenit var. Demir yapmak için kullanılıyorlar ama alüminyum yapmak istiyorsan, anortite ihtiyacın var. Şehrin etrafında az ama tepelikler anortit *kaynıyor*. O yüzden Sanchez'in hasat araçları şehrin üç kilometre güneyindeki Moltke Tepesi'nde çalışıyorlar."

Gizmosunun lazerini açtı ve şehrin güneyindeki bir yeri işaret etti.

"Hasat araçları neredeyse tamamen otomatik işliyor. Bir tek sıkışırlarsa ya da ne yapacaklarını şaşırırlarsa evi arayıp yönlendirme istiyorlar. Şirketin operasyonunun olmazsa olmaz bir parçasını oluşturuyorlar, tek bir alandalar ve en ufak bir korumaları bile yok."

"Peki," dedim. "Benden ne istediğini anlıyorum..."

"Evet," dedi. "Senden o hasat araçlarını sabote etmeni istiyorum. Hepsini aynı anda kullanılmaz hale getir. Ve tamir edilemeyecek şekilde yap bunu. Sanchez'in Dünya'dan yedeklerini getirmesi bir ayı bulur. Bu sırada da yeni anortit toplayamayacaklar. Anortit toplayamazlarsa oksijen de üretemezler. Oksijen üretemezlerse ben kazandım demektir."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu bana uyar mı emin değilim, Trond. Sanchez'de yüz kişi falan çalışıyor, haksız mıyım? İnsanları işsiz bırakmak istemem."

"O konuda endişelenme," dedi Trond. "Şirketi *satın almak* istiyorum, mahvetmek değil. Herkes işini koruyacak."

"Tamam ama hasat araçları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Parmakları kontrol paneli üzerinde hareket etti ve projeksiyon bir hasat aracının fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf bir katalog fotoğrafına benziyordu. "Hasat araçları Toyota Tsukuruma model. Kullanıma hazır bekleyen dört tanesi depomda var."

Ooo. Pekâlâ. Hasat araçlarının boyutundaki bir şey parça parça gönderilip burada monte edilmeliydi. Hem de kimse gelip de, "Hey, Trond, şirketin neden hasat aracı getiriyor?" gibi can sıkıcı

sorular sormasın diye bunların gizlice yapılması gerekiyordu. Adamları bunun üzerinde uzun süredir çalışıyor olmalıydı.

Kafamda çarkların döndüğünü görmüş gibiydi. "Evet. Bunun üzerinde uzun süredir çalışıyorum. Neyse, hasat araçlarımı istediğin kadar inceleyebilirsin. Tabii ki gizliliği elden bırakmadan."

Sandalyemden kalkıp ekranın önüne gittim. Ulan bu hasat aracı baya baya bir canavardı. "Bu araçların bir açığını bulmak bana mı kalıyor? Mühendis değilim."

"Bunlar hiçbir güvenliği olmayan otomatik araçlar. Zeki kızsın, elbet bir şey gelir aklına."

"Tamam ama yakalanırsam ne olacak?"

"Jazz derken?" dedi teatral bir havayla. "Şu teslimatçı olan mı? Onu tanımıyorum desem yeridir. Niye böyle bir şey yapmış ki? Aklım almıyor."

"Anladım."

"Dürüst davranıyorum sana. Anlaşmanın başka bir maddesi de yakalanırsan, beni de kendinle beraber yakmaman."

"Neden ben? Bu işin altından kalkabileceğimi nereden çıkardın?"

"Jazz, ben bir iş adamıyım," dedi. "Benim işim potansiyelinin altında kalmış kaynaklardan yararlanmak. Sen de potansiyeline *ucundan bile* yaklaşmayan bir kaynaksın."

Kalkıp bir bardak daha doldurmak için tezgâha yürüdü. "Ne istesen olabilirdin. Kaynakçı olmak istemedin mi? Sorun değil. Bir bilim insanı olabilirdin. Bir mühendis. Bir siyasetçi. Bir müdür. Ne istersen. Ama sen bir portörsün."

Surat astım.

"Seni yargıladığımdan değil," dedi. "Sadece analiz yapıyorum. Zekisin ve paraya ihtiyacın var. Bana da zeki biri lazım ve param var. İlgileniyor musun?"

"Hmm..." Durup düşündüm. Bu başarılır bir şey miydi?

Bir hava kilidine erişime ihtiyacım vardı. Koca şehirde sadece dört hava kilidi vardı ve onları kullanmak için ADF

Meslek Birliği'ne üye olmanız gerekiyordu – kontrol panelleri gizmonuzu kontrol ediyordu.

Sonra da Moltke Bayırı'na üç kilometrelik bir yolculuk yapmak gerekiyordu. Bunu nasıl aşacaktım? Yürüyecek miydim? Oraya varınca ne yapacaktım? Hasat araçlarının kameraları olurdu ve navigasyon amacıyla her şeyi 360 derecelik açıyla kaydederlerdi. Görülmeden onları nasıl sabote edecektim?

Ayrıca burnuma pis kokular geliyordu. Trond alüminyum işine girme konusunda niyetlerini açıklamaktan kaçınıyordu. Ama bir şeyler ters giderse göte gelecek kişi bendim, o değil. Yakalanırsam Dünya'ya sürülürdüm. Dünya'da yaşamayı bırakın, *ayağa bile kalkamazdım* muhtemelen. Altı yaşımdan beri ay yerçekiminde yaşıyordum.

Yok. Ben sabotajçı değil, kaçakçıydım. Ve tüm bu operasyonda bir bit yeniği vardı.

"Kusura bakma ama sana benden hayır gelmez," dedim. "Başka birini bulsan daha iyi olur."

"Sana bir milyon ying veririm."

"Anlaştık."

Yo, Kelvin,

Ne var ne yok? Birkaç gündür sesin soluğun çıkmıyor. Satranç kulübüne girdin mi?

Hangi ortaokulun satranç kulübü üye alımına koşul koyar ki? Kimi başvuranları geri çevirmeleri gerekecek kadar kişi mi başvuruyor mesela? Ya da ne bileyim, yeteri kadar satranç tahtaları mı yok? Masaları mı az? Cep koruyucuları mı yetmiyormuş?

Benim okul da beni yetenekliler sınıfına sokmaya çalışıyor. Yine. Babam gir diye ısrar ediyor ama ne gerek var? Zaten büyük ihtimal kaynakçı olacağım. Metal parçalarını birleştirmek için diferansiyeli ne yapayım? Of...

Hey, senin şu Charisse işi ne oldu? Çıkma teklif ettin mi ona? Ya da en azından iki çift laf ettin mi kıza? Ya da var olduğuna dair herhangi bir imada bulundun mu? Yoksa şu senin dahiyane ondan köşe bucak kaçma planına sadık kalmaya devam mı?

Jazz,

Kusura bakma, okul etkinlikleriyle meşguldüm. Evet, satranç kulübüne girdim. Yetenek seviyemi belirleyebilsinler diye birkaç oyun oynadım ve bana 1124 puan verdiler. Pek iyi değil ama daha iyi olmak için çalışıyorum. Her

gün bilgisayara karşı oynuyorum zaten ve artık insanlara karşı da oynayabileceğim.

Niye yetenekliler sınıfına girmiyorsun ki? Akademik başarı aileni mutlu etmek için harika bir yol. Bence sen bunu bir düşün. Baban seninle çok gurur duyacaktır, eminim. İleri seviye derslere girebilsem bizimkiler çok sevinirdi. Ama matematik zor. Notlarım kötü değil ama zorlanıyorum.

Azimliyim ama. Roket yapmak istiyorum ve matematik bilmeden roket yapamazsın.

Hayır; Charisse'le konuşmadım. Benim gibi bir çocuktan hoşlanmayacağından eminim. Kızlar uzun boylu, güçlü ve diğer çocuklarla kavga eden çocuklardan hoşlanıyorlar: Ben bunlardan hiçbiri değilim. Onunla konuşursam rezil olduğumla kalırım.

Kelvin,

Moruk.

Kızlar hakkındaki bu bilgileri nerelerden duyuyorsun, bilmiyorum ama YANILIYORSUN. Kızlar onlara iyi davranan ve bizi güldüren çocuklardan hoşlanır. Kavga eden çocuklardan HOŞLANMAYIZ ve aptal çocuklardan da hoşlanmayız. Bak sen bana güven. Ben de bir kızım.

Bu aralar dükkânda babama yardımcı oluyorum. Kolay işleri tek başıma yapabiliyorum. Artık bana para da veriyor, bu iyi oldu. Ama artık para kazanıyorum diye harçlık vermeyi bıraktı. Yani artık eskiden hiç iş yapmadan aldığım paranın biraz daha üstünü çalışarak kazanıyorum. Bu plan hoşuma gidiyor mu emin değilim ama neyse.

Babam, Kaynakçılar Meslek Birliği'yle bazı sorunlar

yaşıyor. Burada ya meslek birliğinin bir parçasısındır ya da serbest çalışıyorsundur. Meslek birlikleri de serbest çalışanları sevmiyor. Babamın meslek birlikleriyle ilgili bir sorunu yok ama Kaynakçılar Meslek Birliği'nin "kirli" olduğunu söylüyor. Sanırım Suudi organize suç örgütlerinin elinde desem yanlış olmaz. Neden Suudiler? Bilmiyorum. Buradaki kaynakçıların neredeyse hepsi Suudi. Kaynakçılığı kontrol edenler biz olmuşuz sanırım.

Her neyse, meslek birliği çirkin yollarla insanları birliğe katılmaya zorluyor. Filmlerdeki gibi sizi tehdit falan etmiyorlar tabii. Dedikodu yayıyorlar. Dürüst iş yapmadığınızı ya da kalitesiz iş yaptığınızı söylüyorlar. Böyle şeyler. Ama babam bütün hayatını bir isim yaparak geçirdi. Yalan dedikodular tutmuyor. Müşterileri bunlara inanmıyor bile.

Yürü be baba!

Jazz,

Kaynakçılar Meslek Birliği çok kötüymüş. KUŞ'ta sendika ya da meslek birliği yok. Burası özel bir idari alan ve sendikaları destekleyen normal yasalar burada işlemiyor. KUŞ'un Kenya hükümetinde bolca sözü geçiyor. Onlar için yapılmış bir sürü özel yasa var. Ama KUŞ hepimiz için iyi bir şey ve ayrıcalıkları hak ediyorlar. Onlar olmasa diğer Afrika ülkeleri gibi fakir olurduk.

Hiç Dünya'ya taşınmayı düşündün mü? Bir bilim insanı ya da mühendis olup çok para kazanabilirsin. Sen Suudi Arabistan vatandaşısın, değil mi? Orada bir sürü büyük şirket var. Zeki insanlar için bir sürü iş imkânı var.

Kelvin,

Yok ya. Dünya'da yaşamak istemiyorum. Ay kızıyım ben. Hem, sağlık çilesi de çekilmez. Hayatımın yarısını burada geçirdim, o yüzden vücudum sizin yerçekiminizin altıda birine alışkın. Dünya'ya dönmeden önce, bolca egzersiz yapıp kas ve kemik gelişimini artıran özel haplar içmem gerekir. Sonra da santrifüjde her gün saatler geçirmem gerekir... öh. Kalsın.

Ödlek herif, gidip Charisse'le konuşsana sen.

3

Aşağı Aldrin 7'deki büyük duvarın dibinden dibinden yürüdüm. Sinsice hareket etmeme gerek yoktu – bu uğursuz saatte etrafta kimsecikler olmazdı.

Sabahın beşi benim için genel olarak teorik bir konseptten ibaretti. Varlığından haberdardım ama gözlerimle hiç görmemiştim. Görmeyi de istemiyordum zaten. Ama bu sabah farklıydı. Trond gizlilik üzerine ısrar etmişti, yani normal çalışma saatlerinden önce buluşmamız gerekiyordu.

Yirmi metrede bir dev bir depo kapısının önünden geçiyordum. Buradaki binaların sayısı az, kapladıkları alanlar büyüktü, bu müesseselerin ne kadar parası olduğunu buradan anlayabilirdiniz. Trond'un şirketinin atölyesini sadece LD7-4030–LANDVIK ENDÜSTRİ yazan tabeladan tanıyabilirdiniz.

Kapıyı çaldım. Bir saniye sonra kapı aralandı. Trond kafasını dışarı çıkarıp bir sağa bir sola baktı.

"Takip edildin mi?"

"Tabii ki," dedim. "Takipçilerimi doğrudan sana yönlendirdim. Belli ki o kadar zeki biri değilmişim."

"Ukala."

"Aptal."

"Gel." İçeri doğru işaret etti.

İçeri sıyrıldım ve hemen ardından kapıyı kapadı. Bunun gizli olduğunu düşünüp düşünmediğinden emin değildim.

Ama bana bir milyon yingi o ödüyordu. İstiyorsa James Bond-çuluk oynayabilirdik.

Atölye bir garaj görevi görüyordu. *Devasa* bir garaj. Var ya, böyle bir alanım olsun diye adam boğazlardım. Bir köşeye kendime küçük bir ev dikerdim ve sonra da kalanına, ne bileyim, sahte çim falan döşerdim belki? Her biri kendi bölümünde duran dört bire bir aynı hasat aracı odayı dolduruyordu.

En yakınımdaki hasat aracına yürüdüm ve kafamı kaldırıp baktım. "Vay anasını."

"Evet," dedi Trond. "Yakından görene kadar ne kadar büyük olduklarını anlamıyor insan."

"Kimsenin ruhu duymadan bunları buraya nasıl soktun?"

"Kolay olmadı," dedi Trond. "Parça parça kargolattım. Sadece en güvendiğim adamlarımın haberi vardı. Çenelerini kapalı tutmayı bilen yedi kişilik bir teknisyen ekibi kurdum."

Devasa atölyeyi gözlerimle taradım. "Burada başka kimse var mı?"

"Elbette yok. Seninle çalıştığını kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Kalbimi kırıyorsun."

Hasat aracı dört metre yüksekliğinde, beş metre genişliğinde ve on metre uzunluğundaydı. Güneş ısınmasını en aza indirgemek için gövdesini yansıtıcı materyal kaplıyordu. Canavarın altı tekerleğinin her biri bir buçuk metreydi. Aracın çoğunluğunu devasa ve boş bir tekne kaplıyordu. Aracın önündeki güçlü hidrolikler ve arkasındaki bir menteşe teknenin boşaltım mekanizmasını oluşturuyordu.

Hasat aracının önünde bağlantı eklemleriyle beraber bir kepçesi vardı. Tabii ki yolcu kokpiti yoktu. Hasat araçları otomatikti – ama gerek görülürse uzaktan da kontrol edilebilirlerdi. Kokpitin olmasını beklediğiniz yerde kapalı bir metal kutu vardı. Üzerinde Toyota logosu ve şık bir fontta "Tsukuruma" kelimesi vardı.

Hasat aracının etrafında, mesaileri bittiğinde işçiler tarafın-

dan oldukları yere bırakılmış tekerlekli alet çantaları ve bakım cihazları vardı.

"Tamam," dedim etrafı inceleyerek. "Bu zor olacak."

"Sorun nedir?" Trond tekerleklerin birinin yanına gelip tekerleğe dayandı. "Bu sadece bir robot – herhangi bir savunma mekanizması yok. Tek yapay zekâsı yolunu bulmak için. Büyük bir asitelen bidonuyla icabına bakabilirsin bence."

"Yahu *tank* bu tank, Trond. Öldürmesi kolay olmayacak." Hasat aracının etrafında biraz yürüdüm ve şasisine daha yakından baktım. "Ve her yerinde kamera var."

"Tabii ki olacak," dedi Trond. "Yolunu o şekilde buluyor."

"Denetçilerine video gönderiyor," dedim. "Araç çalışmayı bıraktığında, denetçileri ne olduğunu öğrenmek için videoyu geri saracaklar. Beni görecekler."

"O zaman ADF elbisendeki tanınmana neden olabilecek işaretleri kapat," dedi Trond. "Sorun çözüldü."

"Ama çözülmedi aslında. Ne olduğunu öğrenmek için ADF ustalarını arayacaklar ve ADF ustaları beni yakalamaya gelecek. Kim olduğumu bilmeyecekler ama beni içeri sürükleyip kaskımı çıkardıklarında bir *Scooby-Doo* anı yaşayacağız."

Hasat aracının etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Sorununu anlıyorum."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. O sabah daha duş almamıştım. Zift bile benim yanımda temiz kalırdı. "Gecikmeli etkisi olacak bir şey bulmalıyım. Yani ben içeri döndükten *sonra* olmalı."

"Bu araçları kullanılamaz hale getirmen gerektiğini de unutma. Tamir edilebilecek bir yerleri kalırsa, Sanchez'in tamircileri birkaç güne araçları tamir eder."

"Evet, biliyorum." Çenemi sıvazladım. "Bataryası nerede?"

"Ön bölmede. Üzerinde Toyota logosu olan kutu."

Ana sigorta kutusunu ön bölmenin yanında buldum. İçinde elektronikleri elektrik kesintilerinden ve kısa devrelerden koruyan ana sigortalar vardı. Bunu bir kenara yazmak gerek.

Yakındaki bir eşya dolabına dayandım. "Dolduklarında malzemelerini izabe tesisine götürüyorlar, değil mi?"

"Evet." Bir ingilizanahtarını alıp havaya fırlattı. Anahtar tavana doğru yükseldi.

"Sonra... ne oluyor? Yüklerini atıp Moltke'ye geri mi dönüyorlar?"

"Şarj olduktan sonra."

Elimi teknenin pürüzsüz, yansıtıcı metalinin üzerinde gezdirdim. "Bataryası ne kadar büyük?"

"İki nokta dört megavat saat."

"Yuh!" Trond'a döndüm. "Ben bu kadar elektrikle ark kaynağı yaparım."

Omuz silkti. "Yüz ton kayayı taşımak elektrik yiyor."

Hasat aracının altına girdim. "Isı atımıyla nasıl başa çıkıyor? Faz değiştiren materyal olarak parafin mi kullanıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hava boşluğunda ısı atımı bir sorun teşkil eder. Isıyı taşıyacak bir hava yok. Ve elektrik enerjisi kullandığınızda, harcadığınız her Jul nihayetinde ısıya dönüşür. Elektrik direncinden, hareket eden parçaların friksiyonundan ya da en başta enerjiyi sağlayan bataryanın içindeki kimyasal tepkilerden ısı ortaya çıkabilir. Ama nihayetinde her şey ısıya dönüşür.

Artemis'in ısıyı reaktör kompleksinin yakınındaki termal panellere yönlendiren karmaşık bir soğutma sistemi var. Bu paneller gölgede durup enerjiyi yavaş yavaş kızılötesi ışık olarak yayıyor. Ama hasat araçlarının dışarıdan destek alma imkânı yok.

Biraz bakınınca aradığını buldum. Isı atımı sistem vanası. Ne tür bir vana olduğunu hemen tanıdım – babamla beraber yüzey araçlarını tamir ederken bunlardan çok takmıştık.

"Evet. Parafin," dedim.

Trond'un ayaklarının yaklaştığını gördüm. "O ne demek oluyor?" diye sordu.

"Batarya ve motor kasaları sert parafin bir hazneyle kap-

lılar. Parafini eritmek çok enerji ister, yani ısı buraya gidiyor. Parafinin etrafında da soğutucu borular dolaşıyor. Hasat aracı şarj olmak için yuvasına döndüğünde, yeni ısınmış suyu alıp parafini tekrar dondurmak için o borulara soğuk su dolduruyorlar. Sıcak suyu da hasat aracı işine döndüğünde soğumaya bırakıyorlar."

"Yani hasat araçlarına hararet mi yaptıracaksın?" diye sordu. "Planın bu mu?"

"O kadar basit değil. Aracın hararet yapmasını engelleyen emniyetler var. Hasat araçları tekrar soğuyana kadar kendilerini kapatırlar. Sanchez'in mühendisleri de sorunu hemencecik giderirler. Farklı bir fikrim var."

Hasat aracının altından kıvrıla kıvrıla çıktım, ayağa kalktım ve sırtımı kütlettim. Sonra aracın yanından tırmanıp teknesine indim. Konuşurken sesim yankılandı. "Kameralardan beni gören var mı?"

"Niye?" diye sordu. "Ha! Moltke Tepesi'ne kadar hasat aracına binerek mi gideceksin?"

"Trond, kameralar beni görüyor mu?"

"Hayır. Amaçları navigasyon. Kameralar dışa bakıyor. Ee, şehirden nasıl çıkacaksın peki? Hava kilidi ayrıcalığın yok."

"Sen orasını merak etme." Teknenin ucuna tırmandım ve dört metre aşağıya atladım. Kendime bir sandalye çektim, sandalyenin arkasını çevirdim ve bacaklarım sandalyeyi kucaklayacak şekilde oturdum. Çenemi avucuma dayayıp düşünmeye başladım.

Trond yanıma sokuldu. "Ee?"

"Düşünüyorum," dedim.

"Kadınlar böyle oturduklarında ne kadar seksi göründüklerinin farkındalar mı?"

"Tabii ki."

"*Biliyordum* ya."

"Konsantre olmaya çalışıyorum."

"Pardon."

Birkaç dakika boyunca hasat aracını kestim. Trond bölmede boş boş dolaşıp aletlerle oynadı. Herif iş zekâsı bakımından bir dahiydi ama on yaşındaki bir çocuğun sabrına sahipti.

"Tamam," dedim nihayet. "Bir planım var."

"Öyle mi?" Trond lokma anahtarı bırakıp yanıma geldi. "Anlat bakalım."

Başımı iki yana salladım. "Sen ayrıntıları düşünme."

"Ayrıntıları severim."

"Kadın dediğinin sırları olur." Ayağa kalktım. "Ama hasat araçlarını kullanılmaz hale getireceğim."

"Bu kulağa harika geliyor!"

"Pekâlâ," dedim. "Ben eve gidiyorum. Duşa ihtiyacım var."

"Evet," dedi Trond. "Gerçekten öyle."

Tabutuma döndüğümde, kıyafetlerimi sarhoş bir mezuniyet balosu randevusundan daha hızlı bir şekilde üzerimden çıkardım. Bornoz giyilecek, duşa marş. Küveti kullanmak için fazladan 200ğ bile ödedim. İyi de geldi.

Günü her zamanki gibi teslimat yaparak geçirdim. Dikkatli lavuğun tekinin büyük bir suç işlenmeden hemen önce rutinimi bozduğumu fark etmesini istemiyordum. Normal bir gün sadece. Masum masum ıslık çalıyorum, bana niye bakıyorsunuz ki? Akşam dörde kadar çalıştım.

Eve döndüm, uzandım (ayağa çok kalkabiliyordum ya) ve biraz araştırma yaptım. Dünyalıları kıskandığım bir şey var – internetleri çok daha hızlı. Artemis'te ying transferleri ve e-postalar için kullandığımız yerel bir ağımız var ama iş internet aramalarına gelince tüm sunucular Dünya'da. Yani her istek için en azından dört saniye beklemek demek. Işık hızı istediğim kadar hızlı değil.

O kadar çok çay içtim ki yirmi dakikada bir ortak tuvalete seğirtmem gerekti. Saatlerce çalıştıktan sonra bir sonuca vardım: Gerçekten kendime ait bir tuvalet istiyordum.

Ama araştırmamın sonunda bir planım oldu. Ve tüm iyi planlar gibi çılgın bir Ukraynalı'ya ihtiyacım vardı.

Tetik'i AUA* Araştırma Merkezi'nin önünde durdurdum ve dar koridora park ettim.

Artemis'te ilk arsa kiralayanlar dünyanın dört bir yanından uzay ajanslarıydı. Eskiden, Zemin Armstrong şehirdeki en iyi arsalara sahipti. Sonraki zamanlarda dört kabarcık daha inşa edilmişti ve uzay ajansları yerlerinde kalmıştı. Bir zamanların teknoloji harikası tasarımları şimdi yirmi senelik eski tasarımlara dönüşmüştü.

Tetik'ten inip laboratuvara girdim. Küçük bir resepsiyon olan ilk oda, emlak alanının çok daha kısıtlı olduğu günleri hatırlatıyordu. Tuhaf açılarda dört koridor vardı. Bazı kapılar, diğerleri açıkken açılamıyordu. Bu ergonomik kürtaj on yedi hükümetin bir komite aracılığıyla bir laboratuvar tasarlamasının sonucuydu. Ortadaki kapıdan geçtim, koridoru neredeyse sonuna kadar takip ettim ve mikroelektronik laboratuvarına girdim.

Martin Svoboda bir mikroskobun üzerine eğilmiş kahvesine uzanıyordu. Eli içi ölümcül asitlerle dolu üç deney tüpünün üzerinden geçip kahve kupasını kavradı ve kahvesinden bir yudum aldı. Yemin ediyorum, gerizekâlı bir gün kendini öldürecek.

AUA tarafından dört yıl önce mikroelektronik imal yöntemleri üzerinde çalışması için Artemis'e atanmıştı. Görünüşe göre ay, bu alanda çalışmak için eşsiz avantajlara sahipmiş. AUA laboratuvarında çalışmak oldukça gıpta edilen bir şeydi, yani işinde baya iyi olmalıydı.

"Svoboda," dedim.

Yok. Geldiğimi de fark etmemişti, konuştuğumda da fark etmedi. Öyle biri işte.

Ensesine tokadı patlatınca hemen mikroskoptan geri çekil-

* AUA: Avrupa Uzay Ajansı –*çn.*

di. Çok sevdiği teyzesini gören bir çocuk gibi gülümsedi. "Ah! Selam, Jazz! N'aber?"

Karşısındaki laboratuvar taburesine oturdum. "Senden biraz çılgın bilim istiyorum."

"Harika!" Bana dönmek için taburesini döndürdü. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Elektroniğe ihtiyacım var." Cebimden şemayı çıkarıp uzattım. "Bundan. Ya da benzer bir şeyden."

"Kâğıt mı?" Şemayı bir idrar örneğiymiş gibi tutuyordu. "Şemayı kâğıda mı çizdin?"

"Çizim programlarını kullanmayı bilmiyorum," dedim. "Sadece – bir baksana?"

Kâğıdı açtı ve çiziktirdiklerimi surat asarak inceledi. Svoboda şehirdeki en iyi elektrik mühendisiydi. Böyle bir şeyi yapmak onun için zor olmamalıydı.

Skeci yan çevirdi. "Bunu sol elinle falan mı çizdin sen?"

"Ressam değilim ben!"

Çenesini ovuşturdu. "Çizim kalitesini bir kenara bırakırsak, bu temiz bir tasarım olmuş. Bir yerden mi kopyaladın?"

"Hayır, niye? Bir sıkıntısı mı var?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece... çok iyi bir tasarım bu."

"Teşekkür ederim?"

"Senin bu kadar yetenekli olduğunu hiç bilmiyordum."

Omuz silktim. "Elektronik derslerini internette buldum ve oradan öğrendiklerimle yaptım."

"Kendi kendine mi öğrendin yani?" Şemaya tekrar baktı. "Bunu öğrenmen ne kadar sürdü?"

"Öğleden sonramı yedi işte."

"Tüm bunları *bugün* mü öğrendin yani?! Senden çok parlak bir bilim insanı–"

"Kes." Elimi kaldırdım. "Duymak istemiyorum. Bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Yaparım, yaparım," dedi. "Ne zamana lazım?"

"Ne kadar erken o kadar iyi."

Şemayı laboratuvar masasına attı. "Yarına hazır ederim."

"Güzel." Tabureden hopladım ve gizmomu çıkardım. "Ne kadar?"

Tereddüt etti – görüşmeler sırasında tereddütten hiç hayır gelmemiştir.

Yıllar boyunca arada sırada benim için küçük işler yapmıştı, çoğunlukla kaçak soktuğum elektroniklerin anti-korsanlık çiplerini falan sökmüştü. Serbest iş için genelde 2,000ğ isterdi. Bu seferki niye farklıydı?

"İki bin ying?" diye ortaya attım.

"Hmm," dedi. "Bir takas düşünür müsün?"

"Olur." Gizmomu cebime koydum. "Bir şeyler mi getirmemi istiyorsun?"

"Hayır."

"Anladım." Sokayım ya, ben kaçakçıyım kaçakçı! İnsanlar niye benden başka bir şeyler isteyip duruyor ki?!

Ayağa kalkıp peşinden gelmemi işaret etti. Kişisel projeleri üzerinde çalıştığı laboratuvar köşesine kadar onu takip ettim. Avrupanın vergi yükümlülerinin aldıkları varken, neden gidip de kendiniz ekipman alasınız ki?

"İşte!" Masayı işaret etti.

Masanın ortasındaki eşya öyle ahım şahım bir şey değildi. İçinde bir şey olan küçük, şeffaf bir plastik kutuydu sadece. Daha yakından baktım. "Prezervatif mi o?"

"Evet!" dedi gururla. "En yeni icadım."

"Çinliler seni bi' yedi asır solladılar, haberin olsun."

"Bu bildiğin prezervatiflerden değil!" Termos büyüklüğündeki bir silindiri bana doğru yuvarladı. Bir güç kablosu ve açılabilir bir kafası vardı. "Bunun içinde satılacak."

Kapağını açtım. Silindirin yanlarında küçücük delikler vardı ve dibinde yuvarlak metal bir silindir duruyordu. "Ee. Peki..."

"Bu kitleri tanesini üç bin yinge satarak para kazanabilirim."

"Prezervatif elli yinge satılıyor. İnsanlar bunu niye alsın ki?"

Sırıttı. "Bu tekrar kullanılabilir!"

Şaşırdım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Alakası yok! İnce ama dayanıklı bir materyalden üretildi. Yüzlerce kere kullanılabilir." Cihazın yuvarlak metal kısmını işaret etti. "Her kullanımdan sonra prezervatifi ters çevirip bu silindire koyuyorsun–"

"Iyy."

"Sonra da temizleyiciyi çalıştırıyorsun. Prezervatif, bir sıvı temizleme sürecinden geçtikten sonra yüksek sıcaklıkta on dakikalığına pişiriliyor. Bunun ardından steril hale gelip tekrar kullanıma hazır–"

"Ya hayır, hayır."

"Silindire koymadan önce bir suya tutarsan–"

"Dur!" dedim. "Böyle bir şeyi *kim* ister ki?"

"Çünkü uzun vadede seni masraftan kurtarıyor ve normal prezervatiflere göre yırtılma riski daha düşük."

Yapabildiğim en şüpheci şekilde yüzüne baktım.

"Bir hesapla," dedi. "Normal prezervatifler çok pahalıya satılıyor. Kimse burada prezervatif üretmiyor – lateks yapacak ham madde yok. Ama benim ürünüm minimum iki yüz kullanımlık. Bu da *on bin yinglik* bir masraftan kurtuldun demek."

"Hıh..." Şimdi benim dilimden konuşuyordu işte. "Tamam, belki de o kadar büyük bir çılgınlık değildir. Ama buna yatıracak param yok şimdi..."

"Ha, yatırımcı aramıyorum zaten. Test edecek birini arıyorum."

"Ve bu iş için en iyi sikin *bende* olduğuna mı karar verdin?"

Gözlerini devirdi. "Bir kadının nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorum."

"Seninle sevişmem."

"Hayır, hayır!" Yüzünü buruşturdu. "Sadece bir sonraki sefer sevişirken bunu kullanmanı istiyorum. Sonra da bana tecrübeni nasıl etkilediğini anlat."

"Niye birini yatağa atıp kıza sen sormuyorsun?"

Gözlerini ayakkabılarına çevirdi. "Kız arkadaşım yok ve konu kadınlar olunca elim ayağım dolaşıyor."

"Aldrin'de adım başı genelev var! Pahalısı, ucuzu, ne arar-san."

"O da olmaz." Kollarını kavuşturdu. "*Zevkine* sevişen bir kadından geri dönüş istiyorum ben. Bu kadının cinsel deneyi-mi olması gerekiyor ki sen kesinlikle öylesin–"

"Dikkatli ol..."

"Ve yakın zamanda sevişmesinin muhtemel olması gerekiyor. Ki, dediğim gibi–"

"Ağzından çıkacak sonraki kelimeleri dikkatli seçmeni öneririm."

Durakladı. "Her neyse. Ne istediğimi anladın."

Homurdandım. "Ya iki bin ying ödesem olmuyor mu şimdi?"

"Paraya ihtiyacım yok. Teste ihtiyacım var."

Prezervatife ters ters baktım. Yani normal *görünüyordu*. "İşe yarıyor yani öyle mi? Yırtılmayacağından falan emin misin?"

"Aa kesinlikle. Bir dizi dayanıklılık testine soktum. Germe, basınç, friksiyon, aklına ne gelirse."

Aklıma can sıkıcı bir düşünce düştü. "Bir dakika. Sen bunu taktın mı?"

"Hayır ama taksam da bir şey değiştirmez ki. Temizleme işlemi prezervatifi steril hale getiriyor."

"Ya şaka mı şimdi–" Durdum ve derin bir nefes aldım. Son-ra, elimden geldiğince sakin bir şekilde, "Değiştirir, Svoboda. Belki biyolojik olarak değiştirmez ama psikolojik olarak de-ğiştir," dedim.

Omuz silkti.

Bir an daha üzerinde düşündüm, sonra nihayet, "Tamam, anlaştık. Ama sırf senin için gidip birilerinin koynuna girme-yeceğim," dedim.

"Tamam, tamam," dedi. "Sadece... işler doğal olarak o noktaya gelince kullan işte."

"Tamam, peki."

"Harika!" Prezervatif kutusunu ve temizleme cihazını alıp bana verdi. "Sorun olursa ararsın."

Eşyaları istemeye istemeye aldım. Çok gurur duyulacak bir an değildi ama mantıken aslında yanlış bir şey yapmıyordum. Ürün denemesi yapacaktım şurada, değil mi? Bu öyle acayip bir şey değil, değil mi?

Değil mi?

Çıkmak için döndüm. Sonra durup tekrar ona baktım. "Hey... SIFO denen bir şey duymuş muydun?"

"Yok, duymalı mıyım?"

"Yo, kafana takma. Yarın öğlen gibi aleti almaya gelirim."

"Yarın izin günüm. Parkta buluşalım mı? Üç gibi?"

"Bana uyar," dedim.

"Bunu ne için istediğini sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Tamam. Yarın görüşürüz.

Aşağı Conrad 6.

Tetik'i tanıdık koridorlarda sürdüm ve midemdeki paniği düşünmemeye çalıştım. Her çarpık koridoru, her dükkânı, her duvardaki her çiziği biliyordum. Gözlerimi kapatsam, yankılar ve arkadaki gürültüden tam olarak nerede olduğumu bile anlayabilirdim.

Zanaatkârlar Çarşısı'na döndüm. Şehirdeki en iyi zanaatkârlar burada çalışıyordu ama hiçbir yerde parlak tabelalar ya da reklamlar yoktu. Müşterilerin aklını çelmelerine gerek yoktu. İşleri itibarları sayesinde onları buluyordu.

AC6-3028'in önünde park ettim, arabadan indim ve kapıda tereddüt ettim. Bir anlık bir korkaklığa kapılıp döndüm, cesaretimi topladım ve tekrar kapıya dönüp zili çaldım.

Yorgun yüzlü bir adam kapıyı açtı. Bakımlı bir sakalı vardı ve takke takıyordu. Bir şey demeden bir an bana baktı ve sonra, "Hıh," dedi.

"Hayırlı akşamlar, baba," dedim Arapça.

"Başın derde mi girdi?"

"Hayır."

"Paraya mı sıkıştın?"

"Hayır, baba. Artık kendi başımın çaresine bakabiliyorum."

Kaşlarını çattı. *"O zaman buraya niye geldin?"*

"Bir kız babasını ziyaret edemez mi?"

"Boş lafı bırak," dedi İngilizce. "Ne istiyorsun?"

"Kaynak ekipmanı ödünç almak istiyorum."

"İlginç." Kapıyı açık bırakıp dükkânına döndü. Bundan âlâ bir davet almayacaktım.

Geçen yıllar boyunca içeride pek bir şey değişmemişti. Yangın geçirmez atölye, diğer tüm yangın geçirmez odalar gibi sıcak ve basıktı. Babamın özenle dizilmiş aletleri duvarda asılıydı. Bir köşede, kaynak maskelerinin yanında bir çalışma tezgâhı vardı.

"Gel," dedi. Onun peşinden arka kapıdan geçip eve girdim. Ufacık salon benim mütevazı tabutum yanında saraydı.

Babamın evinde bir duvarda iki tane tabut ranza vardı. Alt sınıf Artemisliler arasında yaygındı bunlar. Yatak odaları kadar güzel olmasalar da insana mahremiyet sağlıyorlardı, ki bu iyiydi. O evde büyüdüm ben. O ranzada... çok şey yaptım.

Gerçek ateşte pişen bir ocağı olan bir yemek köşesi vardı. Yangın geçirmez bir odada yaşamanın sayılı avantajlarından biri. Mikrodalgaya beş basar. Gerçek bir ocağın lezzetli yemekler anlamına geleceğini sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Babam elinden geleni yapıyordu ama gunk hâlâ gunktı. İnsanın yosunla yapabileceği şeyler kısıtlı.

Evde büyük bir değişiklik vardı ama. Arka duvarda tabandan zemine kadar duvarı örten bir metre genişliğinde metal bir plaka vardı – ama dik demek doğru olmazdı. 20'yle 30 derece arasında eğik olduğunu tahmin ettim.

Yeni eklentiyi gösterdim. "Bu ne ki?"

Babam ona baktı. "Geçenlerde aklıma gelen bir fikir."

"Ne işe yarıyor."

"Kendin çözmeyi dene."

Of! Babam bunu her söylediğinde kenara bir ying atsaydım... Düzgün cevap hiç vermezdi – her şey Allah'ın cezası bir dersti.

Kollarını kavuşturdu ve bu küçük testler sırasında hep yaptığı gibi beni izlemeye başladı.

Yanına gidip metal levhaya dokundum. Elbette çok sağlamdı. Babam hiçbir işi sallapati yapmazdı. "İki milimetrelik alüminyum levha mı?"

"Doğru."

"Yani yandan gelecek kuvvetli bir şeyi karşılamak gibi bir amacı yok..." Parmağını levhayla duvarın dokunduğu yerde gezdirdim. Her yirmi santimde bir çıkıntı hissettim. "Nokta kaynak mı? Sen pek sevmezdin."

Omuz silkti. "Aptalca bir fikir olabilir. Henüz aklıma yatmadı tam olarak."

Levhanın tepesinde, tavandan birkaç santim aşağıda iki askı vardı. "Üzerine bir şey asacaksın."

"Doğru. Ama ne asacağım?"

Levhaya şöyle bir boydan baktım. "Bu tuhaf açı önemli... Varsa bir iletki verir misin?"

"Uğraşma," dedi. "Dikey açıdan yirmi iki nokta dokuz derece eğik."

"Ha..." dedim. "Artemis'in boylamı da yirmi iki nokta dokuz... haa. Tamam, anladım." Babama döndüm. "Namaz için."

"Doğru," dedi. "Adını namaz duvarı koydum."

Ay, Dünya'ya hep aynı yüzüyle bakar. Yani yörüngede olsak bile, bizim bakış açımızdan Dünya hareket ediyor gibi görünmez. *Teknik olarak* ay titreşimi yüzünden biraz titriyor ama siz bunu güzel kafanıza takmayın. Olay şu: Dünya gökyüzünde çakılı. Yerinde dönüyor ve çeşitli evrelerden geçiyor ama hareket etmiyor.

Rampa Dünya'ya dönüktü, böylece babam namaz kılarken Mekke'ye dönebilecekti. Burada yaşayan Müslümanların çoğu

sadece batıya dönüyor – babam da hayatı boyunca böyle yapmıştı.

"Bunu nasıl kullanacaksın?" diye sordum. "Özel kayışla falan mı bağlayacaksın kendini? Yani... neredeyse dik çünkü."

"Saçmalama." Ellerini namaz duvarına yerleştirip üzerine eğildi. "Böyle işte. Çok basit. Ayda batıya dönmektense bu Kıble'ye daha yakın."

"Bana saçma geldi, baba. Avustralya'daki Müslümanlar da gidip yere kuyu kazarak yüzüstü namaz kılmıyorlar. Muhammed Peygamber'in takdirini kazanacağını mı düşünüyorsun?"

"Hişt," dedi kızarak, "madem İslam'a uygun yaşamayacaksın, o zaman Peygamber'in adını da ağzına alma."

"Tamam, tamam," dedim. Askıları işaret ettim. "Onlar ne için?"

"Kendin çözmeyi dene."

"Of!" dedim. Sonra da mutsuz mutsuz, "Seccade asmak için mi?" diye sordum.

"Doğru." Yemek köşesinin oradaki masaya gidip sandalyelerden birine oturdu. "Asıl seccadem delik deşik olsun istemiyorum o yüzden Dünya'dan yeni bir tane sipariş ettim. Birkaç haftaya elime ulaşır."

Ben de hayatım boyunca sayısız yemek için oturduğum diğer sandalyeye oturdum. "Takip numarasını biliyor musun? Eline daha hızlı ulaşmasını–"

"Hayır, sağ ol."

"Baba, birkaç kişiden rica edeceğim diye yasadışı–"

"Hayır, sağ ol," dedi, bu sefer biraz daha sesli bir şekilde. "Bu konuda tartışmayalım."

Dişlerimi sıktım ama sesimi çıkarmadım. Konu değiştirme zamanı geldi. "Tuhaf bir şey soracağım: 'SIFO' denilen bir şey duymuş muydun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Şu eski Yunan lezbiyen değil mi o?"

"Hayır, o Sapho."

"Ha. O zaman hayır. Nedir?"

"Bir fikrim yok," dedim. "Bir yerde gördüm de, merak ettim."

"Hep meraklı bir kızdın. Cevaplara ulaşma konusunda da çok başarılısın. Belki bu dehanı işe yarar bir şey için kullanmalısın."

"Baba," dedim uyarır bir sesle.

"Tamam." Kollarını kavuşturdu. "Demek kaynak ekipmanlarına ihtiyacın var?"

"Evet."

"Sana ekipmanlarımı en son emanet ettiğimde sonu hayır olmadı."

Kasıldım. Gözlerimi kaçırmamaya çalıştım ama başaramadım. Gözlerimi yere çevirdim.

Sesini yumuşattı. "Özür dilerim. Bu biraz aşırı oldu."

"Hayır, aşırı olmadı," dedim.

Rahatsızlık verici bir sessizlik çöktü – geçen yıllar boyunca bu sanatta ustalaşmıştık.

"Ee..." dedi rahatsız bir tavırla. "Peki... neye ihtiyacın var?"

Kafamı boşalttım. Şimdi içimi kemiren bir suçluluk duygusuna ihtiyacım yoktu. "Bir kaynak koluna, birkaç tank asetilene, bir tank O_2'ye ve bir maskeye ihtiyacım var."

"Peki ya neon?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Evet, doğru. Bir de neon."

"Paslanmışsın," dedi.

Neona ihtiyacım yoktu. Ama bunu ona söyleyemezdim.

Alüminyuma kaynak yapacağınız zaman, yüzeyi oksitlenmesin diye alüminyumun yüzeyine non-reaktif bir gaz püskürtmeniz gerekir. Dünya'da her yer argon olduğu için argon kullanılır. Ama ayda soy gazlar yok, yani Dünya'dan getirmemiz gerekiyor. Ve neon argonun yarısı kadar ağırlığa sahip, o yüzden neon kullanıyoruz biz de. Benim için fark etmezdi çünkü hava boşluğunda çalışacaktım. Metali oksitleyecek oksijen yoktu. Ama onun bunu bilmesini istemiyordum. Ayrıca

çelik kesecektim, alüminyum değil. Ama dediğim gibi – bunu babamla paylaşamama gerek yok.

"Peki niye istiyorsun bunları?" diye sordu.

"Bir arkadaşım için bir hava sığınağı takacağım."

Babama sayamayacağım kadar çok sefer yalan söylemiştim, özellikle de ergenlik dönemimde. Ama her seferinde –gerçekten her seferinde– mideme bir taş otururdu.

"Arkadaşın neden bir kaynakçı tutmuyor."

"Tuttu. Beni tuttu."

"Ha, şimdi kaynakçı mı oldun sen?" Gözlerini teatral bir edayla kocaman açtı. "Kaynakçı olmak istemediğini bana yıllarca söyledikten sonra?"

İç geçirdim. "Baba. Yatak odasında bir hava sığınağı isteyen bir arkadaşım sadece. Ondan doğru düzgün para bile almıyorum." Evlere hava sığınağı taktırmak yaygın bir şeydi, özellikle de Artemis'e yeni yerleşmiş olanlar için. Yeni gelenler şu "dışarıdaki ölümcül uzay boşluğu" şeyinden paranoya yapıyorlardı. Bu mantıksız bir tepkiydi –Artemis'in gövdesi aşırı sağlamdır– ama korku mantığa bakmaz. Gerçekte ise kişisel hava sığınakları kısa sürede gardroba dönüşürdü.

"Yasadışı kısmı nedir?"

İncinerek ona baktım. "Neden yasadışı bir kısmı olduğunu–"

"Yasadışı kısmı nedir?" diye tekrarladı.

"Dairesi Armstrong'da, iç gövdenin bitişiğinde. Sığınağı doğrudan gövdeye kaynaklamam gerekecek. İç gövdeye sığınak kaynaklayacaksanız sizden bir sürü fazladan inceleme istiyorsalar ve kızın bunu karşılayacak durumu yok."

"Hımf," dedi. "Saçma sapan bir bürokrasi. En beceriksiz amatör bile altı santimlik alüminyum levhaya zarar veremez."

"Ben de öyle diyorum işte?!" dedim.

Kollarını kavuşturup somurttu. "Allah'ın belası belediye işimizi engelliyor şurada..."

"Konuş be baba,"

"Pekâlâ. Ne lazımsa al. Ama asetilen ve neonun parasını vermen lazım."

"Tamam, olur," dedim.

"Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

Kustu kusacaktım. Babama yalan söylemek beni ergenliğime götürmüştü. Size şunu söyleyeyim: Ergen Jazz Bashara'dan daha çok nefret ettiğim kimse yok. O aptal karı, aptal bir karının yapabileceği tüm hataları yaptı. Bugünkü halimden o sorumlu.

"İyiyim ya. Biraz yorgunum sadece."

Sevgili Jazz,

Doğum günümde büyük bir Roosa *posteri hediye ettiler bana. Ne muhteşem bir gemi! İnşa edilmiş en büyük yolcu uzay gemisi! İki yüz yolcu alabiliyor! Hakkında her şeyi öğreniyorum. Biraz kafayı taktım ama ne olacak ki? Eğlenceli buluyorum.*

Bu gemi harikalarla dolu! Tam sentripetal yerçekiminin çapı o kadar büyük ki gemideki kimsenin başı dönmüyor. Hatta insanların ay yerçekimine alışmasına bile yardımcı oluyor! Aya yapılan yedi günlük yolculuk boyunca rotasyonu küçük küçük yavaşlatıyorlar. Yani insanlar gemiye ilk bindiklerinde yolcu kamaraları 1 g'de iken aya vardıklarında 1 g'nin altıda birindeler. İnsanlar tekrar 1 g'ye alışsınlar diye dönüşte de tersini yapıyorlar. Bu kadar havalı bir şey var mı?

Hâlâ "Uphoff-Crouch Döngü Yörüngesi"ni anlamıyorum ama. Ay ile Dünya arasında gidip gelen balistik bir yörünge olduğunu biliyorum ama bana çok tuhaf geliyor. Yani... yolculuğa Dünya'da başlıyor, yedi gün sonra aya varıyor, oradan Dünya-ay düzleminden çıkıyor ve on dört gün sonra aya dönüyor... o arada bir yerde de birkaç haftalığına Dünya'nın etrafındaki eliptik bir yörüngede takılıyor... Aklım almıyor. Anlamaya da uğraşmayacağım. Kısacası harika bir gemi bu.

Bir gün zengin bir roket tasarımcısı olduğumda Artemis'i ziyaret edeceğim. Seninle çay içeriz.

Hey, babanla Artemis'e taşındığınızda Roosa'yla *mı gitmiştiniz?*

Sevgili Kelvin,

Yok, biz buraya taşındığımızda Roosa *henüz inşa edilmemişti. O zamanlar var olan tek yolcu gemisi olan* Collins'*le geldik. On sene önceydi (ben altı yaşındaydım), o yüzden tüm ayrıntılarını hatırlamıyorum. Ama yapay yerçekimi olmadığını hatırlıyorum. Her yer yerçekimsizdi. Etrafta uçarak çok eğlenmiştim!*

Şu yörünge olaylarını sen anlatınca merak ettim, o yüzden biraz araştırdım. Aslında gayet düz bir mantığı var gibi. Gemi her adımı yedi gün süren bir döngüden geçiyor: Dünya -> Ay -> (Dünya-ay düzlemi dışında uzay boşluğunda) -> Ay -> Dünya -> (Dünya-ay düzlemi dışında uzay boşluğunda) -> Dünya. Bunu sürekli tekrar ediyor. Ay yerinde duruyor olsa doğrudan gidip gelebilirlerdi ama ayda bir Dünya'nın çevresinde dolandığı için döngüleyiciyi iyice karmaşık bir hale sokuyor.

Yörüngelerin nasıl işlediğini açıklayan matematik denklemlerini okudum ve sonra bu rakamları denklemlerde kullandım. Gayet basitti, hesabı kafanda yapabiliyorsun.

Sevgili Jazz,

Belki sen kafanda yapabiliyor olabilirsin. Senin kadar zeki olmak için çok şey verirdim. Ama değilim. Bu sorun değil. Bunun yerine çok çalışıyorum ben de, sense tembel tenekenin tekisin.

Sevgili Kelvin,

Sen ne hakla bana tembel dersin! Sana ağır bir laf sokardım ama, peh, hiç içimden gelmedi.

Hey, bana tavsiye ver. Edgar'la dördüncü randevumuza çıkacağız. Sürekli yiyişiyoruz (sadece öpüşüyoruz, başka bir şey yapmıyoruz). Bir sonraki adıma geçmek istiyorum ama çok hızlı ilerlemek de istemiyorum – henüz soyunmaya hazır değilim. Bir önerin var mı?

Sevgili Jazz,

Memeler.

Sevgili Kelvin,

Harbi mi? O kadar basit mi yani?

Sevgili Jazz,

Evet.

4

Sonraki sabah rahat, lüks bir yatakta çırılçıplak uyandım.

Hayır, yanımda kimse yoktu. Pislik yapmayın. Bir milyon yingi aldığımda hayatının nasıl olacağını görmek istedim sadece.

Kollarımı iki yana açıp gerindim. Mükemmel bir uyku çekmiştim!

Boktan tabutumun aksine, bu odanın harika bir ses izolasyonu var. Çığlık çığlığa kavgalarla ya da seksle beni uykumu bölen komşular yoktu. Koridorda bağıra bağıra konuşanların sesleri odaya sızmıyordu. Duvarlara çarpıp duran aptal sarhoşlar yoktu.

Ve o yatak! Yatağa enlemesine yattığımda bile hâlâ sığabiliyordum! Hem de çarşafları ve battaniyeleri de kadifeden daha yumuşaktı. Yatak takımı tenime karşı pijamalarımdan daha iyi geliyordu.

Odanın geceliği 2,000ğ'di. Trond'dan ödememi aldığımda, güzeller güzeli ses geçirmez daireme böyle bir yatak alacaktım.

Gizmomu kontrol ettim. Sabahın on biri mi?! Vay anasını, sağlam uyumuşum!

Sıcak çarşafların arasından sıyrılıp tuvalete yürüdüm – kendi *özel* tuvaletime. Ne bornoz giyme gereği duydum ne de koridorda beni kesen herifler vardı, sadece huzurla mesanemin işimi görmeye gidiyordum.

Bu seferlik fazladan uzun bir duş da alarak sabah rutinimi yerine getirdim. Kişiye özel duş – gelecekte sahip olmak istediğim konforlardan biri de buydu. Artemis'te su pahalıdır ama suyu atmıyoruz tabii ki. Kapalı bir sistemimiz var, yani aslında sadece arındırmaya para veriyorsunuz. Otel odasında yeniden kullanılabilen atıksu duşu vardı. İlk yirmi litresi temiz suydu (bu yaklaşık üç dakika sürüyordu). Onun ardından suyunuzu tekrar ısıtıp size geri gönderiyordu. Duşta istediğiniz kadar kalabilirdiniz ve sadece yirmi litre su kullanmış olurdunuz. Önemli bir uyarı: Yeniden kullanılabilen atıksu duşunda işemeyin.

Akıl almaz derecede konforlu olan bir bornoz giydim ve saçımı havluya sardım.

Kötülük planının bir sonraki adımı üzerinde çalışmaya hazırdım. Bu sefer herhangi bir araştırma yapmama gerek yoktu. Sadece beyin fırtınası yapmam gerekiyordu. Jazz'in Hiç Kalkmak İstemediği Yatağa sırt üstü uzandım ve düşünmeye başladım.

Sorun: Şehirden nasıl çıkacaktım?

Hava kilitleri ADF Meslek Birliği'nden olmayan kişilerin komutlarını dinlemezler. Bunun iyi bir nedeni var. Son isteyeceğiniz şey eğitimsiz bir dallamanın hava kilidi kontrolleriyle oynaması. Yanlış idare edilen bir hava kilidi kabacıktaki herkesi öldürmenin kolay ve etkili bir yolu olurdu.

Bir hava kilidi kontrol panelini kullanmak için gizmonuzu önünden geçirmeniz gerekir. Kontrol paneli sizin meslek birliğinden olduğunuzu doğrular. Oldukça etkili bir aptal geçirmez önlem. Ama hiçbir aptal geçirmez önlem *kararlı* bir aptalı önleyemez. Sistemin bir kusuru var.

Güvenlik nedenleriyle hava kilitlerinin *dış* kapılarında herhangi bir güvenlik önlemi bulunmuyor. ADF elbisenizde kaçak varsa ve bir an önce kendinizi güvenli bir yere atmak için çırpınıyorsanız, görmek isteyeceğiniz son şey "YETKİNİZ DOĞRULANIYOR..." yazısı olurdu. Benim de birinin dışarı-

dan kapıyı açmasına ihtiyacım vardı sadece. Birinin... ya da bir şeyin.

Resepsiyon otelden çıkış yapmayacaksam bana bir gece için daha fatura keseceklerini söylemek için aradığında otel odamdan çıktım. Sonra Tetik'i Aşağı Armstrong 4'e sürdüm. Yani, halk arasındaki ismiyle Küçük Macaristan'a. Tüm torna dükkânları Macarlarındı. Vietnamlıların Yaşam Destek'i, Suudilerin de kaynakçılığı kapatmış olmaları gibi.

Belli ki ciddi bir ünlü harf yokluğunda doğmuş olan, babamın meslektaşı Zsóka Stróbl'ın atölyesinin önüne çektim. Kadın bir basınç kazanı uzmanıydı. Babam bir hava sığınağı takma işi aldığında, basınç kazanını genellikle Zsóka'dan alırdı. Zsóka yüksek kalite iş yapardı ve babam için kalite deyince akan sular dururdu.

Tetik'i park ettim ve kapıyı tıklattım. Zsóka kapıyı bir gıdım kaydırarak açtı, tek gözle beni süzdü ve ağır bir aksanla konuştu. "Ne istiyorsun?"

Kendimi işaret ettim. "Benim, Bayan Stróbl. Jazz Bashara."

"Ammar Bashara'nın kızı," dedi. "O iyi adam. Sen tatlı kızdın. Şimdi kötüsün."

"Peki... bakın, bir konuda sizinle konuşmak istiyorum–"

"Bekarsın ve çok adamla seks yapıyorsun."

"Evet, kahpelik benim işim."

Oğlu Isvan benden çok erkekle yatmıştı. Bunu ona söyleme isteğini bastırdım. "Birkaç günlüğüne bir şey ödünç almak istiyordum. Onun için bin ying ödemeye hazırım."

Kapıyı biraz daha açtı. "Ne alacaksın?"

"GDR'nizi."

Zsóka hem Bean hem de Shepard Kabarcıkları inşa edilirken buradaymış. Kabarcık inşası çok büyük işti (iyi de kazandırıyordu).

Onunla beraber onlarca demir işçisi kabuğu oluşturacak şekilde iskeletin üzerine yerleştirilen hafif oranda eğimli üç-

genleri yapmışlardı. ADF ustaları uyduruk, kaçak dolu bir basınç mührü yapmak için parçaları birleştirmiş ve yeteri kadar perçinlemişti. Ardından Yaşam Destek kaçaklarla başa çıkmak için kabarcığa yeteri kadar hava basarken kaynakçılar da içeriden asıl mühürleri yapmışlardı. Babamın o işlerden hatırı sayılır bir şeyler kazandığını hatırlıyorum.

Zsóka gibi işinin arkasında duran metal işçileri belli aralıklarla işçiliklerini denetlerdi. Ama eğitim görmüş, lisanslı bir ADF ustası değilseniz gövdenin dışını denetlemek için nasıl dışarı çıkacaktınız? Bir gövde denetim robotuyla. Kısaca "GDR".

Bunlar aslında tekerlek yerine pençeleri olan R/C arabalarıydı. Artemis'in dış gövdesi bakımı mümkün kılmak için tutacaklarla doluydu. GDR'ler istedikleri yere gidebilmek için bu tutacakları kullanıyorlardı. Biraz verimsiz geldi, değil mi? Eh, bir kabarcığın üzerine tırmanmanın tek yolu bu. Alüminyum manyetik değildir, vakum ağızları ve iticiler uzay boşluğunda işe yaramıyor ve bir roket motoru da gereksiz pahalı olurdu.

"GDR'yi neden istiyorsun?" diye sordu.

Önceden bir yalan hazırlamıştım. "Shepard emniyet vanasında kaçak var. Onu babam takmıştı. Kaynaklarını kontrol etmemi istiyor."

Artemis'i sabit bir basınçta tutmak zor işti. İnsanlar normalden fazla güç kullanırsa, şehrin basıncı küçük bir miktar artardı. Neden mi? Güç ısıya dönüşürdü, bu da hava sıcaklığını artırırdı, bu yüzden de basınç artardı. Normalde Yaşam Destek bunu dengelemek için sistemden hava çekerdi. Ama ya o işe yaramazsa?

Arıza emniyeti olarak, şehirdeki her kabarcığın bir emniyet vanası var. Basınç çok yükselirse, normale dönene kadar vanayı açıp hava salarlardı.

"Baban hiç kötü kaynak yapmadı. Başka bir sorundur."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama yine de emin olmak gerek."

Bunu bir düşündü. "Ne kadar lazım?"

"Birkaç günlüğüne."

"Bin ying?"

Gizmomu çıkardım. "Evet. Parayı peşin vereceğim."

"Bekle." Kapıyı kaydırarak kapattı.

Bir dakika sonra Zsóka kapıyı tekrar açtı ve bana bir çanta uzattı. Her şey yerli yerinde mi diye çantanın içini kontrol ettim.

Mekanik böcek otuz santimetre uzunluğundaydı. Dört hareket pençesi katlanmıştı ve alet kolu robotun üzerinde bir "7" şeklinde duruyordu. O kolun ucunda yüksek çözünürlüklü bir kamera ve temel kıskaç ve yakalama aletleri vardı. Bir şeyleri dürtükleyip durumunu kaydetmek için mükemmel bir cihazdı – bir gövdeyi uzaktan denetlemek için tam ihtiyacınız olan şeydi. Benim kötücül planım için de ihtiyacım olan şeydi.

Kumandasını uzattı – etrafında düğmelerin ve joystickleri olduğu bir ekrandan oluşan basit bir cihaz.

"Kullanmayı biliyorsun?"

"İnternette kullanma kılavuzunu okudum."

Somurttu. "Bozarsan, tamir ettirirsin."

"Bu aramızda kalacak, değil mi?" Parmağım gizmo ekranımın üzerinde bekliyordu. "Kaynakçılar Meslek Birliği babamın arkasından konuşmak için fırsat kolluyor – onlara fırsat vermek istemem."

"Ammar iyi adam. İyi kaynakçı. Söylemem."

"Anlaştık mı o zaman?"

Gizmosunu çıkardı. "Evet."

Havaleyi gerçekleştirdim, o da kabul etti.

"Geri getir bak. İki gün." Dükkânına döndü ve kapıyı kapattı.

Evet, huysuz biriydi ve beni sürtük sanıyordu. Ama olsun. Keşke herkes onun gibi olsaydı. Hoşbeş, boş muhabbet, yalan dostluk olmadan. Sadece para karşılığında yapılan hizmet ve ürün takası. Kusursuz iş ortağı.

Bean Kabarcığı'nda alışverişe çıktım. Beklediğimden daha pahalıya patladı ama özel kıyafetlere ihtiyacım vardı. Artemis'in (babamın da dahil olduğu) küçük bir Müslüman nüfusu var,

o yüzden onlara satış yapan birkaç mağaza da açıldı. Düz renk ve şık bir nakışı olan uzun bir çarşaf buldum. En muhafazakâr Müslüman kızların bile giyebileceği bir şeydi. Bir de koyu yeşil bir peçe aldım. Kahverengi ya da siyah almayı düşünüyordum ama koyu yeşil peçe çarşafla beraber mütevazı bir kombin oluşturuyordu. Sırf bir sabotaj planlıyorum diye bunu yaparken şık görünmeyeyim mi?

Pekâlâ peçenin ne olduğunu bilmeyenlerinizin biliyormuş gibi yapmasına gerek yok. Peçe suratın alt kısmını kapatan geleneksel bir Müslüman giysisi. Saçlarımı kapatan bir başörtüsüyle beraber açıkta bir tek gözlerim kalıyordu. Bu şekilde şüpheleri üzerime çekmeden bir maske takmış gibi olacaktım.

Bir sonraki adımım yeni bir gizmo almaktı. Kendi gizmomu kullanamazdım – bu, yapmak üzere olduğum tüm yasadışı şeylerle alakalı dijital bir iz bırakmak demekti. Rudy'nin gizmomun kayıtlarını inceleyerek bana karşı bir dosya hazırladığını gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. Yok kalsın. Sürekli peşinizde olan bir polis varsa hayat hiç de kolay değildi. Sahte bir kimliğe ihtiyacım vardı.

Allah'tan burada sahte bir kimlik çıkarmak zor değil. Çoğunlukla kimse kim olduğunuzu takmadığı için. Buradaki sistem kimlik hırsızlığını önlemek üzerineydi, sahte isimleri değil. Gerçek bir insanın kimliğini çalmaya çalışırsanız, bu elinizde patlardı. Kurbanınız bunu fark ettiği an şikayette bulunurdu ve Rudy gizmoyu takip ederek yerinizi tespit ederdi. Nereye kaçacaktınız? Dışarı mı? İnşallah nefesinizi uzun süre tutabilirsiniz.

İnternete girip birkaç yüz yingi avroya dönüştürdüm. Sonra o avroları kullanarak KUŞ'tan Nuha Nejem adıyla ying satın aldım. İnternette sadece on dakika harcamıştım. Dünya'da olsam daha bile hızlı hallederdim ama işte, burada şu dört saniyelik ping olayı var.

Eve uğrayıp gizmomu bıraktım. Nuha Nejem'e dönüşme vakti.

Yukarı Bean 6'da pek gösterişli olmayan ama uygun fiyatlı Artemis Hyatt adındaki küçük bir otele gittim. Hayatlarında bir kez buraya tatile gelen normal insanların tercih ettiği bir yerdi. Oraya daha önce sadece bir kez, bir turistle beraber gitmiştim. Oda gayet hoştu ama bana bu konuda pek güvenmeyin. Daha çok tavanı gördüm çünkü.

Otelin tamamı uzun bir koridordan ibaretti. "Resepsiyon" tek kişinin durduğu dolap boyutlarında bir gişeydi. Adamı tanımıyordum, bu iyiydi. O da beni tanımayacak demekti.

"Selamünaleyküm," dedim ağır bir Arap aksanıyla. Aksanım ve geleneksel kıyafetlerim turist diye bağırıyordu.

"Artemis Hyatt'a hoşgeldiniz!" dedi.

"Lazım gizmo."

Kötü İngilizceye alışıktı. "Gizmo mu? Gizmo mu istiyorsunuz?"

"Gizmo." Başımı salladım. "Lazım."

Düşüncelerini okuyabiliyordum. Kimin adına rezervasyonumun olduğunu öğrenmeye çalışabilirdi ama Suudi bir kadın olarak rezervasyon kocamın adına yapılmış olurdu. Bu konuda anlaşmak için de bir kucak dolusu pantomim ve yanlış anlaşılma gerekirdi. Benim için bir gizmo ayarlaması daha kolaydı. Otele bir masrafı yok sonuçta.

"İsim?" dedi.

Çok hevesli davranmak istemedim. Anlamamış gibi baktım.

Eliyle göğsüne vurdu. "Norton. Norton Spinelli." Sonra da beni işaret etti. "İsim?"

"Ah," dedim. Kendi göğsüme vurdum. "Nuha Nejem."

Bilgisayarına ismi girdi. Evet, Nuha Nejem adına bir hesap vardı ve kimse o hesabın gizmosunu almamıştı. Arkasında ARTEMİS HYATT'IN MALIDIR yazan eski bir modeldi. Gizmoyu bana verdi ve, "Artemis'e hoşgeldiniz!" dedi.

"Teşekkür," dedim gülümseyerek. "Çok teşekkür. Ay çok heyecan!"

Sahte bir kimliğim vardı artık. İkinci Aşama'ya geçme zamanı.

Yeni gizmomda haritayı açtım ve haritayla yolumu bulmaya çalışıyormuş gibi dolaştım. Tabii ki Artemis'te haritaya ihtiyacım yoktu ama turist oyunumun bir parçasıydı bu. Şehir boyunca yanlış yollara gire gire Giriş Limanı'na vardım. Tabii ki kocaman bir kol çantam vardı. Böyle çantası olmayan turist kadın var mı?

Şimdi işin zor kısmına gelmiştim.

Limandaki herkes beni tanıyordu. Her günümü orada geçiriyordum ve ışıl ışıl kişiliğim insanların aklında kalıyordu. Bir yerden bir yere gizlice gitmek istiyorsanız bu pek ideal değildi. Ama bugün Jazz Bashara değildim. Suudi turist Nuha Nejem'dim.

Tren hava kilidinin yanındaki bekleme alanına gidip diğer turistlerin arasına karıştım. Tüm koltuklar doluydu ve onlarca insan daha ayakta bekliyordu. Birkaç ailenin şımarık çocukları duvarlardan sekiyordu. Bu durumda, "duvarlardan sekiyordu" kısmı lafın gelişi değil. Zıpır çocuklar *gerçekten* duvarlardan sekiyorlardı. Ay yerçekimi ebeveynlerin başına gelen en kötü şey olabilir.

"Bu çok havalı ya!" dedi aptal bir sarışın zengin züppe erkek arkadaşına. "Tek aylı trene bineceğiz şimdi!"

Öf. Sadece turistler trene "tek aylı" derdi. Tren tek raylı bir tren bile değil! Dünya'daki diğer trenler gibi paralel raylar üzerinde ilerliyor işte.

Yeri gelmişken, insanların bize "Aylaklar" ya da Artemis'e "Uzaydaki Şehir" demesinden nefret ederiz. Uzayda değiliz biz – aydayız. Yani teknik olarak tabii ki "uzaydayız" ama ona bakarsan, Londra da öyle.

Neyse, konuyu kapatalım.

Tren nihayet durağa vardı. Herkes gibi trenin gelişinden etkilenmişim gibi davrandım. Dünyalıların alışık olduğu ucu bucağı görünmeyen trenlerden ziyade tek arabalı bir trendi.

Bağlantı noktasına kenetlenene kadar yavaşladıkça yavaşladı. Bir klik ve kaçank sesinden sonra kapısı açıldı ve makinist göründü.

Sikeyim! Bu Raj'dı! Onun burada olmaması gerekiyordu! Birileriyle vardiyasını değiştirmişti herhalde.

Raj'la beraber büyüdük. Aynı okullara gittik. Gençliğimiz beraber geçti. Yakın arkadaş falan değildik ama hayatımızın büyük kısmında her gün birbirimizi gördük. Çarşafım ve başörtüm yeterli olmayabilirdi.

Kapıdan çıkıp üniformasını düzeltti – aptalca görünen, on dokuzuncu yüzyılda giyilenlere benzeyen, pirinç düğmeli lacivert bir kıyafet ve makinist şapkası. Apollo 11 iniş alanından dönen heyecanlı insanlar trenden indi. Çoğunun elinde Ziyaretçi Merkezi'nden aldıkları hatıralık eşyalar vardı: ay taşlarından oyulmuş ay kapsülleri, Apollo 11 armaları falan.

Herkes trenden indikten sonra, Raj gür bir sesle, "Apollo On Biiiiir'e gidecek olan 14.43 trenidiiiiiir! Binmeyen kalmasınıııın!" diye bağırdı. Elinde, antika bir pirinç bilet kesme aleti vardı. Elbette kağıt bilet kesilmiyordu artık. Ödeme tabletini kaplayan bir dekorasyondan ibaretti.

Peçemi biraz daha kapattım ve kamburumu çıkararak yürüdüm. Vücut dilimi değiştirirsem belki beni tanımazdı. Yolcular Raj'ın yanından geçiyor, bilet kesme makinesine gizmolarını tutuyor ve bir biniş alanından trene biniyorlardı.

Biniş alanında her seferinde sadece tek bir kişi olmasını sağlıyordu. Genellikle insanların önüne geçerek, bunu sinsice yapıyordu. "Bir basınç arızası yaşanırsa, giriş alanı kapısı kapanacaktır. Şehre bir şey olmayacak ama siz öleceksiniz," diye açıklamaktan daha kolaydı.

Benim sıram geldiğinde, göz teması kurmamak için yere baktım. Gizmom bipledi ve ekranda şu yazı belirdi:

ARTEMIS ŞEHRİ: 75ğ TREN ÜCRETİ

Raj beni tanımadı. Rahatlayıp trene bindim.

Koltukların hepsi dolmuştu ve tüm yolculuğu ayakta geçirmeye hazırlanıyordum ama uzun boylu siyahi bir adam beni görüp yerinden kalktı. Fransızca bir şeyler söyledi ve koltuğunu gösterdi. Gerçek bir beyefendi. Başımı eğerek teşekkür ettim ve oturdum. Çantamı da kucağıma aldım.

Son yolcu da bindiğinde, Raj da peşinden bindi ve arkasından iki biniş alanı kapısını kapattı. Trenin ön kısmına yürüdü ve hoparlörden konuşmaya başladı. "Ay Ekspresi'ne hoşgeldiniz! Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi'ne giden 14.34 seferindesiniz. Planlanmış varış saatimiz 15.17. Lütfen ellerinizi ve ayaklarınızı camlardan sarkıtmayınız!"

Yolcular kıkırdadılar. Aptalca bir espriydi ama turistler için mizahı yüksekti.

Tren kalktı. Kalkışı tamamen sarsıntısız oldu. Ne tren sallandı, ne titredi ne de ona benzer bir şey oldu. Elektrik motorluydu (haliyle) ve raylar havanın zarar verici etkisine maruz kalmıyorlardı. Bir de tabii ki Dünya'daki rayların aksine üzerlerine çok bir yük binmiyordu.

Her koltuk sırasının penceresi vardı. Yolcular sırayla hevesli hevesli gri, kayalık ay yüzeyine bakıyorlardı. Bu onları niye bu kadar heyecanlandırıyordu acaba? Gri renkli kayalardan başka bir şey yok. Kimin umurunda ki bu?

Rüküş bir Ortabatılı kadın penceresinden bakarken kıkırdadı ve bana döndü. "İnanılmaz değil mi?! *Aydayız!*"

"*Ma'alesh, ana ma'aref Englizy*," dedim omuz silkerek.

Kadın başka bir yolcuya döndü. "İnanılmaz değil mi?! *Aydayız!*"

İnsanları başınızdan savmak için dil engeli gibisi yoktur.

Gizmoda Arapça bir dedikodu sitesi açtım. Başımı öne eğmek için bir mazeretim olsun istiyordum. Allah'tan Raj treni kontrol ediyordu ve sırtı yolculara dönüktü.

Merkeze vardığımızda Suudi kraliyet ailesinin bulaştığı son skandal hakkında bir sürü şey öğrenmiştim. Veliaht prens

karılarını aldatmıştı. Karılarından ikisi Hul' Kanunu'nu kullanarak ondan boşanmak için başvurmuştu ama diğer ikisi kocalarının arkasındaydı. Tren durduğunda kraliçenin olay hakkındaki açıklamalarını yarılamıştım.

Trenin bağlantı noktasına kenetlenmesinin tanıdık seslerini duyduk ve Ray, "Son duraaaaak!" diye bağırdı.

Kapıyı açtı. "Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi! Keyifli günler dilerim!"

Hepimiz trenden indik ve kendimizi hediyelik eşya dükkânının içinde bulduk. Yolculardan kimileri burada kaldı ama geri kalanlarımız Seyir Salonu'na devam etti. Merkezin o tarafı iniş alanını gösteren, tavandan zemine kadar uzanan bir pencereydi.

Biz cama yaklaşırken jilet gibi bir rehber kalabalığı karşıladı. Gözlerimi kaçırdım. Onu da tanıyordum. Allah kahretsin, küçük bir şehirde suç işlemek ne zor şey ya.

Gunter Eichel on sene önce üvey kız kardeşi Ilsa ile Artemis'e göç etmişti. Çift oldukları için Almanya'da dışlanmış, buraya gelmişlerdi. Evet, harbiden. Bu yüzden göç etmişlerdi. Herkes rızasını veren bir yetişkin olduğu sürece, burada kimse seks bakımından insanların ne yaptığını takmaz. (Gerçi "yetişkin" tanımını kafalarına göre kuran bazı insanlar da yok değil.)

Her neyse, onunla arkadaş falan değildik. Kılığım yeterliydi.

Herkesin toplanmasını bekledi, sonra da sunumuna başladı. "Sükûnet Üssü'ne hoşgeldiniz. Cama doğru gelin, buyurun, herkesi alacak kadar yer var."

İlerledik ve devasa pencerelerin önünde sıralandık. Uzay aracı son asırdır durduğu yerdeydi, etrafında da eski astronotların bıraktığı deney paketleri bulunuyordu.

"Seyir Salonu'nun pencerelerinin tuhaf şekilde kıvrıldığını fark etmişsinizdir," dedi Gunter. "Neden yarım bir daire ya da düz değiller? Apollo iniş alanının *herhangi bir kısmına* hiçbir

şeyin on metreden fazla yaklaşamayacağını belirten bir kuralımız var. Bu 'herhangi bir kısma' uzay aracı, makineler, el aletleri, anı plaketi ve hatta astronotların ayak izleri bile dahil. Seyir Salonu'nun pencereleri, iniş alanının en yakın kısmından on metre uzakta olacak şekilde ayarlandılar. Salonda gezip iniş alanını farklı açılardan seyretmekten çekinmeyin."

Turistlerden kimileri çok kıvrımlı pencereler boyunca yürümeye başlamıştı. Ama Gunter'ın önerisiyle birkaç kişi daha gezmeye başladı.

"Sizi uzay boşluğundan sadece bir camın ayırdığını düşünüp korkuyorsanız, korkacak bir şey yok. Bu camlar sizi radyasyondan korumak için *yirmi üç santimetre* kalınlığında üretildiler. Bu da onları aynı zamanda Ziyaretçi Merkezi'nin gövdesindeki *en sağlam* kısım yapıyor. Ve camın burada, ayda üretildiğini gururla söyleyebilirim. Camı karartmak için küçük bir miktarda regolit tozu cama eklenmiştir. Yoksa dışarıdaki güneş ışığı kör edici olurdu."

İniş alanını işaret etti. "İsmini Birleşik Devletler'in milli kuşundan alan *Eagle* 12 Temmuz 1969'da iniş yaptı. Burada gördüğünüz yer *Eagle*'ın İniş Modülü. Astronotlar Neil Armstrong ve Buzz Aldrin görevlerini bitirdiklerinde Tırmanış Modülü'ne binerek ay yörüngesine çıktılar."

Turistler, gördükleri karşısında dumura uğramış halde camlara dayanmışlardı. Ben de uzun uzun baktım. Hey, taş değilim ya. Şehrimi ve tarihini çok severim. *Eagle* da bunun büyük bir parçası.

"Her Apollo görevi, bir Amerikan bayrağı dikmiştir," dedi Gunter. "Peki nerede diye soracaksınız. Tırmanış Modülü kalkış yaptığında, kalkışının şiddeti zavallı bayrağı devirmiş. Sonra da modülün kaldırdığı toz bayrağın üzerini örtmüş. *Eagle*'ın hemen sağına dikkatli bakarsanız, küçük bir beyazlık göreceksiniz. İşte bu bayrağın hâlâ görülebilen tek kısmı."

İnsanlar beyaz kısmı birbirlerine gösterirken kalabalıktan mırıldanmalar yükseldi.

"Sonraki görevlerde, bayrağı daha uzağa dikmeyi akıl ettiler."

Kalabalık güldü.

"İlginç bir bilgi: Diğer tüm bayraklar bir asırdan fazladır, ay günleri boyunca filtrelenmemiş güneş ışığına maruz kaldılar. Artık tamamen beyazlar. Ama Sükûnet Üssü'nün bayrağı ince bir regolit katmanının altında. Yani 1969'dan beri muhtemelen eskisi gibi görünüyordur. Ama tabii ki kimsenin iniş alanına inip de bakmasına izin verilmiyor."

Ellerini arkasında bağladı. "Umarız ki Sükûnet Üssü'nün tarihinin ve güzelliğinin zevkini çıkarırsınız. Herhangi bir sorunuz olursa, sormaktan çekinmeyin."

Kalabalığın arkasında Bob Lewis ve iki ADF ustası, üzerinde ADF HAZIRLIK ALANI yazan bir kapının yanında bekliyordu.

Gunter üçlüyü işaret etti. "İlgilenenler için ADF turları düzenliyoruz. Bu kaçırılmayacak bir tecrübe ve iniş alanına Seyir Salonu'nun sahip olmadığı açılardan bakma imkânı sağlıyor."

Normalde Dave de meslektaşları arasında olurdu ama bugün cumartesiydi. Dave dini bütün bir Yahudiydi ve Artemis'in tek sinagogu olan Beth Chalutzim Cemaati'ne gidiyordu.

ADF ustalarının etrafında küçük bir grup oluşurken kalan (daha parasız) insanlar da pencereden seyretmeye devam ettiler. Ortalarda kalmaya çalışarak ADF'cilerle gittim. Bob'a çok yaklaşmak istemiyordum.

Ustalar bizi sekiz kişilik üç gruba ayırdılar. Ben Bob'un grubuna düştüm. Allah kahretsin.

Her usta gruplarını alıp turun nasıl gerçekleşeceğini açıkladı. Ben grubunun gerisinde durup gözlerimi kaçırdım.

"Pekâlâ, beni dinleyin," dedi Bob. "Ben tam teşekküllü bir ADF elbisesi giyerken sizler, 'hamster topu' adını verdiğimiz şeylerin içinde olacaksınız. Yanınızda delici herhangi bir şey almanız yasak çünkü topu delerseniz ölürsünüz. Eşek şakası yapmak yasak. Koşmayacak, yürüyeceksiniz. Etrafta zıpla-

mayacak, toplarınızı birbirinize çarpmayacaksanız." Gruptaki birkaç gence caydırmak için baktı.

"İniş alanının çevresinde, iniş alanını turistlerden korumak için bir metre yüksekliğinde bir çit bulunuyor. Bu çit, kimsenin aşmaya izni olmayan on-metre-sınırını belirler. *Çiti aşmaya çalışmayın.* Bunu denediğiniz takdirde, ADF'yi hemen sonlandırırım ve siz de Dünya'ya *kovulursunuz*."

Bu söylediklerinin iyi anlaşılması için bir süre durdu. "Dışarıya çıktığımızda, komutlarımı derhal ve sorgulamadan dinleyeceksiniz. Gözümün önünden ayrılmayacaksınız. İstediğiniz yönde gezmeye çıkabilirsiniz ama rahatsız olacağım kadar uzaklaştığınızı düşünüp sizinle telsizle iletişime geçersem, hemen yanıma döneceksiniz. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Küçük bir Asyalı adam elini kaldırdı. "Aa, evet var, tur rehberi dışarıda radyasyon olduğunu söyledi. Bu ne kadar tehlikeli?"

Bob soruyu alışılmış bir kolaylıkla cevapladı. "ADF yaklaşık iki saat sürecek. Bu süre zarfında, yüz mikrosievertten az radyasyona maruz kalacaksınız – hemen hemen diş röntgeninde maruz kaldığınız miktar kadar."

"Öyleyse Ziyaretçi Merkezi neden koruma altına alınmış?" diye sordu Gergin Adam.

"Ziyaretçi Merkezi de dahil aydaki tüm yapılar burada yaşayan ve çalışan insanların iyiliği için koruma altına alınmıştır. Arada bir radyasyona maruz kalmak zararlı değildir."

"Peki ya siz? Siz sürekli dışarı çıkıyorsunuz, haksız mıyım?"

Bob başıyla onayladı. "Çıkıyorum. Ama ADF ustaları radyasyona maruziyeti en aza indirgemek için haftada sadece iki tura çıkarlar. Başka sorunuz var mı?"

Gergin Herif yere baktı. Başka sorusu varsa, sormaya korkmuştu.

Bob ödeme panelini kaldırdı. "Bu ADF'nin ücreti kişi başı bin beş yüz yingdir."

Turistler teker teker gizmolarını okuttular. Ben de grubun ortasında sıraya girip onlarla beraber ödememi yaptım. Giderek azalan paramı gösteren gizmoma bakıp suratımı astım. Bu köşeyi dönme planı bana çok pahalıya mal oluyordu!

Bob bizi antreye götürdü. Buradaki en kıdemli ADF ustası o olduğundan, grubunu ilk çıkarma hakkı da onundu.

Odanın duvarlarında inik hamster topları diziliydi. Her birinin yanında sert kabuklu bir sırt çantası duruyordu. Öteki duvarda da büyük bir kapı ve o kapının kontrol paneli vardı. Kapının arkasında da tüm tur grubunu alacak kadar geniş bir hava kilidi vardı.

Bob duvardaki sırt çantalarından birini aldı. "Bu sizin acil durum çantanız. ADF sırasında bunu takacaksınız. İçinde yaşam destek sisteminiz bulunuyor. Gerek gördükçe içeri oksijen verip karbondioksiti emer. Havanın doğru basınç ve sıcaklıkta kalmasını sağlar."

Acil durum çantasını yan çevirip oraya Velcro'yla sabitlenmiş kulaklık mikrofon setini gösterdi. "ADF süresince bu seti takacaksınız. Bu açık bir kanal. Dokuzumuz da bu kanalda olacağız. Ayrıca acil durum çantalarınız eğer bir problem çıkarsa bunu bana bildirecek."

Gergin Herif elini kaldırdı. "Onu nasıl kullanacağız?"

"Sizin kullanmanıza gerek yok," dedi Bob. "Tamamen otomatik durumda. Kurcalamayın."

Sahte bir ilgiyle dinliyordum. Tabii ki ben de acil durum çantaları hakkında her şeyi biliyordum. Hatta, eğitimim sırasında bana ne arızası olduğunu tespit etmem istenen birkaç bozuk çanta vermişlerdi. Hepsini de doğru tespit etmiştim.

Bob bir dizi dolabı gösterdi. "Kişisel eşyalarınızı ve yanınızda taşımak istemediğiniz her şeyi bu dolaplara koyun. Gizmolarınızı yanınızdan ayırmayın."

Heyecan seviyesi yükseldi. Turistlerin hepsi şen şakraktı. En yakınımdaki dolaba gidip gizmomu gösterdim. Klik sesiyle açıldı. Artık gizmoma göre ayarlanmıştı, yani sonra geldiğim-

de kilidini açabilecektim. Temiz bir tasarımdı – Gergin Herif bile soru sorma gereği duymadan nasıl yapacağını anlamıştı.

Kol çantamı dolaba koydum, sonra da beni izleyen biri var mı diye etrafı kolaçan ettim. Kimse beni izlemiyordu.

Çantamdan GDR'yi çıkarıp dolabın yanındaki bankın dibine koydum. Tamamen saklayamıyordum ama en azından bir kısmı gizlenmişti. Uzaktan kumandasını kalçama bağladığım bir cebe koydum.

Eşyalarımızı bıraktıktan sonra Bob'un önünde acil durum çantalarımızı taktık. Sonra teker teker bizi hamster toplarımızın içine kapattı. Bu sırada dengesini kaybeden ve düşenler de oldu ama çoğu turist toplara hemen alıştı. Zor da değil zaten.

Bob kendi ADF elbisesini dolabından çıkarıp üç dakikada giydi. Ulan çok hızlıydı. Ben kendi elbisemi en hızlı dokuz dakikada giyebiliyordum.

Bob'un arkasında tek sıra olduk, kimilerimiz diğerlerine göre daha rahat sıraya geçti. Bob gizmosunu hava kilidi kontrollerinin önünde salladı ve iç kapak açıldı. Bizi hava kilidine soktu.

İlk ben girdim ve kenara yuvarlandım. Duvara döndüm, elbisemin altından uzaktan kumandayı çıkardım ve GDR'yi çalıştırdım. Hazırlık odasında uyandı ve kamerasını çalıştırdı. Artık hem kendi görüşümdeki her şeyi hem de GDR'nin görüşündeki her şeyi görebiliyordum.

Bob turistlerle ilgileniyordu, yani bu GDR'ye bakmıyor demekti. Turistler gözlerini dış kapıya dikmişti – ayda heyecan dolu bir tecrübeyle aralarındaki son engel. Ayrıca hamster topları içeriden oldukça karanlıktı. İçindekini zararlı güneş ışığından koruyacak şekilde tasarlanmışlardı.

Yani bu benim için bir fırsattı. GDR'yi tatlı pençeleri üzerinde yürüttüm. Sondan bir önceki turistin hamster topunun yanından içeri girdi. Sonra da köşede saklandı.

Bob iç kapıyı kapattı ve dış kapının kolunu çevirmeye başladı. Hava kilitlerinin dış kapılarında öyle ahım şahım bir

mekanizma bulunmuyordu – elle açılan vanalar vardı sadece. Peki son teknoloji bir bilgisayar sistemi neden mi yoktu? Çünkü vanalar çöküp kendilerini yeniden başlatmazlar. Bu şansa bıraktığımız bir şey değil.

Odadaki hava tıslayarak dışarı sızdı ve hamster toplarımız biraz daha sertleşti. Bob sekizimizin de topunun mührünün sağlam olduğundan emin olmak için göstergelerini kontrol edip duruyordu. Hava kilidinde hava bitince telsiz üzerinden bize hitap etti.

"Pekâlâ. Şimdi dış kapıyı açacağım. Tur alanındaki tüm keskin kayalar temizlendi. Ama yine de topunuzu delebileceğini düşündüğünüz bir kaya görürseniz, onunla oynamayın. Bana haber verin."

Dış kapıyı açtı ve gri, yaşamsız manzara önümüze serildi.

Turistler ünlemlerle hayranlıklarını dile getirdiler. Sonra da açık kanal üzerinden hep beraber birbirleriyle konuşmaya başladılar.

"Bu kanalda sohbet etmeyin," dedi Bob. "Belli bir kişiyle konuşmak istiyorsanız, onu gizmonuzla arayın. Ortak kanal sadece turla alakalı komutlar ve sorular için."

Dışarı çıktı ve peşinden gelmemiz için işaret etti.

Herkesle beraber aya yuvarlandım. Ay regoliti topumun altında çatırdıyordu. Esnek polimer deri gelen gün ışığının çoğunu engelliyordu. Polimerden oluşan iç katmanlar iyi yalıtım sağlıyorlardı ama yine de kusursuz değillerdi. Gün ışığına çıkmamızın saniyeler sonrasında içerideki havanın ısındığını hissedebiliyordum.

Acil durum çantası fanlarından birini çalıştırdı ve sıcak havayı emip yerine soğuk hava üfledi.

Hasat araçları gibi hamster topları da Allah'ın belası ısı atımıyla uğraşmak zorundaydı. Ama bir insanı haliyle parafinle kaplayamazsınız. Peki acil durum çantaları bu ısıyı ne yapıyorlardı? Koca bir buz parçasına yediriyorlardı.

Vallahi. Bayağı bildiğiniz donmuş su. Birkaç litrelik. Su

kimyadaki en iyi ısı emicilerden biridir. Ve buzu eritmek daha da enerji ister. Bir hamster topu gezisinin uzunluğunu asıl belirleyen şey buydu: o buz parçasının ne kadar dayanacağı. Buz parçası iki saat dayanıyordu.

Hepimiz dışarı çıktığımızda Bob dış kapıyı kapattı ve bizi iniş alanına doğru yönlendirdi. Robot kankamı (ona Robotçuk demeye karar vermiştim) bilerek hava kilidinin içinde bırakmıştım.

Ziyaretçi Merkezi'nin kıvrımının etrafından dolaşmamız kısa sürdü.

Çite dayanan diğerlerine katıldım. Jin Chu'ya Ziyaretçi Merkezi'ndeki manzaranın da aynı olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Yalandı. Dışarıdaki manzara çok daha iyiydi. Gerçekten oradaymış gibi hissediyorsunuz. Yani, *gerçekten* oradasınız zaten. Ama beni anladınız siz.

Neil ve Buzz'ın gezindiği yere hayranlıkla bakmaya biraz zaman ayırdım. Manzara gibi manzaraydı. İşte benim tarihim burası.

Sonra işe geri döndüm.

Turistler iniş alanını farklı açılardan incelemek için dağıldılar. Kimileri, içerisi buradan görünmese de Ziyaretçi Merkezi'ne el salladı. Bizim tarafımızda camlar aynaydı. Dışarısı içerisinden çok daha aydınlık.

Ayın çorak topraklarını seyrediyormuşum gibi Bob'a arkamı döndüm. Uzaktan kumandayı çıkarıp GDR'yi tekrar çalıştırdım. Basit bir uzaktan kumandanın Artemis'in gövdesini geçip de sinyalini nasıl iletebildiğini merak ediyor olabilirsiniz. Arası bir metre kırık taşla dolu iki adet altı santimlik alüminyum levhanın ötesine sinyal göndermek zordur.

Aslında çok basit. Şehirdeki her şey gibi kumanda da kablosuz bir iletişim ağına gönderiyordu veriyi. Ziyaretçi Merkezi de dahil her kabarcık üzerinde alıcı ve tekrarlayıcılar vardı. ADF ustalarının dilsiz kalmasını istemezdiniz, değil mi? Güvenlik adına iletişimden daha güçlü bir alet yoktur. Yani

Robotçuk'un kumandası sorun yaşamadan onunla konuşabiliyordu.

Hava kilidinde şu an hava yoktu – tüm hava kilitleri normal halde uzay boşluğundadır. Şimdi bir sonraki tur grubu ADF ustaları tarafından tura hazırlanıyordu. Kısıtlı bir fırsat aralığım vardı.

Robotçuk'u dış kapıya getirdim. Ekranda tırmanmak için tutunabileceği çıkıntılar vurgulandı. Yapay zekâ desteği şahane. Tek yapmam gereken, ona nereye gitmesini istediğimi söylemekti ve rotasını o çiziyordu.

Borulara, vanalara ve diğer çıkıntılara tutunarak kapıya tırmandı. Bir destek kirişine sırtını vererek kapı kolunu kavramasını sağladım.

Kolu döndürecek gücü sağlaması için iki pençesiyle tutması gerekti ama başardı. Üç tam turun ardından kapı aralandı. Yere inmesini istedim. Yere düşerken otomatik olarak takla attı ve pençelerinin üzerine indi. Ulan oynaması çok eğlenceliydi ya! Zengin olduktan sonra kendime bir tane alacaktım bunlardan.

Odaya sinsice giren bir kedi gibi, Robotçuk da hava kilidini usul usul ittirip açtı ve aradan sıyrıldı. Sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Beni kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üstünden arkaya baktım. Turistlerin çoğu çitin oradaydı ve Bob etrafı izliyordu. Kimsenin kuralları çiğnediği ya da canını tehlikeye attığı yoktu, o yüzden keyfi yerindeydi.

Robotçuk kapıyı iterek kapadı, kapıya tırmandı ve kapağı tekrar mühürledi. Oradan Ziyaretçi Merkezi'nin kubbesine çıkmasını söyledim. Gözlerden uzak durmak için mükemmel bir yer. Kendine uzanabileceği tutacaklar ve borulardan karmaşık ama etkili bir rota çizerek şevkle yukarı tırmanmaya başladı. Tepeye varması iki dakika sürdü.

Robotçuk'u güç tasarruf moduna alıp kumandasını tekrar cebime koydum. Ziyaretçi Merkezi'nin kubbesine baktım ama zeminden kubbe görünmüyordu bile. Mükemmel.

İkinci Aşama tamamdı. Turun geri kalanını *Eagle*'ı seyrederek geçirdim. İnsanların o uzay aracıyla buraya inmiş olmaları bile inanılmaz. Bana bir milyon ying verseler, ben kabul etmezdim.

Yani, tamam. Bir *milyon* yinge bunu kabul ederdim. Ama yine de bu konuda oldukça gerilirdim yani.

Sevgili Kelvin,

Sean sıçtı.

Herifi çok seviyorum, bana yatakta çığlık attırıyor. Ama bazen aptalın tekine dönüşüyor.

Biraz ot bulmuş – bir turistten satın almış. Parti yapacak bir yere ihtiyacımız vardı. Sorun şu ki burada bir şeyler içersen hemen yangın alarmları devreye giriyor. Peki nereye gidecektik?

Mükemmel bir yer biliyordum: babamın yeni dükkânı!

Babam işini büyütüyor şu an. İkinci bir dükkân tuttu. Yeni makineler aldı, birkaç kaynakçıyla görüşüyor çalışmak için, işe baya girişti yani.

Henüz açmadı dükkânı – makinelerin yarısı daha gelmedi bile. Yani anahtar kodunu bildiğim kocaman, boş bir oda var. Hem, yangına karşı dayanıklı bir atölyede ot içmek mantıklı bir şey! Şehri yangından korumak falan. Ben de bunu önerdim.

Kendi aramızda bir parti yaptık. Öyle büyük bir şey değil. Sean'ın birkaç arkadaşı ve ben. Kafamız iyice güzel oldu. Sonra Sean ve arkadaşları makinelerle oynamaya başladılar. Onları durdurmalıydım ama herkes gülüp eğleniyordu. Oyunbozanlık yapmak istemedim, anlıyor musun?

Her neyse, şansımıza babam o gün asetilen tanklarını doldurmuş. Yani Sean ve aptal arkadaşları meşale uçlarıyla kılıç düellosu yaparken borularda gaz varmış yani. Biri vanalardan birini yanlışlıkla çevirmiş falan olmalı çünkü uçlar metale dokunduğunda bir kıvılcım çıktı.

Bütün oda alev aldı, alarmlar çalmaya başladı ve oda

otomatik olarak kendini kilitledi. İçeride kısılı kaldık ve hava sığınağına ucu ucuna sığındık. Sıkış tıkış halde itfaiye ekibini bekledik.

Uzun lafın kısası: Kimse yaralanmadı ama oda mahvoldu. Rudy (şu her işe burnunu sokan Dağcı herif) beni Artemis'ten sınırdışı etmek istedi ama yangında tüm otlar yok olmuş, o yüzden yasadışı yanıcı madde taşıdığımıza dair bir kanıt yoktu.

Babam ÇOK KIZDI. Bana daha önce hiç böyle bağırmamıştı – oraya ne kadar yatırım yaptığına ve benim yüzümden nasıl her şeyin kül olduğu hakkında bağırdıkça bağırdı. Ben de buna kızdım çünkü yani orada ölebilirdim. En azından bana iyi olup olmadığımı sorabilirdi, değil mi?

Büyük bir kavga ettik. Sean'la görüşmeyi bırakmamı söyledi. Sanki aşk hayatımda kiminle görüşebileceğimde söz hakkı varmış gibi! Sonra da yine gelip potansiyelimi harcadığımı söyleyip durdu.

"Potansiyel" kelimesini duymaktan gına geldi, anasını satayım. Bunu babamdan, hocalarımdan, tanıştığım her Allah'ın cezası "yetişkin"den duymaktan bıktım.

Ona kiminle çıkacağıma karışamayacağını söyledim! Benimki gibi bir zihinle nasıl "bir fark yaratabileceğimi", Sean'ın benim için zaman kaybı olduğunu falan filan tekrarlayıp durdu. Hayat benim hayatım, ne istersem yaparım!

Eşyalarımdan bir kısmını alıp defolup gittim. Şimdilik Sean'da kalıyorum. Babamın evinden çok daha rahat burası. Sean daha yirmi üç yaşında ve evinin hem kendi yatak odası var hem de banyosu var. Herkesin benden istediği gibi sırf karnını doyurabilmek için götünü yırtmasına gerek yok. Bahisçilik yapıyor ve bahislerini garantiye alıyor. Yıldızışığı Kumarhanesi'nde bir masa satın almak için para biriktiriyor. Orası Aldrin Kabarcığı'nda!

Bir iş bulacağım ve kendi dairemi karşılayacak kadar para biriktireceğim. Ya da belki kendi daireme çıkmam. Sean'la beraber yaşamaya devam edebiliriz.

Sevgili Jazz,

Babanla aranızın açılmasına üzüldüm. Kızgın olduğunu biliyorum ama artık onun evinde yaşamak istemesen de en azından babanla aranı düzeltmeyi düşün bence. Aileden önemli hiçbir şey yoktur.

Günün diğer haberlerine gelirsek, KUŞ'ta işe başladım! Şimdilik yükleme amirinin asistanıyım ve bütün gün kargo tartıyorum ama bu da bir başlangıç! Bir deneme süresinin ardından yük dengelemesi eğitimi vereceklerini söylediler. Yükün uygun bir şekilde dengelenip sağlamlaştırılması çok önemli, yoksa kalkış başarısız olabilir.

Yükleme amiri olabilirsem kız kardeşlerimi meslek okuluna gönderecek param olur. Meslek öğrendiklerinde, dördümüz ailemizi geçindirebileceğiz. Annem ve babam nihayet emekli olabilecekler. Buna daha çok var ama kardeşlerimle beraber bunu gerçekleştirmek için çabalıyoruz.

Sevgili Kelvin,

Geç cevap verdiğim için kusura bakma. Şu son iki hafta biraz yoğun geçti. Sean'la kavga ettik, sonra da barıştık (ayrıntıya girmeye gerek yok, şimdi aramız iyi).

Yeni işin hayırlı olsun!

Birkaç Suudi geçen gün gelip istersem beni kaynakçı çırağı olarak alabileceklerini söyledi. Şehirde beni atölyelerinde görmek isteyen en az beş usta kaynakçı var. Macar tornacılar da geldi. İkisinde de metalle uğraşıyorsunuz diye kaynakçılığın ve tornacılığın benzer olduğunu düşün-

müşler herhalde. Benim pek aklıma yatmadı. Neyse, benden iyi tornacı olur diyorlar.

Ondan sonra iş aradığım gibi bir söylenti yayıldı sanırım. Bir sürü zanaatkâr aradı. Tesisatçılar, elektrikçiler, cam işçileri, aklına kim gelirse. Bir anda partinin en güzel kızı oldum çıktım. Tamam, aklıma koyduğum şeyde başarılı olma gibi bir şöhretim var ama bu da abartı biraz.

Babamın başının altından çıkmış olmalı. Bu iş onun parmağı var gibi hissediyorum. Şehirdeki zanaatkârlara söz geçirebiliyor. Ya onlardan benimle konuşmalarını doğrudan rica etti ya da sırf Ammar Bashara'nın kızını işe alarak onunla çok daha iyi bir iş ilişkisi kurabileceklerini düşündüler.

Hepsini geri çevirdim. Babamdan nefret etmiyorum. Sadece kendi yolumu çizmeye çalışıyorum, anlıyor musun? Ayrıca açık konuşayım: Bu işlerde çok çalışmak gerekiyor.

Bir portör olarak çalışmaya başladım. Harçlık çıkarayım diye geçici bir iş. Kirayı Sean ödüyor ama her şeyi ondan istemek istemiyorum, anlıyor musun? İş saatlerin ya da patronun falan yok. Teslim ettiğim mal kadar ödeme alıyorum.

Öte yandan, Sean başka kadınlarla yatıyor. Sadece birbirimizle yatacağız diye bir konuşma geçmedi aramızda. Kalacak yerim olmadığı için ona taşındım. Bu tuhaf bir durum sanırım ama sorun değil. Bazı kurallar belirledik. Ana kural şu: Kimse Sean'ın evine birini atmayacak. Biriyle yatacaksan git başka yerde yat. Benim için bu teknik bir kuraldan başka bir şey değil. Başka erkeklerle takılmak gibi bir derdim yok. Bir tane yeter de artar.

Hayır, hoşuma da gitmiyor. Ama Sean bu konuda ilk günden açık sözlü davrandı, yani şikayet edemem. Neler olacak göreceğiz.

5

Sonraki sabah, tabutumda yatmış GDR'nin kumandasıyla oynuyordum.

Robotçuk komutu verdiğimde uyandı. Şarjı yüzde 92'ydi. Ne yazık ki benim güzel Robotçuk'umun güneş panelleri yoktu. Tasarımcıları neden güneş paneli koysundu ki? GDR'ler dışarıda birkaç saatte işlerini görüp içeri dönerlerdi.

Ziyaretçi Merkezi'nin kubbesinin kavisinden tren hava kilidinin tam üstüne kadar inmesini söyledim. Sonra da beklemem gerekiyordu. Çoğunlukla şu Arap dedikodu sitesini okuyarak gizmomla vakit öldürdüm. Kraliçe, çocuğu yerine onun karılarını desteklemişti! İnanabiliyor musunuz?! Kendi anneniz bile böyle yapıyorsa belli ki buradaki dallama sizdiniz.

Nihayet turistleri getiren ilk tren Ziyaretçi Merkezi'ne vardı. Robotçuk kubbeden aşağı tırmandı ve tren arabasının üzerine indi. Trenin zamanı şaşmazdı. On dakika sonra benim küçük kaçak yolcumla beraber Artemis'e doğru yola çıktı.

GDR'lerin bataryaları uzun süre dayanırdı ama ay yüzeyinde kırk kilometre yürümeye yetmezdi tabii. Yani Robotçuk şehre dönüşü birinci sınıfla dönüyordu. Benim güzel robotum her şeyin en iyisine layık!

Trenin Artemis'e dönmesini beklerken dedikodu sitesinde biraz daha vakit öldürdüm.

Allah'ım! Prensin ikinci karısının prens hakkında basına

söylediklerine *inanamıyordum!* Bayağı *ağır* konuşuyordu! Yine de aldatılan kadınları anlayabiliyordum. Ben de aldatılmıştım. Ve hiç hoş bir şey değil be güzelim.

Tren şehre vardı ve Robotçuk'a Aldrin Kabarcığı'na tırmanmasını söyledim. Ondan sonrası kolaydı. Robotçuk'u artık tasarlandığı şey için kullanıyordum.

Aldrin'in dış gövdesinde süründü ve sonra da Aldrin-Conrad Bağlantısı'nın üzerinden Conrad'e vardı. Conrad'in tepesinde beklemesini söyledim.

Sonra da Robotçuk'umu yine güç tasarrufu moduna alıp tekrar çirkin kraliyet ailesi dedikodularına döndüm.

DİKKAT: ALDRIN PARKI'NA GİRMEK ÜZERESİNİZ. BU PARK ÇİFT KAT GÖVDEYLE KORUNMAMAKTADIR. SIZINTI ALARMINI DUYAR DUYMAZ HEMEN EN YAKINDAKİ HAVA SIĞINAĞINA GİDİN. HAVA SIĞINAKLARINI MAVİ BAYRAKLARINDAN TESPİT EDEBİLİR VE PARK İÇİNDE ÇEŞİTLİ YERLERDE BULABİLİRSİNİZ.
GİRİŞ:
ZİYARETÇİLER – 750ğ
ARTEMİSLİLER – ÜCRETSİZ

Gizmomu okuyucunun önünde salladım ve kapı açıldı. Ben bedavaya giriyordum tabii ki. Artemis vatandaşı diye bir şey yok diye kim demiş?

Odaya girdim ve dış kapının kapanmasını bekledim. Kapı kapanınca iç kapı açılarak parka girmeme izin verdi. Güneş ışığına çıktım. Evet, güneş ışığı.

Aldrin Parkı kabarcığın en üstteki dört katına kurulmuş. Şehri çevreleyen her şeye dayanıklı duvarlar yerine, burası devasa pencerelerle korunuyordu – Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi'nde kullanılan türden camlar. Halis muhlis ay camıydı.

Nairobi saatine göre saat öğleden sonra üçtü (ve haliyle Artemis'te de saat üçtü) ama fiziksel olarak şu an bir ay "sabahı"ndaydık. Güneş ufukta doğuyor, ışığı parka vuruyordu. Camlar, normalde bizi canlı canlı pişirebilecek olan radyasyon ve UV ışınlarından koruyordu bizi.

Svoboda'yla buluşmadan önce biraz daha vaktim vardı. Yürüyüşe çıktım.

Park şık ve basit olacak şekilde tasarlanmıştı. Çember şeklindeki park alanı cam duvarlarla çevriliydi. Sağda solda birkaç yapay tepenin dışında park düzdü ve her yeri çimle kaplıydı. Gerçek Dünya çimi. Bu kolay iş değildi.

Cam duvarın orada dolaşıp ay yüzeyine baktım. Ay yüzeyinin insanlara neden çekici geldiğini hiç anlamamıştım. Yani... hiçbir şey yok ki. İnsanlar bunu mu seviyor acaba? Bir tür Zen saçmalığı olarak falan? Ben sevmiyorum. Bana kalırsa buradaki en güzel şey Artemis'in kendisiydi.

Şehir güneş ışığının altında bir avuç metal meme gibi parlıyordu. Ne var? Şair miyim ben? Memeye benziyorlar işte.

Batıda, manzara Conrad Kabarcığı'ndan oluşuyordu. İçi pis ve fakir olsa da dışarıdan kız kardeşleri kadar güzel görünüyordu.

Güneybatıda, daha küçük Armstrong Kabarcığı, ağının ortasında oturan bir örümceğe benziyordu. Daha ötesinde Shepard Kabarcığı içinde yaşayan zengin sikiklerle duruyordu. Bir yarım kürenin burnu havada gözükmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum ama mümkünmüş. Bean Kabarcığı hem sembolik hem de coğrafik olarak Conrad ve Shepard Kabarcıkları'nın ortasındaydı. Bu planım tutarsa yeni evim olacaktı. Bana en uzak olan kabarcık Bean Kabarcığı'ydı.

Kuzeye döndüm. Sükûnet Denizi göz alabildiğine uzanıyordu. Gri tepeler ve keskin köşeli kayalar ufka kadar serilmişlerdi. Bunun muhteşem bir çoraklık olduğunu söyleyebilseydim keşke ama değildi. Artemis'in etrafındaki topraklar tekerlek izleri ve çıplak kayalarla doluydu. Artemis'te taşçılık

çok yapılıyor. Taşların nereden geldiğini bir tahmin edin isterseniz.

Parkın merkezine, Hanımlar'a doğru yürüdüm.

Gerçek ağaç getirmek çok zor olurdu. Ama parkta harbiden çok gerçekçi bir tarçın ağacı heykeli vardı. Altında da iki heykel dikiliyordu. Biri Çin ay tanrıçası Chang'e idi. Diğeri de şehrimize ismini veren Yunan ay tanrıçası Artemis'in heykeliydi. İki kadın kahkaha atıyordu, Chang'e'nin eli Artemis'in dirseğinde, donakalmışlardı. Dostça bir sohbetin ortasındaymış gibiydiler. Yerel halk onlara Hanımlar diyordu. Oraya gidip "ağaca" dayandım.

Kafamı kaldırıp gökyüzündeki yarı Dünya'ya baktım.

"Parkta sigara içmek yasak," dedi yaşlı bir ses.

Park bekçisi en azından seksen yaşında vardı. Park açıldığından beri buradaydı.

"Elimde sigara görüyor musun?" dedim.

"Seni daha önce yakaladım."

"Bu on sene önceydi."

İki parmağıyla gözlerini işaret edip parmaklarını bana çevirdi. "Gözüm üzerinde."

"Sana bir şey soracağım," dedim. "Sırf çim biçmek için insan niye aya taşınır?"

"Bitkileri severim. Ve eklemlerim ağrıyor. Buradaki yerçekimi romatizmama iyi geliyor." Dünya'ya baktı. "Eşim ölünce orada yaşamaya devam etmek için pek bir nedenim kalmadı."

"Bir ihtiyar için zor bir yolculuk," dedim.

"Eskiden iş için çok yolculuk yapardım," dedi. "Bana koymaz."

Svoboda her zamanki gibi tam zamanında geldi. Çantası tek omzuna asılıydı ve gülümsüyordu. Beni ve tanrıça heykellerini işaret etti. "Bak bak! Üç ay güzeli takılıyorlar!"

Gözlerimi devirdim. "Svoboda, sana bir gün kadınlarla nasıl konuşulacağını öğreteceğim."

Park bekçisine el salladı. "Hey, seni tanıyorum ben. Adın Mike'tı, değil mi?"

"Değil," dedi park bekçisi. Bana ters ters baktı. "Seni ve yavuklunu yalnız bırakacağım. Çimlerin üzerinde sevişmek yok."

"Evine giderken yolda yaşlılıktan ölmemeye bak, moruk," dedim.

Giderken omzunun üzerinden elini salladı

"Bitirdin mi?" diye sordum Svoboda'ya.

"Evet, çantamda!" Çantasını bana verdi.

İçine baktım. "Sağ ol."

"Prezervatifi deneme fırsatın oldu mu?"

"Daha yirmi dört saat oldu. Nasıl bir cinsel hayatım olduğunu sanıyorsun ki?"

"Ya ne bileyim. Sordum işte." Parkı gözleriyle taradı. "Buraya yeteri kadar gelmiyorum. Rahatlamak için güzel bir yer."

"Ben de uçan enkazları çok severim, evet." Park bu konuda suçluydu. Dünya'dan geliyorsanız, kendinizi ne kadar zihinsel olarak hazırlarsanız hazırlayın, her zaman fazla sert atacaksınız. On metre ötedeki arkadaşınız –topu yakalamasını istediğiniz kişi– topun kafalarının üzerinden uçup parkın öteki ucuna gidişini seyredecek. Beni bir de frizbiler hakkında konuşturmayın. Düşük yerçekimi ve düşük hava basıncı varken, turistler onlarla ne yapacaklarını bilmiyorlar.

"Ben beğendim," dedi Svoboda. "Şehirdeki tek 'yeşil' alan burası. Açık alanları severim."

"Dışarıda seyredecek açık alan bol," dedim. "Ve arkadaşlarınla park yerine barda daha rahat takılabilirsin."

Yüzü aydınlandı. "Biz arkadaş mıyız?"

"Evet."

"Harika! Pek arkadaşım yok. Sen memeleri olan tek arkadaşımsın."

"Kadınlarla nasıl konuşulacağını sana *cidden* öğretmem gerekiyor."

"Evet. Kusura bakma."

Kızmamıştım. Üzerinde durmadım bile. Planlarımı tekrar tekrar gözden geçirmekle meşguldüm.

Vakti gelmişti. Tüm parçalar yerindeydi. Kaynak malzemeleri, yaptırdığım elektronikler ve GDR hazırdı. Nefesim hızlandı ve kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atmaya başladı. Küçük maceram artık teoriden öteye geçmişti. Bunu gerçekten yapacaktım.

O gece ADF elbisemdeki kaçak yapan vanayı tamir ettim. Tüm elbiseyi baştan sona kontrol ettim. Sonra bir kez daha kontrol ettim. Bob'a bunu itiraf etmezdim ama testten önceki kötü kontrolüm konusunda sonuna kadar haklıydı. Elbisemin beni öldürmeyeceğinden emin olmak benim sorunumdu. Ve bu sefer her şeyin tıkır tıkır işleyeceğinden *kesinlikle* emin oldum.

Biraz uyudum ama çok değil. Cesur biri değilim, öyle olduğumu da hiç iddia etmedim. Yumurta kapıya dayanmıştı. Hayatımın geri kalanı bunu gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceğime bağlıydı.

Sabah dörtte uyandım. Sonrasında daha fazla bekleyemeyecek kadar gergindim.

Giriş Limanı'na yürüdüm, Tetik'i ve ADF elbisemi alıp uyuyan şehrin koridorlarından Conrad Hava Kilidi'ne sürdüm. Sabahın bu saatinde etrafta kimsecikler yoktu. ADF teçhizatımı ve sabotaj için getirdiğim bir çuval ekipmanı, oradan geçen kimsenin göremeyeceği bir şekilde antreye sakladım.

Yüksüz Tetik'i limandaki parkına *geri* sürdüm. Bir ipucu: Büyük bir suç işlemek üzereyseniz, bu sırada arabanızı suç mahallinde bırakmayın.

Tekrar Conrad Hava Kilidi'ne yürüdüm ve kendimi antreye kapattım. Bu sırada kimsenin gelmeyeceğini umuyordum, yoksa açıkla açıklayabilirsen.

Koli bandıyla ADF teçhizatımdaki tüm belirleyicileri kapattım. Seri numaraları, lisans numarası, göğsümde koca koca harflerle yazan J. BASHARA yazısını... bu gibi şeyleri. Sonra Robotçuk'u canlandırdım. Hemen ayaklandı.

Komutumla Conrad'in gövdesinden hava kilidine indi. Dış

kapıyı açmak için kolu çevirdi. Sonra da yere atlayarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kolu tekrar çevirerek odayı mühürledi, sonra da iç kapıya geldi.

El vanalarını çevirerek Artemis'in havasını hava kilidine salarken küçük dostumu yuvarlak pencereden seyrediyordum. Küçük tıslamanın ardından hava kilidinin içindeki basınç şehrinkiyle eşitlendi. Robotçuk iç kapının kolunu çevirip kapıyı açtı.

Hava kilidine girip başını okşadım. "Aferin oğluşuma." Onu kapattım ve kumandasıyla beraber giriş alanındaki bir dolaba sakladım.

Peki. İşte. Kullanıma hazır bir hava kilidim vardı ve kontrol panelinin ruhu duymamıştı. Sırf burada patron kim göstermek için kontrol paneline hareket çektim. Pek takmadı beni.

Elbisemi giydim. Giyerken de zaman tuttum tabii ki. ADF ustaları yapar böyle. On bir dakika sürdü. Kahretsin. Bob bunu üç dakikada nasıl yapıyordu? Herif bildiğin dâhiydi.

Elbisenin sistemlerini çalıştırdım. Her şey olması gerektiği gibi çalışıyordu. Bir basınç testi uyguladım. İstendiği gibi, elbise normalden biraz daha fazla basınç sağladı ve durumu kontrol etti. Bu, kaçak var mı diye bakmanın en iyi yolu buydu. Sorun yoktu.

Hava kilidine girdim, iç kapıyı arkamdan mühürledim ve süreci başlattım. Tamamlandığında dış kapıyı açtım.

Günaydın sana, Ay!

Genel olarak tek başına ADF yapmak tehlikeli değildir. ADF ustalarının sürekli yaptığı bir şey. Ama *gizli* bir ADF yapıyordum. Dışarıda olacağını kimse bilmiyordu bile. Bir sorunla karşılaşırsam, kimse beni dışarıda aramayı akıl etmezdi. Birinin şansa beni bulması ne kadar sürerse o kadar süre boyunca ay yüzeyinde oldukça güzel bir ceset olurdu.

Mikrofonumun kapalı olduğundan emin oldum ama açık ADF kanalının alıcısına dokunmadım. Biri dışarıya çıkacak olursa, bundan haberim olsun istiyordum.

İki oksijen tankımın içinde toplamda on altı saatlik oksijen vardı. Her birinin içinde sekiz saatlik oksijen olan altı tank daha getirmiştim yanımda. İhtiyacım olandan çok fazlaydı (diye umuyordum) ama yine de tedbiri elden bırakmıyordum.

Eh... ADF'ye çıkmış, hareket eden bir kaya hasat aracını kaynak meşalesiyle sabote etmeyi planlarken "tedbiri elden bırakmamak"tan söz etmesem daha iyi. Ama siz ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

Co_2 emme sisteminin durum göstergesi yeşildi, yani iyiydi çünkü ölmemeyi severim. Eski günlerde, astronotlar Co_2'i atmak için filtre kullanırdı. Modern elbiseler bir çeşit zar ve dışarıdaki uzay boşluğunu karmaşık bir şekilde kullanarak Co_2 moleküllerini dışarı atıyor. Ayrıntılarını bilmiyorum ama elbise güç aldığı sürece bu işlem gerçekleşiyordu.

Elbisemin göstergelerini tekrar kontrol ettim ve tüm değerlerin güvenli aralıkta olduğundan emin oldum. Sizi uyarması için elbisenin alarmlarına *sakın* güvenmeyin. İyi tasarlanmışlardır ama onlar sadece son çare. Güvenlik operatörle başlar.

Derin bir nefes aldım, eşya torbamı tek omzuma attım ve yürümeye koyuldum.

Önce şehrin etrafında yürümem gerekiyordu. Conrad'in hava kilidi doğuya bakıyordu ve Sanchez Alüminyum izabe tesisi güneydeydi. Bu, yirmi dakika sürdü.

Sonra bir kilometre ötedeki izabe-reaktör kompleksine varmam da iki saat sürdü. Artemis'in arkamda küçüldüğünü görmek biraz cesaret kırıcıydı. Hey, bu kocaman kaya parçasında insanların yaşayabileceği tek yeri gördünüz mü? Şimdi onu uğurlamak için el sallayın!

Nihayet Seki adını verdiğimiz yığının dibine vardım.

Artemis'i tasarlarlarken, biri çıkıp, "Ya reaktörde bir patlama olursa? Şehirden ancak bin metre uzakta değil mi? Bu kötü olurdu, haksız mıyım?" demiş. Bir grup inek kaşlarını çatıp buna kafa yormuş. Sonra başka biri çıkıp, "Ee... araya

bir tepe toprak yığabiliriz?" demiş. Onu terfi ettirip sırtlarında taşımışlar.

Hikâyeyi biraz renk katarak anlattım ama demek istediğimi anladınız. Seki bir patlama durumunda şehri reaktörlerden koruyacak. Gerçi gövdeler koruma için muhtemelen yeterli olurlar. Burada önemli olan ikinci bir önlem olması. İlginç bir şekilde radyasyondan korunmamıza gerek yok. Reaktörler çökerse, önemli bir sorun yaşamayız. Şehir o derece korunaklı durumda.

Oturup Seki'nin dibinde dinlendim. Uzun yol yürümüştüm ve dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Kafamı kaskın içinde çevirip bir meme ısırdım (fazla heyecanlanmayın) ve biraz su emdim. Elbisenin ısı sistemleri suyu da soğutuyordu. Oğlum, o elbiseye o kadar para bayılmıştım. Arıza yapıp benim meslek birliği sınavımın içine etmediği zamanlarda kaliteli bir elbiseydi.

İnleyerek ayağa kalktım ve tırmanmaya başladım. 45 derecelik açıda beş metre. Çok gibi görünmeyebilir, özellikle de ay yerçekiminde. Ama yüz kiloluk bir ADF elbisesi giyip elli kiloluk da teçhizat taşırken, inanın bana, insanı yoruyor.

Nefes nefese kalıp, söve söve Seki'ye tırmandım. Sanırım yeni küfürler de türettim, emin değilim şimdi. "Amınaki" diye bir kelime var mı? Zirveye vardım ve ötesindeki alanı gözledim.

Reaktörler şekilsiz binalardaydı. Onlarca boru yerde yatan yüzlerce parlak güneş paneline uzanıyordu.

Dünya'daki reaktörler ısıyı göl ya da nehirlere atar. Ay biraz kurak bir yer olduğu için, biz de ısıyı atmak için uzaya kızılötesi ışık gönderiyoruz. Yüzyılların teknolojisi ama daha iyi bir yöntem bulamadık.

İzabe tesisi reaktörlerden iki yüz metre ötedeydi. Yanında bir silo bulunan, otuz metre genişliğinde mini bir kabarcıktı. Siloda taşlar çakıl boyutuna parçalanıp mühürlenen silindirik konteynerlere konuluyor. Konteynerler borulara yerleştirili-

yor ve hava basıncıyla tesise gönderiliyor. 50'lerin havalı tüp sistemi gibi düşünün. Tesisinizde zaten bir sürü hava pompası ve uzay boşluğu idare sistemi olacaksa, bari bunlardan yararlanın.

Tren hava kilidi kabarcığın diğer tarafındaydı. Oraya giden tren rayları ikiye ayrılıyordu. Raylardan biri hava kilidine, diğeri de limana roket yakıtı taşımak için kullanılan insansız silo arabasına gidiyordu.

Seki'den birkaç metre aşağı atladım ve arkama yaslanıp tesisi izleyebileceğim bir pozisyon buldum. Hasat araçlarının nasıl bir program izlediklerini bilmiyordum, o yüzden beklemem gerekiyordu.

Ben de bekledim.

Ve bekledim, anasını satayım.

Merak ediyorsanız, ulaşabileceğim uzaklıkta tam elli yedi kaya bulunuyordu. Bunları en küçükten en büyüğe doğru sıraladım, sonra fikrimi değiştirip kayaları en yuvarlaktan en az yuvarlağa doğru sıraladım. Sonra bir regolit kalesi yapmaya çalıştım ama daha çok bir regolit yığını oldu o. Regolit partikülleri dikenlidir ve birbirlerine kolay yapışırlar ama ADF eldivenleriyle insanın elinden ancak bu kadarı geliyor. Bir tek yarım küre yapabiliyordum. Ben de Artemis'in küçük bir modelini yaptım.

Toplamda tam dört saat bekledim.

Dört. Allah'ın. Cezası. Saat.

Nihayet ufukta bir güneş ışığı yansıması gördüm. Limana dönen bir hasat aracı! Çok şükür. Ayağa kalkıp eşya torbamı hareket için hazırladım. (Sıkıntıdan ekipmanlarımı alfabetik sıraya koymuştum. Önce İngilizce, sonra Arapça.)

Seki'den aşağı atladım. Hasat aracı ve ben farklı taraflardan izabe tesisinde buluştuk. İlk ben geldim.

Hasat aracının kamerasından kaçınmak için kabarcığın etrafından dolaştım. Bunu yapmaya gerek yoktu – kayıtları izleyen biri olduğunu sanmıyordum. Hasat aracına gelene kadar

kabarcık duvarını takip ettim. Tüm devasa parlak cüssesiyle oradaydı.

Hasat aracı geri geri siloya yanaştı, kenetlendi ve yavaşça teknesini kaldırdı.

Binlerce kilo mineral siloya yıkıldı. Bu heyelanın peşinden toz kalktı ama toz hemen yok oldu. Tozun uçmasını sağlayacak hava yoktu.

İçini bir güzel boşalttıktan sonra, teknesi tekrar indi ve hasat aracı hareketsiz durdu. Mekanik kollar açılarak araca şarj kablosunu ve soğutucu borularını taktı. Aracın şarj olması ne kadar sürer bilmiyordum ama vakit kaybetmedim.

"Bir milyon ying," dedim.

Aracın yanından tırmanıp eşyalarımı teknesine attım. Sonra da teknenin içine kendim atladım. Gayet kolaydı.

Şarj sırasında çok beklerim diyordum ama sadece beş dakika sürdü. Toyota'nın hakkını yememek lazım, çabuk şarj olan batarya yapmayı biliyorlar. Hasat aracı ileriye atıldı ve böylece yola çıkmış olduk.

Planım işliyordu! Küçük bir kız gibi kıkırdadım. Kızım ya, bunu yapabiliyorum. Hem bunu görecek kimse de yoktu. Çantadan bir alüminyum çubuk çıkarıp hasat aracının tepesine tırmandım ve çubuğu bir kılıç gibi kaldırdım. "İleri, şanlı beygirim!"

İlerledik. Hasat aracı güneybatıya dönerek Moltke Tepesi'ne saatte beş kilometre gibi çok büyük bir hızla ilerliyordu.

İzabe kabarcığının ve reaktörlerin ardımızda kayboluşlarını seyrettim ve yine rahatsızlık duydum. Yanlış anlamayın, şehirden daha fazla uzaklaşmışlığım var. Ziyaretçi Merkezi'ne giden tren kırk kilometre açılıyor. Ama bu *emniyetten* en fazla uzaklaştığım zamandı.

Tepenin eteklerine geldiğimizde etraftaki taşlar çoğalıp zemin dengesizleşti. Hasat aracı yavaşlamadı bile. Hızlı olmayabilirdi ama çekişinin maşallahı vardı.

İri kayalardan ilkine çarptık ve neredeyse tekneden uçu-

yordum. Eşyalarımı zar zor tutabildim. Hasat araçları lüks arabalara benzemiyordu. Dönüş yolunda teknedeki kayalar nasıl sağa sola uçmuyordu? Hasat araçları dönüş yollarında çok daha dikkatli davranıyor olmalıydılar. Yine de bu sallantılı yolculuk yürümekten daha iyiydi. Bu tırmanış beni gebertirdi.

Sonunda yine düz alana vardık ve sarsıntılar yok oldu. Üzerimdeki çantayı kenara itip teknenin tepesine çıktım. Toplama alanına varmıştık.

Yılların hasadıyla düz ovada pek kaya kalmamıştı. Güzel. Biraz sallantısız gidelim. Temizlenmiş alan aşağı yukarı bir çember oluşturuyordu. Çemberin kenarında teknelerine kaya dolduran diğer üç hasat aracını da gördüm. Benim araç kenara kadar gitti ve kepçesini indirdi.

Eşyalarımı teknenin içinden atıp ben de peşinden atladım. Bundan sonra navigasyon kameralarından kaçınmanın bir yolu yoktu. Bir Sanchez çalışanının kız arkadaşını etkilemek için kameraları açmayacağını umuyordum.

Eşyalarımla beraber hasat aracının altına girdim.

İlk adım kendimi ve eşyalarımı aracın şasisine bağlamaktı. Hasat araçları aynı yerde çok uzun süre durmuyordu ve aracın peşinden koşturmak istemiyordum. Eşyalarımı hazırlamak için çantayı boca ettim.

İlk olarak brandayı takacaktım. Bir yerlere kolaylıkla bağlayabilmeniz için köşelerinde halkaları bulunan ağır, fiberle kuvvetlendirilmiş bir plastiktendi. Halkalardan naylon ip geçirdim ve aracın gövdesindeki deliklere bağladım. Kendime bir hamak kurmuştum. Yeni gizli sığınağıma girip kaynak ekipmanımı da yanımda getirdim.

Hasat aracı ilerledi. Herhalde teknesine biraz kaya doldurmuştu ve bir sonraki lokmasına gidiyordu. Hareket edeceğine dair bir uyarım olmadı çünkü ses yoktu ya hani. Küçük bir talihsizlik – yedek oksijen tanklarını hamağa almamıştım.

Yedek tanklara baktım. Peki. Dünyanın sonu değil ya. Sonra dönüp–

Dibindeki yeni çukur yüzünden hareket eden kocaman bir

kaya tankların üzerine yuvarlandı. Taşın altından, birazcık toz kaldıran zavallı miktarda hava kaçtı. O kadar. Yedek hava tanklarım beni yarı yolda bırakmıştı.

"Ya *yok artık*!" diye bağırdım.

Ne kadar siki tuttuğumu hesaplamak için bir durdum.

Kolumdaki göstergeye baktım. Ana tankımda altı saatlik oksijen vardı. Acil durum rezervinde de iki saatlik oksijen vardı. Kaynak için de bir tankım vardı. Onu elbisemin üniversal vanasına bağlayabilirdim ama o zaman yapmak için geldiğim şeyi yapamazdım. O oksijeni hain planlarım için kullanınam gerekiyordu.

Yani sekiz saatlik oksijenim vardı. Bunu hâlâ başarabilir miydim?

Artemis üç kilometre uzaktaydı. Dönüş yolculuğu engebeli arazide olacaktı ama aynı zamanda yokuş aşağıydı. İki saat diyelim.

Asıl planım geceye kadar beklemek (gerçek ay gecesi değil, saat gecesi) ve herkes uyurken şehre dönmekti. Ama o kadar bekleyecek havam yoktu. Şehre gündüz girmem gerekiyordu.

Yeni plan: HUAO* hava kilidi. Armstrong Kabarcığı'ndaki Uzay Ajansı Dizisi'ne çıkıyordu. Birkaç ineğin kafası karışırdı ve bir şeyler demeye çalışan birileri olurdu ama yürümeye devam ederdim. Güneş vizörüm kapalı olacağından kimse yüzümü görmezdi. Ve Conrad hava kilidinin aksine ADF ustalarıyla dolu olmazdı.

Peki, sorunu bir nevi çözdüm. Bu toplama alanından ayrılmadan önce altı saatim var demekti. Hasat aracı başına doksan dakika. İşe koyulma zamanı.

Hamağımda bulabildiğim en rahat pozisyona geçtim ve kaynak makinesini toparladım. Asetilen ve oksijen tanklarını oynamasınlar diye bacaklarımın arasına aldım. Hasat aracının şasisinde soğutucu vananın on santim yanını göz kararı hesaplayıp bir tornavidayla üç santimlik bir daire çizdim. Orayı kesmem gerekiyordu.

* Hindistan Uzay Araştırma Organizasyonu. –*çn*.

Kaskımın güneş vizörünü indirdim. Ortasına bir tane kaynak lensi bantlamıştım. Asetilen vanasını açtım, meşaleyi ateşleme moduna geçirdim, ateşledim ve–

...ateş almadı.

Eeee.

Bir kez daha denedim. Yok. Kıvılcım bile çıkmamıştı.

Asetilen tankını kontrol ettim. Akış sorunu yoktu. Nerede sorun vardı o zaman?

Vizörü kaldırdım ve sparkeri inceledim. Babam elektrikli sparker için "bozulacak bir şey daha" diyerek bana çakmaktaşı sparkerini öğretmişti. Elastik bir tutacağı olan bir parça çakmaktaşı ve çelik yivden oluşuyordu. Karmaşık bir yapısı yoktu. Bin yıllık teknolojiden bahsediyoruz burada. Niye işe yaramıyordu?

Ha.

Tamam.

Çakmaktaşı çeliğe çarptığında, havaya mikroskobik metal zerreleri uçurur. Yüzey alanı ve oksidasyon oranlarıyla alakalı karmakarışık bir şeyler yüzünden de metal yanar. Kısacası metal o kadar hızlı paslanır ki bu tepkime ısısı ateş yakar.

İlginç bir bilgi: Oksidasyon için oksijen gerekir. Uzay boşluğunda çakmaktaşı ve çelik tepkimeye girmez. Bir kaynak ateşi yanan asetilen ve oksijendir. Vanaları döndürerek karışımı bir oksijen şelalesi ve araya sızan bir miktar asetilen olarak ayarladım. Sonra sparkeri ağızlığın tam önünde sürttüm.

Kıvılcımlar! Ne güzel uçuyorlardı! O kadar oksijen metal zerrelerinin fena yanmasını sağlıyordu. Ama biraz aşırıya kaçmıştım. Ateşin kendini yakacak kadar asetilen yoktu. Karışıma biraz daha asetilen ekleyip tekrar denedim.

Bu sefer kıvılcımlar gidip gelen, dengesiz bir alev yakmayı becerdi. Vanaları normal karışıma göre ayarladım ve alev tanıdık, stabil halini aldı.

Rahat bir nefes alıp vizörümü indirdim. Meşaleyi hantal ADF elbiseme rağmen düzgün tuttum. Başımın belası. En

azından erimiş metalle uğraşmam gerekmiyordu. Birleştirmek yerine kesiyordum. Kestiğinizde metali eritmezsiniz. Metali oksitlenmiş gaza dönüştürürsünüz. Evet, o kadar sıcak.

Kesme işlemi beklediğimden daha kolay oldu. Bir dakika bile sürmedi. Üç santimlik küçük çelik dairesi göğsüme düştü, peşinden de bir parça erimiş parafin damladı. Parafin kabarcıklanıp neredeyse anında tekrar sertleşti.

Kesmek için çok doğru bir yer seçmiştim. Soğutucu boruları kesmeden parafine ulaşmıştım. Soğutucu sisteminin sağlığı umurumda değildi ama hasat aracının soğutucuda bir sızıntı olduğu için evi aramasını istemiyordum. Üzerime düşen küçük parafin parçası hasat aracına alarm verecek kadar büyük bir kayıp değildi. En azından öyle olduğunu umuyordum.

Çantamdan bir basınç vanası çıkardım. Sükûnet Limanı Nalburu'ndan önceki gün altı tane vana almıştım (hasat aracı başına bir tane, iki tane de yedek). Bir tarafta standart basınç bağlantısı, öte tarafta üç santimlik bir boru. Bağlantıyı deliğe yerleştirdim. İyi kesmiştim – yerine güzel oturdu. Meşaleyi tekrar yaktım (önceki sefer kullandığım oksijen manyağı tutuşturma karışımını kullanarak) ve bir alüminyum çubuğu aldım. Vananın etrafında güçlü, hava geçirmez bir mühre ihtiyacım vardı.

Çocukken babamla milyon tane vana takmıştık. Ama bunu bir ADF elbisesi içinde hiç yapmamıştım. Ve kesme işleminin aksine, bu sefer bir mühür yapmak için metal eritecektim.

Sıçarsam üzerime bir parça erimiş metal düşerdi ve elbisemde bir delik açardı. ADF elbiselerindeki delikler hoş şeyler değil.

Kayabildiğim kadar kenara kaydım – sıçarsam, belki Kıyamet'in Alüminyum Damlası beni ıskalardı böylece. İşe koyuldum ve alüminyum birikintisinin genişlemesini seyrettim. Alüminyum damlası kaynak alanı boyunca titredi, sonunda da üzerindeki çatlağa emildi. Nabzım nispeten normale döndü. Yüzey gerilimi ve kılcal hareket için şükürler olsun.

Dikkatli davrandım ve acele etmedim. Vananın etrafında yavaş yavaş çalıştım ve bedenimi doğrudan altında tutmamaya çalıştım. Sonunda işimi bitirdim.

Parafin rezervine bir basınç vanası takmıştım. Şimdi planımın kalleş kısmına geldim.

Kaynak için kullandığım oksijen tankını vanaya bağlayıp sonuna kadar açtım.

Doğru, rezerv parafinle doluydu ama boşluklar vardı. Ve inanın bana, bir basınç tankına elli atmosferlik hava basarsanız, o hava o boşlukları bulur. Tankla kompartıman eşit basınç seviyesine gelince, vanayı çok dikkat ederek kapatıp tank bağlantısını kestim.

Hasat aracının altından çıktım. Kahrolası şeyin hareket etmeyeceğinden emin olmak için birkaç saniye aracı izledim. İki kere aynı hatayı yapmaktan hoşlanmam.

Kepçe ileri çıktı, birkaç yüz kaya parçasını aldı ve tekneye attı. İkinci bir lokma için aşağı indi. Pekâlâ, üzerine tırmanacak vaktim vardı.

Yanımdaki tekerleğin üzerine çıkıp kendimi yukarı çektim. Sigorta kutusunu bulup küçük kapağını açtım. İçinde Trond'un hasat aracının sigorta kutusunda olduğu gibi kutuya bağlı dört hat vardı. Şaşırmadım – sonuçta aynı modeldiler. Ama yine de biraz rahatladım.

Elektrik arızalarından korumak için hasat araçlarının her yerinde sigortalar bulunur ama son savunma hatları ana sigortadır. Tüm güç ondan geçer. Bataryayı koruyan "fünye" budur.

Çantamdan evde yapılmış bir makine çıkardım. Yüksek voltajlı bir röle anahtarına bağlanan kalın telli bir kablonun ucuna bağlanmış iki kıskaçtan ibaretti. Röle pilli bir alarm saatinin ziline bağlıydı. Bu kadar basit. Saatin alarmı çaldığında röle kapanacaktı. Roket bilimi olduğu söylenemezdi ve göze de hoş gelmiyordu ama iş görürdü.

Ana güç hattının pozitif ve negatif kutuplarını makineme bağladım. Elbette hiçbir şey olmadı. Röle açıktı. Ama alarm

çaldığında (o gece yarısına kuruluydu) röle kapanıp bataryaya kısa devre yaptıracaktı. Ve kısa devre sigorta kutusunu tamamen es geçecekti, yani arıza emniyetleri işe yaramayacaktı.

2.4 megavat saatlik bir bataryayı kısa devre yaptırdığınızda, çok ama çok ısınır. Baya *aşırı derece* ısınır. Ve batarya parafin ile sıkıştırılmış oksijen dolu mühürlü bir rezervin içinde. Size bunun bir hesabını yapayım:

Parafin + oksijen + ısı = ateş.

Ateş + sıkıştırılmış hacim = bomba.

(Bomba + sıkıştırılmış hacim) x 4 = Jazz için 1,000,000ğ

Ve patlama ben sağ salim şehre döndükten sonra gerçekleşecekti. Video kayıtlarına istedikleri kadar yakından baksınlar, kim olduğumu çözemezlerdi. Ve bir kozum daha vardı...

Kolumdaki göstergeleri kontrol ettim. Svoboda'nın cihazının planlandığı gibi çalıştığını ummak zorundaydım. En azından Svoboda beni daha önce yarı yolda bırakmamıştı.

Tabutumda, Svoboda'nın benim için yaptığı cihaz çalışıyordu. Adını mazeret-metre koydum. Küçük macerama atılmadan önce gizmomu mazeret-metremin için koymuştum.

Mazeret-metre, insan parmağıyla aynı kapasiteye sahip küçük uzantılarıyla gizmomun ekranını dürtüyordu.

Şifremi girip internette sörf yapacaktı. En sevdiğim Suudi dedikodu sitelerine girecek, birkaç komik video açacak, birkaç foruma girecekti. Hatta önceden yazdığım birkaç maili bile gönderecekti.

Kusursuz bir mazeret yaratmasa da işime yarardı. Biri nerede olduğumu sorgularsa, evde internette gezdiğimi söylerdim. Yapmadığım şey de değildi. Gizmomun ve şehrin ağının kayıtları da söylediklerimi desteklerdi.

Saati kontrol ettim. Tüm işlem –hamağı kurmaktan hasat aracı öldüren cihazını yerleştirmeme kadar– kırk bir dakikamı almıştı. Bunu başarabilirdim! Geri dönmek için bolca zamanım da olacaktı! Bir hasat aracı gitti, üçü kaldı.

Başı belada olan hasat aracının altına tekrar girdim, eşya-

larımı aldım ve altından çıktım. Bu sırada dev tekerlekler tarafından ezilmemeye de çalışıyordum. Ay yerçekiminde bile hasat aracı beni üzüm gibi ezecek kadar ağırdı.

Bir sonraki hasat aracının en azından yüz metre kadar ötede, toplama alanının başka bir kenarında olmasını bekliyordum. Ama onun yerine, *yüzümden üç metre uzaktaydı.* Burada ne arıyordu bu?!

Kazı yapmıyordu. Yükleme yapmıyordu. Sadece bana "bakıyordu", ben ayağa kalkarken yüksek çözünürlüklü kamerası hafifçe odaklandı. Bu tek bir anlama geliyor olabilirdi: Sanchez Alüminyum'dan biri hasat aracını uzaktan kontrol ediyordu.

Fark edilmiştim.

Sevgili Jazz,

Çok endişelendim. Bir aydır senden haber alamıyorum. E-postalarıma da cevap vermedin. Kaynak işi için açtığı internet sitesinden babanın e-posta adresini bulup ona yazdım. O da nerede olduğunu bilmiyor ve o da çok endişeli.

Artemis'in telefon rehberinde Sean adında 7 kişi var. Hepsiyle iletişime geçtim ama hiçbiri seni tanıyan Sean değil. Sanırım senin Sean bilgilerinin açıkta olmasını istemiyordu? Her neyse, oradan bir şey çıkmadı.

Sevgili Kelvin,

Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Keşke babama yazmasaydın.

Son zamanlarda işler yolunda gitmiyor. Geçen ay öfkeli bir grup Sean'a saldırdı. On beş kişi falan. Onu çok fena dövdüler. Sonrasında neden olduğunu anlatmadı ama neden olduğunu biliyordum. İnsanların yaptığı bir şey bu. "Ahlak tugayı" deniyor buna.

Kimi şeyler insanları fena öfkelendiriyor. Öyle ki grup haline gelip sen hiçbir kanunu çiğnememiş olsan da seni cezalandırıyorlar. Sean azgın biri – bunu biliyordum. Başka kızlarla takıldığını da biliyordum.

Ama on dört yaşındaki bir kızla yattığını bilmiyordum.

Burada Dünya'nın dört bir yanından gelen insanlar var. Farklı kültürlerin farklı cinsel ahlakları oluyor, o yüzden Artemis'te rıza yaşı kuralı diye bir şey yok. Zorla olmadığı sürece tecavüz sayılmıyor. Ve kız da rıza vermiş.

Ama biz de vahşi değiliz. Dünya'ya sürülmeyebilirsin ama kesinlikle ağzını burnunu kırarlar. O adamlardan bazılarının kızın akrabaları olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum.

Aptalın tekiyim ben, Kelvin. Sapına kadar aptal. Sean'ın ne olduğunu nasıl göremedim? On yedi yaşındayım ve ilk günden beri peşimden koşuyordu. Görünüşe göre tercihleri içinde ben yaşlı kalıyormuşum.

Kalacak yerim yok. Babama da dönemem. Yapamam. Yangın, satın aldığı tüm makineleri mahvetti. Odanın hasarını da ödemesi gerekti. Artık işini büyütemiyor bu yüzden. Hatta geçimini ancak sağlıyor. Böyle bir şey yaptıktan sonra oraya nasıl dönerim ben?

Aptallığımla babamı mahvettim.

Kendimi de mahvettim, bu arada. Sean'ı terk ettiğimde birkaç yüz yingim vardı. O parayla oda bile kiralayamıyorsun. Doğru düzgün yemek bile alamıyorum.

Gunk yiyorum. Her gün. Özlere param yetmediği için tatlandırılmamış yiyorum. Ve... Allah'ım, Kelvin... kalacak yerim yok. Nereyi bulursam orada yatıyorum. Etrafta çok insanın olmadığı yerler. Sıcaktan kavrulduğum üst katlar ya da soğuktan donduğum alt katlar. Sırf üzerime örtecek bir şeyim olsun diye kirli otel çamaşırlarından bir battaniye çaldım. Rudy'ye yakalanmamak için her gece başka yere gidiyorum. Evsiz olmak kurallara aykırı. Ve yangından beri peşimde. Benden kurtulmak için her türlü bahaneyi kullanır.

Beni yakalarsa, beni Suudi Arabistan'a gönderirler. O zaman hem beş parasız ve evsiz olurum hem de irtifa hastalığım olur. Burada yaşamam gerekiyor.

Tüm bunları sana kustuğum için özür dilerim. Konuşacak başka kimsem yok.

Bana sakın para göndermeyi ÖNERME. İçinden ilk geçenin bu olacağını biliyorum ama yapma. Dört kardeşine ve anne babana bakman gerekiyor.

Sevgili Jazz,

Ne diyebilirim bilmiyorum. Duyduklarım beni yıktı. Keşke senin için bir şeyler yapabilsem.

Burası da iyi gitmiyor. Kardeşim Halime hamile olduğunu açıkladı. Anladığım kadarıyla bebeğin babası bir tür asker ve Halime adamın soyadını bile bilmiyor. Yakında bakmamız gereken bir de bebek olacak ve bu tüm planlarımızı bozuyor. En başta ben Halime'nin okul masraflarını karşılayacaktım, sonra ben annemle babamın emekliliği için para biriktirirken, Halime de Kuki'nin okul masraflarını karşılayacaktı. Ama şimdi Halime bebeğine bakmaktan başka bir şey yapamayacak ve bizim ona yardım etmemiz gerek. Annem KUŞ kampüsündeki bir markette kasiyerlik yapmaya başladı. Hayatında ilk kez çalışıyor. Çalışmak hoşuna gitmiş gibi ama keşke çalışmak zorunda kalmasaydı.

Babamın daha çok uzun süre çalışmaya devam etmesi gerekecek. Kuki de eve para getirmek için amelelik yapacağını söylüyor. Ama geleceğini satıyor!

Yine de halimize şükretmemiz lazım. Halime iyi bir anne olacak. Ailemin de üzerine düşeceği yeni bir çocuğu olacak. Hepimizin sağlığı sıhhati yerinde ve hep beraberiz.

Evsiz olabilirsin ama en azından Dünya'da bir yerde olmaktansa Artemis'in nispeten temiz ve güvenli sokakla-

rında evsizsin. Bir işin var ve para kazanıyorsun. Umarım kazandığından fazlasını harcamıyorsundur.

Zor zamanlar geçiriyoruz, dostum ama bir çıkış yolu var. Olmalı. O yolu bulacağız. Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle.

6

"Şimdi, bu hiç olmadı," dedim hasat aracına.

Diğer iki hasat aracı da bana doğru geldi. Muhtemelen bir kayanın ardına saklanıp kaçamayayım diye. Denetçiler şimdi beni birkaç farklı açıdan görüyordu. Yaşasın.

Ne olduğunu sonradan öğrendim: Hava tanklarımın canına okuyan kaya düştüğü yeri sallamış – hasat aracı da bu titreşimi hissetmiş. Zemin titreşimlerini saptamak için tekerlekleri içinde oldukça hassas makineler var. Neden mi? Çünkü dağ yamacında kazı yapıyorlar. Bir heyelan tehlikesi varsa, denetçiler bunu hemen bilmek isterler.

Kısacası hasat aracı titreşimi bildirmek için evi aramış. Sanchez kontrol merkezindeki işçiler de son birkaç dakikanın video kaydını seyretmiş. Milyonlarca yinglik hasat araçlarını altına almak üzere olan bir taş çığının gelip gelmediğini öğrenmek istemişler. Ne gördüklerini tahmin edin! Şasinin altında kaybolan beni! Neler olduğunu görmek için de başka bir hasat aracını çağırmışlar.

Sonra da ADF ustalarını aramışlar. Konuşmanın tam olarak nasıl geçtiğini bilmiyorum ama tahminim şu yönde:

Sanchez denetçileri: "Hey! Neden hasat aracımızla oynuyorsunuz?!"

ADF ustaları: "Biz oynamıyoruz."

Sanchez: "Biri oynuyor ama."

ADF ustaları: "Gidip onlara hadlerini bildirelim. Sizi umursadığımızdan değil, sadece ADF'ler üzerine kurduğumuz tekeli devam ettirmek istiyoruz. Ayrıca götlük yapmayı çok severiz."

Yani şu anda, ADF ustaları beni Artemis'e geri sürüklemek için bir grup toplamakla meşguldü. Onun ardından dayak, sınırdışı edilme, Riyad'da irtifa hastalığı ve giderek daha da kötü şeyler gelecekti.

Bu yeni durumu masaya yatırmak için durdum. Sinirli bir grup ADF ustası beni aramaya çıkmadan önce şehre dönmem mümkün değildi. Yani görevi yarıda bırakmanın anlamı yoktu. Aydaki epik saklambaç oyunumuza başlamadan önce başladığım işi bitirebilirdim yani.

Grup hızlı yolculuk için bir yük aracı kullanırdı. Bu araçlar saatte on kilometre gidebilirdi. Yokuş yukarı tırmanış onları biraz yavaşlatırdı. Biz ona saatte altı kilometre diyelim. Onlar buraya gelmeden yarım saatim vardı.

İncelik gösterme zamanı buraya kadardı. Sabotajı eve döndükten sonra yapma planım da patlamıştı. Sanchez tüm hasat araçlarını denetim için geri çağıracaktı. Tamirciler her birini kılı kırk yararak inceleyecek ve benim emeklerimi yok edeceklerdi.

Dört hasat aracını da yarım saat içinde tamir edilemez hale getirmem gerekiyordu. Bardağın dolu tarafına bakacak olursak, Sanchez'in denetleyicileri araçları hemen yanıma getirme nezaketini göstermişlerdi.

Şimdi, her şey sırayla. Çantamdan bir tel makası aldım, beni ilk gören hasat aracının üzerine zıpladım ve tepesine tırmandım. Maksimum menzili kapsasınlar diye birincil ve ikincil iletişim sistemleri aracın en yüksek tepesine yerleştirilmişti. Hasat aracı (artık şüphesiz bir insan tarafından kontrol ediliyordu) bir ileri bir geri gidiyordu – herhalde beni üzerinden atmaya çalışıyordu. Ama hasat araçları hızlı değildi. Dengemi rahatlıkla korudum ve dört anteni de kestim. Tel makaslarının

kesebileceğinden biraz daha kalınlardı ama yine de çok zor olmadı. Dördüncü anten de koptuğu gibi araç hareket etmeyi kesti. Hasat araçları, bağlantıları koptuğunda oldukları yerde beklemeye programlanmışlardı. Hasat aracınızın kafasına göre gezmesini istemezdiniz, değil mi?

Hemen yandaki hasat aracının çatısına atladım doğrudan – binbir uğraşla bir saatlik bombaya dönüştürdüğüm hasat aracına. O kadar emeği boşa harcamıştım. Öf.

Cık, cık, cık, cık!

Diğer iki hasat aracı gerilemeye başladı.

"Hayırdır, nereye böyle!" dedim. Çatıdan atladım ve koşmaya başladım. Aracı rahatlıkla yakaladım.

Üçüncü kurbanımın tepesine çıkıp kesmeye başladım. Kardeşleri gibi son anteni de düşünce ölüverdi.

Sonuncusunu yakalamak için biraz koşmam gerekti ama çok geçmeden ona da yetiştim. Üç antenini kesmiş, dördüncüsünü kesmek üzereyken büyük bir acıyla havalandım. Yani "havalanmadım" tabii ki. Uzay boşluğunda uçtum. Siz anladınız beni.

Yere çarpıp yuvarlandım.

"Neh?" dedim. Ne olduğunu birkaç saniye sonra anladım. Sanchez'deki *lavuklar* hasat aracının ön kepçesiyle bana vurmuşlardı!

Orospu evlatları! Elbisem delinebilirdi! Tamam, mallarına hasar veriyordum ama bunun için adam *öldürülmez*, değil mi?!

Ah, *şimdi* göstereceğim size.

Hasat aracı kepçesini yarıya kadar indirip üzerime gelmeye başladı.

Ayağa kalktım ve ana kameraya doğru koşup hareket çektim. Sonra da diğer elimdeki tel makasını kameraya indirdim. Şimdi nah görürüsünüz beni, sikikler.

"Her kimsen, orada olduğunu biliyoruz," dendiğini duydum ana ADF kanalında. Konuşan Bob Lewis'ti. Kahretsin! Tabii ki meslek birliği, grubu yönetmesi için en yetenekli üye-

lerini gönderecekti. "Durumunu zorlaştırma. Seni fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalıp kendi canımızı tehlike atarsak, bunu sana ödetiriz."

Haklıydı. Uzay filmlerinin aksine, ADF elbisesi giyerken kavgaya tutuşmak akıl almaz derecede tehlikeliydi. Benim de öyle bir niyetim yoktu. Beni yakalarlarsa, teslim olurdum. Oyun saklambaçtan ebelemeye dönüşmüştü.

Her sorun vakti gelince. Hâlâ Ölümdozer'le uğraşmam gerekiyordu. Ön kamerası olmadan beni bulmak için sağa sola saldırıyordu. Tekerlekleri hızlı hareket edemiyor olabilirdi ama o kepçenin sahip olduğu güç aracın ileri geri fırlamasını sağlıyordu.

Kepçe bir metre solumda yere indi. Gayet iyi bir tahmindi ama yetmezdi. Kepçenin içine atladım ve çömeldim. Bir kumar oynuyordum. Kepçenin çok hassas ağırlık sensörleri vardı ve benim ağırlığım da kesinlikle hissedilebilir bir fark yaratıyor olmalıydı. Denetçinin yeteri kadar dikkat etmediğini umuyordum.

Kepçe tekrar havaya kalktı ve havaya kalktığında ben de zıpladım. Benim zıplayışım ve kepçenin yukarı hareketi birleşince istediğimden çok daha yükseğe çıktım.

"Hasiktir," dedim zıplayışımın zirvesine vardığımda. Sanırım yerden on metre yukarıya kadar çıktım ama bunu hiçbir zaman kesin bilemeyeceğim. Hasat aracının çatısına indiğimde neredeyse bacaklarımı kırdığımı biliyorum ama.

Planının aklı başındalığını sorguladığım bir andan sonra kalan anteni de kestim. Hasat aracı hemen hareket etmeyi kesti.

"Hüh." Dört hasat aracını da geçici olarak çalışamaz hale getirmiştim. Şimdi sıra araçları kalıcı olarak çalışamaz hale getirmedeydi.

Sabote ettiğim araçla başladım. Daha önce yaptığım gibi yanına tırmanıp sigorta kutusunu açtım. Röle kutuma uzanıp saatin alarmını değiştirmeye çabaladım. Düğmelerine basamı-

yordum ama. Bu saati insan kullanacaktı insan, ADF eldiveniyle olmuyordu.

Peki, alarmı değiştiremiyorsam, daha da az incelikle bir şey yapmam gerekiyordu. Kıskaçları çıkardım, aralarındaki röleyi söktüm ve kabloların plastiklerini sıyırdım. Kabloları gelişigüzel bir düğüm yaptım ve kıskaçları bataryanın kutuplarına geri taktım.

Sonra da oradan uzaklaştım.

Röleyi aradan çıkararak "tel" denilen yepyeni bir cihaz icat etmiştim. Batarya kısa devre yapmıştı ve bildiğiniz ısı sıçıyordu.

Son sürat en yakındaki büyük bir kayaya koşup kayarak arkasına siper aldım. O anda bir şeyler olmadı. Başımı kenardan çıkarıp baktım. Yine bir şey yoktu.

"Hmm," dedim. "Belki de gidip–"

Sonra hasat aracı patladı. Yani baya... *patladı*. Beklediğimden çok büyük bir patlamayla. Her yöne şarapneller uçtu. Patlama aracın ana gövdesini yere öyle bir ittirmişti ki gövde havalandı, takla atıp çatısı üzerine düştü.

Patlamadan yeterince uzaklaştığını sanıyordum ama yok, yanına bile yaklaşamamışım. Keskin uçlu metaller arkasına saklandığım kayaya saplanırken küçük enkaz parçaları de yukarıdan üzerime yağıyordu.

"Ha, doğru," dedim. Araçtaki diğer patlayıcıyı unutmuştum: hidrojen yakıt–hücresi bataryası. Bataryadaki tüm hidrojen yüksek sıcaklıkta oksijenle karşılaşmıştı ve ayaküstü sohbet etmişlerdi.

Kaya beni ilk patlamadan korudu ama yukarıdan gelen enkaz parçalarına karşı işe yaramazdı. Etrafımda küçük toz bulutçukları kalkarken diğer hasat araçlarından birine doğru karın üstü sürünmeye başladım. Küçük bir hatırlatma: Burada hava yok. Bir şey havaya fırlatılırsa, *aynı hızla yere düşer*. Yukarıdan kurşun yağıyordu.

Tamamen şansa hasat aracına vardım ve bir süre altında

saklandım. Fırtına dinene kadar bekledim ve el emeğimi görmek için dışarı sürüdüm.

Kurbanım olan hasat aracı fena haldeydi. Hatta eskiden bir araç olduğu bile zar zor anlaşılıyordu. Aracın ana gövdesi yamulmuş metalden oluşan bir enkazdı ve aracın yaklaşık yüzde 50'si toplama alanına artık eşit bir şekilde dağılmıştı. Saate baktım. Her şey on dakika almıştı. Fena değil ama diğer üçü için daha hızlı çalışmalıydım.

Ama önce enkazı karıştırdım, yaklaşık iki metrelik bir metal levha buldum ve Korunma Taşı'mın öte tarafına sürükledim. Basit bir sığınak yapmak için levhayı taşa dayadım.

İşte. Teknik olarak bir ay üssü kurmuştum. Fort Jasmine'de birkaç dakika oturup diğer rölelerimi basit birer bağlantı teline dönüştürdüm.

Sonra da ikinci hasat aracına geçtim. Bu sefer en azından hamak kurmama gerek kalmadı. Hasat aracının bir yere gideceği yoktu.

Uzay boşluğunda meşale yakınayı çözdüğüm için bu sefer her şey daha hızlıydı. Ayrıca bu sefer keseceğim yeri ölçmekle uğraşmadım. Ezberden yaptım. Tecrübe insanın elini hemen alıştırıyor. Deliği deldim, vanayı taktım ve rezervi havayla doldurdum.

Sonra bataryayı kısa devre yaptırdım, metal levhama koşup altına sığındım ve bekledim. Ve bu sefer aptal gibi arkama bakmadım.

Patlamayı yerde hissettim ve kendimi "dehşet yağmuru"na hazırladım. Metal levha yeterince kalın mıydı acaba?

Levhada çukurlar oluşmaya başladı. Götüm attı ama beni doludan korudu. Çukurlar oluşmayı kesene kadar bekledim ve yere düşenlerin çıkardığı tozlar devam ediyor mu diye yere baktım. Duyabiliyor olsaydım her şey daha kolay olurdu. Uzay boşluğunun sesi iletmemedeki bu inadı iyice can sıkıcı bir şeydi.

Dışarı sürüdüm ve hiçbir şey beni öldürmedi, yani her

şey yolundaydı. Kayanın etrafından dolaşınca patlamış ikinci hasat aracını gördüm.

Kolumdaki göstergeleri kontrol ettim. On dakika daha geçmişti. "Kahretsin!"

Grup zaman kaybetmediyse, on dakikaya buraya varmış olurlardı. Benim kullanılmaz hale getirmem gereken iki hasat aracım daha vardı. Onları çalışır halde bırakırsam, Sanchez Alüminyum mineral toplayıp oksijen üretmeye devam ederdi ve Trond da o bir milyon yingden zırnık koklatmazdı.

En büyük zaman kaybını gökten yağan enkazdan korunmak için koşup saklandığımda yaşıyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum – sadece bu hiç hoşuma gitmiyordu. Kalan ikisini aynı anda patlatmam gerekiyordu.

Lütfen bu son cümleyi bağlamdan kopuk alıntılamayın.

Kalan iki hasat aracını da havai fişek gösterisi için hazırladım. Şimdi ikisi de oksijenle şişmiş, sigorta kutuları açılmış, benim bağlantı tellerim pozitif kutuplarından sarkıyor haldeydi.

Kaynak makinelerini hasat araçlarından birinin altına serdim. Artık acele etmem gerektiğine göre, bunların hepsini yanımda sürükleyemezdim. İnsanlar bulsun diye üzerinde BASHARA KAYNAK ŞİRKETİ yazan aletleri de ortada bırakamazdım.

Eh. Bir milyon ying. Babama yenilerini alırdım. *Daha iyilerini.*

Hasat araçlarından birinin üzerinde durdum ve yirmi metre ötedeki diğerine baktım. Bu zor olacaktı. Harbiden iyi bir fikir miydi bu? (Bir milyon ying.) Evet! Her şey yolunda!

Bir bataryayı kısa devre yaptırdım, diğer hasat aracına koştum, onu da kısa devre yaptırdım. İlki patladığında neredeyse sığınağıma ulaşmıştım.

Neredeyse.

Önümdeki açık alan patlamayla beyaza boyandı. Hasat aracının parçaları itaatkâr bir şekilde fizik kurallarına uyarken

etrafımda toz bulutları kalkmaya başladı. Kayanın etrafında dolaşmaya vakit yoktu. Kayaya yarı tırmandım, yarı üzerinden atladım. Becerikli bir şekilde tekerlenmeyi denedim ama daha çok kollarımı sallayarak düştüm.

"Gördünüz mü be?!" dedi telsizden bir ses.

"Ana kanaldan konuşuyorsun," dedi Bob.

"Siktir."

Grup, onları duymayayım diye başka bir kanaldan konuşuyordu. O herif hata yapmıştı. Artık patlamayı gördüklerini biliyordum. Yakınlardaydılar.

İkinci patlama için bekledim ama patlama olmadı. Cesaretimi topladığımda, kayanın yanından baktım ve bir hasat aracının sağlam durduğunu gördüm.

"Niye lan–" diye başladım. Ama sonra gördüm: Hayatta kalan araç diğer patlamadan yüzeysel birkaç darbe almıştı. Benim bağlantı telim de bir şarapnel parçasıyla ortadan kopmuştu. İki ucu iki kutupta duruyordu öyle. Batarya artık kısa devre değildi ve patlayacak kadar ısınmaya fırsatı olmamıştı.

Hasat alanının ilerisinde bir parıltı gözüme çarptı. ADF ustaları gelmişti. Kalan hasat aracına baktım. Ona varmak için on beş metreyi aşmam gerekiyordu, hem de kabloyu tamir etmek için de zaman harcamam lazımdı. Sonra tekrar parıltıya baktım – artık yüzey aracı olduğu rahatça görülüyordu ve sadece yüz metre öteden hızla bana doğru geliyordu.

Yetiştiremezdim. Çok geçmeden beni yakalarlardı. Bu hasat aracını ardımda bırakmam gerekiyordu.

"Sikeyim!" dedim. Bunun doğru karar olduğunu biliyordum ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Suç mahallinden kaçtım.

Ayda insanlardan kaçarken şöyle küçük bir sıkıntınız olabilir: Ayak izleriniz göze batacak kadar bellidir. Toplama alanından dümdüz kaçmaya başladım ve ardımda her aptalın takip edebileceği bir iz bıraktım. Bundan kaçınmanın yolu yoktu. Tüm alanda geriye tozdan başka bir şey kalmamıştı.

Dokunulmamış yüzeye geldiğimde farklı seçeneklerim vardı – tepeler çakıl taşlarından dev kayalara kadar her şeyi barındırıyordu.

Bir kayaya basıp yakınındaki başka bir kayaya atladım. Sonra da bir sonraki kayaya atlayıp böyle devam ettim. Sonraki yirmi dakika boyunca büyük riskli Zemin Lavdan Oluşuyor oyununa devam ettim. Tozlu zemine basınam gerekmiyordu hiç. Sıkıyorsa *bu* izi takip et, Bob.

Bir sonraki kısım eşit derecede sıkıcı ve stresliydi. Omzumun ardına baka baka aşmam gereken üç kilometre vardı. Grubun, benim eve döndüğümü anlamaları çok sürmezdi. Sonra yüzey araçlarına atlayıp bana yetişirlerdi.

Geri en kısa yoldan dönerlerdi (diye umuyordum), o yüzden ben de yolumu uzattım. Dümdüz ilerlemekten kaçındım. Artemis toplama alanından sadece üç kilometre ötedeydi ama ben bol dolambaçlı rotamda beş kilometre yürüdüm. Tepenin kayalıklı yüzeyi doğrudan görülmemi engelleyen bir sürü kocaman kaya ve seki imkânı sunuyordu.

İşe de yaradı. Grup hangi yoldan döndü bilmiyorum ama beni görmediler.

Nihayet Moltke Tepesi'nin dibine ulaştım. Sükûnet Denizi ufka kadar uzanıyordu. Artemis çok uzakta, muhtemelen iki kilometre ötede parıldıyordu. Ne kadar yalnız olduğumu fark etmemle hissettiğim rahatsız edici hisleri bastırdım. Şimdilik bu saçmalıklara ayıracağım vakit yoktu.

Yeni bir stratejiye ihtiyacım vardı. Artık seke seke ilerlemezdim. Evimle aramda gri tozdan devasa bir tarla vardı. Hem ardımda bir iz bırakırdım hem de kilometrelerce öteden görülürdüm.

Biraz dinlenme vakti. En azından şimdilik dımdızlak ortada değildim. Uygun bir kaya bulup gölgesine oturdum. Kaskımdakiler de dahil tüm LEDlerimi kapattım ve kolumdaki göstergeleri bantla yapıştırdım.

Aydaki gölgeler sert ve siyahtır. Havanın olmaması ışığın

dağılmaması demekti. Ama yine de mutlak karanlık içinde değildim. Güneş ışığı yakınlardaki kayalardan, topraktan, tepelerden vs. yansıyordu ve bunun bir kısmı da bana vuruyordu. Yine de çevrenin parıltısı yanında görünmez sayılırdım.

Kafamı su memesine çevirdim ve neredeyse yarım litre su emdim. ADF'ler insanı terletiyor vallahi.

İyi ki mola vermiştim. Molamın beşinci dakikasında şehre dönen grubu gördüm. Benden baya uzaktaydılar – dümdüz şehre doğru gidiyorlardı.

Dört yolcu için tasarlanmış yüzey aracının üzerinde yedi ADF ustası vardı. Düz arazide hız yapan bir palyaço arabasına benziyordu. Arabanın ardında bıraktığı toz bulutuna bakılırsa, gidebildikleri kadar hızlı gidiyorlardı. Engebeli alanda bu kadar hızlı giderken beni görmeleri imkânsızdı. Ne düşünüyorlardı acaba?

"Haay sikeyim," dedim.

Beni bulmalarına gerek yoktu ki. Benden önce şehre dönmeleri yetiyordu. Sonra tüm hava kilitlerini bekleyebilirlerdi. Eninde sonunda havam biter, teslim olmam gerekirdi.

"Sıçayım! Kahretsin! Sokayım! Götüm! Orospu çocuğu!" Küfürlerinizi çeşitlendirmek önemlidir. Aynı küfrü fazla kullanırsanız etkisini yitirir. Elbisemin içinde bir dakika boyunca sinirden köpürdüm, sonra sakinleştim ve düşünmeye başladım.

Pekâlâ, bu çok can sıkıcıydı ama bazı avantajları da yok değildi. Şehre benden önce varacaklardı. Olsun. Ama bu Sükûnet'te beni aramayacaklar demekti. Düz alanda nasıl gizlice hareket edeceğimi çözmeye çalışıyordum ama artık bu bir sorun değildi.

Ayağa kalktım, LED'lerimi tekrar açtım ve kolumdaki göstergeleri kapatan bandı söktüm.

Her hava kilidinde orayı gözleyen bir ADF ustası olacaktı. Ve içeride de beklemeyeceklerdi. Dışarıda olacaklardı ve geldiğimde beni görüp alarm verebileceklerdi.

Bir planım vardı ama önce şehrin yanına varmalıydım. İlk adım buydu.

Conrad'in hava kilidi kuzeye dönüktü, Bean'daki Sükûnet Limanı Şirketi'nin yük hava kilidi kuzeybatıya bakıyordu, Aldrin'deki Giriş Limanı doğuya ve HUAO'nun hava kilidi de güneybatıya bakıyordu. Yani gözlemledikleri alandaki en büyük "kör nokta" güneybatıydı.

Doğru taraftan şehre yaklaşmak için dairesel bir yol izleyerek gri hiçlikte bir saat boyunca zıplaya zıplaya ilerledim. Evimin kubbeleri ufukta belirmeye başladıkça bela var mı diye etrafı taradım. Son yüz metre sırf stresten oluşuyordu. Shepard Kabarcığı'nın gölgesine girdiğimde çok daha güvende hissettim kendimi. Karanlıkta görülmem zor olurdu.

Nihayet Shepard'ın gövdesine dayandım ve rahat bir nefes aldım.

Peki. Şehre varmıştım. Şimdi asıl sıkıntı şehre girmekti.

Gitmek istediğim yere gidebilmek için şehri yürüyerek tavaf edemezdim. Kesin görülürdüm. Robotçuk'umu taklit edip o bakım tutacaklarından yararlanma vakti gelmişti.

Tutacaklar ADF elbiseleri göz önüne alınarak tasarlanmıştı – dev eldivenlerle kavramak için ideal kalınlıkta. Kürenin tepesine tırmanmak sadece on dakikamı aldı. Zirveye vardığımda çömeldim. ADF ustalarından endişelendiğimden değil – hiçbiri beni görebilecek kadar yakında değildi. Hayır, derdim coğrafyadan kaynaklanıyordu. Shepard ve Aldrin'in arasında sadece Armstrong vardı ve Armstrong onların yarısı yüksekliğindeydi. Yani o anda Aldrin Parkı'ndaki herkes beni görebilirdi.

Hâlâ sabahın erken saatlerindeydik, o yüzden parkı ziyaret eden çok kişi olmadığını umuyordum. Hem beni gören herkes işini yapan bir bakım görevlisi olduğumu düşünürdü. Yine de... bir suç işliyordum ve görülmemeyi yeğlerdim.

Shepard'ın diğer tarafından aşağı, Armstrong'la Shepard'ı bağlayan tünelin üzerine indim. Bu pek jimnastik sayılmazdı. Tünelin genişliği üç metreydi.

Armstrong Kabarcığı'na vardığımda ona da tırmandım. Armstrong'un küçük boyutu sayesinde, ona tırmanmak Shepard'a tırmanmaktan daha kısa sürdü. Sonra da Armstrong – Aldrin Bağlantısı'nı aştım.

Aldrin daha zordu. Yarısına kadar tırmandım ama tepesine çıkmadım. Yani *çıkabilirdim* ama çıkmasam daha iyiydi. Bir kabarcık gövdesinde gezmek tamamdı ama herkesin önünde Aldrin Parkı'nın camına çıkarsam birkaç kişinin ilgisini çekebilirdim. "Anne, Örümcek Adam'ın ayda ne işi var?" – kalsın.

Bunun yerine, kabarcığın yarısına kadar tırmandım –cam panellere gelene kadar– ve bir tutacaktan öbürüne geçerek yan yan kabarcığın etrafından dolaştım. Çok geçmeden Giriş Limanı göründü. En yakınımda tren arabalarının limanla kenetlendiği ray oyuğu vardı. Şu anda orada tren yoktu ama. Onun yanında yük hava kilidinin devasa daire kapısı vardı.

Tren oyuğundan Bob Lewis çıktı.

"Hasiktir!" dedim. Aldrin'in kavisinden gelirken çok dikkatli davranmıştım! ADF ustaları beni görmeden ben onları göreyim diye yavaş ilerlemiştim. Ama Bob'un koduğumun boşluğunun *içinde* olduğunu bilmiyordum. Buna *hile yapmak denir*, Bob!

Etrafı teftiş ediyordu. İnsan bir kere donanmaya katıldı mı, donanma içine işler. Henüz yukarı bakmamıştı ama birazdan bakacaktı. Bir karar vermek için bir, bilemedin, iki saniyem vardı.

Tutacakları saldım ve kubbeden aşağı kaymaya başladım. Ayaklarımı yere doğru hizalamaya çalıştım. Ama hayır. Hayır. Zarif değildim. Ben ikisinde de başarısız oldum: Yere sert çarptım ve inişim dengesiz oldu.

Çuval gibi çakıldım yere. Ama oyuğun öbür tarafına inmiştim ve hiçbir yerimi kırmamıştım. Allah'tan uzay boşluğunda ses çıkmıyor da, yoksa Bob inişimi kesinlikle duyardı. Neyse. Beceriksiz, hantal bir başarı da başarıdır.

Aldrin duvarını takip ettim ve Bob görüşümden kaybolana

kadar limandan uzaklaştım. "Teftiş rotası" onu nereye götürürdü emin değildim ama limanın hava kilidinden çok uzaklaşmayacağını biliyordum. Limandan iyice uzaklaşana kadar devam ettim ve sırtımı kabarcığa vererek yere çöktüm.

Sonra da bekledim. Yeni pozisyonumdan tren oyuğunu göremiyordum ama şehirden uzaklaşan rayları görebiliyordum.

Tren yarım saat sonra ufukta göründü. Ayın küçük boyutu nedeniyle ufkumuz sadece iki buçuk kilometre ötedeydi, yani trenin istasyona ulaşmasına çok yoktu.

Trenin oyuğuna girip limanla kenetlenmesini bekledim. Sonra da oyuğun kendi tarafıma doğru ilerledim.

Bu, günün ilk treniydi. Yolcuların çoğu Ziyaretçi Merkezi'nin çalışanlarından oluşuyordur. Tren hemen doldu ve dönüş yolculuğuna hazırdı.

Tren oyuktan çıktı. O boyuttaki bir şeyin hızlanması biraz zaman alırdı, o yüzden henüz çok hızlı gitmiyordu.

İleri atlayıp ön tekerleğin muhafazasını yakaladım. Çok iyi tutunamamıştım ama elimden gelen tüm gücümle tutunuyordum. Tren peşinde beni sürüklüyordu ve bacaklarım yere sürtüyordu. Pekâlâ, bu aklıma gelen en iyi plan olmayabilirdi ama Bob'la aramda tren vardı ve istediğim de buydu.

Tren hızlandıkça hızlandı. Ben can havliyle tutunuyordum. Bu hızda herhangi bir keskin kaya elbisemi delebilirdi. Tüm yolculuk boyunca böyle sürtünerek gidemezdim. Ayaklarımı bir yere koymalıydım.

Uzanıp pencerenin ucunu tuttum – orada kimsenin oturmadığını umuyordum. Kendimi yukarı çekip ayaklarımı tekerleğin muhafazasına koydum. Görüldüm mü diye pencereden içeri bakmak istiyordum ama bu dürtüme direndim. İnsanlar pencerenin dışındaki birkaç parmağı görmeyebilirdi ama kocaman bir ADF elbisesi kaskını illa görürlerdi.

Hareket etmemeye çalıştım. Duvarın dışından içeriye ses giderse, trendeki insanlar için korku dolu bir yolculuk olabilirdi. Kötü Kararlar Vermiş Ay Kadınının Saldırısı.

Ziyaretçi Merkezi'ne giden tembel yolu takip ettik. Herhalde şimdiye kadar planımı tahmin etmişsinizdir. Grup tüm *Artemis* hava kilitlerinde bekliyordu ama Ziyaretçi Merkezi'nde de beklemeyi akıl etmişler miydi?

Etseler bile, oraya benden önce varamazlardı. İlk tren buydu.

Yolculuk her zamanki gibi kırk dakika sürdü. Tekerlek muhafazasının üzerinde bir nevi rahat bir şekilde oturmayı becerdim. Çok da kötü geçmedi.

Yolculuğu içinde bulunduğum durumu değerlendirerek geçirdim. Yakalanmadan içeri girebilsem bile naneyi yemiştim. Trond beni dört hasat aracını yok etmem için tutmuştu. Ben sadece üçünü yok edebilmiştim. Sanchez'in mühendisleri hayatta kalan hasat aracının sabotajını düzeltip onu çalışır hale getireceklerdi. Üretimleri azalacaktı ama yine de oksijen paylarını yerine getirebileceklerdi.

Trond bu fiyasko için bana ödeme yapmazdı ve onu suçlayamazdım. Başarısız olmakla kalmayıp işini de zorlaştırmıştım. Artık Sanchez Alüminyum birilerinin işlerine göz diktiğini biliyordu.

"Kahretsin..." dedim midem yumru halini alırken.

Tren Ziyaretçi Merkezi'ne yaklaşırken yavaşladı. Trenden atladım ve tren oyuğuna girerken sendeleyip durdum.

Ziyaretçi Merkezi'nin üzerine zıpladım ve kubbesinin kavisini tırmandım. Gövdenin etrafından dolanırken görüş alanıma *Eagle* girdi. Neredeyse beni ayıplar gibiydi. *Cık, cık. Benim tayfam hayatta böyle bir şey yapmazdı.*

Sonra da harika bir görüntüyle karşılaştım: ADF hava kilidinde bekleyen kimse yoktu!

İşte be!

Hava kilidine koştum, dış kapıyı açtım, içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Basınç vanasını döndürdüm ve muhteşem havanın dört bir yandan odayı doldurduğunu duydum.

Acelem olsa da hava temizliğinin bitmesini bekledim. Hey,

bir kaçakçı, sabotajcı ve şerefsizin teki olabilirim ama ADF elbisemi asla kirli bırakmazdım.

Temizlik bitti ve düdük kadar temizdim artık.

Şehre dönmüştüm! Ziyaretçi Merkezi'nde ADF teçhizatımı saklayacak bir yer bulmalıydım ama bu sıkıntı olmazdı. Kaç tanesine gerekirse, o kadar dolaba saklar, sonra da büyük bir kutuyla geri gelirdim. Portörüm nasıl olsa – teslimat için geldiğimi söylerdim. Eğreti bile durmazdı.

İç hava kilidi kapısını açtım ve kurtuluşuma adım attım.

Yalnız, bu kurtuluşum değildi. Boktu. Boka basmıştım. Suratımdaki gülümseme çabucak "yeni ağa takılmış sazan"a döndü.

Ellerini kavuşturmuş ve suratında yarım bir sırıtışla Dale giriş alanında beni bekliyordu.

Sevgili Jazz,

İyi misin? Endişelendim. Birkaç haftadır senden ses seda yok.

Sevgili Kelvin,

Para biriktirmeye çalışırken gizmo hizmetini kapatmam gerekti, kusura bakma. Artık tekrar açtım. Zor geçti. Ama rahat bir nefes almaya başladım.

Yeni bir arkadaşım var. Arada sırada Conrad'deki duvar barlarından birinde bir bira içecek kadar para biriktiriyorum. Evsizken içkiye para vermenin aptallık olduğunu biliyorum ama içki, evsizliği katlanılır hale getiriyor.

Her neyse, oranın müdavimlerinden Dale diye biri var. Bir ADF ustası, Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi'nde çalışıyor çoğunlukla. Turist ADF'leri falan yapıyor.

Biraz sohbet ettik, neden bilmiyorum ama ona sorunlarımı anlattım. Boktan durumuma çok şaşırdı ve bana borç vermeyi teklif etti. Beni yatağa atmak için bir hamle yaptığını düşündüm, o yüzden de reddettim. Fahişelerle alıp veremediğim bir şey yok ama fahişe olmak da istemiyorum.

Ama bana bir arkadaş olarak bana yardım ettiğine dair yemin etti. O parayı kabul etmek bugüne kadar yaptığım en zor şeydi, Kelvin. Ama başka seçeneğim yoktu.

Her neyse, bir kapsül evin depozitosunu ve ilk aylık kirasını ödeyecek kadar param vardı. Kapsül ev o kadar küçük ki fikrimi değiştirmek için bile dışarı çıkmam gerekiyor (ver alkışı!) ama en azından başımı sokacak bir yer. Ve verdiği sözün adamıymış, Dale karşılığında hiçbir şey istemedi. Gerçek bir beyefendi.

Ve ister inan ister inanma, çıktığım birisi de var. Adı Tyler. Daha ilk günlerimiz ama çok tatlı biri. Biraz çekingen, herkese karşı kibar ve kurallara tüm kalbiyle bağlı. Yani her açıdan benim tam zıttım. Ama çok iyi anlaşıyoruz. Nasıl olacak göreceğiz.

Son zamanlarda çok bencillik yapıyorum. Kendi dertlerime o kadar gömüldüm ki sen nasılsın onu bile sormadım. Senin orası nasıl gidiyor?

Sevgili Jazz,

Senin adına sevindim. Sean'la yaşadıkların yüzünden erkeklerden uzak durmaya başlayacağından korkuyordum. Gördün mü? Hepimiz o kadar kötü değiliz.

KUŞ'taki işte devam ediyorum, işim olduğu için mutluyum. Terfi bile aldım. Şimdi yardımcı yük amiriyim. Birkaç aya tam teşekküllü bir yük amiri olacağım ve zam alacağım.

Halime altıncı ayında ve hepimiz bebeğe hazırlanıyoruz. Diğer kardeşlerim bebeğe bakarken Halime'nin okula gidebileceği bir program hazırladı. Annem, babam ve ben çalışmaya devam edeceğiz. Babam neredeyse emekli olacaktı ama şimdi en azından beş sene daha çalışması gerekiyor. Başka ne yapabiliriz ki? Başka türlü paramız yetmiyor.

Sevgili Kelvin,

Yardımcı yük amiri mi oldun? Yani bu, arada kargo kapsüllerini tek başına yüklediğin anlamına mı geliyor? Çünkü Artemis'te sigara içen çok insan var.

Sevgili Jazz,

Dinliyorum...

7

Alnında ikinci bir çük çıkmış gibi Dale'e bakıyordum. "Nasıl...?"

"Başka ne yapabilirdin ki?" Karşı koymayan ellerimden kaskımı aldı. "Ekibin Artemis'in tüm girişlerini tutacağını tahmin etmiş olmalıydın. Geriye sadece Ziyaretçi Merkezi kalıyor."

"Sen niye ekiple birlikte değilsin?!"

"Ekiple birlikteyim zaten. Ziyaretçi Merkezi'ni tutmaya gönüllü olan kişi benim. Buraya daha erken gelirdim ama bu ilk trendi. Zamanlamana bakılırsa, aynı trenle gelmişiz."

Sikeyim. Tüm suç deham buraya kadarmış.

Dale kaskımı banka koydu, sonra elimi tutup eldivenimin mührünü açtı. Eldiveni bileğimde çevirdi ve çekip çıkardı. "Bu sefer fazla ileri gittin, Jazz. Hem de çok."

"Ahlak konusunda bana sen mi vaaz vereceksin?"

Kafasını salladı. "Bunu hiç unutmayacak mısın?"

"Neden unutayım ki?"

Gözlerini devirdi. "Tyler eşcinsel, Jazz. Payet giyip başında tacıyla pembe bir kaniş gezdiren Oscar Wilde kadar eşcinsel."

"Kanişin tacı mı var?

"Hayır, Oscar Wilde'ın–"

"Anladım, anladım, bu daha mantıklı. Her neyse: Siktir git."

Dale inledi. "İlişkiniz hiçbir şekilde devam etmeyecekti. Asla."

"Ve bu erkek arkadaşımı yatağa atmanı meşru mu kılıyor?"

"Hayır," dedi sakin bir sesle. Diğer eldivenimi de çıkarıp bankın üzerine koydu. "İkiniz hâlâ beraberken yatmamalıydık. Âşık olmuştum ve onun da aklı karışıktı ama bu hiçbir şeyi haklı çıkarmıyor. Yaptığımız yanlıştı."

Bakışlarımı kaçırdım. "Ama yine de yaptın."

"Evet, yaptım. En yakın arkadaşıma ihanet ettim. Bunun beni çok derinden yaralamadığını düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın."

"Yazık sana."

Yüzünü astı. "Onun 'aklını çelmedim'. Ben olmasaydım da senden kendi başına ayrılacaktı. Bir kadınla hiçbir zaman mutlu olamayacaktı. Bunun seninle bir alakası yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim. Söylediklerinde haklıydı ama bunlara kulak verecek halde değildim. Dönmem için işaret etti. Dediği gibi yaptım ve yaşam destek ünitemi çıkardı.

"ADF kankalarına beni yakaladığını söylemek istemiyor musun?"

Üniteyi dikkatlice banka koydu. "Bu büyük bir olay, Jazz. Sadece dayak yemekle kurtulamazsın. Sınırdışı edilebilirsin. Sanchez Alüminyum'un hasat araçlarını patlattın. Bunu hangi akla hizmet yaptın ki?"

"Sana ne bundan?"

"Seni hâlâ umursuyorum, Jazz. Yıllarca çok yakın dosttuk. Tyler'a âşık olmaktan pişman değilim ama yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Şu hayatta gerçekten sevdiğim tek erkeği düdüklediğini bilerek uykusuz geçirdiğim gecelerde, suçlu hissettiğini hatırlayıp rahatlarım."

"Bir sene oldu. Mağduriyetin ne zaman son bulacak?"

"Siktir git."

Duvara yaslanıp tavana baktı. "Jazz, ADF ekibini aramamam için bana tek bir neden ver. Ne olursa."

Beynimde dönüp duran öfke dalgasının içinde bir miktar mantık bulmaya zorladım kendimi. Büyük bir kız olmalıydım – kısa bir süreliğine de olsa. Hoşuma gitmeyebilirdi ama bunu yapmak zorundaydım.

"Sana yüz bin ying veririm." 100,000ğ'im yoktu. Ama o son hasat aracını da kullanılmaz hale getirirsem, param olurdu.

Kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ, bu baya iyi bir neden. Neler oluyor?"

Başımı salladım. "Soru sormak yok."

"Başın dertte mi?

"Bu bir soru."

"Tamam, tamam." Kollarını kavuşturdu. "Peki ekip ne olacak?"

"Ben olduğumu biliyorlar mı?"

"Hayır."

"O zaman bir şey yapmana gerek yok. Beni burada gördüğünü unut yeter."

"Jazz, koca şehirde ADF elbisesi olan topu topu kırk kişi var. Soruşturulacak küçük bir grup insan. Ve ADF ustaları bunu *kesinlikle* soruşturacaklar. Rudy'den bahsetmiyorum bile."

"Bunun için hazırlığım var. Senin tek yapman gereken çeneni kapalı tutmak."

Bunu düşündü. Sonra da gülümsedi. "Yüz binin sende kalsın. Başka bir şey istiyorum: Tekrar arkadaş olmak istiyorum."

"Yüz elli bin veririm," diye karşı teklifte bulundum.

"Haftada bir akşam. Hartnell'ın Barı'nda. Eski günlerdeki gibi."

"Hayır," dedim. "Ya paramı kabul et ya da beni ADF'cilere at."

"Jazz, burada orta yol bulmaya çalışıyorum ama benimle oynama lüksün yok. Para istemiyorum. Eski günlere dönmek istiyorum. Pazarlığa yer yok, son fiyatım bu."

"Sss–" diye başladım ama "iktir git"i boğazımda durdurdum. Orada bir yerde gururumun sınırını keşfetmiştim. Bir gizmo aramasıyla hayatımı mahvedebilirdi. Başka seçeneğim yoktu.

"–anlaştık," diye bitirdim. "Haftada bir gün. Arkadaşız demek değil bu ama."

Derin bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. Hayatını karartmak istemiyordum."

"Hayatımı çoktan kararttın."

Yüzünü buruşturdu. Güzel.

Gizmosunu çıkarıp numarayı çevirdi. "Bob? Hâlâ orada mısın? ... Tamam, rapor vermek için aradım. Ziyaretçi Merkezi'ndeyim ve şimdi hazırlanıyorum. ... Evet, ilk trenle geldim. Tüm merkezi aradım. Ben ve günlerine hazırlanan birkaç işçi dışında kimse yok."

Bir süre gizmosunu dinledi, sonra da, "Tamamdır. On beş dakikaya dışarı çıkmış olurum. ... tamam, dışarıya çıkınca telsizden haber veririm."

Telefonu kapadı. "Neyse, ben gizemli sabotajcımızı aramaya çıkayım."

"Kolay gelsin," dedim.

"Salı günü, akşam sekizde, Hartnell'ın Barı'nda."

"Tamam," diye mırıldandım.

Dale'in yardımıyla elbisemi çıkardım. Sonra da kendi elbisesini giymesi için ona yardım ettim.

Evet geldiğimde, sırt üstü yatağa çöktüm. Yarabbim, yorgunluktan ölüyordum. Siktiriboktan tabutum bile rahat geliyordu. Gizmomu mazeret–metreden aldım. İnternet ve e-posta geçmişini kontrol ettim. Cihaz işini yapmıştı.

Rahat bir nefes aldım. Bundan paçamı sıyırmıştım. Bir nevi. Rudy ve meslek birliğinden bazı sorulara cevap vermem gerekecekti ama hikâyem hazırdı.

Gizmomda Trond'dan bir mesaj vardı: "**Yaptığın son teslimatta eksik vardı.**"

Cevap verdim. "**Gecikme için özür dilerim. Son paketi de teslim etmek için uğraşıyorum.**"

"**Anlaşıldı.**"

Trond'la tekrar konuşmadan önce o son hasat aracı için bir plana ihtiyacım vardı. Ama bunu nasıl yapacaktım? Yeni bir plan yapma vakti gelmişti. Nasıl bir şey olacağını hiç bilmiyordum ama bir şeyler düşünmem gerekecekti.

Sonra bir baktım, planlanmamış bir uykudan uyanıyordum. Ayakkabılarım ayağımda, gizmom elimdeydi hâlâ. Günün yorgunluğu ve önceki gecenin delikli uykusu acısını çıkartmıştı sanırım. Saate baktım ve dört saat uyuduğumu gördüm.

Eh, en azından dinlenmiştim.

Zemin Conrad'de bir saat kadar tur attım. Fit kalmak için değil tabii ki Görülmeden Conrad'in hava kilidi antresine girmem gerekiyordu.

GDR hâlâ antredeki dolaptaydı. Zsóka'ya onu iki gün içinde geri getireceğime söz vermiştim ve teslim tarihi yaklaşıyordu. Ama Allah'ın belası hava kilidinin önünden ne zaman geçsem, orada birileri oluyordu. Yürüyüp durdum ben de.

Ayrıca bir süreliğine ADF Meslek Birliği'nden uzak durmak istiyordum. Beşinci saatten sonra aramayı kesmişlerdi. Şu sıralarda ADF elbisesi olanları soruşturuyor olmalıydılar. Tanık olarak gizmo aktivitem vardı ama sorulacak sorulara cevap vermek zorunda kalmak istemiyordum. Hava kilidinin yakınındaki insanlarla etkileşime girmemek en iyisiydi.

Tüm binayı dört kere turladıktan sonra, nihayet kimsenin olmadığı bir açık yakaladım. İçeri girdim, dolabı açmak için gizmomu salladım, GDR'yi ve kumandasını aldım ve oradan toz oldum.

Antreden çıkarken suratıma küçük bir gülümseme yayılmıştı. Kusursuz suç. Sonra da Rudy'ye tosladım.

Taştan bir duvara çarpmak gibiydi. Tam olarak öyle denemez aslında. Yeterince hızlıysanız, taş bir duvara zarar vere-

bilirdiniz. Sakarın teki olduğum için GDR kutusunu elimden düşürdüm.

Rudy kutunun düşüşünü bir an izledi ve sonra kutuyu havada yakaladı.

"Tünaydın, Jazz," dedi. "Ben de seni arıyordum."

"Beni canlı yakalayamayacaksın, aynasız," dedim.

Kutuya baktı. "Bu bir gövde denetim robotu mu? Bununla ne yapıyordun?"

"Kadın hijyeni için. Sen anlamazsın."

Kutuyu bana geri verdi. "Konuşmamız gerek."

Robotçuk'u kolumun altına aldım. "Gizmo diye bir şey yaptılar? İnsanlarla *istediğin yerden* konuşabiliyorsun."

"Arasam açmazdın diye tahmin ediyorum."

"Yani beni bilirsin," dedim. "Yakışıklı bir erkek arayınca elim ayağım dolaşıyor. Her neyse, seninle konuşmak güzeldi."

Yürümeye devam ettim. Kolumu falan tutmasını beklemiştim ama o da benimle yürümeye başladı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Kanadalıların yaptığı bir şey mi? Senin hatan olmayan bir şey yüzünden benden özür mü dileyeceksin? Yoksa yirmi metre ötedeki biri için kapı mı açacaksın?"

"Sanchez hasat araçlarını duymuşsundur?"

"Her yerel haber sitesinin manşeti olanı mı diyorsun? Evet, duydum."

Ellerini arkasında birleştirdi. "Onu sen mi yaptın?"

En iyi şaşırmış taklidimi yaptım. "Ben niye böyle bir şey yapayım?"

"Bir sonraki sorum da o olacaktı," dedi.

"Beni suçlayan mı var?"

Kafasını salladı. "Hayır ama şehrimde neyin ne olduğunu takip ederim. Senin bir ADF elbisen var ve bir suçlusun. Soruşturmama başlamak için iyi bir yer gibi geldi."

"Bütün gece tabutumdaydım," dedim. "Bana inanmıyorsan

gizmo aktivitemi kontrol et. Sana bunu kontrol etme izni veriyorum – Idareci Ngugi'den izin almakla uğraşma diye."

"Kontrol edeceğim," dedi. "ADF Meslek Birliği'nden Bob Lewis de benden bir talepte bulundu. ADF elbisesi olan herkesin dün gece nerede olduğunu öğrenmek istiyor. Verilerini onunla paylaşınama izin veriyor musun?"

"Evet. Paylaşabilirsin. Bu, konuyu kapatacaktır."

"Bob için kapatabilir," dedi. "Ama ben şüpheci biriyimdir. Sırf *gizmon* bütün gece tabutunda diye, *sen* de oradaydın demek değil bu. Tanığın var mı?"

"Hayır. Sanılan aksine, genellikle yalnız yatarım."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanchez Alüminyum öfkeli. ADF Meslek Birliği de kızgın."

"Benim sorunum değil." Ondan kurtulmak için haber vermeden köşeyi döndüm ama şaşmadı. Bunu yapacağımı tahmin etmiş olmalı.

Dallama.

"Şöyle yapalım" –gizmosunu çıkardı– "bana gerçeği söylemen için sana yüz ying veririm."

"Na... ney?" Durdum.

Gizmosuna tıkladı. "Yüz ying. Kişisel hesabımdan seninkisine havale."

Gizmom bipledi. Cebimden çıkardım:

RUDY DUBOIS'DAN HAVALE: 100ğ KABUL EDİYOR MUSUNUZ?

"Ne yapıyorsun ya?" diye sordum.

"Gerçeği öğrenmek için ödeme yapıyorum. Dökül bakalım."

Havale isteğini reddettim. "Tuhaf davranıyorsun, Rudy. Sana zaten doğruyu söyledim."

"Yüz ying istemiyor musun? Bana zaten doğruyu söylüyorsan, parayı kabul et ve tekrar söyle."

"Git başımdan, Rudy."

Bana bilmiş bilmiş baktı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne düşünmüştün?"

"Seni küçük bir baş belası olduğundan beri tanıyorum. İtiraf etmek istemeyebilirsin ama babana çekmişsin. Onun iş ahlakına sahipsin."

"Yani?" Dudaklarımı büzüp gözlerimi kaçırdım.

"Öylesine konuşuyor olsak koca gün yalan söylemeye devam edersin. Ama gerçek için sana *ödeme* yaparsam, bu bir iş anlaşması olur. Ve bir Bashara *hiçbir zaman* anlaşmasına ihanet etmez."

Aklıma yapacak ukalalık gelmedi. Nadir ama arada böyle oluyor.

Robotçuk'u işaret etti. "Bu bir hava kilidini izinsiz açmak için harika bir alet olurdu."

"Mümkün."

"Ama önce dışarı çıkman gerekirdi."

"Mümkün."

"Bir turist ADF'siyle gizlice dışarı çıkabilirsin."

"Sadede gelecek misin, Rudy?"

Gizmosuna dokundu. "Hava kilitlerinde güvenlik kamerası yoktur. Polis devleti değiliz. Ama Ziyaretçi Merkezi'nin hediyelik dükkânında bir güvenlik kamerası var."

Ekranı bana doğru çevirdi. Ekranda, kılığımla hediyelik dükkânda yürüyordum. Videoyu durdurdu. "Trene binmek için yaptığı ödemede isminin Nuha Nejem olduğu yazıyor. İşin ilginç gizmosu şimdi kapalı. Senin boyunda, yapında ve ten renginde, haksız mıyım?"

Eğilip ekrana baktım. "Ayda tek bir tane kısa boylu kadın yok, farkındasın değil mi? Hem bu kadın peçe takıyor. Sen beni *hiç* geleneksel kıyafetlerle gördün mü? Ben dini bütün bir Müslüman değilim."

"O da değil." Ekranı birkaç kere kaydırdı. "Trende de bir güvenlik kamerası var."

Şimdi gizmosunda trenden bir video oynuyordu. Nazik Fransız kalkıp bana yer verdi. Ben de ona eğilip koltuğa oturdum.

"Centilmenlik ölmemiş," dedim. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Müslümanlar insanlara karşı eğilmezler," dedi Rudy. "Muhammed Peygamber bile kimsenin ona karşı eğilmesine izin vermemiş. Sadece ve sadece Allah'a karşı boyunlarını eğerler. Başka kimseye değil."

Siktir. Bunu cidden bilmem gerekirdi. Gençken biraz daha dikkatli dinlemeliymişim – babam benden umudu kesmeden önce.

"Hah," dedim. "Ne diyebilirim bilmiyorum."

Rudy duvara doğru eğildi. "Seni şimdi yakaladım, Jazz. Bu ufak kaçakçılıklara benzemez. Yüz milyon yinglik mülk hasarından bahsediyoruz. İşin bitti."

Titremeye başladım. Korktuğumdan değil. Öfkeden. Bu sikiğin benim hayatımı kontrol etmekten başka işi yok muydu?! *Siktir ol git artık ya!*

Bunu iyi saklayamamış olabilirim.

"Ne oldu? Cevabın yok mu?" dedi. "Bunu eğlencesine yapmadın. Bunun her yerinde 'para karşılığı' yapıldığı yazılı. Seni kimin tuttuğunu söylersen idareciye karşı sana arka çıkarım. Sınırdışı edilmezsin."

Dudaklarımı sıktım.

"Hadi, Jazz. Bana seni tutanın Trond Landvik olduğunu söyle de şu işi hızlandıralım."

Tepki vermemeye çalıştım ama beceremedim. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

İfademi okudu. "Büyük bir ying bakiyesi toplamak için Dünya'daki hisselerini satıyor. Artemis'te büyük bir şey almayı planlıyor olmalı. Sanchez Alüminyum herhalde."

Trond'u yakalamayı çok istiyor olmalıydı. Bunun için benden tümüyle kurtulma fırsatını bile gözden çıkarıyordu. Ama yine de... Trond'u satmak? Benim tarzım değil. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gizmosunu cebine koydu. "GDR'yle ne yapıyorsun?"

"Teslim ediyorum. Portörüm ben. Bir şeyleri teslim etmek işim."

"Kim gönderdi? Ve kime gidiyor?"

"Söyleyemem," dedim. "Teslimatların gizliliği garanti altında. Benim de bir itibarım var."

Yüzüme dik dik baktı ama ifademi bozmadım.

Sonra somurttu ve geri adım attı. "Peki. Bu iş burada bitmeyecek. Güçlü insanlar öfkelendi."

"Öyleyse başka birine öfkelenmişler. Ben bir şey yapmadım."

Sonra, beni tamamen şaşkına döndürerek, döndü ve gitti. "Yakında bu iş boyunu da aşacak. O zaman beni ara."

"Ne–" diye başladım. Sonra kendimi susturdum. Beni tutuklamıyorsa, o zaman şansımı zorlamayacaktım.

Bir şeyler yerine oturmuyordu. Rudy yıllardır peşimdeydi. Elinde acayip sağlam deliller vardı. Bunların idareciyi ikna etmeye yeteceğinden emindim. Benim gibi bir serseriyi hiç düşünmeden Dünya'ya geri postalardı.

Eğer Trond'u bu kadar istiyorsa beni neden tutuklamadı? Sınırdışı edilmek üzereyken, Trond'u satma ihtimalim daha yüksekti, değil mi?

Ne oluyordu ya?

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Hartnell'a uğradım, her zamanki yerime oturdum ve Billy'yi çağırdım. Sefaletimi alkol ve testosteronla boğma zamanı. Birkaç ucuz bira içecek, üzerime seksi bir şeyler giyecek, Aldrin'de bir gece kulübüne gidip geceyi yakışıklı bir adamla geçirecektim. Kim bilir, Svoboda'nın prezervatifini de denerdim belki. Neden olmasın?

"İyi misin, g'zelim?" dedi Billy. "Şu postayı bir dene. Yeni formül."

Önüme bir shot bardağı ittirdi ve otuz iki diş sırıttı.

Bardağa şüpheli gözlerle baktım. "Billy, harbiden, bira istiyorum sadece."

"Bi' dene ya. Bi' yudum al, ilk içkin müesseseden."

Bunu bir düşündüm ama beleş bira beleş biraydı. Bardağı diktim.

Ne yalan söyleyeyim: Şaşırmıştım. Geçen seferki gibi, iğrenç bir tadı olmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, çok daha farklı bir iğrenç bir tadı vardı. Bir öncekinin yakan acı tadı gitmiş yerine hoş kokulu ama leş gibi bir şey gelmişti. Tükürdüm.

Konuşamadan bira musluklarını işaret ettim.

"Hım," dedi Billy. Bir ellilik doldurdu ve bana uzattı. Çölde kaybolup bir vaha bulmuş bir yolcu gibi içtim.

"Tamam," dedim, ağzımı silerek. "Tamam. Bunun içinde yabanturpu mu vardı? Yemin ederim yabanturpu tadı aldım ben."

"Yok, rom. Yani, rom özü ve etil alkol."

"Anasını satayım, romla başlayıp buna nasıl geldin?"

"Sonra tekrar denerim," dedi. "Etil alkol ayrıştırma işleminde bir sorun olmalı. Denemek istersen votkam da var."

"Sonraya kalsın," dedim. "Şimdilik sadece bira istiyorum."

Gizmom titredi. Trond'dan bir mesaj: **"Son paket konusunda endişelerim var."**

"Sikeyim," diye mırıldandım. O son hasat aracını nasıl öldüreceğimi bilmiyordum.

"Teslimat planının son rötuşlarını yapıyorum."

"Şu anda mutsuz bir müşteriyim. Teslimatın bir an önce gerçekleştirilmesi gerek."

"Anlaşıldı."

"Belki teslimatı yapacak başka bir portör ayarlamalıyım? Sen çok meşgulsen."

Gizmoma surat astım.

"Götlük yapma."

"Bunu yüz yüze konuşalım. Bütün günüm boş."

"Birazdan oradayım." Gizmomu cebime koydum.

"Kafan dumanlı gibi görünüyor," dedi. "Sarhoş anlamında söylemiyorum bunu."

"Memnuniyetsiz bir müşteri," dedim. "Gidip yüz yüze çözmem gerekiyor."

"İkinci bira iptal mi?"

İç geçirdim. "Evet. Devam etmesem daha iyi."

Landvik hanesinin ana girişine gidip kapıyı çaldım.

Kimse açmadı. Hah. Bu tuhaftı. Irina ve şahsına münhasır ekşi suratı neredeydi? Ona söyleyecek ukala laflar hazırlamıştım.

Tekrar çaldım. Yine kimse açmadı.

Sonra da kapıdaki hasarı fark ettim. Kenarında ufak bir sürtünme vardı. Kilidi kırarak girmek istiyorsanız, levyeyi koyacağınız yerde. Yüzümü buruşturdum. "Yaa, yok artık..."

Kapıyı iterek açtım ve antreye baktım. Ne Irina'dan ne de Trond'dan iz vardı. Dekoratif bir vazo her zamanki yerinden ziyade yerdeydi. Duvara parlak kırmızı kan sıçramıştı–

"Yok!" dedim.

Topuğumun üzerinde dönüp koridora çıktım. "Yok, yok, yok!"

Sevgili Kelvin,

Bir sonraki teslimat için üç kilo sarma tütünü, elli paket sigara kâğıdı, yirmi çakmak ve on teneke çakmak gazı istiyorum.

Bizim için yeni bir gelir kaynağı buldum: Sprey yalıtım köpüğü. Ses yalıtımı için bunun harika olduğunu söylüyorlar ve inan bana, burada gürültü gerçekten bir sorun. Özellikle de benim yaşadığım yer gibi daha boktan muhitler için. Kuruduğu zaman köpük yanıcı hale geliyor, o yüzden de içeri kaçak sokulması gerekiyor. Ama düşük kiralı muhitlerdeki insanlara sessizlik satabilirsek, bunun için her fiyatı öderler.

Özel siparişler için de zengin bir herif buldum. La Aurora marka Dominik purosu istiyor. Onlar özel olarak sipariş vermen gerekiyor. Kenya'ya hızlı kargo için ne gerekiyorsa öde. Bu heriften iyi para kaldıracağız. Muhtemelen ayda bir sipariş verecek, o yüzden sen depola.

Geçen ayın kârı 21,628₤'di. Senin payın 10,814₤. Nasıl göndereyim?

Kardeşlerin nasıl? Halime'nin şerefsiz eski kocasıyla ilgilendiniz mi?

Sevgili Jazz,

Tamam, bir sonraki tedarik kapsülüyle istediklerini göndereceğim. Kapsül dokuz gün sonra fırlatılacak. Kilosuna göre en iyi ses yalıtımını bulup sana bir kutu göndereceğim. Bakalım nasıl satacak.

Benim payımı lütfen avroya çevirip Alman hesabıma gönder.

Evet, Halime'nin kocasını hallettik. Artık Edward'ın velayetini almaya çalışmıyor. Zaten bunu gerçekten istediği yoktu. Ona ödeme yapmamı istiyordu. Ben de ödedim. Operasyonumuza şükürler olsun, Jazz. Bu olmasa ailem ne yapardı bilmiyorum.

Kuki Avustralya'da üniversiteye gidiyor. İnşaat mühendisi olacak. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz. Faith'in lisede notları iyi ama bize göre çocuklara fazla düşkün. Margot da iyi bir sporcu çıktı. Futbol takımında ilk on birde.

Senin hayatın nasıl gidiyor? Tyler nasıl?

Sevgili Kelvin,

Tyler harika. Beraber olduğum en tatlı, en kibar insan. Duygusal bir insan değilimdir ve böyle bir şey söyleyebileceğim aklımın ucundan geçmezdi: Harbiden, Tyler evlenilecek adam. Bir yıldır beraberiz ve hâlâ seviyorum onu. Bu benim için duyulmamış bir şey.

Her yönden Sean'ın zıttı. Tyler düşünceli, sadık, kendini bana adamış ve şahane biri. Ek olarak, pedofil değil, yani Sean'a karşı çok büyük bir avantaj bu. Allah'ım, o şerefsizle çıkarken aklım neredeymiş?

Öte yandan, Dale bana ADF yapmayı öğretiyor. Çok iyi bir öğretmen. Çok çalışmak gerekiyor ve öğrenmesi tehlikeli bir şey. Ve ADF Meslek Birliği dini bir kültten çok bir kabile gibi. Ama onlardan biri olmak için çalıştığımı öğrendikleri için bana ısınmaya başladılar.

Var ya, ADF sertifikamı bir alayım, paraya para demeyeceğim. Turlardan kazanabileceğim para gani gani!

Parayı sadece ben kazanmayacağım tabii ki. Sen de bundan yararlanacaksın. Portörlüğü bırakıp kapsül sığırtmacı olacağım. Ondan sonra Nakoshi'ye rüşvet vermek zorunda kalmayacağız daha fazla. Kelvin, dostum, geleceğimiz parlak.

Sevgili Jazz,

Bunlar güzel haberler.

KUŞ'ta ufak bir sıkıntı çıktı. Fırlatma takvimlerini sıklaştıracaklarını duyurdular. Bunun bir sonucu olarak da yükleme departmanını genişletiyorlar. Benimkiyle aynı zamanda çalışan, ikinci bir yükleme ekibi daha olacak. Aynı anda iki yerde olamam, yani fırlatışların yarısını kaçıracağız.

Ama bir fikrim var: Grubumuza üçüncü birini eklemeye ne dersin? Güvenebileceğimiz birini seçtiğimden emin olurum. Biraz daha paraya hayır demeyecek bir sürü yüklemeci tanıyorum. Eşit pay vermemize gerek yok, yüzde 10 falan da verebiliriz, ne dersin?

Sevgili Kelvin,

Açıkçası, bu fikre pek sıcak bakmıyorum. Sana hayatımı emanet ederim. Ama diğer yüklemecileri hiç tanımıyorum. Adaylar hakkında ayrıntılı konuşmamız gerekiyor. Bu işe ne kadar çok insan ortak olursa, işlerin sarpa sarma ihtimali o kadar artar.

Yine de fırlatışların yarısını kaçırma konusunda haklısın. Açgözüm seğiriyor.

Sevgili Jazz,

Sen ADF Meslek Birliği'ne katıldıktan sonra yapsak o zaman? Nakoshi'nin payını ödemekten kurtulmuş oluruz. Masrafımız olmaz ve operasyonumuzu genişletebiliriz. Artan fırlatma takvimi bizim için daha mal demek. Yine biz kârlı çıkarız.

Sevgili Kelvin,

Fikrini sevdim. Tamam, sen birini aramaya başla. Ama dikkat çekme, anasını satayım.

Sevgili Jazz,

Dikkat çekme derken? Bak hiç aklıma gelmemişti. İlan tahtasın astığım broşürü indireyim en iyisi.

Sevgili Kelvin,

Ukala.

Landvik malikanesinden koşar adım uzaklaştım. Yavaşlamadan gizmomu çıkarıp Rudy'ye mesaj çektim: "**Landvik malikanesinde olay. Malıalde kan var. Hemen oraya git.**"

O da cevap verdi: "**Yoldayım. Ben gelene kadar bir** yere **kımıldama.**"

"**Olmaz,**" diye cevapladım. Rudy beni ararken gizmom çaldı. Onu duymazdan gelip depar atmaya başladım.

"Kahretsin," diye hırladım. "Hiç mi kolay olmayacak?"

Yere ancak her yedi ya da sekiz metrede bir dokunuyordum. Köşeleri dönerken hız kaybetmemek için duvarları tekmeliyordum.

Alan'ın Büfesi abur cubur ve ucuz hediyelikler satan bir dükkâna göre lüks bir yerdi. Bir marketten çok bir otelin hediyelik eşya dükkânıydı – fiyatları da buna uygun olarak şişirilmişti. Seçici davranacak vaktim yoktu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" diye sordu kasiyer. Üç parça takım elbise giyiyordu. Hangi kasiyer takım elbise giyer ki? Bir durup kendime geldim. İnsanları yargılayacak vaktim yoktu.

Bulabildiğim en büyük çantayı kaptım – üzerinde ayın resmi olan bir bez çanta. Çok orijinal, amına koyayım. İçine, ne aldığıma dikkat etmeden, her raftan abur cubur doldurdum. Bir avuç çikolata ve yirmi farklı tatta kurutulmuş gunk

aldığımı hatırlıyorum. Ne aldığımın envanterini sonra çıkartırdım.

"Hanımefendi?" diye sordu kasiyer.

Dolaptan bir şişe su aldım, tezgâhın üzerine vurdum ve çantayı boca ettim. "Bunların hepsi," dedim. "Hızlı."

Kasiyer başıyla onayladı. Hakkını yemeyeyim – elinden geldiğince hızlı çalıştı. Ne soru sordu ne de lagaluga yaptı. Müşterinin acelesi mi vardı? Peki, o zaman onun da acelesi vardı. Alan'ın Büfesi'ne beş yıldız veriyorum.

Ürünler tezgâhın üzerinde birbirlerine değmeyecek şekilde yayıldığında, kasadaki bir düğmeye bastı. Bilgisayar her şeyi tanımlayıp fiyatını çıkardı.

"Bin dört yüz elli bir ying, lütfen."

"Tanrım," dedim. Ama karşı çıkacak vaktim yoktu. Yakında bu para işime yaramayacaktı. Gizmomu ödeme ekranına salladım ve transferi onayladım.

Her şeyi çantaya atıp dışarı çıktım. Koridordan aşağı koştum gizmomu tuşladım. Telefon bağlanmadan önce bir onay penceresi açıldı:

DÜNYA'YI ARIYORSUNUZ. DAKİKASI 31ğ. DEVAM ETMEK İSTER MİSİNİZ?

Onayladım ve çalışını dinledim.

"Alo?" dedi aksanlı bir ses karşı taraftan.

"Kelvin, ben Jazz," dedim. Köşeyi döndüm ve Bean Bağlantı tüneline doğru zıpladım.

Dört saniyelik bir gecikmeden sonra Kelvin'in cevabı geldi. "Jazz? Doğrudan mı arıyorsun? Sorun ne?"

"Başım büyük belada, Kelvin. Sonra anlatırım ama derhal bir sahte kimlik yaratmam gerekiyor. Yardımına ihtiyacım var." Allah'ın cezası iletişim gecikmesine söverek tüneli aştım.

"Tamam. Ne lazım?"

"Peşimde kimin olduğunu bilmiyorum, o yüzden banka

bilgilerimin güvenliğine güvenemem. Benim için sahte bir kimlik altında bir KUŞ hesabı açmanı istiyorum. Tabii ki sonra sana borcumu ödeyeceğim."

Ölüm gibi dört saniyenin ardından: "Tamamdır, anladım. Bin Amerikan doları yeter mi? Altı bin ying gibi bir şey eder. Hangi isme yatırayım?"

"Altı bin ying harika, sağ ol. Hangi isim... ne bileyim... bu sefer Hintli olsa? Harpreet Singh nasıl olur?"

Bean Kabarcığı içinde âdeta uçtum. Bean'e insanlar daha çok uyumaya gelirdi. Koridorlar uzun ve düzdü. Can havliyle koşan bir kız için mükemmel yani. İyi bir hız yakaladım.

"Tamamdır, hallediyorum," dedi Kelvin. "On beş dakikaya hazır olur. Fırsatın olduğunda neler olduğunu anlatırsın. En azından güvende olup olmadığını haber et."

"Hayat kurtarıyorsun, Kelvin. Haber ederim. Jazz kaçar."

Telefonu ve gizmomu kapattım. Neler olduğunu bilmiyordum ama götümde bir takip cihazıyla etrafta dolaşmayacaktım.

Bean Zemin'in ana meydanına koştum. En yakındaki otelin adı Aydoğumu Oteli'ydi. Aslında düşünürseniz, baya aptalca bir isimdi. Artemis bir aydoğumunu *göremeyen* tek şehir. Ama neyse. Herhangi bir otel işimi görürdü.

Nuha Nejem'de yaptığım gibi, Harpreet Singh için de bir otel gizmosu aldım. Cahil otel katipleri için bir Arap'la bir Hintli'nin pek farkı yoktur.

Pekâlâ. Sahte kimliğim hazırdı. Yakın geleceği Harpreet Singh olarak geçirecektim. Hemen orada otele giriş yapmak çok çekici gelse de göz önünde saklanmak istemiyordum. Beni harbiden kimsenin görmeyeceği bir yere gitmem gerekiyordu.

Nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

ARTEMİS'TE ÇİFTE CİNAYET

Zengin iş adamı Trond Landvik ve koruması Irina Vetrov, bugün Shepard Kabarcığı'ndaki Landvik malika-

nesinde ölü bulundu. Bu, tarihinde sadece beş cinayete tanıklık eden Artemis'te işlenen ilk çifte cinayet olma özelliğini taşıyor.

Bir ihbarı değerlendiren polis memuru Rudy DuBois, cesetleri 10.14'te buldu. Kapı zorlanarak açılmıştı ve iki mağdur da bıçaklanarak öldürülmüştü. Kanıtlar Vetrov'un, işverenini korumaya çalışırken öldüğünü ve saldırganı hatırı sayılır bir şekilde yaralamış olabileceğini gösteriyor.

Landvik'in kızı, Lene, cinayetler yaşanırken okuldaydı.

Cesetler patolojik incelemeler için Dr. Melanie Roussel'in muayenehanesine nakledildi.

Lene Landvik on sekiz yaşına bastığında babasının hatırı sayılır servetinin sahibi olacak. O zamana kadar, bu servet Oslo'dan Jørgensen, Isaksen & ve Berg hukuk firması tarafından yönetilecek. Mirasçı Landvik yorum yapmadı.

Haber böyle devam ediyordu ama ben daha fazla okumak istemiyordum. Gizmoyu soğuk metal zemine bıraktım. Köşeye sığıştım, dizlerime sarıldım ve yüzümü dizlerime gömdüm.

Gözyaşlarını tutmaya çalıştım. Bunu gerçekten denedim. Panik halindeki kaçışım, bir amacım olduğu için beni ayakta tutmuştu. Ama güvenli bir yere geldiğimde, adrenalin vücudumdan çekildi.

Trond iyi biriydi. Belki biraz hile hurdaya karışmıştı ve her gittiği yere şu aptal bornozunu giyiyordu ama iyi biriydi. Ve iyi bir babaydı. Tanrım, Lene'ye kim bakacaktı şimdi? Çocukken bir araba kazasında kötürüm, on altı yaşında da babasız kalmıştı. Ne kötü bir talih. Evet, parası vardı ama... sokayım...

Bunun sabotaja karşılık alınmış bir intikam olduğu sonucuna varmak için kriminoloji bölümünden mezun olmaya gerek yoktu. Bunu kim yaptıysa, beni de öldürmek isteyecekti.

Belki sabotajı benim yaptığımı bilmiyorlardı ama yine de hayatımın üzerine bu bahsi oynamayacaktım.

Yani şimdi bir katilden saklanıyordum. Bir dipnot olarak da, son kalan hasat aracını kullanılmaz hale getirsem bile o bir milyon yingi alamayacaktım. Ne de olsa Trond'la aramızda yazılı bir anlaşma yoktu. Her şeyi boş yere yapmıştım.

Buz gibi erişim boşluğunda titriyordum. Buraya daha önce gelmiştim, çok önceden evsizken. Geçimimi sağlamaya çalışarak geçirdiğim on seneden sonra yine başladığım yerdeydim.

Dizlerime dayanıp ağladım. Ses çıkarmadan. Bu da eskiden öğrendiğim bir şeydi: çok ses çıkarmadan ağlamak. Koridordakilerin beni duymasını istemezdim.

Bu yer bakım işçileri iç gövdeye girebilsinler diye yapılmış, çıkarılabilen bir paneli olan küçücük, üçgen bir boşluktu. Uzanmaya yetecek kadar bile yer yoktu. Tabutum buraya kıyasla bir *saraydı*. Gözyaşlarım buz gibi soğudukça yüzüme batmaya başladılar. Aşağı Bean 27 saklanmak için harika bir yerdi ama aynı zamanda çok soğuktu. Isı ay yerçekiminde bile yükselir. Yani ne kadar aşağı inerseniz, hava o kadar soğur. Ve kimse gidip de bakım boşluklarına ısıtıcı koymaz.

Yüzümü silip gizmomu tekrar elime aldım. Harpreet'in gizmosunu yani, anladınız siz beni. Benim kendi gizmom pilleri çıkarılmış halde köşede duruyordu. İdareci Ngugi iyi bir neden yoksa bir gizmonun konumunu paylaşmazdı ama "çifte bir cinayette sorgu için aranmak" oldukça iyi bir nedendi.

Hemen orada bir karar vermem gerekiyordu. Hayatımın geri kalanını etkileyecek bir karar: Rudy'ye gidecek miydim?

Herhalde cinayeti benim kaçakçılık organizasyonumdan çok daha fazla umursuyordu. Ve her şeyi itiraf etsem çok daha güvende olurdum. Lavuk olabilirdi ama iyi bir polisti. Beni korumak için her şeyi yapardı.

Ama on yedi yaşımdan beri beni sınırdışı etmek için neden arayıp duruyordu. Trond'un Sanchez Alüminyum'a saldırdığını zaten biliyordu, o yüzden ona verebileceğim işe yarar bir

bilgi yoktu. Ve "Trond'u satmak karşılığında dokunulmazlık" teklifi de artık geçerli değildi diye tahmin ediyordum – Trond ölmüştü. Yani Rudy'ye gidersem, olabilecekler:

1. Beni sınırdışı edebilmek için ihtiyacı olan tüm delilleri ona verirdim ya da
2. Cinayetleri çözmesine hiç yardımcı olmazdım.

Hayır, sikerim öyle işi. Dikkat çekmeyip çenemi kapalı tutmak bu işten sağ kurtulup aynı zamanda hâlâ ayda yaşamaya devam edebilmem için tek yoldu.

Tek başımaydım.

Erzaklarıma baktım. Muhtemelen birkaç güne yetecek yiyecek ve su. Etrafta kimse yokken koridorun sonundaki tuvaletleri kullanabilirdim. Sadece bu kuytu köşede saklanıp durmayacaktım ama şu anda görülmek istemiyordum. Hiç hem de. Kimse tarafından.

Gözyaşlarımın sonunda burnumu çektim ve boğazımı temizledim. Sonra da yerel bir proxy servisiyle babamı aradım. Kimse Harpreet Singh'in Ammar Bashara'yı aradığını öğrenmeyecekti.

"Alo?" diye telefonu açtı.

"Baba, benim Jazz."

"Ha, selam. Tuhaf, gizmom numaranı tanımadı. Proje nasıl gitti? Aletlerle işin bitti mi?"

"Baba, beni dinlemeni istiyorum. İyice dinlemeni."

"Peki..." dedi. "Bu kulağa hayra alamet gelmiyor."

"Değil zaten." Yüzümü tekrar sildim. "Evden ve dükkândan uzaklaşman lazım. Bir arkadaşında kal. Sadece birkaç günlüğüne."

"Ne? Niye?"

"Baba, başım belada. Çok fena belada hem de."

"Eve gel. Beraber çözelim."

"Hayır, oradan ayrılman lazım. Cinayet haberini okudun mu? Trond ve Irina?"

"Evet, gördüm. Yazık olm–"

"Katiller şimdi de benim peşimde. Tek umursadığım kişi sen olduğun için senin peşinden gidebilirler. O yüzden evden hemen kaç."

Bir süre sesini çıkarmadı. "Tamam. Dükkâna gel, İmam Fehim'in evine gidelim. O ve ailesi bize bakarlar."

"Ben seninle beraber– neler olduğunu öğrenmeliyim. Sen imamın evine git. Ben işler yoluna girince sana haber veririm."

"Jazz" –sesi titredi– "bunu Rudy'ye bırak. Bu onun işi."

"Ona güvenemem. Şimdi olmaz. Belki sonra."

"Derhal eve gelmeni istiyorum, Jasmine!" Sesi tam oktav yükselmişti. "Allah'ını seversen, katillerin peşinden gitme!"

"Üzgünüm, baba. Çok üzgünüm. Sen evden uzaklaş. Bu sona erdiğinde seni arayacağım."

"Jasmi–" diye konuşmaya başladı ama telefonu kapattım.

Proxy servisinin başka bir avantajı daha: Babam beni geri arayamazdı.

Akşamın geri kalanını kuytu köşemde geçirdim. İki kere tuvalet için dışarı çıktım ama o kadar. Kalan zamanı hayatım için endişelenerek ve saplantılı bir şekilde haberleri okuyarak geçirdim.

Sonraki sabah tutulmuş bacaklar ve ağrıyan bir sırtla uyandım. Ağlayarak uykuya dalmanın can sıkıcı yanı bu işte. Uyandığınızda, sorunlarınız hâlâ sizi bekliyorlar.

Erişim panelini kenara ittirip sürünerek koridora çıktım. Şikayetçi kaslarımı gerdim. Aşağı Bean 27'de çok insan olmazdı, özellikle de sabahın bu saatlerinde. Yere oturup tatlandırılmamış gunk ve sudan oluşan sağlıklı bir kahvaltı yaptım. Köşemde gizlenmeye devam etmeliydim ama o sıkış tıkış yerde bir dakika daha durabilecek gibi değildim.

Elbette, saklanmaya devam edip Rudy'nin katili yakalamasını bekleyebilirdim ama bu pek bir şeyi çözmezdi. Katili yakalasa bile, onu gönderenler başka birini daha gönderirdi.

Gunktan bir ısırık daha aldım.

Her şey Sanchez Alüminyum'la ilgiliydi.

Haliyle.

Ama neden? İnsanlar neden artık pek fazla para kazandırmayan zamanı geçmiş bir endüstri için birbirlerini öldürüyordu?

Para. Cevap her zaman paraydı. Peki para neredeydi? Trond Landvik rasgele tahmin yürüterek milyarder olmamıştı. Alüminyum üretmek istediyse, bunun için mantıklı, elle tutulur bir nedeni olmalıydı. Ve bu neden neyse onu öldürmüştü.

Anahtar buydu. *Kim* sorusunu cevaplamadan önce *neden* sorusuna açıklık getirmeliydim. Ve nereden başlayacağımı biliyordum: Jin Chu.

Puroları teslim ettiğim gün Trond'un evindeydi. Hong Kong'dandı, üzerinde "SIFO" yazan bir kutusu vardı ve bunu benden saklamaya çalışmıştı. Elimde bunlar vardı.

İnternette biraz araştırdım ama hakkında hiçbir şey bulamadım. Artık her kimse, pek dikkat çekmemeye çalışıyordu. Ya da Artemis'e sahte bir kimlikle gelmişti.

O puro teslimatının üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ama sadece dört gün olmuştu. Et gemileri haftada bir gelirdi ve bu süre zarfında limandan ayrılan bir et gemisi olmamıştı. Jin Chu hâlâ şehirdeydi. Ölü olabilirdi ama hâlâ şehirdeydi.

"Kahvaltı"mı bitirdim ve çantayı boşluğa geri koydum. Sonra boşluğu kapattım, kırışmış tulumumu ellerimle düzeltim ve yola koyuldum.

Conrad'de bir ikinci elciye uğradım ve cayır cayır bir kıyafet aldım: neredeyse kemer bile denebilecek kadar kısa bir parlak kırmızı mini etek, göbek deliğimi açıkta bırakan pullu bir tişört ve bulabildiğim en büyük topuklu ayakkabılar. Son dokunuşu da büyük bir kırmızı rugan el çantasıyla yaptım.

Sonra da hızlıca saçlarımı topuz yaptırmak için kuaföre ve

voilà! Çat diye bir fahişe olmuştum. Aynada kendimi izlerken kuaförde diğer kadınlar bana bakıp gözlerini deviriyordu.

Dönüşümüm korkunç derecede kolaydı. Tamam, güzel bir vücudum var ama keşke bir sürtüğe dönüşmek için *biraz* daha fazla çaba sarf etmem gerekseydi.

Seyahat insanın anasını ağlatır. Ömrünüzde bir kez gidebileceğiniz bir tatil için olsa bile.

Cebiniz delikmiş gibi para sızdırırsınız. Uçuş sersemliği yaşarsınız. Sürekli bitkinsinizdir. Tatilde olsanız bile evinizi özlersiniz. Ama tüm bunlar yemeklerin yanında solda sıfır kalır.

Burada sürekli görüyorum bunu. Turistler yerel yemeklerimizi tatmak için can atarlar. Sorun şu: Yerel yemeklerimiz bir boka benzemiyor. Yosun ve yapay tatlandırıcıdan oluşuyorlar. Birkaç gün içinde Amerikalılar pizza istemeye, Fransızlar şarap istemeye, Japonlar da pirinç istemeye başlar. Yemek insanları rahat ettirir. Merkezinizi bulmanıza yardımcı olur.

Jin Chu, Hong Kong'dan geliyordu. Eninde sonunda doğru düzgün bir Çin yemeği isteyecekti.

Trond'la bire bir toplantı yapabilen bu tarz insanlar zengin iş adamları ya da hiç olmadı, çok önemli insanlar olurlardı. Bu insanlar çok seyahat ederlerdi. Yemeklerin iyi olduğu yerlerde kalmayı öğrenirlerdi.

Yani şimdi elimizde Hong Kong'dan gelen, önem teşkil eden, seyahat etmesini bilen ve ev yapımı yemek isteyecek bir adam var. Bu tanıma cuk diye oturan bir müessese biliyorum: Kanton Artemis.

Aldrin Kabarcığı'ndaki beş yıldızlı bir otel olan Kanton, Çinli elitlere hizmet veriyordu. Hong Konglu iş insanlarının sahip olduğu ve yönettiği Kanton kalburüstü misafirlere ev konforu sunardı. Ve en önemlisi, doğru düzgün Çin yemeklerinden oluşan bir kahvaltı büfeleri vardı. Hong Kong'tan geliyorsanız ve sınırsız paranız varsa, Kanton'da kalırdınız.

Lüks, zevkle döşenmiş lobiye girdim. Şehirde gerçek bir lobisi olan sayılı otellerden biriydi burası. Odalarınızı geceliği 50,000ğ karşılığında kiralıyorsanız, herhalde sunuma da biraz para harcayabiliyordunuz.

Fahişe kıyafetlerimle iyice göze batıyordum. İçeri girdiğimde bana dönen birkaç kafa, iğrenerek tekrar önüne döndü (ama erkeklerin kafaları biraz daha geç döndü). Görevli masasında yaşlı bir Asyalı kadın duruyordu. Utanmadan sıkılmadan doğrudan masaya yöneldim. İçimdeyse utancımdan ölüyordum – bunu gizlemek için elimden geleni yaptım.

Otel görevlisi bana kendisine ve büyük büyük atalarına ayıp etmişim gibi baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu hafif bir Çin aksanıyla.

"Evet," dedim. Bir görüşmem var. Bir müşterimle."

"Anlıyorum. Bu müşterinin oda numarasını biliyor musunuz?"

"Yok."

"Gizmo kimliği var mı?"

"Yok." Çantamdan bir el aynası çıkarıp yakut kırmızısı rujumu kontrol ettim.

"Kusura bakmayın, hanımefendi" –beni şöyle bir baştan aşağı süzdü– "oda numarasını bilmiyorsanız ya da davet edildiğinizi gösteren herhangi bir şey gösteremezseniz, size yardımcı olamam."

Ona gudubet bir bakış attım (bu konuda iyiyimdir). "Ah, beni burada istiyor tabii ki. Bir saatliğine." El aynasını masanın üzerine koydum ve çantamı karıştırmaya başladım. Aynadan bir hastalık kapacakmış gibi el aynasından uzaklaştı.

Bir kâğıt parçası çıkarıp okudum: "Jin Chu. Kanton Artemis. Çarşı Sokağı. Aldrin Kabarcığı." Kâğıdı çantama koydum. "Şu beş para etmez herifi ara, olur mu? Buradan sonra da müşterilerim var."

Dudaklarını sıktı. Kanton gibi oteller sırf onlarla buluşacağınızı söylediniz diye misafirlerini rahatsız etmezlerdi. Ama

işin içine seks girdiğinde kurallar göz ardı edilirdi. Bilgisayarında birkaç tuşa bastı, sonra da ahizeyi kaldırdı.

Biraz dinledi, sonra da telefonu kapattı. "Kusura bakmayın ama cevap yok."

Gözlerimi devirdim. "Ona yine de ödemesi gerektiğini söyleyin!"

"Böyle bir şey yapmayacağım."

"Neyse be!" El aynasını alıp çantama geri attım. "Gelirse, barda olduğumu söylersin."

Hışımla bara gittim.

Demek odasında değildi. Lobiyi gözleyebilirdim –bar giriş kapısını çok iyi görüyordu– ama bu bütün gün sürebilirdi. Benim başka bir planım vardı.

Rujumu gösteriş olsun diye düzeltmemiştim. El aynasını, görevlinin bilgisayar ekranını görebilecek şekilde koymuştum masaya. Jin Chu'yu aradığında, oda numarasını gördüm: 124.

Bara vardım ve sondan ikinci tabureye oturdum. Alışkanlıktan sanırım. Lobinin sonundaki asansörlere baktım. Cüsseli bir güvenlik görevlisi asansörün yanında duruyordu. Takım elbise ve kaliteli ayakkabılar giyiyordu ama güvenlik gördüm mü tanırım.

Bir misafir geldi, gizmosunu okuttu ve asansör açıldı. Güvenlik görevlisi izledi ama pek ilgileniyormuş gibi görünmedi.

Birkaç saniye sonra bir çift geldi. Kadın gizmosunu okuttu ve kapılar açıldı. Güvenlik görevlisi öne çıkıp onlarla iki çift laf etti. Kadın bir şeyler söyledi ve adam yerine döndü.

Asansöre gizlice binemezdim. Bir misafir ya da misafirin konuğu olman gerekiyordu.

"Size ne vereyim?" dedi arkadan bir ses.

Barmene döndüm. "Bowmore on beş yıllık single maltınız var mı?"

"Var, hanımefendi. Ama uyarmadı demeyin, iki parmağı yedi yüz elli ying."

"Hiç sorun değil," dedim. "Sen onu bin yap, üstü de sana bahşiş. Faturayı randevuma kes: Jin Chu, 124 Numara.

Kasasına yazdı, ismin oda numarasıyla uyuştuğunu teyit etti ve gülümsedi. "Derhal, hanımefendi. Teşekkür ederim."

Asansörü seyretmeye devam ettim ve güvenlik görevlisinin mola vermesini falan bekledim. Barmen içkimi getirdi. Bir yudum aldım. Oh be... dünya varmış.

Trond anısına yere biraz döktüm. Önüne çıkan tüm kanunları çiğneyen bir paragözdü. Ama hayatındaki insanlara iyi davranırdı ve ölmeyi hak etmemişti.

Pekâlâ. Asansörün yanındaki kalın kafalıyı nasıl geçecektim? Dikkatini dağıtarak mı? Muhtemelen işe yaramazdı. Eğitimli bir güvenlik görevlisiydi ve tüm işi girişi kontrol etmekti. Uydurma mazeretlere aman verecek birine benzemiyordu. Belki uzun boylu ya da şişman birini bulup arkasına saklanabilirdim? Hmm, bu da biraz fazla "Buster Keaton"dı.

Omzumda bir el hissettim. Ellilerinin ortasındaki Asyalı bir adam yanımda oturuyordu. Üzerinde üç parça bir takım vardı ve saçlarını çirkin bir şekilde yana taramıştı.

"*Purai?*" diye sordu.

"Ha?" dedim.

"Eh..." Gizmosunu çıkarıp işaret etti. "*Purai?*"

"İngilizce?" diye sordum.

Gizmosunu tuşladı ve sonra bana gösterdi. Ekranda şöyle yazıyordu: **Ücret?**

"Ha," dedim. Eh, fahişe gibi giyinmiş barda oturuyordum. Kaçakçılık bir yere gitmezse alternatif bir kariyerimin olduğunu bilmek güzeldi. Asansöre ve korumasına baktım, sonra da herife döndüm.

"İki bin ying," dedim. Makul bir fiyattı. Mini etekle ortalığı yakıyordum.

Başını salladı ve gizmosunda havaleye başladı. Elimi elinin üzerine koyup onu durdurdum.

"Sonra," dedim. "Sonra öde."

Kafası karışmış gibiydi ama kabul etti.

Bardan kalkıp Bowmore'umu fondip yaptım. İskoçya'daki herkesin acıdan inlediğini varsayıyorum.

Küçük dostum bir beyefendi gibi koluma girdi ve lobide yürüdük. Asansöre geldik, gizmosunu salladı ve kol kola asansöre bindik. Koruma göz ucuyla baktı ama bir şey demedi. Böyle şeyleri günde yüz kere görüyordu.

Muhtemelen yirmi beş katlı bir otel falan hayal ediyorsunuz ama unutmayın, burası Aldrin Kabarcığı. Kanton'un da sadece üç katı vardı. Müşterim *1*'e bastı. Harika, gitmek istediğim kat da buydu.

Asansör bizi birinci kata çıkardı ve lüks bir koridora çıktık. Ulan buradaki her şey de dekore edilmişti. Yumuşak halı, kartonpiyer, duvarlara asılı tablolar, aklınıza ne gelirse. Her kapının üzerinde altın kaplamalı rakamlarla kapı numarası yazıyordu.

Randevum beni Oda 124'ün ötesine götürdü. 141'de durduk. Gizmosunu kilidin önünde okuttu ve kapı bir klik sesiyle açıldı.

Göstere göstere gizmomu çantamdan çıkardım ve baktım. Boş ekrana bakıp önemli bir mesaj okuyormuşum gibi suratımı astım. Beni ilgiyle izliyordu.

"Pardon, birini aramam lazım," dedim. Anlasın diye gizmomu gösterdim. Sonra da odaya girmesi için işaret ettim. Başını salladı ve içeri girdi.

Gizmoyu kulağıma tuttum. "Rocko? Evet, benim Candy. Müşterim var yanımda. Ne? Yok artık!" Pezevengimle rahat rahat konuşabileyim diye dedenin kapısını kapattım. Oradan ayrıldığımı çakana kadar muhtemelen bir on beş dakika beklerdi.

Tamam, azgın bir iş adamını ekiyordum ama parasını da almamıştım. Etik açıdan içim rahattı.

Oda 124'e sokuldum. Sağı solu kontrol ettim. Koridorda başka kimse yoktu. Zevksiz çantamdan bir tornavida çıkardım

ve kilidi kurcaladım. Pekâlâ, Jin Chu. Bakalım ne işler karıştırıyorsun.

Kapıyı iterek açtım. Kolu askıya alınmış, iri yarı bir Latin Amerikalı adam yatakta oturuyordu. Sol elinde bir av bıçağı vardı.

Ayağa fırladı. "*Tu!*" diye bağırdı.

"Ee–" diye başladım.

Adam saldırdı.

Sevgili Jazz,

Yalıtım köpüğünün satışlarını duymak sevindirdi. Kapış kapış gidiyor! Bir sonraki kapsülle iki kasa daha göndereceğim.

"Elemanımız" için bir aday seçtim. Adamın adı Jata Masai. Yeni işe alınmış bir yükleyici yardımcısı. Dost canlısı biri ama çok etrafa bulaşmıyor. İçine kapanık. Bir karısı ve iki kızı olduğundan bahsetti ama daha fazlasını bilmiyorum. Öğle yemeklerini diğer yükleyicilerle beraber kafeteryada yemiyor – onun yerine yanında sefertası getiriyor. Bu da bana göre paraya sıkışık olduğunu gösteriyor.

Evli. İki çocuklu. Paraya sıkışık. Yükleyici yardımcısı. Bu kombo hoşuma gitti. Elbette henüz ona yaklaşmadım. Hakkındaki her şeyi öğrenmek için bir özel dedektif tuttum. Dedektif hanımın raporu geldiğinde sana gönderirim. Gördüklerinden hoşlanırsan, onu işe alırım.

Tyler'la işler nasıl gidiyor?

Sevgili Kelvin,

İki kasa yalıtım köpüğü gönder. Evet, eline ulaştığında Jata'nın raporunu gönderirsin.

Tyler'la ayrıldık. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

9

Aklım çok hızlı çalışmaya başladı.

Pekâlâ, bıçaklı bir adam üzerime doğru geliyordu. Bir kolu yaralıydı, muhtemelen öldürülürken Irina yaralamıştı kolunu. Bu, beni de öldürmek istediği anlamına geliyordu.

Irina güçlü, eğitimli ve silahlıydı ama yine de bu herife karşı bıçak dövüşünü kaybetmişti. Benim ne gibi bir şansım olabilirdi ki? Dövüş nere, ben nereyim. Ve kaçmak da bir seçenek değildi. Topuklu ayakkabı ve daracık bir etek giyiyordum.

Tek bir fırsatım vardı ve o da adamın nereyi bıçaklamaya çalışacağını doğru tahmin etmeme bağlıydı. Silahı olmayan çaresiz bir kızdım. Niye zaman harcayasın ki? Boğazımı kes gitsin.

Saldırısını karşılamak için çantamı boynuma kadar ucu ucuna kaldırdım. Yıldırım hızındaki atağı çantamı yardı ve çantamın içindekiler yere saçıldı. Bu benim boğazım olabilirdi. Saldırının ardından ölmekte olacağımı varsaymıştı, o yüzden de kendini biraz açıkta bırakmıştı.

Bir elimle yaralı kolunu yakalayıp diğeriyle yumrukladım. Acıyla haykırdı. Bıçağını bana doğru savurdu ama bıçaktan sıyrılmayı başardım. Kolunu bırakmadım ve yaralı kolunu bükebilmek için kapıyı tekmeledim. Belki yeteri kadar acı çekerse, dikkati dağılırdı ve ben de kaçabilirdim.

Öfkeyle bağırdı ve kolunu kullanarak beni havaya kaldırdı. Pekâlâ, bu planımın bir parçası değildi. Koluyla beraber beni

başının üzerine kadar kaldırıp otelin yerine doğru savurdu. Bu fırsatı değerlendirmeliydim. Canım çok yanacaktı ama bu bir fırsattı.

Yere vurmadan önce kolunu bıraktım. Bu, darbeyi hafifletmedi. Yan tarafım yere çakıldı. Kaburgalarım acıyla patladı. Bacaklarımı içime çekip inlemek istiyordum ama buna zamanım yoktu. Serbesttim – bir saniyeliğine de olsa.

Herif sendeledi. Kolunda 55 kiloluk bir Jazz vardı ve o birden düşmüştü. Hissettiğim acıya rağmen dizlerimin üzerine çıktım. Tüm gücümü kullanarak omzumla sırtına daldım. "Solak" dengesini kaybetmişti ve bir saldırı beklemiyordu. Koridora yalpaladı.

Ben de odaya sırtüstü düştüm ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. Kapı otomatik olarak kilitlendi. Bir saniye bile geçmeden Solak tekrar içeri girmeye çalışırken kapıya *çarpışını* duydum.

Yatağın yanına sendeleyip telefonu çevirdim.

"Resepsiyon," diyerek hemen cevap verdiler.

Paniklemiş gibi konuşmaya çalıştım. Zor olmadı. "Hey! Oda 124'teyim ve kapıyı yumruklayan bir adam var! Sarhoş gibi bir hali var. Korkuyorum!"

"Güvenliği hemen gönderiyoruz."

"Sağ olun."

Solak kendini ikinci kez kapıya attı.

Telefonu kapatıp topallayarak kapıya yaklaştım. Gözetleme değilinden baktım. Solak geriledi ve tekrar koşarak kendini kapıya attı. Etrafı zangırdatan bir darbe daha ama kapı bana mısın demiyordu.

"Metal kapı, metal kilit!" diye bağırdım. "Böyle sikerler!"

Bir kez daha koşmak için gerilemişti ki asansörün kapısı açıldı. Cüsseli güvenlik görevlisi asansörden çıktı. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı, beyefendi?"

Diğer birkaç odanın kapısı da açılmıştı. Kafası karışmış misafirler neler olduğuna bakıyordu. Solak'ın pek sessiz olduğu

söylenemezdi. Durumu ve pek cüsseli güvenlik görevlisini gözden geçirdi. Bıçaklaya bıçaklaya kurtulabileceği bir duruma benzemiyordu. İç geçirir gibi kapıya baktı, sonra da kaçtı.

Koruma kravatını düzeltti ve gelip kapıyı çaldı.

Kapıyı bir gıdım açtım. "Ee, merhaba?"

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Evet. Çok tuhaftı. Peşinden gitmeyecek misiniz?"

"Elinde bıçak vardı. Kendi haline bırakmak en iyisi."

"Anladım."

"Geri gelmediğinden emin olmak için bir süre koridorda bekleyeceğim. Siz merak etmeyin."

"Tamam, teşekkür ederim." Kapıyı kapattım.

Kendime gelmek için biraz bekledim.

Solak, Jin Chu'nun odasındaydı çünkü... neden? Buraya geleceğimi bilmesine imkân yoktu. Burada beni beklemiyordu. Burada Jin Chu'yu bekliyor olmalıydı.

Latin Amerikalı bir suikastçı. Ve işe bakın ki Sanchez Alüminyum da Brezilyalılara ait. Sokayım, mallarına zarar verdiğinizde şirketlerin kızdığını biliyordum ama cinayet işlemek? *Cinayet?!*

Gözetleme deliğinden tekrar baktım. Koruma yakınlarda bekliyordu. Bütün gün olduğumdan daha güvendeydim. Pekâlâ. Odayı arama vakti.

Ulan ya. Zengin olmak ne güzel şey. Odada iki kişilik bir yatak, köşede küçük bir çalışma masası ve yeniden kullanılabilen grisu duşu vardı. İç geçirdim. Yaşanılabilir bir ev hayallerim Trond'la beraber ölmüştü.

Odayı dağıttım. İz bırakmadan aramanın anlamı yoktu. İş için seyahate çıkmış birinin yanında taşıyacağı normal eşyaları buldum: kıyafetler, bakım ürünleri vesaire. Ama bir gizmo *bulamamıştım*. Ve odanın durumuna bakılırsa (en azından ben ortalığı dağıtmadan önceki durumuna) bir boğuşma yaşanmamıştı. Bu Jin Chu için iyi haberdi. Hâlâ ölmemiş demekti. En olası senaryo: Solak onu öldürmeye gelmişti ama Jin Chu oda-

sında değildi. Solak da beklemişti. Ama sonra ben gelmiştim ve bir çuval inciri berbat etmiştim.

Rica ederim, Jin Chu.

Odadan çıkmak üzereyken dolaptaki kasayı fark ettim. Duvara monte kasanın, şifresini nasıl belirleyeceğinizi anlatan yönergelerinin üzerinde yazdığı elektronik bir kilidi vardı. Çok basitti aslında. Kasa normal halde kilitsizdi. Eşyalarınızı içine koyuyordunuz, sonra da şifresini belirliyordunuz. Siz otelden çıkana kadar da o şifre geçerli oluyordu.

Kulpunu denedim ama açılmadı. İlginç. Bu duvar kasaları kullanılmadıkları zamanlarda kapıları açıktır.

Bir kasa hırsızı olmanın vakti gelmişti. Bu kasalar kraliyet ailesinin mücevherini korumak için üretilmemişti sonuçta.

Paramparça olmuş çantamın içindekiler yere saçılmıştı. Makyaj kutumu buldum ve birkaç kere avuç içime vurdum. Açtığımda içindeki toz dağılmıştı. Kutuyu kasaya doğru tutup üfledim.

Kahverengi, tozlu makyaj kasanın etrafındaki havaya yayıldı. Geri çekilip tozun inmesini bekledim. Artemis'te tozun inmesi zaman alır. Atmosfer artı düşük yerçekimi partiküllerin düşmesinin çok zaman alması demekti.

Sonunda alan temizlendi. Tuşlara dikkatli baktım. Her şeyin üzerinde makyaj tozu vardı ama üç düğmenin üzerinde diğerlerinden daha fazla vardı. *0*, *1* ve *7*. Bunların üzerinde yağ kalmıştı. Kanton gibi bir otelde misafirler çıkış yaptıktan sonra her şeyin temizlendiğinden emin olabilirdiniz. Yani bu rakamlar Jin Chu'nun şifresinde kullandığı rakamlar olmalıydı.

Kasanın üzerindeki yönergelere göre dört haneli bir şifre koymanız gerekiyordu.

Hmm. Üç farklı rakamı olan dört haneli bir şifre. Gözlerimi kapatıp hesap yaptım. Toplamda... elli dört olası kombinasyon vardı. Yönergelerde şifreyi arka arkaya üç kere yanlış girerseniz kasanın kilitleneceği yazıyordu. Sonra kasanın otel görevlileri tarafından ana şifreyle açılması gerekirdi.

Jin Chu'yla olan kısa tanışmamı aklımdan geçirdim. Trond'un koltuğunda oturuyordu... ben siyah çay içerken o Türk kahvesi içiyordu. Konuştuğumuz şey–

Aha! *Star Trek* hayranıydı.

1-7-0-1 girdim ve kasa klik sesiyle açıldı. NCC-1701 *Enterprise* yıldızgemisinin kayıt numarasıydı. Bunu nereden mi biliyordum? Bir yerden duymuşumdur işte. Kolay unutmam.

Kasanın kapısını açtım ve içinde gizemli beyaz kutuyu buldu – Jin Chu'nun benden saklamaya çalıştığı kutuyu. Üzerinde hâlâ SIFO ÖRNEĞİDİR – İZİNSİZ KULLANMAK YASAKTIR yazıyordu. Peki, şimdi bir yere varıyorduk!

Kutuyu açtım ve... kablo mu?

Kutunun içinde sarılmış bir kablo vardı sadece, belki iki metre kadardı. Birisi gizli cihazı alıp geriye şarj kablosunu mu bırakmıştı? Niye bunu bırakasınız ki? Neden kutuyu tamamen almamışlardı?

Kabloya daha yakından baktım. Aslında bu bir şarj kablosu değildi. Bir fiber-optik kabloydu. Tamam, yani veri aktarımı içindi. Ama hangi veri?

"Tamam. Şimdi ne olacak?" diye sordum kendi kendime.

Kapı bipledi ve kayarak açıldı. Svoboda stüdyo dairesine girdi ve kapının yanındaki rafa gizmosunu bıraktı.

"Selam, Svobo," dedim.

"*Svyate der´mo!*" Elini göğsüne koyup derin derin nefes aldı.

Geçmiş yıllarda onun için o kadar çok kaçak mal getirmiştim ki bana dairesinin giriş kodunu vermişti. Bu şekilde teslimat yapmam çok daha kolay oluyordu.

Masasının sandalyesinde geriye yaslandım. "Benim için bir şeyler yapmanı istiyorum."

"Tanrı aşkına, Jazz!" dedi, hâlâ nefes nefese. "Dairemde ne arıyorsun?"

"Saklanıyorum."

"Saçına ne yaptın?"

Normal kıyafetlerimi giymiştim ama saçım hâlâ fahişe saçıydı. "Uzun hikâye."

"Sim mi onlar? Saçında sim mi var senin?"

"*Uzun hikâye!*" Cebimden paketli bir kare çikolata çıkardım ve ona attım. "Al. Bir Ukraynalı'yı ziyarete giderken eliniz boş gitmeyin diyen bir yazı okumuştum."

"Ooo. Çikolata!" Çikolatayı havada yakalayıp paketini açtı. "Rudy bugün laboratuvara uğrayıp senin hakkında soru sordu. Neden olduğunu söylemedi ama senin o cinayetlere karıştığın hakkında dedikodular var."

"Onları öldüren herif beni de öldürmek istiyor."

"Hayda," dedi. "Bu ciddi bir şey. Rudy'ye gitmelisin."

Kafamı salladım. "Gideyim de sınırdışı mı edileyim? Kalsın. Ona güvenemem. Şu anda kimseye güvenemem."

"Ama buraya geldin." Gülümsedi. "Yani bana güveniyor musun?"

Hıh. Svoboda'ya *güvenmemek* hiç aklıma gelmemişti. Kötü biri olamayacak kadar "Svoboda"ydı. "Öyle sanırım."

"Süper!" Çikolatayı ikiye bölüp yarısını bana uzattı. Kalan yarısını da ağzına atıp tadını çıkardı.

"Aa, hey," dedi ağzı doluyken. "Prezervatifi deneme fırsatın oldu mu?"

"Hayır, prezervatifi verdiğinden beri geçen *iki günde* seks yapmadım."

"Tamam, tamam," dedi.

SIFO kutusunu alıp ona attım. "Bana bunun ne olduğunu söylemeni istiyorum."

Kutuyu havada yakaladı ve etiketini okudu. "Hah. SIFO. Bana bunu sormuştun."

"Evet. Şimdi elimde örneği var. Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Kutuyu açtı ve kabloyu aldı. "Bu bir fiber-optik veri kablosu."

"Ne işe yarıyor?"

Ucuna baktı. "Hiç."

"Ne?"

Kablonun iki ucunu da gösterdi. "Bunlar bağlantı yeri değil. Bunlar başlık. Bu kablo hiçbir şey için kullanılamaz. En azından bağlantı yerleri olmadan."

"Yani esprisi nedir? Işe yaramaz bir kablo mu bu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. Kabloyu toplayıp kutuya geri koydu. "Cinayetlerle alakası var mı?"

"Olabilir," dedim. "Bilmiyorum."

"Tamam, şimdi laboratuvara götürüyorum o zaman. Sana bu akşam bir cevap verebilirim."

Harpreet'in gizmosunu çıkardım. "İki bin ying?"

"Ne?" Annesinin mezarına işemişim gibi bakıyordu bana. "Hayır. Gerek yok. Paraya gerek yok. Tanrım."

"Ne oldu?" dedim.

"Başın belada. Ben de sana arkadaşımsın diye yardım ediyorum."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama aklıma bir şey gelmedi.

Gizmosunu raftan aldı. "Sahte kimlik kullandığını varsayıyorum. Bana kimlik bilgilerini ver."

Yenil bilgilerimi onunla paylaştım. Gizmosu bilgileri aldığında başıyla onaydı. "Pekâlâ, 'Harpreet', bir şeyler öğrendiğimde seni ararım."

Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Svoboda, ben–"

"Unut gitsin. Önemli değil." Zorlama bir şekilde gülümsedi. "Bunu düşünürsün sanmıştım sadece. Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

"Ha, yok. Hazırladığım bir yer var."

"Tabii ki var. Giderken kapıyı kilitlersin." Olması gerekenden biraz daha hızlı gitti.

Hayda. Şimdi erkek egosuna ya da bu artık her neyse ona ayıracak vaktim yoktu. Bir sonraki planımı gerçekleştirmek için yola çıkmam gerekiyordu.

"Pekâlâ, Solak," diye kendi kendime mırıldandım. "Bakalım, bağlantıların nereye kadar uzanıyor..."

Çarşı Sokağı'ndaki en yoğun saatler akşam saatleridir.

Zengin piçleri o zaman sokağa dökülür. Karınlarını yeni doyurmuş ve içkilerini içmiş halde mağazalara, kumarhanelere, genelevlere ve tiyatrolara akın ederler. (Ay akrobatlarını görmediyseniz, neyi kaçırdığınızın farkında değilisiniz. Manyak bir gösteri.)

Mükemmeldi. *Her yer* insandı. Tam ihtiyacım olan şey.

Çarşı Meydanı Aldrin Zemin'in merkezinde, her şeyin tam ortasındaydı. Birtakım banklar ve saksıya ekili ağaçlardan oluşuyordu – Dünya'daki her şehir meydanında görebileceğiniz bir manzara ama burada inanılmaz bir lükstü bu.

Etrafa bakındım ama Solak'ı göremedim. Askısının olması işimi çok kolaylaştırıyordu. Fark etmesi çok daha kolaydı. Bir gün ölüp de cehenneme gittiğimde, Irina'ya onu yaraladığı için teşekkür edecektim.

Sarhoşlar ve eğlence düşkünleri meydanda geziyordu. Turistler banklara oturmuşlar birbirleriyle sohbet ediyor ya da birbirlerinin fotoğraflarını çekiyordu. Gizmomu açtım.

"Gizmomu" derken *gerçek* gizmomdan bahsediyorum. Gizmo açıldı ve tanıdık ekran kağıdımı gösterdi – bir Cavalier King Charles spaniel yavru köpeği. Ne var? Yavru köpekleri severim.

Gizmomu çaktırmadan yere bırakıp yakındaki bir bankın altına tekmeledim.

Yem hazırdı. Şimdi bakalım oltaya takılan olacak mıydı?

Lassiter Kumarhanesi'ne girdim. Çarşı Meydanı'na bakan geniş pencereleri vardı, buradan güvenli bir mesafeden orayı gözlemleyebilirdim. Ayrıca üçüncü katta, camın yanında makul fiyatlı bir büfesi de vardı.

Harpreet'in gizmosuyla sınırsız gunk barı aldım.

Gunk yemenin püf noktası başka bir şeyler gibi tat verilmeye çalışılmış olanlarından uzak durmaktan geçiyor. "Tandırda Tavuk" tatlandırıcılı olanı almayın. Hayal kırıklığına uğrarsınız. "Myrtle Goldstein'ın 3 Numaralı Formülasyonu"nu alın. Bunun tadı iyi işte. Malzemelerinin ne olduğunu bilmiyorum.

Ölü karınca ve İtalyan koltukaltı kılı bile olabilir. Umurumda değil. Gunkı yenir kılıyor ve önemli olan da bu.

Kâsemi pencere yanı bir masaya götürüp oturdum. Bir yandan gunk yiyip su içerken bir yandan da gizmomu altına sakladığım banktan gözlerimi kaçırmıyordum. Bir süre sonra çok can sıkıcı bir işe dönüştü ama vazgeçmedim. Bu bir gözetleme göreviydi.

Solak gizmomu takip edebilir miydi? Takip edebilirse, ne kadar güçlü olduğuna dair bana bir fikir verirdi. En tepeye kadar bağlantıları olduğu anlamına gelirdi.

"Masa müsait mi?" dedi tanıdık bir ses arkamdan.

Bakmak için kafamı çevirdim.

Rudy. Sikeyim. "Aaa..." dedim tane tane.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Karşıma oturdu ve masaya bir gunk kâsesi koydu. "Tahmin edebileceğin üzere, sana bazı sorularım var."

"Beni nasıl buldun?!"

"Gizmonu takip ettim."

"Tamam ama gizmom orada!" Pencereyi işaret ettim.

Çarşı'ya baktı. "Evet, gizmonun Çarşı Meydanı'nın ortasında çalıştırıldığında hissettiğim şaşkınlığı bir düşün. Bu çok dikkatsizce bir davranış olurdu. Hiç sana yakışmayacak bir davranış."

Gunkından bir kaşık aldı. "Ben de senin güvenli bir mesafeden izleyeceğini tahmin ettim. Burası ucuz bir büfesi olan ve gözetlemek için mükemmel bir yer. Tahmin etmesi zor olmadı."

"Bak sen, ne kadar da zekiymişiz." Ayağa kalktım. "O zaman ben kalkayım artık–"

"Otur."

"Hayır, sanmıyorum."

"*Otur* dedim, Jazz." Bana ters ters baktı. "Seni burada yaka paça tutuklamayacağımı sanıyorsan, bir kez daha düşün. Gunkını ye ve seninle konuşalım."

Tekrar yerime oturdum. Bir dövüşte Rudy'yi alt etmemin bir yolu yoktu. On yedi yaşımdayken ve kafamın içinde beyin yerine saman varken bunu bir kere denemiştim. Sonu iyi olmamıştı. Herifin kasları demirdendi. Muazzam, aygır gibi demirden kaslar. Spor yapıyor muydu acaba? Yapıyor olmalıydı, değil mi? Spor yaparken nasıl görünüyordu acaba? Terliyor muydu? Tabii ki terleyecekti. O kaslardan oluk oluk–

"O cinayetleri senin işlemediğini biliyorum," dedi.

Gerçekliğe geri döndüm. "Aaa, bunu tüm kızlara söylüyorsundur kesin."

Kaşığıyla beni gösterdi. "Sanchez hasat araçlarını senin patlattığını biliyorum ama."

"Benim onunla bir ilgim yok."

"Sabotajın, cinayetlerin ve senin saklanmaya başlamanın birbirinden bağımsız olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Kâsesinden bir kaşık gunk aldı ve kibar bir şekilde yedi. "Sen tüm bunların ortasındasın ve ne bildiğini bilmek istiyorum."

"Bildiğim her şeyi sen de biliyorsun. Bana karşı bu kinini bir kenara bırakıp cinayetler üzerinde çalış bence."

"Senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum burada, Jazz." Peçetesini masaya koydu. "O sabotajla kimi düşman edindiğine dair bir fikrin var mı?"

"*Sözde* sabotajımla," dedim.

"Sanchez Alüminyum'un sahibi kim, biliyor musun?"

Omuz silktim. "Brezilyalı bir şirket."

"Sanchez Alüminyum'un sahibi O Palácio, Brezilya'nın en geniş ve en güçlü organize suç örgütü."

Dondum.

Siktir, siktir, siksiksik, siktir!

"Anlıyorum," dedim. "Belli ki kindar bir gruplar?"

"Evet. Eski kafa, 'bir mesaj göndermek için öldürelimci' türden bir mafya."

"Bekle... hayır... bu doğru olamaz. Bu herifleri daha önce hiç duymadım ben."

"Bir ihtimal –küçük bir ihtimal– şehrimdeki organize suç hakkında senden daha fazla şey biliyor olamaz mıyım acaba?"

Elimi alnıma koydum. "Şaka yapıyor olmalısın. Brezilya mafyasının ayda bir alüminyum şirketiyle *ne* işi olur ki?! Alüminyum endüstrisi boka batmış durumda!"

"Bu işi kâr için yapmıyorlar," dedi Rudy. "Sanchez Alüminyum'u kara para aklamak için kullanıyorlar. Artemis yingleri denetimi yapılmayan, büyük oranda takip edilmeyen bir sözde para birimi ve şehrin doğrulama sistemi en iyi durumda bile güvenilir değil. Kara para aklamak için burası mükemmel bir yer."

"Tanrım..."

"Şöyle bir şansın var: Burada güçlü bir varlıkları yok. Burası O Palácio için bir 'operasyon' değil. Yaratıcı muhasebe yapabilecekleri bir yer sadece. Ama şehirde en azından bir tane adamları var gibi görünüyor."

"Ama..." diye başladım. "Bir dakika... şunu bir düşüneyim..."

Ellerini masaya koyup kibarca bekledi.

"Tamam," dedim. "Burada yerine oturmayan bir şeyler var. Trond'un O Palácio'dan haberi var mıydı?"

Rudy suyundan bir yudum aldı. "Eminim vardı. Bir hamle yapmadan önce her şeyi araştıran bir adamdı."

"O zaman batmakta olan bir endüstriyi eline geçirmek için neden büyük bir suç örgütüne bilerek darbe vurdu?"

Hayatımda ilk kez, Rudy'nin yüzünde kafa karışıklığını gördüm.

"Bir cevabın yok, değil mi?" dedim.

Çarşı'ya baktım ve dondum.

Solak oradaydı. Gizmomu sakladığım bankın hemen yanında.

Sanırım Rudy de yüzümün renginin attığını görmüştü. "Ne oldu?" dedi. Pencereden baktığım yere baktı.

Rudy'ye baktım. "Katil kolu askıda olan adam! Gizmomun nerede olduğunu nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum," diye başladı Rudy.

"Organize suç ne yapar, biliyor musun?" dedim. "Polislere rüşvet verir! Bu herif gizmomun nerede olduğunu *nasıl* öğrendi, Rudy?!"

Rudy iki elini havaya kaldırdı. "Düşünmeden bir hareket–"

Düşünmeden bir hareket yaptım. Masayı yıkıp tabana kuvvet kaçtım. Rudy'nin beni kovalamadan önce yavaşça devrilmekte olan masayla ilgilenmesi gerekiyordu.

Haliyle kaçış rotamı önceden planlamıştım. Doğrudan kumarhane katına koşup arkadaki üzerinde "Personel Dışında Kimse Giremez" yazan kapıdan geçtim. Bu kapıyı kilitli tutmaları gerekiyordu ama hiç kilitlemezlerdi. Tüm Aldrin kumarhanelerine bağlanan ana teslimat koridorlarına açılıyordu. Bu tünelleri avucumun içi gibi bilirdim – bu tünelleri kullanarak yüzlerce teslimat yapmıştım. Rudy beni burada hiçbir zaman yakalayamazdı.

Bir şey vardı ama... Rudy beni kovalamıyordu.

Koridorda durdum ve kapıyı seyrettim. Neden bilmiyorum – sağlıklı düşünemiyordum herhalde. Rudy içeri dalsa değerli göte-topuk kaçma zamanımdan kaybedecektim. Ama Rudy içeri dalmadı.

"Hıh," dedim.

İçimdeki "korku filmindeki aptal" karakterini dışarı yansıtıp kapıya gittim. Kapıyı bir gıdım açıp dışarı baktım. Rudy görünmüyordu ama büfenin etrafında bir kalabalık toplanmıştı.

Kumarhanenin içinde seğirtip kalabalığa katıldım. Pencere menteşesinde birkaç sivri cam kırığı vardı. Artemis'te güvenlik camı yok. Polivinil putiral ithal etmek çok pahalıya geliyor. O yüzden camlarımız eski tarz boynunuzu kesebileceğiniz ölüm tuzaklarından. Hey, madem canınıza o kadar düşkünsünüz, ayda ne işiniz var.

Önümdeki Amerikalı bir turist bir gunk barını kemiriyordu ve kalabalığın üzerinden bakmak için başını çevirmişti. (Bir tek Amerikalılar aya Havai tişörtüyle geliyor.)

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ne bileyim," dedi. "Herifin teki tekmeleyerek camı kırdı ve aşağı atladı. Üç kat yukarıdayız. Herhalde ölmüştür?"

"Ay yerçekimi," diye hatırlattım.

"Tamam ama 10 metre falan!"

"Ay yerç– neyse, boş ver. Herif, Dağ Polisi üniforması giyiyor muydu?"

"Parlak kırmızı kıyafetler ve tuhaf bir şapkadan mı bahsediyorsun?"

"O dediğin *tören* üniforması," dedim. "Görev üniformasından bahsediyorum. Açık renk gömlek, sarı çizgili koyu renk pantolon?"

"Ha, Han Solu pantolonu. Evet, ondan giyiyordu."

"Tamam, sağ ol." Pff. Han Solu'nun pantolonunda kırmızı şerit vardı. Hatta o şerit bile değil – bir avuç kısa çizgi. Kimi insanlar barbar.

Rudy peşimden gelmemişti. Solak'ın peşinden gitmişti. Çarşı girişi üç kat aşağıdaydı ve kocaman bir lobiyi aşmanız gerekiyordu. Sanırım Rudy daha kısa bir yolu seçmişti.

Diğer seyircilerle birlikte Çarşı'ya baktım. Hem Rudy hem de Solak ortada görünmüyordu. Yazık – Rudy'nin o şerefsizi bir güzel dövüp kelepçelediğini görmek isterdim.

Ama bu, Rudy beni öldürme planına dahil değil demekti. Ve şimdi Solak'ın Rudy'yle de uğraşması gerekiyordu. Nihayetinde, çok da kötü bir sonuç değildi bu.

Mutlu olduğumu söylemiyorum. Solak'ın gizmomu nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyordum.

Aşağı Bean 27'deki sığınağım uyumak için bile zar zor iş görürken, başka bir şey için hiç kullanılmıyordu.

Ben de koridorda, yerde oturdum. Birilerinin geldiğini

duyduğum nadir anlarda, bir hamam böceği gibi sığınağıma seğirttim. Ama çoğunlukla koridorda yalnız başımaydım.

Öğrenmek istediğim ilk şey: Rudy, Solak'ı yakalamış mıydı? Yerel haber sitelerini taradım ve yakalamamıştı. Artemis'te kırk yılda bir cinayet işlenir. Rudy katili yakalamış olsaydı, her manşette olurdu. Solak hâlâ özgürdü.

Biraz araştırma zamanı. Araştırma konum: Sanchez Alüminyum. Harpreet'in gizmosunu tuşlayıp şirketin kamuya açık bilgilerine ulaştım.

Şirketin bünyesinde seksen kişi çalışıyordu. Bu çok kişi gibi gelmeyebilir ama iki bin kişilik bir şehirde büyük bir rakamdı. CEOları ve kurucuları Brezilya'nın Manaus şehrinden Loretta Sanchez'di. Kimya doktorası vardı ve inorganik işlemlerde uzmanlaşmıştı. Kalsiyum klorid yuz banyosunun kaybını en aza indirgeyerek FFC Cambridge İşlemi'ni ucuz bir şekilde gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuştu, bunu yapmak için de... Bu civarlarda umursamayı bıraktım. Kısacası işin başında o vardı ve (makale bundan bahsetmese de) mafyayla sıkı fıkıydı.

Elbette hasat aracı sabotajı da her manşetteydi. Buna karşılık olarak, Sanchez sıkı güvenlik önlemleri almıştı. Armstrong Kabarcığı'ndaki ofislerine artık ziyaretçi kabul etmiyorlardı. İzabe tesisine girişlerde sadece ana personele izin veriyorlardı. Hatta izabe tesisine giden trenlerde kimlik kontrolü için (sadece bilgisayarlar değil) artık görevliler de duruyordu.

Daha da önemlisi, son hasat aracı için ellerinden gelen her önlemi alıyorlardı. Hasat aracını korumak için ADF Meslek Birliği'yle iletişime geçmişlerdi ve ADF ustaları hasat aracının yanında her an iki kişinin olacağı bir vardiya sistemiyle çalışmaya başlamıştı.

Koca bir şirketin altına sıçmasına neden olmuş olmanın kendine has bir gururu vardı. Beni öldürmeye çalışmışlardı. Tekrar tekrar. Ve sadece bu O Palácio olayı da değil. Sanchez kontrol odasındaki biri hasat aracına beni ezmesini söylemişti, hatırladınız mı? *Kusurlu* bir şirket kültürleri olduğu aşikârdı.

Şerefsizler.

Gizmo elimde titredi – e-posta istemcisinden bildiri gelmişti.

Kaçak durumunda olabilirdim ama bu e–postasız yaşamayı göze aldığım anlamına gelmiyordu. E-postamı kullanmak için hangi gizmoyu kullandığımı anlayamasınlar diye bir proxy kullanıyordum. Proxy sunucusu Dünya'da bir yerlerdeydi (sanırım Hollanda'daydı?), o yüzden her şey çok yavaştı. E-postalarım saatte bir güncelleniyordu. Hiç yoktan iyidir.

On beş mesajım vardı, bunların on dördü can havliyle bana ulaşmaya çalışan babamdan gelmişti. "Özür dilerim, baba," dedim kendi kendime. "Buna bulaşmak istemezsin, ben de seni buna bulaştırmak istemem."

On beşinci e-posta Jin Chu'dandı.

Bayan Bashara. Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim – oteldeki hareketleriniz beni güvende tuttu. En azından odamdaki kadının siz olduğunuzu tahmin ediyorum – bu sarpa sarmış plandan haberdar olan (hayattaki) diğer kişi sizsiniz. Tehlikenin farkına vardığımda, saklanmak için ayarlamalar yaptım ve saklanıyorum. Buluşabilir miyiz? Sizin de güvenliğinizi sağlamak isterim. Size bunu borçluyum. –Jin Chu

İlginç. Birkaç senaryoyu gözden geçirdim ve bir plan yaptım.

Peki. Yarın sabah 8'de babamın kaynakçı dükkânına gel. Adresi AC6-3028. 8.05'te gelmemiş olursan, beklemem.

Gizmomun alarmını sabah dörde kurdum ve sıçan deliğime girdim.

10

Ölüm kalım meselelerinin en uyduruk yanı müthiş sıkıcı bir duruma dönüşebilmeleridir.

Babamın dükkânında üç saat bekledim. Dükkâna sabahın beşinde gelmem gerekmiyordu ama Jin Chu'nun benden önce gelmesine izin verecek değildim.

İlk sigaramı içtiğim hava sığınağının hemen yanında, dükkânın arka duvarına bir sandalye dayadım. İçeride biriken duman yüzünden kustu kusacak olduğumu hatırlıyorum ama asi bir gençseniz ve bir mesaj vermeye kasıyorsanız, buna değerdi. "Kapak olsun, baba!"

Yarabbim, ne sopalık bir kızmışım.

Saat sabahın sekizine yaklaştıkça her on saniyede bir duvardaki saati kontrol etmeye başladım. Vakit öldürmek için taşınabilir bir pürmüz lambasıyla oynuyordum. Babam bunu boru bağlantılarını küçültmek için kullanıyordu. Yaptığı "kaynakçılık" değildi ama bunu yangın geçirmez bir odada yapmak gerekiyordu, o yüzden bunu bir yan hizmet olarak sunuyordu.

Parmağımı alevleme tetiğinde tuttum. Bu bir silah değildi (Artemis'te silah yoktu) ama biri çok yaklaşırsa onu yaralamaya yeterdi. Her duruma hazırlıklı olmak istiyordum.

8.00'de karşıdaki kapı açıldı. Jin Chu temkinli bir şekilde içeri girdi. Sırtını kamburlaştırıp ürkmüş bir ceylan gibi

gözlerini etrafta dolaştırdı. Köşede beni gördü ve rahatsız bir şekilde el salladı." Ee... selam."

"Zamanında geldin," dedim. "Sağ ol."

İleri adım attı. "Evet, ben–"

"Orada dur," dedi. "Bugün çok güven dolu değilim."

"Tamam, tamam." Derin bir nefes aldı ve titreyerek verdi. "Dinle, gerçekten çok üzgünüm. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Biraz para kazanırım diyordum, anlıyor musun? Aracı ücreti falan alırım diyordum?"

Pürmüz lambasını bir elimden öteki elime aldım. Sırf pürmüz lambasını gördüğünden emin olmak için. "Ne için? Burada nasıl bir dolap çeviriyorsunuz?"

"Trond ve O Palácio'ya SIFO'dan bahsettiğim için. Ayrı, gizli görüşmelerle tabii ki."

"Anladım." Omurgasız herife somurttum. "Sonra da hasat araçları patladığında Trond'u O Palácio'ya satarak *daha fazla* para kazandın, değil mi?"

"Ee, evet. Ama bu gizli kalacak bir şey değildi zaten. Oksijen anlaşmasını kendi üzerine aldığında, bu sonuca kendileri de varacaklardı."

"Sabotajı benim yaptığımı nasıl öğrendiler?"

Gözlerini ayaklarına çevirdi.

Homurdandım. "Şerefsizin *önde gidenisin* ya!"

"Suç benim değil ki! Bana çok para teklif ettiler!"

"Bunu benim yaptığımı sen nereden biliyordun ki?"

"Trond söyledi. Sarhoş olduğunda dili çözülüyor." Suratını astı. "Fena biri değildi. Birilerinin canının yanacağını düşünmedim, sadece–"

"Bir milyarderle mafyayı karşı karşıya getirip hiçbir şey olmayacağını mı düşündün? Bas git."

Birkaç saniye yerinde kıpırdandı. "Şey... SIFO örneği sende mi? Otel odamdaki kutu?"

"Evet. Burada değil ama güvenli bir yerde."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Biraz rahatladı. "Nerede?"

"Önce bana SIFO'nun ne olduğunu söyle."

Yüzünü buruşturdu. "Bu biraz sır."

"Sır mır, geçtik bunları."

Harbiden zor durumdaymış gibi görünüyordu. "O... o örneği yapmak bile *çok* pahalıya patladı. Düşük Dünya yörüngesinde üretmek için santrifüjü olan özel bir uydu fırlatmamız gerekti. Eve o olmadan dönersem *çok fena* kovarlar."

"İşini sikeyim. İnsanlar *öldürüldü!* Bana nedenini söyle!"

Derin bir nefes verdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

"Sen git Lene Landvik'ten özür dile," dedim. "O kötürüm kız bir de öksüz kaldı."

Gözlerinde yaşlar birikti. "Hayır... senden de özür dilemem gerekiyor."

Kapı tekrar açıldı. Solak içeri girdi. Sağ kolu hâlâ askıdaydı. Sol elinde ise beni balık gibi yaracak bir bıçak tutuyordu.

Titremeye başladım. Bunun dehşetten mi öfkeden mi olduğunu bilmiyordum. "Orospu çocuğu!"

"Çok üzgünüm," diye Jin Chu ağlamaya başladı. "Beni öldüreceklerdi. Hayatta kalmamın tek yolu buydu."

Tetiğe bastım ve lambanın alevi canlandı. Bana doğru yaklaşan Solak'a doğru tuttum. "Yüzünün hangi tarafını pişireyim, dalyarak."

"İşimi zorlaştırırsan, canını yakarım," dedi Solak. Ağır bir aksanı vardı. "Bu çabuk olabilir. Canının yanmasına gerek yok."

Jin Chu yüzünü kapatıp ağlamaya devam etti. "Bir de üstüne işimden de olacağım!"

"Yarabbim!" diye bağırdım ona. "Benim cinayetim sırasında kendi sorunların için mızmızlanmayı kessene!"

İş masasından bir boru aldım. Ayda yaşayıp canını kurtarmak için bir çubuk ve ateşle savaşıyor olmanın tuhaf bir yanı vardı.

Solak bana saldırırsa, atağını boruyla karşılayıp yüzünü

eritebileceğimi biliyordu. Asıl bilmediği şey çok daha alengirli bir planım olduğuydu.

Tüm gücümle duvara sağlam yerleştirilmiş bir vanaya savurdum. Metalin metala çarpmasıyla ortaya çıkan çınlamaya, bir de yüksek basınçlı havanın çığlığı eklendi. Vana odanın öteki ucuna fırlayıp duvara çarptı.

Solak benim bunu neden yaptığımı anlamak için duraklamışken ben de tavana zıpladım (burada zor değildi bu – normal bir insan olduğu yerde üç metre zıplayabilirdi). Zıplayışımın zirvesine vardığımda yanan pürmüz lambasını yangın sensörüne tuttum.

Kırmızı ışıklar yanıp sönerken odanın içinde yangın alarmı çalmaya başladı. Jin Chu'nun arkasındaki kapı çat diye kilitlendi. Jin Chu şok içinde olduğu yerde zıpladı.

Yere indiğim anda hava sığınağına hoplayıp kapıyı ardımdan kapattım. Solak hemen arkamdaydı ama zamanında yetişemedi. Kendimi içeri mühürlemek için kranki çevirdim. Sonra da elimdeki boruyu krankın deliklerinden geçirip öteki ucundan tuttum.

Solak krankı diğer taraftan döndürmeye çalıştı ama benim manivela avantajımı yenemedi.

Hava sığınağının yuvarlak, küçük penceresinden dik dik bana baktı. Hareket çekerek karşılık verdim.

Jin Chu'nun dışarı çıkmak için kapıyı zorladığını gördüm. Elbette bir manası yoktu. Yangın geçirmez bir odanın kapısıydı bu – sağlam metaldendi ve sadece dışarıdan açılabilen mekanik bir güvenlik kilidi vardı.

Kırık vanadan akan puslu hava yavaşladı ve bitmeye başladı. Babamın duvar vanaları, her ay atlamadan yenilediği gaz silindirlerine bağlıydı.

Solak iş masasına gidip çelikten, uzun bir çubuk aldı. Nefes nefese sığınağımın önüne geldi. Dairesel bir halat çekme oyunundan oluşan bir ölüm kalım mücadelesine hazırlandım.

Çubuğu kranka sokarken zar zor nefes alıyordu. Sert bir

şekilde itti ama tutunmayı becerdim. Her şekilde onun kazanması gerekirdi – daha cüsseliydi, daha güçlüydü ve daha iyi bir manivelası vardı. Ama ben, onda olmayan bir şeye sahiptim: oksijene.

Odayı dolduran şu gaz vardı ya? O neondu. Babam duvara neon vanaları takmıştı çünkü alüminyum kaynağı yaparken sürekli kullanması gerekiyordu.

Yangın sistemi havalandırmaları kapatmıştı, yani atölye soy gazla doluydu. Nefes alırken neonu fark etmezsiniz. Normal hava gibi gelir. Ve insan vücudunun oksijen *eksikliğini* fark etme yolu yoktur. Bayılana kadar nefes almaya devam edersiniz.

Solak dizlerinin üzerine düştü. Biraz titredi, sonra da yere yığıldı.

Jin Chu biraz daha uzun dayandı. Diğer herif kadar güç harcamamıştı. Ama o da birkaç dakika sonra yere yığıldı.

Buluşabilir miyiz? Sizin de güvenliğinizi sağlamak isterim. Buna kanacağını mı düşünmüştü?

Harpreet'in gizmosunu çıkarıp Rudy'yi aradım. Onu aramak istemiyordum ama başka bir seçeneğim yoktu. Onu ya ben arayacaktım ya da itfaiye ekibi gönüllüleri geldiklerinde, onlar arayacaktı. Bari arayan kişi ben olaydım.

Artemis'in bir polis merkezi yoktu. Sadece Armstrong Kabarcığı'ndaki Rudy'nin ofisi vardı. Nezareti, dönüştürülmüş bir hava sığınağından başka bir şey değildi. Hatta bu hava sığınağını da babam takmıştı. Elbette hava sığınaklarının kilitleri olmazdı. Bu hava sığınaklarının amacına tersti. O yüzden Rudy'nin "nezaretinin" krankından geçirilmiş bir zincir ve kilidi vardı. İlkel ama etkili bir çözümdü.

Nezaretin her zamanki sakinleri sarhoşlar ya da bir kavgadan sonra sakinleşmesi gereken insanlardı. Ama bugün nezarette Solak vardı.

Odanın geri kalanı, büyüdüğüm daireden çok da büyük

değildi. Rudy birkaç bin sene önce doğsaydı, iyi bir Spartalı olurdu.

Jin Chu ve ben metal sandalyelere kelepçelenmiştik.

"Bu nasıl bir saçmalık ya," dedim.

"Zavallı, masum şey seni," dedi Rudy, bilgisayarından kafasını kaldırmadan.

Jin kelepçelerini salladı. "Hey, ben gerçekten masumum. Benim burada olmamam gerekiyor."

"Lan taşak mı geçiyorsun sen?!" dedim. "Beni öldürmeye çalıştın!"

"Bu doğru değil!" Jin, Solak'ın nezaretini gösterdi. "Seni öldürmeye *o* çalıştı. Ben sadece buluşmayı ayarladım. Ayarlamasam beni oracıkta öldürürdü!"

"Ödlek!"

"Kendi hayatıma seninkinden daha çok değer veriyorum. Mahkemeye ver beni. Sabotajını gözlerine *soka soka* yapmasaydın şimdi bu halde olmayacaktık!"

"Siktir git be!"

Rudy masanın üzerindeki bir sprey şişesini aldı ve ikimizin de suratına sıktı. "Az sessiz olun," dedi.

Jin yüzünü buruşturdu. "Bu hiç profesyonelce değildi!"

"Mızmızlanma," dedim, yüzümdeki suyu sallayarak.

"Sen yüzüne attırılmasına alışık olabilirsin ama ben değilim," dedim.

Tamam, bu iyi bir laftı. "Siktir git be," dedim ben de.

Kapı açıldı ve İdareci Ngugi içeri girdi. Çünkü neden olmasın, anasını satayım?

Rudy başını kaldırdı. "Hmm. Sen."

"Memur bey," dedi Ngugi. Sonra bana baktı. "Jasmine. Nasılsın, hayatım?"

Kelepçelerimi gösterdim.

"Bu gerekli mi, memur bey?"

"Senin burada olman gerekli mi?" diye sordu Rudy.

Odanın sıcaklığının on derece düştüğüne yemin edebilirdim.

"Sen memur beyin kusuruna bakma," dedi Ngugi bana. "Her konuda anlaşamıyoruz kendisiyle."

"Jazz gibi suçlulara kol kanat germeyi bıraksan, çok daha iyi anlaşırdık."

Başının etrafında dolaşan bir sineği kovalamak ister gibi elini salladı. "Her şehrin bir yeraltına ihtiyacı vardır. Küçük suçluları kendi hallerine bırakıp daha büyük sorunlarla ilgilenmek en iyisi."

Sırıttım. "Hanımefendiyi duydun. Ben de aralarındaki en küçüğüm. Bırak da gideyim."

Rudy başını salladı. "İdarecinin benim üzerimdeki yetkisi mutlak değil. Ben doğrudan KUŞ için çalışıyorum. Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Ngugi hava sığınağına yürüdü ve pencereden içeri baktı. "Demek katilimiz bu, öyle mi?"

"Evet," dedi Rudy. "Son on seneyi organize suçu şehrimizden arındırma çalışmalarımı engelleyerek geçirmeseydin, bu cinayetler gerçekleşmezdi."

"Bunu daha önce de tartıştık, memur bey. Mafya parası olmasa Artemis olmazdı. İdealizm insanların tabaklarına gunk koymuyor." Rudy'ye doğru döndü. "Şüpheli herhangi bir şey söyledi mi?"

"Sorulara cevap vermeyi reddediyor. Bana adını bile söylemedi – ama gizmosuna göre adı Marcelo Alvarez ve mesleği 'serbest muhasebe danışmanlığı'."

"Anlıyorum. Aradığımız kişinin bu olduğundan nasıl emin oluyorsunuz?"

Rudy bilgisayarını Ngugi'ye çevirdi. Ekranda laboratuvar sonuçları vardı. "Doktor Roussel uğradı ve bir kan örneği aldı. Suç mahallinde bulunan kanla eşleştiğini söylüyor. Ayrıca kolundaki yara Irina Vetrov'un elinde bulunan bıçakla uyuşuyor."

"Kan DNA'sı eşleşti mi?" diye sordu Ngugi.

"Roussel'in bir suç laboratuvarı yok. Kan tipini ve enzim konsantrasyonunu karşılaştırdı – onlar eşleşti. DNA karşılaş-

tırması istiyorsak, örnekleri Dünya'ya göndermemiz gerek. Bu da en az iki hafta demek."

"Buna gerek yok," dedi Ngugi. "Bir dava açmaya yetecek kadar kanıtımız olsun yeter, onu suçlu bulmamıza gerek yok."

"Hey!" diye araya girdi Jin Chu. "Kusura bakmayın! Salınmayı talep ediyorum!"

Rudy suratına su fışkırttı.

"Bu adam kim?" dedi Ngugi.

"Hong Kong'dan Jin Chu," dedi Rudy. "Nerede çalıştığına dair bir kayıt bulamadım, kendisi de bu bilgiyi paylaşmıyor. Alvarez, Bashara'yı öldürebilsin diye bir tuzak kurdu ama bunu tehlike altındayken yaptığını iddia ediyor. Bunu yapmasa Alvarez'in onu öldüreceğini söylüyor."

"Bu durum için onu suçlayamayız," dedi Ngugi.

"Nihayet! Mantık sahibi birisi!" dedi Jin.

"Onu Çin'e geri gönderin," dedi Ngugi.

"Bir dakika, ne?" dedi Jin. "Bunu yapamazsınız!"

"Tabii ki yapabilirim," dedi kadın. "Birinin öldürülmesi için yapılan bir plana dahil oldunuz. Bunu hayati tehlike altında yapmış olsanız bile, burada hoş karşılanmıyorsunuz."

Tekrar karşı çıkmak için ağzını açtı ama Rudy sprey şişesini eline aldı. Ağzını kapadı.

Ngugi iç geçirip başını salladı. "Bu can sıkıcı. Çok can sıkıcı. Sen ve ben... arkadaş değiliz. Ama ikimiz de şehrimizde cinayet istemiyoruz."

"En azından bu konuda hemfikiriz."

"Ve bu yeni bir şey." Ngugi ellerini arkasında bağladı. "Burada daha önce de cinayetler yaşandı ama hepsi kıskanç bir sevgili, öfkeli bir eş tarafından ya da bir sarhoş kavgası sırasında gerçekleşti. Bu profesyoneldi. Bundan hoşlanmıyorum."

"Küçük suçlara karşı yumuşak davranman buna değdi mi?" diye sordu Rudy.

"Bu adil değil." Üzerindeki karamsarlığı attı. "Her şey sırayla. *Gordon* döngüleyicisi için bir et gemisi fırlatılıyor bu-

gün. Bay Jim'i o gemiye bindirmeni istiyorum. Yasal bir şikayet olmadan onu Hong Kong'a geri gönder. Bay Alvarez şimdilik burada dursun. Mahkeme için delil toplamamız lazım. Hangi ülkenin mahkemesine gidecekti?"

"Landvik Norveçli'ydi, Vetrov da Rus."

"Anlıyorum," dedi Ngugi.

Ciddi bir suç işlerseniz, Artemis sizi kurbanın ülkesine gönderirdi. İntikamı *kurbanın* ülkesinin almasına izin verirdi. Böylesi adildi. Ama Solak –sanırım artık ona Alvarez diyebilirdim– iki farklı ülkeden birilerini öldürmüştü. Bu durumda ne yapacaktık?

"Bunu benim seçmeme izin vermeni istiyorum," dedi Rudy.

"Niye?"

Rudy nezarete baktı. "İşbirliği yaparsa onu Norveç'e gönderirim. Yapmazsa, Rusya'ya. Hangi ülkede cinayetten yargılanmak isterdin?"

"Harika bir strateji. Sen de az entrikacı değilmişsin."

"Bunun onun için–" diye başladı Rudy.

"Bu arada Jasmine'i de salsan, iyi olmaz mı?" dedi.

Rudy şaşırdı. "Kesinlikle olmaz. O bir kaçakçı ve sabotajcı."

"*Sözde,*" dedim.

"Jazz'i neden bu kadar umursuyorsun?"

"Sanchez Alüminyum bir Brezilya şirketi. Onu Brezilya'ya mı göndermek istiyorsun? O Palácio onu öldürmeden orada bir gün bile yaşayamaz. O ölmeyi hak ediyor mu?"

"Elbette hak etmiyor," dedi Rudy. "Onu şikayetçi olmadan Suudi Arabistan'a göndermeyi öneriyorum."

"Reddedildi," dedi Ngugi.

"Bu saçmalık," dedi Rudy. "Suçlu olduğu ortada. Bu kıza olan düşkünlüğün nereden geliyor?"

"O bizden biri," dedi Ngugi. "Burada büyüdü. O yüzden daha fazla hata payı var."

"Siktir," dedi Rudy. Onun küfrettiğini ilk kez duyuyordum. "Bana söylemediğin bir şey var. Nedir o?"

Ngugi gülümsedi. "Onu sınırdışı etmeyeceğim, memur bey. Onu burada ne kadar süre kelepçeli halde tutacaksın?"

Rudy bunu bir düşündü, sonra cebinden bir anahtar çıkarıp kelepçelerimi açtı.

Bileklerimi ovuşturdum. "Teşekkür ederim, İdareci Hanım."

"Hayatım, güvende kal." Ofisten çıktı.

O giderken Rudy de arkasından dik dik bakıyordu, sonra da bakışlarını bana çevirdi. "Güvende *değilsin*. Bu olaylardaki parmağını itiraf edip Suudi Arabistan'a gönderilmen daha iyi olur. Orada, burada olduğundan daha rahat saklanabilirsin."

"Senin de bok yemen daha iyi olur," dedim.

"O Palácio, iş bitiricilerini yakaladım diye pes etmeyecek. Bir sonraki et gemisinde başka birini göndereceklerinden emin olabilirsin."

"Öncelikle: Bunu sanki biz bilmiyoruz," dedim. "İkinci olarak: Onu *ben* yakaladım, sen değil. Ve son olarak... benim gizmomu nasıl takip etti?"

Rudy somurttu. "Bu benim de canımı sıkıyor."

"Ben kaçıyorum. Bana ulaşmak istersen, kullandığım kimliği biliyorsun." Beni tutukladığında Harpreet'in gizmosuna el koymuştu. Masasından gizmoyu aldım. "Beni öldürmek için bir sürü fırsatın vardı ve beni öldürmedin."

"Güven oyu için teşekkür ederim. Kendi güvenliğin için yakınımda dursan iyi edersin."

Cezbedici bir teklifti. Ama yapamazdım. Bir sonraki adımımın ne olacağını bilmiyordum ama Rudy beni izlerken yapabileceğim bir şey olmayacağını biliyordum.

"Kendi başıma daha iyiyim, sağ ol." Jin Chu'ya döndüm. "SIFO nedir?"

"Sikimi yala!"

"Dışarı," dedi Rudy bana. "Koruma istersen geri gel."

"Tamam, tamam," dedim.

Hartnell'ın her zamanki sessiz sakin alkolikleri yine Hartnell'daydı. Aralarında isimlerini bilmediklerim olsa da hepsini simaen tanıyordum. O gün içeride yabancı kimse yoktu ve müdavimler kafalarını çevirip bana bakmadı. Barımda her şey eskisi gibiydi.

Billy her zamanki sulandırılmış birasından bir ellilik doldurdu. "Sen firari değil miydin?"

Elimi bir sağa bir sola salladım. "Gibi gibi."

Alvarez, O Palácio'nun şehirdeki tek adamı mıydı? Belki öyleydi. Belki de değildi. Yani, aydaki kara para aklama operasyonunuz için kaç kişi görevlendirirdiniz ki? En azından şu kadarını biliyordum: Yeni birini göndermiş olamazlardı. Henüz. Dünya'dan buraya gelmek haftalar sürüyor.

"Favori barına gelmek akıllıca bi'şey mi peki?"

"Yoo. Yaptığım en aptalca şeylerden biri. Ve bunu söyleyebileceğim *çok şey* bulunuyor."

Omzuna bir havlu attı. "O zaman niye?"

Biramı yudumladım. "Çünkü bir anlaşma yaptım."

Billy ardımdan kapıya baktı ve gözleri açıldı. "Vay anasını be! Bu bu yüzü çok zamandır görmüyordum işte!"

Dale yanıma gelip eski taburesine oturdu. "En kötü birandan bir ellilik ver, Billy."

"Bira müesseseden!" dedi Billy. Dale için bir ellilik doldurdu. "Benim canım assolistim nasıllar?"

"Şikayet edilecek durumum yok. Ama yine de şikayet ediyorum."

"Har!" Elliliği Dale'e uzattı. "Ben siz çirkef kumruları baş başa bırakayım."

Dale birasından bir yudum alıp bana bakarak sırıttı. "Geleceğinden şüpheliydim."

"Anlaşma yaptık sonuçta," dedim. "Ama biri beni öldürmeye kalkarsa, erken kaçmak zorunda kalabilirim."

"Evet, konusu açılmışken. Neler dönüyor? Diyorlar ki cinayetlere karışmışsın."

"Doğru diyorlar." Bardağımı bitirdim ve bardağımla iki kere tezgâha tıklattım. Billy başka bir bardağı bana doğru itti – önden doldurmuştu. "Bir sonraki kurban ben olacaktım."

"Rudy katili yakaladı, değil mi? Haber sitelerinde Portekizli biri diyordu sanki?"

"Brezilyalı," dedim. "Bir şey değiştirmiyor. Peşimden başkasını gönderecekler. Ufak bir aram var sadece."

"Siktir, Jazz. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Dik dik gözlerine baktım. "Biz arkadaş değiliz, Dale. Beni kafana takma."

İç geçirdi. "Arkadaş olabiliriz. Belki biraz daha zaman geçtikten sonra?"

"Bana pek mümkün gelmiyor."

"Eh, fikrini değiştirmek için haftada bir akşam zamanım var." Bana gülümsedi. Yavşağın önde gideni ya. "Peki, hasat araçlarını neden sabote ettin?"

"Trond bana kucak dolusu para verecekti."

"Evet ama..." Düşünceli görünüyordu. Yani bu senin tarzın değil. Bu riskli bir işti – sen de akıllı birisin. Başka seçeneğin olmadığı sürece risk almazsın. Bildiğim kadarıyla da büyük bir para ihtiyacın yok. Yani evet, fakirsin. Ama stabil durumdasın. Tefecilere falan borcun mu var?"

"Hayır."

"Kumar borcun?" diye sordu.

"Hayır. Kes şunu."

"Hadi, Jazz." Öne eğildi. "Olay nedir? Hiç aklım almıyor."

"Aklına yatmasına gerek yok zaten." Gizmoma baktım. "Geceyarısına üç saat elli iki dakika var, haberin olsun. Ondan sonra artık vakit 'akşam' olmaktan çıkacak."

"O zaman geri kalan üç saat elli iki dakikayı sana aynı soruyu sorarak geçireceğim."

Baş belası... İç geçirdim. "416,922 yinge ihtiyacım var."

"Bu... çok spesifik bir rakam. Bu kadar paraya niye ihtiyacın var?"

"Eşeğin siki için."

"Jazz–"

"Hayır!" diye çıkıştım. "Bu konuda başka tek kelime daha etmeyeceğim."

Rahatsız bir sessizlik.

"Tyler nasıl?" diye sordum. "O... ne bileyim. Mutlu mu?"

"Evet, mutlu," dedi Dale. "Her çift gibi iyi günlerimiz de oluyor kötü günlerimiz de ama ikimiz de çabalıyoruz. Son zamanlarda Elektriçiler Meslek Birliği yoluna taş koyuyor."

Güldüm. "O amcıklardan hiç hazzetmezdi. Hâlâ meslek birliğine girmedi, değil mi?"

"Tabii ki. Girmeyi de düşünmüyor. Çok iyi bir elektrikçi. Niye daha az kazanacağı bir anlaşmaya girsin ki?"

"Onu sıkıştırıyorlar mı?" diye sordum. Çok az kanunun olmasının kötü yanlarından biri: monopoliler ve yıldırma taktikleri.

Elini ileri geri oynattı. "Az buçuk. Dedikodu yaydıkları oluyor ve arada fiyatları indiriyorlar. Başa çıkamayacağı bir şey değil."

"Çok ileri giderlerse bana haber et," dedim.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmem. Ama kimsenin onunla uğraşmasını istemiyorum."

Dale bardağını kaldırdı. "O zaman onunla uğraşanın vay haline."

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve birer yudum aldık.

"Onu mutlu et," dedim.

"Elimden geleni yapacağım."

Harpreet'in gizmosu titredi. Ne geldiğine bakmak için gizmoyu çıkardım. Svoboda'dan bir mesaj gelmişti. **"Bu SIFO denen zımbırtı manyak bir şey. Laboratuvarımda buluşalım."**

"Bir saniye," dedim Dale'e. Cevap yazdım.

"Ne buldun?"

"Yazarak anlatması çok uzun sürer. Hem, ne yapabileceğini sana göstermek istiyorum."

"Hmm," dedim.

"Sorun mu çıktı?" diye sordu Dale.

"Bir arkadaşım buluşmak istiyor. En son biri benimle buluşmak istediğinde bana tuzak kurmuştu."

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana salladım ve gizmoma yazmaya başladım. **"Tatlım, neyin peşinde olduğunu biliyorum ama bu akşam sevişmeyelim, çok yorgunum."**

"Sen ne diyorsun yahu?" diye cevapladı Svoboda. **"Ha, anladım. Biri beni tehdit ediyor mu, onu öğrenmeye çalışıyorsun. Hayır, Jazz, sana tuzak kurmuyorum."**

"Dikkatli davranmaya çalışıyorum. Şimdi bir işim var. Yarın sabah laboratuvarında buluşalım mı?"

"Anlaştık. Ha, haberin olsun, gelecekte tehdit altında bir şeyler yazarsam, konuşmaya 'yunus' lafını eklerim. Tamam mı?"

"Anlaşıldı," diye cevapladım. Gizmoyu cebime koydum.

Dale dudaklarını büzdü. "Jazz... durum ne kadar vahim?"

"İnsanlar beni öldürmek istiyor, yani... baya vahim."

"Kim ki bu insanlar? Seni kim öldürmek istiyor?"

Bira bardağımın nemini sildim. "O Palácio diye bir Brezilya mafyası. Sanchez Alüminyum'un sahipleri ve hasat araçlarını benim sabote ettiğimi biliyorlar."

"Sikeyim," dedi Dale. "Saklanacak yerin var mı?"

"Var, var," dedim. Sonra, birkaç saniyenin ardından, "Ama yardıma ihtiyacım olursa, teklifini hatırlarım," diye de ekledim.

Gülümsedi. "Eh, bu da bir başlangıç."

"Kapa çeneni de biranı iç." Bardağımı bitirdim. "İki ellilik geridesin."

"Demek öyle ha." Billy'ye işaret etti. "Barmen! Şu küçük kız benden çok içebileceğini sanıyor. Altı ellilik getir buraya – Üçü homoya, üçü zındığa."

Sığınağımda her yanım ağrı içinde, uyku sersemi ve akşamdan kalma uyandım. Bu karmaşanın içinde sarhoş olmak muhtemelen iyi bir fikir değildi ama artık hepimizin öğrendiği gibi, kötü karar vermekte üstüme yoktur.

Birkaç dakika boyunca öleyim diye diledim, sonra midemin aldığı kadar su içtim ve bir sülük gibi sığınağımdan çıktım.

Kahvaltı için biraz kuru gunk yedim (bu şekilde tadı daha az geliyordu) ve Yukarı Bean 16'daki ortak banyoya yollandım. Sabahın geri kalanını küvette temizlenerek geçirdim.

Sonra da Yukarı Bean 18'deki orta sınıf bir giysi mağazasına gittim. Tulumumu üç gündür ara vermeden giyiyordum. Bu haliyle içinde ben olmasam da ayakta durur gibiydi.

Nihayet yine insan gibi hissetmeye başlamıştım.

AUA laboratuvarının ana girişine gelene kadar Armstrong'un daracık koridorlarında yürüdüm. Koridorlarda birkaç bilim insanı dolanıyordu.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan Svoboda kapıyı açtı. "Jazz! Şunu görünce – oy, sefil gibi görünüyorsun."

"Sağ ol."

Bir kutu nane şekeri çıkardı ve avucuma birkaç tane döktü. "Alkolikliğinle dalga geçecek vaktim yok. Sana şu SIFO dalgasını göstermem lazım. Gel, gel!"

Beni laboratuvarına sürükledi. Laboratuvarı bütünüyle farklı bir yere dönüşmüştü. Ana masayı SIFO analizine adamıştı ve yer açmak için geri kalan her şeyi kenara itmişti. Masanın üzerinde çeşitli cihazlar (çoğu benim için birer gizemdi) vardı.

Bir o ayağına, sonra öteki ayağına hopluyordu. "Bu sahiden harika bir şey!"

"Tamam, tamam," dedim. "Elini ayağın niye böyle dolaştı?"

Bir tabureye oturup parmaklarını kıtlattı. "Önce görsel inceleme yaptım."

"Baktın yani," dedim. " 'Baktım,' desen yeter."

"Her açıdan normal bir tek modlu bir fiber-optik kablo. Muhafazası, ara belleği ve kaplaması normal. İçi boydan boya sekiz mikron – bu da çok normal. İçinin özel bir yanı olacağını tahmin etmiştim, o yüzden birkaç örnek kesip–"

"Kestin mi?" dedim. "Sana kesebilirsin dedim mi!"

"Evet, umurumda değil." Laboratuvar masasının üzerindeki cihazlardan birine dokundu. "Bu bebeği kullanarak için kırılma indisini ölçtüm. Fiber-optik için önemli bir özellik bu."

Masadan SIFO'nun beş santimlik bir örneğini aldım. "Tuhaf bir şey mi buldun?"

"Hayır," dedi. "Kırılma indisi 1.458. Normal fiber-optiklere göre birazcık daha yüksek ama aradaki fark çok küçük."

İç geçirdim. "Svoboda, normal olduğu yönleri atlayıp bana ne bulduğunu söylesen olmaz mı?"

"Tamam, tamam." Uzanıp elde kullanılan bir cihazı aldı. "Gizemi bu bebeği kullanarak çözdüm."

"O ne diye sormamı istediğini biliyorum ama ne yalan söyleyeyim, hiç umurumda–"

"Buna Optik Kayıp Test Cihazı deniyor! Kısaca OKT. Bu cihazla fiber-optik kablonun ne kadar kayıp yaşadığını ölçüyorsun. İletim sırasında ne kadar ışığın ısıda kaybolduğu."

"Kaybın ne olduğunu biliyorum," dedim. Ama duvara konuşuyordum. Svoboda konuşmaya başladı mı onu durdurmak mümkün değildi. O herif kadar işini seven başka birini görmemiştim.

OKT'u masaya bıraktı. "Yüksek kalite bir kablonun yaşadığı kayıp genelde kilometre başı 0.4 desibel olur. SIFO'nun ne kadar kayıp yaşadığını tahmin et."

"Hayır."

"Hadi. Bir tahmin yürüt."

"Ya söyle işte."

"Sıfır. Anasını satayım. *Sıfır!*" Kollarıyla bir daire yaptı. "Sııfııır!"

Yanındaki tabureye oturdum. "Yani... iletim sırasında hiç ışık kaybolmuyor mu? Hiç hem de?"

"Doğru! Yani, en azından ölçebildiğim kadarında. Benim OKT'umun hassasiyeti kilometre başın 0.001 desibel."

Elimdeki SIFO örneğine baktım. "Yine de biraz kayıp yaşaması gerekiyor, değil mi? Yani gerçekten sıfır olamaz."

Omuz silkti. "Süper iletkenlerin elektrik akımına direnci sıfır. Işığa sıfır direnci olan bir materyal neden olmasın?"

"SIFO..." Kelimeyi ağzımda döndürdüm. "Sıfır kayıplı fiber-optik?"

"Ha!" Alnına vurdu. "Tabii ya!"

"Neyden yapılmış?"

Duvara monte bir makineye döndü. "Spektometrem bu günler için var!" Makineyi sevgiyle okşadı. "Adını Nora koydum."

"Nora ne diyor peki?"

"İçi büyük oranda cam. Bu bir sürpriz değil, çoğu fiber-optik içi camdan. Ama içinde eser miktarlarda tantalum, lityum ve germanyum da var."

"Onlar niye var?"

"Nereden bileyim."

Gözlerimi ovuşturdum. "Pekâlâ, bu niye bu kadar heyecan verici? Veri göndermek için daha az enerji kullanıyorsun, bu mu?"

"Ondan çok daha harika bir şey," dedi. "Normal fiber-optik kablolar anca on beş kilometre uzunluğunda olabiliyor. O yüzden tekrarlayıcılara ihtiyacınız var. Onlar da sinyali okuyup tekrar gönderiyorlar. Ama tekrarlayıcılar pahalı, elektriğe ihtiyaçları duyuyor ve karmaşık bir yapıya sahipler. Ha, tabii ki bir iletimi yavaşlatıyorlar."

"Yani SIFO'yla tekrarlayıcılara ihtiyaç kalkıyor."

"Doğru!" dedi. "Dünya'da *dev gibi* veri kabloları var. Kıtaları ve okyanusları aşarak tüm dünyayı dolaşıyorlar. Tekrarlayıcıların iletimi karıştırmadığı bir dünyanın ne kadar basit

olacağını bir düşün. Ah! Ve iletim hataları da çok azalır. Bu da daha fazla bant genişliği demek. Bu harika bir şey!"

"Güzel. Ama uğruna öldürmeye değer mi?"

"Eh..." dedi. "Her telekom şirketi buna geçmek isteyecektir sanırım. *Tüm Dünya'nın* iletişim ağı sence kaç para eder? Çünkü SIFO sahiplerine yaklaşık olarak o kadar para kazandıracak. Evet. Bu muhtemelen uğruna öldürmeye değer bir para."

Çenemi sıvazladım. Buna ne kadar kafa yorarsam, o kadar canım sıkılıyordu. Sonra parçalar yerine oturdu. "Ha! Kahretsin!"

"Ohoo," dedi Svoboda. "Kim üzdü seni?"

"Bu alüminyumla falan alakalı değil!" Taburemden kalktım. "Sağ ol, Svoboda. Sana borcum var."

"Ne?" dedi. "Ne demek alüminyumla alakalı değil? O zaman neyle alakalı?"

Ama çoktan hızımı almıştım. "Tuhaf kal, Svobo. Sana yazarım."

İdarecinin ofisi eskiden Armstrong Kabarcığı'ndaydı çünkü eskiden bir tek Armstrong Kabarcığı vardı. Ama Armstrong'ta sadece yüksek gürültü ve makineler kaldığında taşınmıştı. Şimdilerde Yukarı Conrad 19'daki küçük, tek odalı bir ofiste yürütüyordu işlerini.

Evet, doğru duydunuz. Artemis'in idarecisi –sahiden istediği herhangi bir yeri, kira ödemeden kullanabilecek, aydaki en önemli ve güç sahibi insan– işçi sınıfının en yoğun olduğu muhitte çalışmayı seçmişti. Ngugi'nin yerinde olsam Aldrin Çarşısı'nı gören kocaman bir ofisim olurdu. İçinde de bir bar, deri koltuklar ve diğer güzelim güçlü insan eşyaları olurdu.

Bir de kişisel bir asistanım. Bana süreki "patron" diye güçlü kuvvetli ama aynı zamanda da nazik bir adam. Evet.

Ngugi'de bunların hiçbiri yoktu. Sekreteri bile yoktu. Ofis kapısında İDARECİ FIDELIS NGUGI yazan bir tabelası vardı sadece.

Doğrusu, nihayetinde Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanı değildi. Neresinden bakarsanız, küçük bir kasabanın kaymakamıydı.

Kapı zilini çaldım ve kapının ardındaki odada basit bir zilin çaldığını duydum.

"Gelin," dedi Ngugi.

Kapıyı açtım. Ofisi beklediğimden daha az lükse sahipti. Basit bile denebilirdi hatta. Alüminyum duvarlara yerleştirilmiş birkaç rafta aile fotoğrafları vardı. Levha metalden masası 1950'lerden kalma gibiydi. En azından bir tane doğru düzgün ofis sandalyesi vardı – kişisel konforu için verdiği tek taviz. Ben de yetmiş yaşına geldiğimde, muhtemelen ben de rahat bir sandalye oturmak isteyeceğim.

Laptopuna bir şeyler yazıyordu. Eski nesiller hâlâ gizmolarını ya da konuşma arayüzlü cihazları kullanmak yerine laptoplarını tercih ediyorlardı. Masasında eğilmişken bile zarafeti ve kendine güveni okunabiliyordu. Günlük kıyafetler ve her zaman olduğu gibi, geleneksel dhukusunu giymişti. Cümlesini bitirip bana gülümsedi.

"Jasmine! Seni ne görmek ne güzel, hayatım. Gel, otur."

"Ev-teşekkür-evet. Şöyle... oturayım." Masasına dönük halde yerleştirilmiş iki sandalyesinden birine oturdum.

Ellerini birleştirip öne doğru eğildi. "Senin için çok endişelendim, hayatım. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ekonomi hakkında bir sorum var da."

Kaşlarını kaldırdı. "Ekonomi mi? O alanda biraz bilgim var, evet."

Koca yüzyılda böyle eksik bir ifade görülmemiştir. Bu kadın Kenya'yı küresel uzay endüstrisinin merkezi haline getirmişti. Bir Nobel Ödülü hak ediyordu. Hatta iki tane. Biri Ekonomi için, öteki de Barış için.

"Dünya'nın telekom endüstrisi hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"Bu çok geniş bir konu, hayatım. Biraz daha spesifik olabilir misin?"

"Sizce değeri nedir? Yani ne gibi bir gelir elde ediyorlardır?"

Güldü. "Bunu ancak tahmin edebilirim. Ama *tüm* küresel endüstriden mi bahsediyoruz? Yıllık beş ila altı trilyon dolar arası bir şey."

"Ha siktir! Ee... Lütfen mazur görün beni, efendim."

"Sorun değil, Jasmine. Renkli bir kişiliğe sahip olduğunu biliyorum."

"Bu kadar parayı nasıl kazanıyorlar?"

"Çok büyük bir kullanıcı tabanları var. Her telefon hattı, her internet bağlantısı, her kablolu TV üyeliği... hepsi endüstri için gelir demek – ya doğrudan müşterinin kendisinden ya da dolaylı olarak reklam gelirlerinden."

Yere baktım. Bir durup düşünmem gerekiyordu.

"Jasmine?"

"Özür dilerim. Biraz yorgunum – eh, doğrusunu söylemek gerekirse, akşamdan kalmayım."

Gülümsedi. "Gençsin daha. Eminim kısa sürede geçer."

"Birisinin daha iyi bir fare kapanı icat ettiğini varsaysak," dedim. "Hakikaten harika bir fiber-optik kablo. Maliyeti azaltan, bant genişliğini artıran ve daha yüksek bir güvenirlilik sağlayan bir kablo."

Sandalyesine geri yaslandı. "Şu anda var olan kablolarla karşılaştırılabilir bir fiyatı varsa, bu büyük bir nimet olurdu. Ve bu malın imalatçısı da para içinde yüzerdi elbette."

"Evet," dedim. "Bu yeni fiber optiğin prototipinin alçak Dünya yörüngesi için özel inşa edilmiş bir uyduda yapıldığını varsayalım. Santrifüjü olan bir uydu diyelim. Bu sizce ne anlama gelirdi?"

Kafası karışmış gibiydi. "Bu çok tuhaf bir konuşma, Jasmine. Neler oluyor?"

Parmaklarımı bacağımın üzerinde çalıyordum. "Bence bu, kablonun Dünya yerçekiminde üretilemeyeceği anlamına geliyor. Özel bir uydu inşa etmenin tek nedeni bu olabilir."

Başıyla onayladı. "Bu mantıklı bir çıkarım. Söylediklerinden, böyle bir şey yapılmak üzere olduğunu varsayıyorum?"

Bastırmaya devam ettim. "Ama uydunun santrifüjü var. Yani *bir miktar* da olsa çekime ihtiyaçları var. Öte yandan Dünya'nın yerçekimi çok yüksek. Ama diyelim ki ayın yerçekimi bu kullandıkları işlem için yeteri kadar alçak?"

"Bu ilginç bir spesifiklikte bir varsayım, hayatım."

"Bana birazcık daha sabredin."

Elini çenesine koydu. "O zaman belli ki kabloyu burada üretebilirler."

"Yani, uzman görüşünüze göre, bu hayali ürünü üretmek için hangi yer daha iyidir: alçak Dünya yörüngesi mi yoksa Artemis mi?"

"Artemis," dedi. "Şüphesiz. Burada kalifiye işçilerimiz, sanayi bölgemiz, taşıma altyapımız ve buradan Dünya'ya ve Dünya'dan da buraya nakliye imkânımız var."

"Evet," diye katıldım. "Ben de böyle düşünüyorum."

"Bu önü açık bir fikre benziyor, Jasmine. Yatırım yapmak için bir fırsat mı doğdu? Bu yüzden mi geldin? Bu icat gerçekse, kesinlikle yatırım yapmaya değer."

Alnımı sildim. Yukarı Conrad 19 her zaman 22 dereceydi ama yine de terliyordum.

Gözlerinin içine baktım. "Neyi tuhaf buldum, biliyor musunuz? Radyodan ya da uydulardan bahsetmediniz."

Başını yana eğdi. "Kusura bakma, hayatım. Ne?"

"Telekom endüstrisinden bahsettiğinizde. İnternetten, telefondan ve TV'den bahsettiniz. Ama radyodan ya da uydulardan bahsetmediniz."

"Onlar da kesinlikle endüstrinin bir parçası."

"Evet," dedim. "Ama onlardan bahsetmediniz. Hatta, *sadece* endüstrinin fiber-optik kullanan kısımlarından bahsettiniz."

Omuz silkti. "Fiber-optikten bahsediyorduk, o yüzden başka bir şeyden bahsetmemem normal."

"Ama o sırada fiber-optikten bahsetmemiştim."

"Bahsetmiş olmalısın."

Başımı iki yana salladım. "Hafızam çok iyidir."

Gözlerini çok az kıstı.

Bot kılıfımdan bir bıçak çıkardım ve hazırda tuttum. "O Palácio gizmomu nasıl buldu?"

Masasının altından bir tabanca çıkardı. "Çünkü onlara nerede olduğunu ben söyledim."

11

"Tabancan mı var?!" dedim. "Şehre tabancayı nasıl soktun?! Ben *hiç* tabanca sokmadım içeriye!"

"Bunun için sana minnettarım," dedi. "Ellerini kaldırmana gerek yok. Ama o bıçağı bırakmanı istiyorum."

Söylediğini yaptım. Bıçak yavaşça yere düştü.

Tabancayı bana doğrultmaya devam etti. "Benden şüphelenmeye nasıl başladığını sorabilir miyim?"

"Eleme yöntemiyle," dedim. "Rudy beni satmadığını kanıtladı. Gizmomun konumuna erişebilecek diğer kişi de sizsiniz."

"Mantıklı bir çıkarım," dedi. "Ama sandığın kadar kötü emelleri olan biri değilim."

"I–hı." Şüpheyle yüzüne baktım. "Ama SIFO'dan haberiniz var, değil mi?"

"Evet."

"Ve bundan kamyonla para kazanacaksınız, değil mi?"

Suratını astı. "Beni gerçekten bu kadar ucuz mu sanıyorsun? Tek ying bile kazanmayacağım."

"Ama... o zaman... niye...?"

Sandalyesine yaslandı ve tabancasını daha gevşek tutmaya başladı. "Yerçekimi konusunda haklıydın. SIFO sadece 0.216 g'de oluşan kuvartz benzeri bir kristal. Dünya'da üretmesi imkânsız ama burada santrifüj yardımıyla üretebilirler. Çok

zeki bir kızsın, Jasmine. Keşke kendini bir işe gerçekten versen."

"Bu konuşma, 'Potansiyelin çok büyük' tiradına dönüşecekse, beni vurun gitsin, olur mu?"

Gülümsedi. Elinde bir tabancayla bile ninem olmasını isterdim. Sanki bana karamelli şeker verip sonra kafama sıkacakmış gibi. "Artemis nasıl para kazanıyor, biliyor musun?"

"Turizm."

"Hayır."

Şaşırdım. "Nasıl yani?"

"Turizmden yeteri kadar kazanmıyoruz. Ekonomimizin büyük bir parçası, doğru ama yeterli değil."

"Ama ekonomi işliyor," dedim. "Turistler yerli şirketlerden alışveriş yapıyor, şirketler çalışanlarına maaş veriyor, çalışanlar maaşlarıyla yiyecek alıp kira ödüyorlar, bu şekilde dönüyor. Ve hâlâ buradayız, yani bu çalışıyor demek değil mi? Neyi kaçırıyorum?"

"Göç," dedi. "İnsanlar Artemis'e taşındıklarında, yanlarında tüm birikimlerini de getiriyorlar. Sonra da onu burada harcıyorlar. Nüfusumuz artarken bu işimize gelmişti ama artık nüfus artışı durdu."

Tabancayı benden başka bir yere tuttu. Hâlâ tabancıyı sağlam tutuyordu ama en azından hapşırırsa, kazayla beni vurmazdı. "Tüm sistem istenmedik bir saadet zincirine dönüştü. Ve artık tepeye ulaşmış bulunuyoruz."

İlk kez dikkatim tabancadan başka bir şeye çekilmişti. "Artemis... biz... tüm şehir iflas mı edecek?"

"Harekete geçmezsek, evet," dedi. "Ama SIFO bizim kurtarıcımız. Telekom endüstrisi SIFO'ya geçmek isteyecek ve SIFO ucuz bir şekilde ancak burada üretilebilir. Çok büyük bir üretim patlaması olacak. Fabrikalar açılacak, insanlar iş için buraya taşınacak ve herkes kazanacak." Özlemle kafasını kaldırdı. "Nihayet bir ihracat ekonomimiz olacak."

"Cam," dedim. "Asıl mesele hep camdı, değil mi?"

"Evet, hayatım," dedi Ngugi. "SIFO harika bir materyal ama diğer tüm fiber-optikler gibi onun da büyük kısmı camdan oluşuyor. Cam da sadece silikon ve oksijenden, ki ikisi de alüminyum izabesi sırasında ortaya çıkıyor."

Elini levha alüminyumdan yapılmış masası üzerinde gezdirdi. "Ekonomi çok ilginç şekillerde işliyor, değil mi? Bir sene içerisinde *alümintum, silikon* endüstrisinin bir yan ürünü haline gelecek. O alüminyum da işe yarayacak, tabii. Burada yaşanacak büyüme beraberinde bir sürü inşaat da getirecek."

"Vay ya," dedim. "Gerçekten ekonomiyle yatıp kalkıyorsunuz."

"Benim işim bu, hayatım. Ve günün sonunda, bir önem teşkil eden tek şey de bu. İnsanların mutluluğu, sağlığı, güvenliği ve emniyeti buna bağlı."

"Kahretsin, bu işte çok iyisiniz. Kenya için bir ekonomi yarattınız, şimdi de bizim için yaratıyorsunuz. Gerçek bir kahramansınız. Hakikaten size daha fazla minnettar olmalıyım – ha, doğru, *beni sattınız, amına koyayım!*"

"Lütfen. Önlem almadan gizmonu açacak kadar aptal olmadığını biliyordum."

"Ama O Palácio'ya gizmomun nerede olduğunu söylediniz mi?"

"Dolaylı olarak." Tabancayı masaya bıraktı. Hamle yapamayacağım kadar uzağa. Bir savaş bölgesinde büyümüştü – reflekslerini test etmeyi göze almayacaktım. "Birkaç gün önce, Bilişim gizmo ağımıza birinin sızmaya çalıştığını bildirdi. Dünya'dan biri senin konum bilgine ulaşmaya çalışıyordu. Bilişim'in güvenliği kasten etkisiz hale getirip hackerın içeri sızmasına izin vermesini istedim. Aslında bundan biraz daha karmaşıktı – bilişim ağ sürücülerinden birini, içinde haberdar olduğumuz bir güvenlik açığı olan eski bir sürüme döndürdü. Ayrıntılarını tam bilmiyorum – teknolojiden çok anlamam. Kısacası hacker, gizmonu çalıştırdığında konumunu ona bildirecek bir program yükledi."

"Bunu niye yaptınız ki?!"

"Katili ortaya çıkarmak için." Beni işaret etti. "Sen gizmonu açtığın an, Rudy'ye senin yerini söyledim. O Palácio'nun da adamları Alvarez'e aynı bilgiyi verdiğini varsaydım. Rudy'nin onu yakalayacağını umuyordum."

Ona somurtarak baktım. "Rudy bu konuda bir şey bilmiyor gibiydi."

İç geçirdi. "Rudy ve benim... çalkantılı bir ilişkimiz var. Mafyayı ya da en son aldığım dolaylı önlemleri desteklemiyor. Benden kurtulmak işine gelir ve dürüst olmam gerekirse, bu his karşılıklı. Ona katilin geleceğini söyleseydim, bunu nereden bildiğimi sorardı. Sonra da bu bilginin nasıl ortaya çıktığını araştırır ve başımı ağrıtırdı."

"Rudy'yi bir katille çarpışma rotasına koydunuz ve onu uyarmadınız."

Başını yana yatırdı. "Bana öyle bakma. Bu beni üzüyor. Rudy, tehlikeli olabilecek bir duruma girmek üzere olduğunun farkında olan aşırı yetenekli bir polis memuru. Ve daha oracıkta neredeyse Alvarez'i yakalıyordu. Vicdanım rahat. Bunu tekrar yapmam gerekirse, yine aynı kararı verirdim. Büyük resme bak, Jasmine."

Kollarımı kavuşturdum. "Birkaç gece önce Trond'un evindeydiniz. En baştan beri bu işin içinde miydiniz?"

"Hiçbir işin 'içinde' değilim," dedi. "Bana SIFO'dan ve silikon işine girme planlarından bahsetti. Sanchez'in oksijen anlaşması hakkında konuşmak istiyordu. Yakın zamanda anlaşmanın kendi üzerlerine düşenleri yerine getiremeyecek hale geleceklerine inanıyordu ve böyle bir şey olursa, elinde yeterli miktarda oksijen olduğunu söylemek istemişti."

"Bu sizi şüphelendirmedi mi?"

"Elbette şüphelendirdi. Ama burada tehlikede olan şehrin geleceği. Bir suç örgütü aydaki en önemli kaynağın kontrolünü eline almak üzereydi. Trond bana bir çözüm önerdi: Anlaşma ona geçecekti ama altı ayda bir yenilenmek şartıyla. Fi-

yatları yükseltirse ya da SIFO endüstrisinin çok fazla kısmını kontrol etmeye kalkarsa, anlaşmayı kaybederdi. Anlaşmanın yenilenmesi için bana ihtiyacı olacaktı ve benim de SIFO patlamasını silikonla beslemesi için ona ihtiyacım olacaktı. Bir denge sağlanacaktı."

"Peki planları ne bozdu?"

Ngugi dudaklarını büzdü. "Jin Chu. Şehre kazanabildiği kadar para kazanma planıyla geldi ve kazandı da. Trond'a SIFO'dan aylar önce bahsetmişti ama Trond adamlarına inceletmek için bir örnek istemişti – SIFO'nun gerçekten var olduğunun ve bir peri masalı olmadığını kanıtlaması için."

"Yani Jin Chu ona SIFO'yu gösterdi, Trond da ödemeyi yaptı," dedim. "Sonra Jin Chu dönüp bilgiyi O Palácio'ya sattı."

"Sırlar böyledir. Onları tekrar tekrar satabilirsin."

"Amına koduğumun omurgasızı."

İç geçirdi. "Bunun O Palácio için ne kadar büyük bir aydınlanma olduğunu bir düşün. Birdenbire önemsiz kara para aklama şirketleri yeni yeni ortaya çıkmakta olan milyar dolarlık bir endüstrinin göbeğinde olacaktı. O andan itibaren, tüm dikkatlerini buraya yönlendirdiler. Ama Artemis Brezilya'dan çok uzakta ve şehirde sadece tek bir adamları vardı, Tanrı'ya şükürler olsun."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Eminim şimdi O Palácio aya gelmek için alabildikleri kadar bilet alıyordur. Bir ay içerisinde Artemis adamlarıyla kaynayacak. Silikon üretimi onların elinde olacak ve şu kahrolası elektriğe-karşı-oksijen anlaşması rakip çıkamayacağını garantileyecek. Bir sonraki aşamaya başladılar bile: cam üretim endüstrisini ele geçirmek." Bana bilgiç bir şekilde baktı.

"Hay sikeyim," dedim. "Queensland Cam Fabrikası yangını."

Ngugi başıyla onayladı. "Yangın çok büyük ihtimalle Alvarez tarafından başlatıldı. Herif boş durmamış, değil mi? O Palácio kendi cam fabrikasını kurunca, hem üretim onların

elinde olacak hem de besleme hattı. Ve elbette, önlerine çıkan herkesi öldürecekler. Bundan sonra karşılaşmayı beklememiz gereken 'kapitalizm' türü bu."

"İdareci sizsiniz. Bu konuda bir şeyler yapın!"

Tavana baktı. "Finansal tabanları ve adamları sayesinde şehre sahip olacaklar. 1920'lerin Şikago'sunu düşün ama yüz katı korkunç halini. Hiçbir gücüm kalmayacak."

"Herhangi bir koldan yardım etseniz güzel olurdu."

"Yardım ediyordum *zaten*," dedi. "Rudy sabotajcının sen olduğunu anında anladı. Bana Ziyaretçi Merkezi'nde giydiğin şu saçma sapan kılığın video kaydını gösterdi."

Başımı öne eğdim.

"Seni gördüğü gibi tutuklamak istiyordu. Ona ikna olmadığımı ve daha fazla kanıta ihtiyacımın olduğunu söyledim. Bunun sana biraz zaman kazandıracağını biliyordum."

"Tamam, peki neden benim koruyucu meleğim oldunuz?"

"Çünkü sen bir paratonersin. O Palácio'nun şehirde en azından bir tane adamı olacağını biliyordum. Sen onu ortaya çıkardın. Şimdi yakalandı. Teşekkür ederim."

"Ben yem miydim?"

"Tabii ki. Ve *hâlâ da* öylesin. Dün bu yüzden araya girdim ve Rudy'nin seni salmasını sağladım. O Palácio'nun bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyorum ama o her neyse, bunu sana yapacaklarını biliyorum."

"Siz..." dedim. "Siz gerçek bir kaltaksınız."

Başını salladı. "Olmam gerektiğinde. Bir medeniyet kurmak çirkin bir iştir, Jasmine. Ama bunun alternatifi medeniyetin hiç olmamasıdır."

Ona saf bir nefretle baktım. Hiç umurunda olmadı.

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor benim?"

"Hiçbir fikrim yok." Kapıyı gösterdi. "Ama bir an önce başlasan iyi edersin."

Sığınağıma döndüm ve ardımdan paneli kapattım. Karanlıkta

top oldum. O kadar yorgundum ki o anda uykuya dalmam gerekirdi ama uyuyamıyordum.

Her şey üzerime çöktü. Bitmek bilmeyen tehlike, yoksulluk, öfke ve bunların en korkuncu, uçsuz bucaksız, katıksız bitkinlik. Uykusuzluğu geçmiş, babamın eskiden "aşırıyorgun" dediği haldeydim. Eskiden benim sekiz yaşındaki huysuz bedenimi zorla yatağa götürürken söylerdi bunu.

Sıkışık alanda olduğu kadar dönenip durdum. Hiçbir pozisyon rahat değildi. Bayılmak istiyordum ama bir yandan da birilerini yumruklamak istiyordum. Düzgün düşünemiyordum. Buradan çıkmak zorundaydım.

Paneli tekmeleyerek açtım. Birilerinin görmesi kimin sikinde? Benim değildi.

"Şimdi nereye?" diye mırıldandım kendi kendime.

Koluma ıslak bir şeyin damladığını hissettim. Tavana baktım. Aşağı Bean 27'nin ayazı bazen yoğunlaşma noktalarının oluşmasına neden olurdu. Suyun yüzey gerilimi ve ay yerçekimi karşı karşıya geldiğinde, su damlamaya başlamadan önce bolca birikmesi gerekirdi. Ama tavanda herhangi bir su birikintisi görmüyordum.

Sonra da elimle yüzüme dokundum. "Kahretsin ya."

Suyun kaynağı bendim. Ağlıyordum.

Uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı. Gerçekten uyuyabileceğim. Doğru düzgün düşünüyor olsaydım, bir otele giderdim. Ngugi, O Palácio'nun beni bir daha bulmasına yardımcı olmazdı.

Ama o sırada, elektronik hiçbir şeye güvenim yoktu. Babamın saklandığı imamın evine gitmeyi düşündüm. İmam bana evini açardı ve vahşi bir yanım babamı istiyordu.

Kafamı sallayıp kendimi azarladım. Hiçbir durum altında babamı bu işe bulaştırmayacaktım.

On beş dakika sonra bitkin bitkin bir koridoru aşarak istediğim yere vardım. Kapı zilini çaldım. Saat sabahın üçüydü ama kibarlık noktasını geçeli çok olmuştu.

Bir dakika sonra Svoboda kapıyı açtı. Tek parça bir pijama giyiyordu çünkü belli ki aya 1954'ten gelmişti. Bana kızarmış gözlerle baktı. "Jazz?"

"Benim–" Boğazım sıkıştı. Neredeyse isterik bir ağlama krizine giriyordum. *Kendine gel!* "Benim uyumaya ihtiyacım var. Svoboda, uyumaya çok ihtiyacım var."

Kapıyı daha çok açtı. "İçeri gel, içeri gel."

Güçlükle yanından geçtim. "Ben. Lazım. Çok yorgunum, Svoboda. O kadar yorgunum ki."

"Tamam, tamam, geçti." Gözlerini ovdu. "Yatağa geç. Ben yere battaniye atar uyurum."

"Hayır, hayır." Gözlerim çoktan kendi başlarına kapanmıştı. "Yer bana uyar."

Dizlerim katlandı ve yere yığıldım. İnsan bayılacaksa ayda bayılsın. Yere yavaş düşüyorsunuz. Svoboda'nın kollarının beni yakaladığını hissettim. Sonra da hâlâ sıcak olan yatağı. Üzerime battaniyeler örtüldü ve emniyetli, sıcacık bir yere sokuldum. Anında uykuya daldım.

Herkesin sabahları yaşadığı o birkaç saniyelik hafıza kaybıyla uyandım. Ne yazık ki bu uzun sürmedi.

Önceki gece yaptıklarımı hatırladım ve yüzümü buruşturdum. Allah'ım. Zavallı bir sulugöz olmak tamamdı da bunu başka birinin önünde yapmak ayrı bir şeydi.

Svoboda'nın yatağında gerindim ve esnedim. Başka bir adamın yatağında, yorgun ve pişmanlık dolu uyanmışlığım vardı. Ama ne yalan söyleyeyim, bu uzun süredir uyuduğum en iyi uykuydu.

Svoboda etrafta yoktu. Yerdeki bir battaniye ve yastık, ne kadar beyefendi biri olduğunu gösteriyordu. Yatak *onun* yatağıydı – yerde yatan ben olmalıydım. Ya da en azından yatağı paylaşabilirdik.

Botlarım komodinin yanına düzgünce yerleştirilmişti. Belli ki ben uyurken onları çıkarmıştı. Onun dışında, her şeyim

üzerimdeydi. Uyumak için pek ideal değildi ama başka birinin gecenin köründe bilinçsiz bedenimi soymasından iyiydi.

Gizmomu cebimden çıkarıp saate baktım.

"Hadi be!" Neredeyse akşam olmuştu. On dört saat uyumuştum.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde üç gunk barı sırayla dizilmiş, üzerlerine bir not bırakılmıştı: *Jazz – Kahvaltın. Dolapta meyve suyu var. –Svoboda.*

Bir gunk barını gömdüm ve mini buzdolabını açtım. Meyve suyunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama kafama dikip içtim. Meyve suyu dediği sonradan sulandırılmış havuç-elma suyuydu. İğrenç bir tadı vardı. Bunları bir araya kim koyuyordu ki? Belli ki Ukraynalılar.

Ona borcumu ödemenin yollarını düşündüm. Şöyle güzel bir yemek ısmarlasam? Ya da seveceği bir laboratuvar aleti alsam? Onunla sevişsem? Bu sonuncu şaka tabii ki. Bu düşünce beni kıs kıs güldürdü. Sonra da gülmeyi kesip bunun üzerine biraz daha düşündüm.

Hayda. Benim uyanmayı bitirmem lazımdı harbiden.

Uzun bir duş aldım ve kendime hedefimin ne olduğunu hatırlattım: Kendime ait bir banyo. Üç metre yürüyüp kişisel bir banyoya girmek acayip harikaydı. Baya *acayip* harika.

Uyurken de giydiğim kirli kıyafetlerimi giymeye devam etmek istemiyordum, o yüzden Svoboda'nın dolabına daldım. Uygun bir tişört bulup iç çamaşırlarımın üzerine girdim (ne yazık ki, Svoboda'nın dolabında kadın iç çamaşırı yoktu. Olsa ona sormak isteyeceğim sorular olurdu). Tişört benim üzerimde kısa bir elbise gibi durdu – Svoboda benden baya bir uzundu.

Peki. Dinlenmiş, temizlenmiş, kafamı boşaltmıştım. Şimdi oturup kafa patlatma zamanıydı. Bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Masaya oturup gizmomu taktım. Masanın dahili monitörü haznesinden kalktı ve bana masaüstü ikonlarını gösterdi. Parmaklarımı çıtlatıp klavye tepsisini çektim.

Sonraki birkaç saat boyunca, havuç–elma suyu içip (insan alışıyor tadına) Sanchez Alüminyum'u araştırdım. Operasyonları, yönetimi, tahmini kazançları, aklınıza ne gelirse. Özel bir şirket oldukları için (Sahibi "Santiago Holding, Şti."ydi, bunun "O Palácio"nun Brezilyacası olduğunu tahmin ettim) halka açıklanmış fazla bir bilgi yoktu.

Loretta Sanchez'i araştırdım ve yüksek sıcaklıkta izabeye getirdiği gelişmeler hakkında yazdığı bir makale buldum. Temel kimya öğrenmek için biraz ara verdim ama aradığım her şeyi internette rahatlıkla buldum. Makaleyi anlayınca itiraf etmezsem olmazdı: Kadın gerçekten bir dahiydi. Tüm sisteme devrimsel yenilikler getirmişti ve bunu ayda kullanılabilecek bir hale sokmuştu.

Onunla tanışsam yine de ağzını burnunu kırardım. Yanlış olmasın.

Bilgisayar başında birkaç saat geçirmiş olmalıydım çünkü Svoboda nihayet işten eve döndü.

"Ah, hey," dedi. "Nasıl hissediyorsun – aa... aa..."

Gözlerimi monitörden ayırıp Svoboda'nın beynine restart atan şeyin ne olduğuna baktım. Gözlerini bana dikmişti. Aşağı baktım. Hâlâ dolabından aldığım tişörtü giyiyordum. Ne yalan söyleyeyim, acayip de seksi görünüyordum.

"Sorun değildir umarım." Tişörtü işaret ettim.

"Ha–hayır," dedi. "Sorun değil. Yakışmış. Şey yani, üzerine oturmuş. Şey yani, göğsünü, şey..."

Biraz kekelemesini seyrettim. "Tüm bunlar bir sona ersin, hâlâ hayatta olursam, sana kadın dersi vereceğim."

"Ne–ha?"

"Sen... kadınlarla nasıl konuşacağını öğrenmen lazım, tamam mı?"

"Ha," dedi. "Bu baya yardımcı olur, evet."

Laboratuvar önlüğünü çıkardı ve duvara astı. Laboratuvar önlüğünü laboratuvarda bırakmak yerine neden üzerinde eve getirmişti? Çünkü erkekler de takı takmayı sever. Sadece bunu itiraf etmezler.

"İyi uyumuşa benziyorsun," dedi. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Sanchez Alüminyum'u araştırıyorum," dedim. "Onları engellemek için bir yol bulmam lazım. Bu halde hayatta kalmamın tek yolu bu."

Arkamdaki yatağa oturdu. "Onlara bulaşmak istediğinden emin misin?"

"Ne yapabilirler ki? Beni iki kere mi öldürecekler? Zaten peşimdeler."

Ekrana baktı. "Ooo. Bu izabe süreçlerini mi gösteriyor?"

"Evet. Adı FFC Cambridge İşlemi."

Hemen canlandı. "Aa, çok güzel duruyor."

Tabii ki çok güzel gelecekti. Svoboda böyle birisiydi. Ekrana daha iyi bakabilmek için öne eğildi. Ekranda izabe sürecinin her aşamasındaki kimya işlemleri vardı. "Bu işlemi duymuştum ama ayrıntılarını hiç öğrenmedim."

"Hasat aracını koruyorlar artık," dedim. "O yüzden izabe tesisine saldırmam lazım."

"Bir planın var mı?"

"Evet. En azından planı yapmaya başladım," dedim. "Ama hiç sevmediğim bir şey yapmam gerek bunun için."

"Ha?"

"Yardım almam lazım."

Kollarını açtı. "Ben varım. Ne lazımsa."

"Sağ ol, moruk. Senden de yardım isteyeceğim."

"Bana moruk deme," diye homurdandı.

Tereddüt ettim. "Peki... sana moruk demem. Neden ki?"

"Adam dersleri," dedi. "Bir gün ben de sana adam dersi vereceğim."

Kapı zilini dördüncüye çaldım. İçerideydi; sadece kapıyı açmak istemiyordu.

Landvik Köşkü'nün ana girişi taziyelerini sunan ve yas tutanların bıraktığı çiçeklerle doluydu. Çiçeklerin çoğu sentetikti ama solmaya yüz tutmuş birkaç buket Trond'un dostlarının ne kadar zengin olduğunun kanıtıydı.

Irina'nın somurtan suratını özleyebileceğimi hiç düşünmezdim ama kapıyı açanın o olmayacağını fark ettiğimde üzerime bir hüzün çöktü.

Öte yandan, belki de kapıyı kimse açmayacaktı.

Kapıyı tıklattım. "Lene! Benim, Jazz! İyi bir zaman olmadığını biliyorum ama seninle konuşmamız lazım."

Biraz daha bekledim. Kapı çıt ederek açıldığında vazgeçmek üzereydim. Bundan iyi bir davet almayacaktım.

Taziye buketlerinin üzerinden atlayıp kapıdan içeri girdim.

Bir zamanlar parlak bir şekilde aydınlatılan antre karanlıktı. Bir tek salondan sızan soluk ışık etrafa ışık yayıyordu.

Birileri duvara bir düzine daire çizmişti – sıçrayan kanın olduğu yerler. Kanın kendisi yoktu, Rudy ve Doktor Roussel'in olay mahalliyle işleri bittikten sonra tahminen profesyoneller tarafından temizlenmişti.

Işığı takip ederek salona geldim. Salon da eskisinden kötü haldeydi. Tüm mobilyalar duvara kadar itilmişti. Bir zamanlar zemini kaplayan İran halısı ortalıkta yoktu. Kimi şeylerin temizlenmesi mümkün olmuyordu.

Lene köşede, karanlığa gömülmüş halde, bir koltukta oturuyordu. Zengin bir kız olarak normalde görünüşüne saatler harcardı. Bugünse eşofman altı ve bir tişört giyiyordu. Makyaj yapmamıştı ve yüzünde kurumuş gözyaşı izleri vardı. Saçları gevşek bir at kuyruğuydu, sikine takmamanın evrensel işareti. Koltuk değnekleri yerde gelişigüzel yatıyordu.

Ellerinde bir kol saati vardı ve boş bir ifadeyle saate bakıyordu.

"Hey..." Bir yakını yeni ölmüş insanlarla konuşurken takınılan yalancı ses tonuyla konuştum. "Nasılsın?"

"Bu bir Patek Philippe saati," dedi güçsüz bir sesle. "Dünya'daki en iyi kol saati üreticileri. Kendiliğinden kurulma, zaman ölçeği, zaman dilimi, aklına hayaline ne gelirse var. Babam en iyisinden taviz vermezdi."

Yanına koltuğa oturdum.

"Cenevre'deki en yetenekli saat tamircilerine modifiye ettirdi," diye devam etti anlatmaya. "Ay yerçekiminde çalışacak kuvveti olsun diye kendiliğinden kurma ağırlığını tungstenden yapmak zorunda kaldılar."

Bana doğru eğilip saatin yüzünü gösterdi. "Ve ay fazı göstergesini Dünya fazı göstergesine çevirtti. Bu da kolay olmadı çünkü Dünya'nın fazları ters yönde ilerliyor. Zaman dilimi kısmına 'Nairobi' yerine 'Artemis' bile yazdılar."

Saatin kordonunu bileğine taktı. "Benim için fazla büyük. Bu saati hiçbir zaman takamayacağım ben."

Kolunu aşağı saldı. Kol saati kaydı ve koltuğa düştü. Lene burnunu çekti.

Saati elime aldım. Kol saatleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama gerçekten güzel bir saate benziyordu. 12 dışında her saat başını bir elmas süslüyordu. 12'de ise bir zümrüt vardı.

"Rudy bunu yapan adamı yakaladı," dedim.

"Haberim var."

"Bir Norveç hapishanesinde çürüyecek. Ya da Rusya'da idam edilecek."

"Bu, ne babamı ne de Irina'yı geri getirir," dedi.

Elimi omzuna koydum. "Başın sağ olsun."

Başını salladı.

Sırf oluşan rahatsız sessizliği doldurmak için iç geçirdim. "Dinle, Lene, Trond sana iş anlaşmalarını ne kadar anlattı bilmiyorum ama..."

"Bir düzenbazdı," dedi. "Biliyorum. Umurumda değil. O benim babamdı."

"Onu öldüren kişiler Sanchez Alüminyum'un sahipleri."

"O Palácio," dedi. "Rudy anlattı. Düne kadar onları duymamıştım bile."

Suratını ellerine gömdü. Bir ağlama krizine girmesini bekliyordum – hakkıydı. Ama boşuna bekledim. Onun yerine bana bakıp gözlerini sildi. "Sanchez'in hasat araçlarını sen mi patlattın? Bunu yapmanı senden babam mı istedi?"

"Evet."

"Neden? diye sordu.

"Alüminyum endüstrisini ele geçirmek istiyordu – daha doğrusu, silikon endüstrisini. Sanchez'in üretimini sekteye uğratmak, bu planını gerçekleştirmesi için gereken şehir anlaşmasını yapmasına olanak sağlayacaktı."

Lena boş gözlerle ileri bakıyordu, sonra başını salladı. "Onun yapacağı bir plana benziyor. Sürekli bir çıkarı olurdu."

"Dinle, bir fikir geldi aklıma," dedim. "Ama senin yardımına ihtiyacım var."

"Kötürüm bir öksüz mü lazım?"

"Kötürüm öksüz bir *milyarder* lazım, evet." Lene'yle kız kıza oturabileyim diye bacaklarımı altıma aldım. "Trond'un planını gerçekleştireceğim. Sanchez'in oksijen üretimini durduracağım. Senin de anlaşmayı üzerine almaya hazır olmanı istiyorum. Anlaşmayı üzerine aldığında, O Palácio sana Sanchez Alüminyum'u satmaya razı gelecek."

"Bana niye satsınlar ki?"

"Çünkü sana satmazlarsa, sen kendi şirketini kurup bedava elektrik avantajıyla onlardan çok daha iyi fiyat vererek onları iflas ettirirsin. Mafyalar ama aynı zamanda nasıl iş yapılacağını da biliyorlar. Diğer alternatifleri şirketin çöküşünü seyretmekken, onlara büyük bir para teklif edeceksin. Teklifini kabul edecekler. Trond'un tüm mülkü sende, değil mi?"

"Henüz değil," dedi. "Milyarlarca avro, dolar, yen ve dünyadaki her para biriminden oluşuyor. Ayrıca bütün şirketler, stok portfolyoları... ve daha Tanrı bilir neler vardır. On sekiz yaşıma gelene kadar avukatlar idare edecek. Vasiyeti de aylar, belki yıllar sonra açılacak."

"Artemis yingleri öyle değil ama," dedim. "Buradaki kanun eksikliği bizim işimize yarayacak. Doktor Roussel, onun ölümünü ilan ettiği an hesabı tamamen senin oldu. Ve Sanchez'i satın almaya hazırlanırken bok gibi parayı yinge çevirdiğini duydum. Bunu gerçekleştirecek paran var."

Uzaklara daldı.

"Lene?"

"Sorun para değil," dedi. "Benim. Ben bunu yapamam. Babam değilim ben. O böyle şeylerde ustaydı. Benim ne yaptığıma dair bir fikrim yok."

Kol saatini ellerimde çevirdim. Saatin platin arkasında Norveççe bir yazı vardı. Lene'ye doğru tuttum. "Ee... burada ne diyor?"

Yazıya baktı. "*Himmelen er ikke grensen.* 'Gökyüzü bile sınır değil' demek."

"Kendine güvenen bir adamdı," dedim.

"Ölümü bundan oldu."

Elimi cebime atıp İsveç çakımı çıkardım. Cımbızını kullanarak pinlerini metal kordonundan söktüm. Üç halkayı çıkarıp pinleri geri taktım."

Lene'nin elini alıp kol saatini bileğine taktım. Anlamamış gibi suratıma baktı ama karşı çıkmadı. Saatin tokasını da taktım. "Bak işte. Artık koluna uyuyor."

Kolunu salladı ve yerinden oynamayan saate baktı. "Ağır geldi."

"Alışırsın."

Uzun süre saatin yüzüne baktı. Camının üzerindeki bir toz zerresini sildi. "Sanırım alışmam gerekecek."

"Ee...?" diye konuyu açtım.

"Tamam, yapacağım." Dümdüz ileri bakıyordu. "Amcıkları alt et."

Daha önce hiç dikkat etmemiştim ama gözlerini babasından almıştı.

Sevgili Kelvin,

Geçen günkü yardımın için çok sağ ol. Boka fena batmıştım. Şimdi biraz daha sığ bir boka batmış durumdayım. Kısacası, Sanchez Alüminyum adında bir şirketle savaş halindeyim. Hikâyenin tamamını sana sonra anlatırım. Şimdilik, senden bir iyilik daha isteyeceğim.

Sanchez Alüminyum'un izabe tesisi reaktörlerin yakınındaki bir mini kabarcıkta. Reaktör/izabe kompleksi şehirden bir kilometre uzakta.

Biraz araştırma yaptım ve on bir senelik eski bir haber metninde Sanchez ve KUŞ arasındaki "pazarlıklar"dan bahsediyordu. KUŞ, izabe tesisinin tasarımına karışmaya başlamış ve Sanchez bundan hoşlanmamış. Neredeyse dava için Kenya mahkemesine başvuracaklarmış.

Sanchez'in argümanı, "Bu bizim izabe tesisimiz. Kimseden onay alacak değiliz. Siktirin gidin," olmuş.

KUŞ'un cevabı da, "Reaktörlerimizden 200 metre ötede. Patlamayacağından emin olmak istiyoruz. Bize onay hakkını tanıyın yoksa size orayı kiralamayız, veletler."

Nihayetinde KUŞ kazanıyor çünkü mini kabarcık onların. Arsa satma kafasında değiller – varsa yoksa kira.

Yani kısacası KUŞ'un elinde Sanchez izabe tesisinin ayrıntılı şemaları olmalı. Yani... her potansiyel arızanın analiz edilip belgelendiği acayip ayrıntılı bir şema. Benim için o belgelere ulaşmanı istiyorum. KUŞ'un çok farklı bir kısmında çalıştığını biliyorum ama yine de

çoğu insanda olmayan erişim ayrıcalıkların var. Bu sırada sağa sola para vermen gerekiyorsa, elini korkak alıştırma. Sana borcum olsun.

Sevgili Jazz,

Planlar saklanmamış. Onlara ulaşması şaşırtıcı bir şekilde kolay oldu. Hiçbir kısımları şirket sırrı ya da endüstriyel sürecin bir parçası sayılmamış. Sanchez izabe tesisinde kullandıkları kimya sürecini kendilerine saklamış olsa da geri kalan her şey mimari planların içinde.

27. Bina'daki metalurji laboratuvarında çalışan bir içki masası arkadaşım var. Güvenlik incelemesi sürecinde onlara başvurmuşlar. Patronunun bilgisayarından planları aldı (bilgisayarda şifre yoktu). Tek yapmam gereken ona bir bira ısmarlamak oldu.

Yani bana borcun iki bira (tabii ki benim de bir tane içmem gerekti). 50 ying diyelim.

Sevgili Kelvin,

Sağ ol, dostum. Biz ona 75 ying diyelim, sen benden bir bira daha iç.

12

Levhada ÖZEL BİR TOPLANTI İÇİN KAPALIDIR yazıyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu, Billy," dedim.

"Olur mu öyle şey, g'zelim," dedi. "Toplantı yapmak için bir yere ihtiyacın olduğunu söyledin, ben de ayarladım."

Hartnell'ın kapısını kapattım ve her zamanki yerime geçtim. "Ama para kaybediyorsun."

Güldü. "İnan bana, g'zelim, sabahleyin bir saat barı kapatınca kaybedeceğimden çok daha fazlasını senden kazandım."

"Eh, teşekkür ederim." Tezgâhı tıklattım. "Madem buradayım..."

Bana bir ellilik doldurup uzattı.

"Heya," dedi Dale kapının oradan. "Beni mi görmek istedin?"

"Evet," dedim. Biramdan bir yudum aldım. "Ama aynı hikâyeyi dönüp dönüp anlatmak istemiyorum. O yüzden herkes gelene kadar oturuver."

"Sen ciddi misin?" diye yakındı. "Burada oturup beklemekten daha i–"

"Biralar benden."

"En iyi birandan bir ellilik, Billy!" Taburesine oturdu.

"Sulandırılmış sidik geliyor," dedi Billy.

Lene Landvik koltuk değnekleri üzerinde topallayarak geldi. Evet, on altı yaşındaydı ve Hartnell bir bardı ama Artemis'te

alkol içme yaşı yok. Bu da dayakla gerçekleştirilen belirsiz kurallardan biriydi. Billy arada gençlere bira sattığında sorun olmazdı. Ama yaş grubunu çok düşürürse öfkeli anne babalar tarafından ziyaret edilirdi.

Yandaki bir masaya oturdu ve koltuk değneklerini bir sandalyeye dayadı.

"Nasılsın, küçüğüm?" diye sordum.

"Daha iyiyim," dedi. "Mutlu falan değilim. Ama daha iyiyim."

"Adım adım." Bardağımı ona kaldırdım. "Böyle devam."

"Sağ ol," dedi. "Bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum ama – babam sana ödeme yaptı mı? Yoksa... buna fırsatı olmadı mı?"

Hayda. Bu konuyu Lene'yle konuşmayı planlıyordum ama yas tutarken konuşmayacaktım. "Ee... hayır. Ödemedi. Ama sen bunu kafana takma."

"Sana borcu ne kadardı?"

"Lene, bunu daha sonra konuşsak–"

"Ne kadar?"

Hay sokayım. Sanırım bu konuşma şimdi gerçekleşecekti. "Bir milyon ying."

"Ha siktir!" dedi Dale. "Bir milyon ying mi?!"

Onu duymazdan geldim. "Ama bunu kanıtlayacak bir şeyim yok, benim sözüme güvenmene gerek yok."

"Senin sözün yeter," dedi. "Babam her zaman çalıştığı en dürüst iş insanının sen olduğunu söylerdi. Parayı bugün gönderirim."

"Hayır," dedim. "İşi tamamlamadım. Sanchez'in oksijen prodüksiyonunu durdurmam gerekiyordu. İstersen, işi tamamladıktan sonra ödeyebilirsin. Ama bunun parayla alakalı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ama anlaşma anlaşmadır."

"Billy!" dedi Dale. "Bundan sonra tüm içtiklerimi Jazz ödeyecek! Milyoner olmuş!"

"Şimdilik binerden fazlası değilim," dedim. "Kendi içkini kendin öde."

Dale ve ben birkaç bira daha içtik, Lene de gizmosuyla oynadı. Hayatının normale dönmesi uzun sürecekti ama en azından şimdilik telefonunu elinden düşürmeyen bir genç kız olabiliyordu.

Tam onda Bob Lewis geldi.

"Bob," dedim.

"Jazz," dedi.

"Bira?"

"Yok."

Lene'nin karşısında oturdu ve başka bir şey söylemedi. Deniz piyadeleri beklemeyi bilirler.

Elinde bir kutu elektronikle, Svoboda geldi sonra. El salladı ve kuruluma başladı. Şapşal herif dijital bir projektör ve roll-up ekran getirmişti. Gizmosunu bağladı ve teknoloji değil mi, çalışmadı. Cesareti kırılmadan ayarlarını kurcalamaya başladı. Bok içinde oynayan bir domuz kadar mutluydu.

Bir kişiyi daha bekliyordum. Dakikalar geçtikte daha da gerilerek gözlerimi kapıya diktim. "Saat kaç?" diye sordum odaya.

Lene kol saatine baktı. "Onu on üç geçiyor... ve şu anda bir yarım-Dünya var, bu arada. Yükseliyor."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Nihayet, kapı açıldı ve son misafir de içeri girdi. Beni görene kadar gözleri barı taradı.

Bira bardağımı uzağa ittirdim. Onun önünde içki içmezdim.

"Merhaba, Bay Bashara," dedi Lene.

Babam yanına gidip elini tuttu. "Bayan Landvik. Başınız sağ olsun. Haberi aldığımda gözyaşı döktüm."

"Teşekkür ederim," dedi. "Zor oluyor. Ama iyileşiyorum."

Bob ayağa kalktı. "Ammar. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni. Yüzey aracının kapağı ne durumda?"

"Mükemmel. Hiç kaçak yapmadı."

"Sevindim."

Billy omzuna bir havlu attı. "Günaydın, Ammar. Meyve suyu ister misin? Birkaç meyve suyu tozum var. En çok üzüm gidiyor."

"Kızılcık var mı?" diye sordu babam.

"Olmaz mı!" Billy bir ellilik bardağı çıkarıp içine sulandırılmış kızılcık suyu doldurdu.

Dale bardağını kaldırdı. "Bay Bashara."

Babam ona ters ters baktı. "Dale."

"Unutuyorum," dedi Dale, "benden eşcinsel olduğum için mi hazzetmiyorsunuz, yoksa Yahudi olduğum için mi?"

"Senden kızımın kalbini kırdığın için hazzetmiyorum."

"Doğru." Dale birasından bir yudum aldı.

Babam yanıma oturdu.

"Bir Müslüman bir bara girmiş..." dedim.

Gülmedi. "Bana ihtiyacın olduğunu söylediğin için buradayım. Bir parti veriyorsan, imama dönmeyi tercih ederim–"

"Ben–"

"Bay Bashara?" Svoboda kafasını aramıza soktu. "Merhaba, tanışmadık. Ben Martin Svoboda. Jazz'in arkadaşlarından biriyim."

Babam elini sıktı. "Şu 'yatak arkadaşları'ndan biri mi?"

"Öf." Gözlerimi devirdim. "Öyle bir şey yapmıyorum ben, baba. Bu senin için şaşırtıcı olabilir ama bu odadaki kimseyle yatmadım."

"Eh, bu küçük bir oda."

"Amanın!" dedi Svoboda. "Neyse, Jazz'i çok iyi yetiştirdiğinizi söylemek istemiştim sadece."

"Öyle mi dersin?" dedi babam.

"Pekâlâ," dedim. "Başlayalım o zaman."

Beyaz ekrana yürüdüm. Svoboda tabii ki projektörü çalıştırmıştı. O her şeyi çalıştırabilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Birçok şey yaşandı ve kimilerinizin

soruları var. Mesela Bob hasat araçlarını patlatmak için izinsiz ADF'ye çıkanın kim olduğunu öğrenmek istiyor. Babam da geçen haftayı neden imamın evinde saklanarak geçirmesini istediğimi merak ediyor. Şimdi size bildiğim her şeyi anlatacağım..."

Onlara bu talihsiz hikâyenin tamamını anlattım. Queensland Cam yangınını, Trond'un benimle olan anlaşmasını, sabotajın nasıl başarısız olduğunu ve bunun cinayetlerle olan ilişkisini. Oradan da O Palácio'ya, Solak'a ve Jin Chu'ya geldim. Onlara Sanchez Alüminyum'un oksijen anlaşmasını ve Trond'un bunu ele geçirme planını anlattım. SIFO'yu ve nasıl çalıştığını açıklaması için sözü Svoboda'ya verdim. Sonra da afallamış insanlara şu an bir grup mafya üyesinin Artemis'e doğru yolda olduğunu anlattım.

Konuşmayı kestiğimde odaya sessizlik çöktü.

İlk konuşan Dale oldu. "Bunun korkunç bir hikâye olduğunda hepimiz hemfikirizdir herhalde. Ama bir grup mafya gelip de Artemis'i ele geçiremez. Bizim bundan daha büyük bar kavgalarımız oldu."

"Bu bir gangster film değil," dedim. "Şehre gelip millete saldırmayacaklar. Oksijene-karşılık-elektrik anlaşmasının kendi ellerinde kaldığından emin olmak için Sanchez Alüminyum'u korumaya başlayacaklar. Onlar buraya varmadan önce kısa süreli bir fırsatımız var."

"Yaptığın planın yasalara karşı olduğunu varsayıyorum," dedi babam.

"Hem de nasıl."

Taburesinden kalktı. "O zaman buna dahil olmayacağım."

"Baba, bu hayatta kalmak için tek şansım."

"Olur mu öyle şey. Dünya'ya geri dönebiliriz. Tabuk'taki kardeşim bize evini açar–"

"Hayır, baba." Kafamı salladım. "Kaçmak yok. Suudi Arabistan senin eski evin olabilir ama benim değil. Beni orada irtifa hastalığı dışında hiçbir şey beklemiyor. Benim *evim* Ar-

temis. Buradan ayrılmayacağım ve mafyanın gelip burayı ele geçirmesine de izin vermeyeceğim."

Babam yerine oturdu. Bana sinirli sinirli bakıyordu ama gitmedi. Bu da bir şeydi en azından.

"Onlara plandan bahsetsene!" dedi Svoboda. "Tüm görsellerim hazır benim!"

"Tamam, tamam. Şemaları göster."

Gizmosuna birkaç kere tıkladı ve projektörde mimari planlar göründü. Başlık kutusunda SANCHEZ ALÜMİNYUM İZABE KABARCIĞI – METALÜRJİK ANALİZ yazıyordu.

Ekranı işaret ettim. "İzabe kabarcığı kent kabarcığından çok daha küçük. Baştan başa sadece otuz metre. Ama diğer tüm kabarcıklar gibi onun da çift gövdesi var. İnsanların olduğu her yerde, KUŞ çift gövdeyi şart koşuyor."

Ekranın önüne yürüdüm ve konuşurken birkaç kısmı işaret etti. "Burası kontrol odası. Tesise bakan kocaman bir penceresi var, o yüzden gizlenmem gerekiyor."

"Kontrol odasının kendi hava kompartımanı var mı?" diye sordu babam.

"Hayır, havasını tesisin geri kalanıyla paylaşıyor. Ana kata sürekli girip çıkmaları gerektiğinden hava mühürlü bir kapı istememişler – ben buna yoruyorum en azından. Bir şeyler ters giderse diye kontrol odasında bir hava sığınakları var. Ve tren kenetlenmişse, onun içine sığınabilirler."

"Tamam," dedi babam.

Devam ettim. "Öğütücüler dışarıda ve parçalanmış taşlar, içeri bir basınç hava kilidinden geçerek geliyor. Sonra da aşağı kata iniyor. Ayrıştırıcı santrifüj anortiti diğer minerallerden ayırıyor. Sonra da katılaştırılarak anotlara dönüştürüyorlar. Oradan da tekrar yukarı kata çıkarılıp izabe tesisine giriyorlar."

Şemanın ortasındaki büyük bir üçgen kısma tıklattım. "Büyü burada gerçekleşiyor. İzabe bir kucak dolusu elektrik kullanarak anortiti ana elementlerine ayırıyor."

"FFC Cambridge İşlemi," dedi Svoboda. "Harika bir şey!

Anot kalsiyum, klorid tuz banyosuna yatırılıyor ve elektroliz kelimenin tam anlamıyla atomları *çekip* alıyor! Ha, tabii ki karbon katotlar sürekli aşındığı için Co_2 yan ürününden aldıkları karbonları sürekli katılaştırmaları gerekiyor. Ortaya çıkan toz alüminyumun bir kısmını roket yakıtı yapmak için kullanıyorlar ama geri kalanı–"

"Az sakin," dedim. "Her neyse, oraya girip izabe ocağının kendini eritmesini sağlayacağım."

"Eritmeden ergitemezsin," diye ekledi Svoboda.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Dale.

"Isıtıcının gücünü artıracağım," dedim. "Banyo normalde dokuz yüz santigrat ama bunu bin dört yüze çıkarabilirsem, çelik muhafaza kazanı erir. Sonra da süperısınmış tuz banyosu dışarı sızıp kabarcığın içindeki her şeyi yok eder."

Babam somurttu. "Bu küçük vandalizm ne işe yaracak?"

"Öncelikle, baba, bu küçük bir vandalizm değil. Bu *aşırı* bir vandalizm. İkincisi de: İzabe ocakları mahvolduğunda, Sanchez oksijen üretemeyecek ve şehirle yaptıkları anlaşma da boşa çıkacak. Burada da devreye Lene girecek."

Tüm başlar ona döndüğünde Lene yerinde kımıldandı. "Ee, evet. Babamın – ee... Artemis'e bir sene yetecek kadar oksijenim var. Sanchez anlaşmayı ihlal ettiği gibi anlaşmayı üstlenmeyi teklif edeceğim."

"Ve Ngugi de bunu onaylayacak," dedim. "O Palácio'yu Artemis'ten temizlemeyi o da bizim kadar istiyor."

Bob homurdandı. "Ben buna niye dahil olayım ki?"

"Kahretsin, Bob," dedim. "'Olacak mı olmayacak mı' kısmına vakit harcamak istemiyorum. Bunu neden yapmamız gerektiğini hâlâ anlamadıysan, anlayana kadar git köşede dikil."

"Götün tekisin," dedi Bob.

"Hey!" Babam, Bob'a öyle bir baktı ki koca deniz piyadesi sandalyesinde küçüldü.

"O haklı, baba. Götün tekiyim. Ama Artemis'in şu an bir göte ihtiyacı var ve o iş bana düştü."

Odanın ortasına yürüdüm. "Bu an –şimdi içinde bulunduğumuz bu an– Artemis'in nasıl bir şehir olacağının kararının verileceği an. Ya şimdi harekete geçeriz ya da yuvamızın nesiller boyu sürecek bir mafya kontrolüne girmesine izin veririz. Bu teorik bir senaryo değil. Bir iş yerini ateşe verdiler. İki kişiyi öldürdüler. İşin ucunda *çok büyük* miktarda para var – durmak gibi bir niyetleri yok.

"Bu yeni bir şey değil. New York, Şikago, Tokyo, Moskova, Roma, Mexico City – her biri mafya işgalini kontrol altına almak için *çok büyük* sıkıntılar çekti. Ve bunlar sadece başarılı olanlar. Güney Amerika'nın büyük kısmı *hâlâ* kartellerin elinde. Biz buna karşı koyalım. Kanser yayılmaya fırsat bulamadan onun çaresine bakalım."

Odadan herkesin gözünün içine baktım. "Sizden bunu benim için yapmanızı istemiyorum. Bunu Artemis için yapmanızı istiyorum. O Palácio'nun burayı ele geçirmesine izin veremeyiz. Elimizde bir fırsat var. Şehrimize bir *ordu* getiriyorlar. Adamları buraya geldiğinde, Sanchez'in oksijen akışını durdurmak için yapacak *hiçbir şeyimiz* kalmayacak. Fort Knox'tan daha iyi korunuyor olacak."

Buna karşı çıkmak isteyen var mı görmek için durakladım. Kimse karşı çıkmadı. "Bakın, planlamamız gereken bir sürü şey var, o yüzden sadede gelelim. Bob: Sen bir deniz piyadesisin. Ömrünün yarısını Amerika Birleşik Devletleri'ni koruyarak geçirdin. Şimdi evin Artemis ve Artemis tehlikede. Onu koruyacak mısın?"

Bam teline vurmuştum. Yüzünden okunuyordu.

Babamın yanına gittim. "Baba, kızının hayatını kurtarmanın tek yolu bu olduğu için yardım et bana."

Dudaklarını büzdü. "Adi bir taktik bu, Jasmine."

Dale'e döndüm. "Bana neden yardım etmen gerektiğini açıklamama gerek var mı?"

Dale, Billy'den bir bira daha isteyerek soruya cevap vermekten kaçındı. "*Tam* bir göt değilsin, Jazz. İşçilerin zarar görmemesi için bir planının olduğunu varsayıyorum?"

Bob elini kaldırdı. "Ve kabarcığa nasıl gireceksin? Kargodaki mafyalar olmadan bile Sanchez'in güvenliği sıkı."

"Peki ya emniyet sistemleri?" diye sordu Svoboda. "Dünya'daki arkadaşının gönderdiği şemaları inceledim. İzabe ocağının üç ayrı ısı kontrol sistemi ve bir de yedek bakır eritme tıpası var."

"Ve bana niye ihtiyacın var ki?"

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırdım. "Tüm bu sorulara cevap verebilirim. Ama önce şunu bilmek istiyorum: İkna kısmını bitirdik mi? Hepimiz plana dahil miyiz?"

Odaya sessizlik çöktü. Billy bile neler olacağını seyretmek için sabah hazırlığına ara verdi.

"Haklı olduğuna ikna olmadım," dedi Bob. "Ama Artemis'in tarif ettiğin geleceğe kurban olması riskine göz yumamam. Ve bizden iki kişiyi öldürdüler. Ben varım."

Babam da başını salladı. "Varım."

"Beni biliyorsun zaten," dedi Svoboda. "Kanunsuz maceralara bayılırım!"

"Ben de," dedi Lene. "Yani... ben de varım. Kanunsuz maceralar konusunda henüz emin değilim."

"Bununla borcum kapanacak," dedi Dale. "Tyler hakkında suçluluk duymak buraya kadar. Daha devam etmeyecek."

Surat astım. "Kızgın olmayı öyle çat diye bırakamam."

"Hayır ama bunun içinde sürünmeyi bırakabilirsin. Ve normal bir insanmışım gibi benimle konuşabilirsin." Gözlerini gözlerimden kaçırmadan birasını yudumladı. "Fiyatım budur."

"Tamam ya," dedim. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama şehrimin hatırı için gururumu bir kenar bırakmam gerekiyordu.

Bob uzun boyunu ve asker duruşunu kullanarak Giriş Limanı'nda yolumuzu açtı. Babamla ben bir araba dolusu kaynak ekipmanıyla arkasından takip ettik.

Park yerindeki Tetik'i gördüm. Son günlerde onu kullan-

maya fırsatım olmamıştı. Hayatımı işgal eden bu kaos döneminde teslimat yapacak vakit bulamamıştım. Özlemiştim ufaklığı. Belki bu karmaşa sona erdiğinde sırf eğlencesine birkaç tur attırırdım.

Bob bizi devasa alanın köşesine getirdi. Buraya geçici duvar kurmuştu. Duvarların etrafından dolaşıp geçici atölyeye girdik.

"Umarım bu işinizi görür," dedi Bob. Odanın ortasındaki sökülmüş hava sığınağını işaret etti. "Bulabildiğim en büyüğü bu."

Silindirik basınç kazanının tek bir elle işletilen kapağı ve dört hava tankı vardı. Arkasında, iç pervaneleri çalıştırması için bir batarya sistemi ve kimyasal bir Co_2 emme sistemi vardı. Ana kapağın üzerinde TOPLAM KAPASİTE: 4 KİŞİ. TOPLAM SÜRE: 72 SAAT.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu babam şüpheyle.

"Evimden. Bu ailemin acil durum sığınağı."

"Hayda," dedim. "Bunu yapmana gerek yoktu, Bob."

"Ammar'ın bir hava sığınağı çalmamı onaylamayacağını biliyorum. Hem, sen bana yenisini alacaksın zaten."

"Belli ki alacağım." Kahretsin. Bu beni birkaç bin ying içeri sokacaktı.

Babam sığınağı tecrübeli gözle inceledi. Hiçbir ayrıntısını kaçırmadan etrafında bir tur attı. "Bu işimizi görür."

"Pekâlâ. Sizi tutmayayım o zaman," dedi Bob. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber edersiniz."

Bob geçici duvarın etrafından dolanarak odadan çıktı. Babamla ikimiz birbirimize bakarak kaldık.

Arabadan bir kaynak maskesi aldım. "Eski zamanlardaki gibi, değil mi? Beraber bir proje üzerinde çalışalı çok oldu."

"Dokuz sene." Üzerime bir tulum attı. "Emniyet teçhizatını giy. Hepsini."

"Ya. Elbisenin içi fırın gibi ve–"

Bakışları sözümü kesti. On altı yaşıma geri dönmüş gibiy-

dim. Somurta somurta tulumu giydim ve hemen terlemeye başladım. Öf ya.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

Arabaya uzandı ve bir dizi alüminyum levha aldı. "Arka tarafına bir delik açacağız. Tankları ve bataryaları taşımamız gerekecek ama bu sorun olmaz."

Kaynak maskesini taktım. "Sonra ne olacak? Bir bağlantı noktasını nasıl yapacağız?"

Levhaları kazana dayadı. "Bunları yeni deliğin etrafına kaynak yaparak bir etek oluşturacağız."

Levhalardan birini elime aldım. Köşesinde üreticisinin logosunu gördüm. "Bak bu ironik işte. Bu Sanchez Alüminyum'un ürünü."

"Kaliteli ürün yapıyorlar," dedi babam.

"Landvik Alüminyum da kaliteli ürün yapacak." Levhayı yerine bıraktım. "Köşe kaynağı uzay boşluğuna dayanır mı?"

Bir keçeli kalem çıkarıp kapağını açtı. "Köşemiz olmayacak. Odaklanmamış meşalelerle levhaları yumuşatacağız ve basınç kazanının kıvrımlarına göre bükeceğiz. Onları bir silindir olarak birleştireceğiz." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Peki bunun için kaç panel gerekecek?"

İlla işin içine bir test sıkıştıracaktı.

"Ee," dedim, "beş milimlik malzemeyi elli santimlik yarıçaptan fazlasına bükmemek gerek. Etrafını tam dolaşmak için altı tane kullansak yeter diye tahmin ediyorum."

"Altı yeter," dedi. "Biz garanti olsun diye sekiz kullanacağız. Şimdi, bana metreyi uzat."

Söylediğini yaptım. Sığınağı dikkatle ölçtü ve işaretledi.

"Peki nutuk ne zaman geliyor?" diye sordum.

"Büyüdün artık. Sana nutuk çekmek benim haddim değil."

"Ama pasif agresif iğnelemelere devam edeceksin, değil mi? Bak, onlar olmadan bu hayatın tadı yok."

Ayağa kalktı. "Seçimlerini onayladığımı hiçbir zaman söylemedim, Jasmine. Onaylamak gibi bir zorunluluğum da yok.

Ama seni kontrol etmeye de çalışmıyorum. Evden taşındığından beri. Hayat senin hayatın."

"Ne mutlu bana," dedim.

"Bulaştığın bu durum çok kötü," dedi. "Sana yardım ederek kötünün iyisini seçiyorum. Hayatımda kanun çiğnemedim ben."

Yüzümü buruşturup ayaklarıma baktım. "Seni buna bulaştırdığım için çok özür dilerim."

"Olan oldu," dedi. "Şimdi maskeni tak ve bana kesme başlığını ver."

Maskemi taktım ve arabadan istediğini verdim. Başlığı taktı ve iki kere kontrol etti. Sonra da dikkatle gaz karışımı vanalarını kontrol etti. Sonra kesme başlığını tekrar kontrol etti.

"Baba, neyin var? Bugün kağnı gibisin."

"Dikkatli davranıyorum sadece."

"Şaka mı yapıyorsun? Meşaleyi bir elinde ateşlerken öteki elinde karışım seviyelerini ayarladığını hatırlıyorum senin. Neden şimdi–"

Haa. Konuşmayı kestim.

Bu normal bir iş değildi ki. Yarın, kızının hayatı bu kaynağın kalitesine bağlı olacaktı. Yavaş yavaş, bu işin, hayatında yaptığı en önemli iş olduğu dank etti kafama. En iyi işi dışında hiçbir şey kabul edilir değildi. Ve bu bütün gün sürecek demekse, bütün gün sürecekti.

Geri çekilip çalışmasına müsaade ettim. Daha birçok titiz çift kontrolün ardından kaynağa başladı. Ona yardım ettim ve dediklerini yaptım. Sürtüşüyor olabilirdik ama iş kaynak olunca usta oydu, çırak da bendim.

Çok az insan babalarının onları ne kadar sevdiğinin ölçümünü yapabilir. Ama ben yaptım. Bu iş kırk beş dakika sürmeliydi ama babam bunun üzerinde üç buçuk saat çalıştı. Benim babam beni her şeyden yüzde 336 daha çok seviyordu.

Bunu bilmek güzeldi.

Svoboda'nın yatağının kenarında oturup onun kurulumunu seyrettim.

İyice zıvanadan çıkmıştı. Masasındaki normal monitörüne ek olarak duvara dört monitör daha takmıştı.

Klavyesinde birkaç tuşa bastı ve büyülü bir şekilde her bir monitörü canlandırdı.

"Biraz abartmamış mısın sence de?" dedim.

Yazmaya devam etti. "ADF elbisende iki kamera var, iki tane de Dale'de var, bir ekranda da tanılar olacak. Etti beş ekran."

"Yine de aynı ekranda farklı pencerelerde de açabilirdin ama, değil mi?"

"Pff. Kültürsüz."

Tekrar yatağa oturup iç geçirdim. "Bir ile 'kışın Rusya'yı işgal etmek' arasında sence bu plan ne kadar aptalca?"

"Ebesinin gözü kadar riskli ama başka ne yapılabilir bilmiyorum. Hem" –sırıtarak bana döndü– "kendi özel Svoboda'n var. Nasıl kaybedebilirsin ki?"

Kıs kıs güldüm. "Ama her şey için önlem aldım mı?"

Omuz silkti. "Öyle bir şey yok ki. İçini rahatlatacaksa, benim aklıma gelen her şeyin üzerinden geçtin."

"Bu içimi rahatlattı, evet," dedim. "Sen oldukça titizsin."

"Eh, bir şey var aslında," dedi.

"Sikeyim. Ne?"

"Yani yarım bir şey aslında." Sırtını bilgisayara döndü ve Sanchez kabarcığı şemasını açtı. "Metan tankları canımı sıkıyor biraz."

"Niye?" Yanına gidip arkasında durdum. Saçım yüzüne düşüyordu ama o bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Burada binlerce litre sıvı metan var."

"O kadar metanı ne yapıyorlar?"

"Ürettikleri roket yakıtının yüzde biri metan. Yanma regülatörü görevi görüyor. Metanı Dünya'dan devasa tanklarla ithal ediyorlar."

"Peki, canını sıkan nedir?"

"Metan yanıcı. Yani... öyle böyle değil hem de." Şemanın başka bir kısmını işaret etti. "Burada da kocaman bir saf oksijen tankı var."

"Ben de odaya erimiş çelik ekleyeceğim," dedim. "Ne ters gidebilir ki?"

"Evet, benim de canımı sıkan bu," dedi. "Ama bir sorun çıkmamalı. İzabe ocağı eridiğinde, geride metan falan kalmamış olacak."

"Evet," dedim. "Ve tanklarda kaçak olur da infilak ederse, harika. Daha da zarar verir!"

"Öyle gibi," dedi, belli ki ikna olmamış bir tavırla. "Canımı sıkıyor sadece, anlıyor musun? Planın bir parçası değil. Plana uymayan şeylerden hoşlanmam."

"Aklına gelen en kötü şey buysa, o zaman durumum iyi."

"Sanırım öyle," dedi.

Gerindim. "Bu gece uyuyabilecek miyim acaba?"

"Burada mı kalacaksın?"

"Eh..." dedim. "Ngugi beni bir daha satmaz. Onun tam bir kaltak olduğunu söylemiş miydim?"

"Bahsi geçti."

"Her neyse, artık kimse gizmomu takip edemez. Yani bir otelde kalabilirim. Geç saatlere kadar dönüp dururum zaten. Seni de ayakta tutmayayım."

"Tamam," dedi. Sesinde hafif bir hayal kırıklığı mı vardı?

Ellerimi omzuna koydum. Neden bilmiyorum ama koydum. "Sürekli arkamda olduğun için sağ ol. Benim için çok şey ifade ediyor bu."

"Ne demek." Bana bakmak için boynunu çevirdi. "Her zaman yanında olacağım, Jazz."

Bir süre birbirimize baktık

"Hey, prezervatifi deneme fırsatın oldu mu?" diye sordu.

"Hay kahretmesin, Svoboya ya!" dedim.

"Ne ya? Geri dönüş bekliyorum burada."

Ellerimi havaya atarak çıktım gittim.

Yük hava kilidinin devasa kapısı titreyerek açıldı ve ötesindeki çorak ay yüzeyini gözler önüne serdi.

Dale yüzey aracının kontrol panelindeki göstergeleri kontrol etti. "Basınç iyi durumda, hava karışımı çok iyi, Co_2 emilimi otomatikte."

Koltuğumun önündeki ekranlara baktım. "Bataryalar yüzde yüz, tekerlek motoru tanıları yeşil, iletişim sistemleri açık ve net."

Kontrol çubuğunu tuttu. "Giriş Limanı Hava Kilidi, yola çıkmak için izin istiyoruz."

"İzin verildi," diye geldi Bob'un sesi interkomdan. "Yüzey aracıma iyi bak, Shapiro."

"Bakarım."

"İşi eline yüzüne bulaştırmamaya çalış, Bashara," dedi Bob.

"Bas git," dedim.

Dale Sessiz düğmesine bastı ve bana baktı. "Farkında mısın, Jazz? Var olan her bir meslek birliği kuralını çiğniyoruz şu an. Yakalanırsak Bob ve ben meslek birliğinden atılırız. Sonsuza dek. Burada geçimizi tehlikeye atıyoruz. *Biraz* daha anlayışlı olamaz mısın, amına koyayım?!"

Mikrofonu tekrar açtım. "Ee... sağ ol, Bob. Her şey için."

"Anlaşıldı," dedi cızırtılı ses.

Dale yüzey aracını hava kilidinden çıkarıp regolite sürdü. Yolculuğun sarsıntılı geçmesini bekliyordum ama süspansiyon çok iyiydi. Ayrıca şehrin hemen dışındaki alan yılların sürekli kullanımıyla düzleşmiş ve temizlenmişti.

Bob'un yüzey aracı, en basit tabirle, aydaki en iyi yüzey aracıydı. ADF elbiseli insanların rahatsız rahatsız oturmak zorunda kaldığı bir çöl aracı değildi. Bütünüyle basınçlıydı ve günlerce yetecek erzak ve elektriğe sahip geniş bir odası vardı. İkimizin de ADF elbisesi duvardaki askılara düzgünce asılmıştı. Yüzey aracının arkasında bölmeli bir hava kilidi bile vardı, yani biri dışarı çıksa bile kabinin hiçbir zaman hava basıncı kaybetmesine neden olmazdı.

Dale sürerken önüne bakıyordu. Bana yan gözle bile bakmıyordu.

"Buradaki olay ne biliyor musun?" dedim. "Sizin geçiminizi tehlikeye atan ben değilim, Meslek Birliği. Belki de bu korumacılık hayırlı bir şey değildir."

"Haklısın muhtemelen. Herkesin hava kilitleriyle oynamasına izin verelim. Eminim eğitimsiz insanların tek bir düğmeye basarak şehri katletmeyeceğinden emin olabiliriz."

"Ya bırak lütfen. Meslek birliği hava kilitlerini üyelerine kontrol ettirebilir ve insanların kendi ADF'leri yapmalarına müsaade edebilir. Bir işçi karteli yöneten açgözlü amcıklardan başka bir şey değiller. Pezevenklerin zamanı geçeli baya oldu, farkındasın değil mi?"

İstemeden güldü. "Politik tartışmalarımızı özlemişim."

"Ben de."

Saati kontrol ettim. Oldukça sıkışık bir programımız vardı. Şimdilik her şey yolundaydı.

Güneydoğuya döndük ve bir kilometre ötedeki Seki'ye doğru ilerledik. Arabayla uzun bir yol değildi ama yürüyerek, hele de peşimizden modifiye edilmiş bir hava sığınağı sürükleyerek çok uzun zaman alırdı.

Daha engebeli araziye geldiğimizde tavana bağlı sığınak tıngırdamaya başladı. İkimiz de önce yukarı, sesin kaynağına baktık, sonra da birbirimize döndük.

"İyice bağlı, değil mi?" diye sordu.

"Bağlarken sen de yanımdaydın," dedim.

Tak.

Yüzümü buruşturdum. "Düşerse tekrar bağlarız. Elimizde olmayan zamana mal olur ama acele ederiz."

"Ve zarar görmeyeceğini umarız."

"Zarar görmez," dedim. "Kaynaklarını babam yaptı. Güneş sönene kadar giderler."

"Evet, konusu açılmışken," dedi, "bir sonraki kaynakları kendi başına halledebilecek misin?"

"Evet."

"Ya halledemezsen?"

"Ölürüm," dedim. "Yani doğru düzgün yapmak için motivasyonum yerinde."

Hafif sola döndü. "Bekle. Borunun üzerinden geçeceğiz."

İzabe tesisinden Armstrong Kabarcığı'na taze ayrıştırılmış oksijen taşıyan boru yer boyunca uzanıyordu.

Dünya'da, kimse basınçlı oksijeni boruyla taşıyacak kadar manyak değildir. Ama ay yüzeyinde yakacak bir şey yoktu. Ayrıca Dünya'da, boru hatlarını hava koşullarından, hayvanlardan ve aptal insanlardan korumak için yer altından geçiriyorlardı. Biz burada böyle yapmıyorduk. Niye yapalım ki? Bizim burada ne hava olayları var ne de hayvan, aptal insanlar da şehrin içindeler.

Yüzey aracının önce önü kalkıp indikten sonra arkası da aynısını yaparken Dale aracın kontrollerine sahip çıktı.

"Bu gerçekten güvenli mi ya?" diye sordum. "Yüksek basınçlı bir hattın üzerinden böyle geçmek yani?"

Aracın tekerlek motoru kontrollerinden birini düzeltti. "Bu borunun duvarları sekiz santim kalınlığında. İstesek de ona zarar veremeyiz."

"Benim kaynak ekipmanım var oğlum. Ben istesem zarar veririm."

"Ukalalıkta üstüne yok, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

Çatı penceresinden yukarı baktım. Dünya gökyüzündeydi – yarım-Dünya, Lene'nin saatinin gösterdiği gibi.

Şehirden öyle uzaklaşmıştık, buradaki araziye el değmemişti. Dale bizi büyük bir taşın etrafından dolandırdı. "Tyler'ın selamı var."

"Sen de selam söyle."

"Seni gerçekten sevi–"

"Yapma."

Gizmom çaldı. Ön paneldeki gizmo tutacağına koydum ve gizmo yüzey aracının ses sistemine bağlandı. Bob ağzının tadını biliyordu. "Yo."

"Yo, Jazz," diye geldi Svoboda'nın sesi. "Nerelerdesiniz? Kamera görüntüsü gelmiyor."

"Hâlâ yoldayız. Elbise kameraları kapalı. Babam orada mı?"

"Evet, hemen yanımda. Selam ver, Ammar!"

"Merhaba, Jasmine," dedi babam. "Arkadaşın... ilginç biri."

"Zamanla alışıyorsun," dedim. "Dale'e de selam ver."

"Hayır."

Dale homurdanarak güldü.

"Elbiseni giydiğinde haber ver," dedi Svoboda.

"Tamamdır. Hadi." Kapattım.

Dale başını salladı. "Baban benden acayip nefret ediyor ya. Tyler'la da alakalı değil bu. Ondan önce de nefret ediyordu benden."

"Sandığın nedenlerden değil," dedim. "Ona senin eşcinsel olduğunu söylediğim günü hatırlıyorum hâlâ. Kızacağını düşünüyordum ama rahatladı. Gülümsedi hatta."

"Ha?" dedi Dale.

"Bana çakmadığını öğrendiğinde, sana kanı ısındı aslında. Ama sonra erkek arkadaşımı çaldın işte."

"Doğru."

Küçük bir yokuşu tırmandık ve ova önümüze serildi. Seki yüz metre ötedeydi. Onun da hemen arkasında reaktör kompleksi ve Sanchez'in kabarcığı duruyordu.

"On beş dakikaya oraya varırız," dedi Dale, belli ki düşüncelerimi okuyarak. "Gergin misin?"

"Altıma sıçıyorum."

"İyi," dedi. "ADF'lerde kusursuz olduğunu düşündüğünü biliyorum ama testte büyük çuvalladın."

"Gaz için teşekkürler."

"ADF yaparken biraz mütevazı olmanın iyi bir şey olduğunu söylüyorum sadece."

Yan pencereden dışarı baktım. "İnan bana, şu geçtiğimiz haftada yeteri kadar yerin dibini gördüm."

13

Sanchez tesis kabarcığının gümüşi kubbesini gördüm. Yine.

Bir önceki ziyaretim altı gün önceydi ama bana çok daha uzun süre geçmiş gibi geliyordu. Elbette, bu sefer durum biraz farklıydı. İşini yapan tek bir hasat aracı vardı. Ama zaten bu sefer hasat aracının peşinde değildim. O günler geride kaldı.

Dale bizi kabarcığın ucuna kadar getirdi, sonra da aracın arkası kabarcığa bakacak şekilde aracı döndürdü.

"Mesafe?" diye sordu.

Ekranıma baktım. "İki nokta dört metre." Mesafe ölçerler Dünya'daki arabalardaki gereksiz bir özellikti ama aydaki yüzey araçları için hayati önem taşıyorlardı. Basınçlı aracınızı bir yere çarpmanız kötü bir şeydi. Beklenmedik ölümlere yol açabilirdi.

Tatmin olan Dale aracın el frenini çekti. "Pekâlâ. Elbiseyi giymeye hazır mısın?"

"Evet."

Koltuklarımızdan kalkıp aracın arkasına geçtik.

İkimiz de iç çamaşırlarımıza kadar soyunduk (Ne var? Eşcinsel adamın yanında çekingen mi davranayım?) Sonra da soğutucu giysilerimizi giydik. Dışarıdaki günışığı suyu kaynama noktasına getirebilirdi – ADF elbiselerinin merkezi soğutmaya ihtiyaçları vardı.

Sonra da sıra basınç elbiselerini giymeye geldi. Ben Dale'e

giysisini giymesine yardımcı oldum, o da bana. En son da basınç testlerini, tank testlerini, gösterge testlerini ve daha bir sürü şeyin testini yaptık.

Tüm kontroller bittikten sonra araçtan çıkmaya hazırlandık.

Yüzey aracının hava kilidine iki kişi sığabiliyordu, biraz sıkışık oluyordu gerçi. İçeriye tıkıştık ve kapağını kapattık.

"Basıncı boşaltmaya hazır mısın?" diye sordu Dale telsizden.

"Ben dünden hazırım," dedim.

"Gevşeklik yapma. Hava kilidi prosedürlerinde özellikle."

"Hayda, ortamın havasını emip bitiriyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Jazz!"

"Anlaşıldı, basınç boşaltımı için hazırım."

Krankı çevirdi. Bölmenin içindeki hava tıslayarak uzay boşluğuna aktı. Yüksek teknoloji bir pompa sistemine ihtiyaç yoktu. Oksijen sıkıntısı çekmiyorduk; izabe sayesinde, Artemis'in sağa sola harcayacak kadar oksijeni vardı...

Yani en azından şimdilik (alaycı, kötü kadın kahkahası).

Kulpu çevirdi, kapıyı itip açtı ve dışarı adım attı. Ben de peşinden.

Yüzey aracının tepesine çıkan merdiveni tırmandı ve emniyetleri çıkardı. Ben de öbür taraftan tırmanıp aynısını yaptım. Sonra, ikimiz beraber modifiye edilmiş hava sığınağını yere indirdik.

Beş yüz kilogram ağırlığındaki sığınağı ancak ikimiz nazik bir şekilde yere indirebilirdik.

"Eteğin tozlanmamasına dikkat et," dedim.

"Anlaşıldı."

Babam sığınağı ağlatmıştı. Sığınak denecek yanı kalmamıştı. Arka tarafında, etrafında yarım metre genişliğinde bir alüminyum etek bulunan büyük bir delik vardı. Uzay mekiği motoru çanına benziyordu. Basınç muhafazalarına büyük bir

delik açmanın kötü bir fikir olduğunu söyleyen insanlar olabilir. Onlara verecek bir cevabım yok.

Yüzey aracının çatısına tırmandım ve kaynak ekipmanlarımı aldım. "Tutmaya hazır mısın?"

Altıma geçti ve kollarını açtı. "Hazırım."

Ona tankları, meşaleleri, alet kemerini ve iş için ihtiyacım olan diğer şeyleri verdim. O da her birini yere koydu. Nihayet kendine özel kompartımanda saklanan büyükçe bir çantayı yerinden çıkardım.

"Şişen tünel geliyor, "dedim. Tüneli çatıdan aşağı ittim.

Dale tüneli yakalayıp yere koydu.

Çatıdan atlayıp yanına indim.

"Bu kadar yüksekten atlamamalısın," dedi.

"Başkalarının erkek arkadaşlarını sikmemelisin."

"Ya, hayda!"

"Bu yeni ilişkimize alışabilirim aslında," dedim. "Bu ıvır zıvırı kabarcığa taşımama yardım et."

"Tamam, tamam."

Beraber her şeyi duvara kadar taşıdık ya da sürükledik.

İki metrelik üçgenlerin birleşmesiyle olan kubbe zemin seviyesinde yere dikti. Nispeten temiz bir üçgen seçip tel fırçayla tozunu aldım. Ayda hava yok ama statik elektrik var. İnce ay tozu her yere bulaşıyor ve en ufak bir yükü olan her şeye yapışıyor.

"Pekâlâ, bu," dedim. "Sığınağı yerine taşımama yardım et."

"Anlaşıldı."

Beraber hava sığınağını aldık ve kubbeye taşıdık. Alüminyum eteği parlak duvara bitiştirdik ve sığınağı yere indirdik.

"Vay anasını satayım ya, babam iyi çalışmış," dedim.

"Tanrım," dedi Dale.

Babam eteği *kusursuzca* yapmıştı. Yani, tamam, duvarla birleşecek yeri düz yapması gerekiyordu sadece ama Allah'ım. Etek ve duvar arasındaki boşluk bir milimetreden daha azdı.

Kol göstergelerine baktım. Bu gizmomun dış ekranıydı

aslında. Gizmonun kendisi benimle beraber elbisenin içinde emniyetteydi (dışarısının sert şartlarına dayanacak şekilde yapılmıyorlar). Birkaç düğmeye basıp bir arama yaptım.

"Yo, Jazz," dedi Svoboda. "Ne var ne yok?"

"Şimdilik her şey yolunda. Kameralar ne durumda?"

"Sorunsuz çalışıyorlar. Elbise kameraların ekranda."

"Dikkatli olun," dedi babam.

"Olurum, baba. Merak etme. Dale, telefonu sen de duyabiliyor musun?"

"Olumlu," dedi Dale.

Eteğe geri yürüdüm ve kask kamerası görsün diye başımı çevirdim. "Etek iyi oturdu. Yani... *baya iyi* oturdu."

"Hmm," dedi babam. "Bazı boşluklar görüyorum. Ama eriteceğin damladan daha küçük. Bir sorun çıkmamalı."

"Baba, bu gördüğüm en hassas–"

"İşe koyulalım," diye lafımı böldü.

Oksijen ve asetilen tanklarını oraya sürükleyip meşale başlığını taktım.

"Şimdi," dedi babam. "Uzay boşluğunda alev başlatmayı biliyor musun?"

"Tabii ki," dedim. Bunu birkaç gün önce zor yoldan öğrendiğimi öldürseler itiraf etmezdim babama. Oksijen karışımını çok yüksek açtım, alevi çaktım ve stabil hale getirdim.

Hasat araçları üzerinde çalışırken çok kaba kaynaklar yapmıştım. O zaman patlayana kadar basıncı tutsalar yeterdi. Bu kaynaklar çok daha incelikli olacaktı. Bu iş babam için çok basit bir işti ama o ADF yapmayı bilmiyordu. Bu yüzden güçlerimizi birleştirmiştik.

"Alevin iyi görünüyor," dedi babam. "Tepeden başla ve damlanın aşağı doğru kaymasına izin ver. Yüzey gerilimi damlanın boşluğu takip etmesini sağlayacak."

"Peki ya hava akımı basıncı?" diye sordum. "Onun yüzünden eteğe damlacıklar sıçramayacak mı?"

"Biraz sıçrar ama çok değil. Uzay boşluğundaki bir alevin

etrafında fazla türbülans olmaz. Sadece alevin kendi basıncı olur."

Eteğin tepesine bir alüminyum çubuğu tuttum ve alevi üzerine getirdim. ADF elbisemin içinde biraz hantal hareket ediyordum ama çok da kötü değildi. Ucunda erimiş metalden bir damla belirdi ve aşağı doğru kaymaya başladı. Babamın tahmin ettiği gibi boşluk boyunca kayıp boşluğu doldurdu.

Alışkanlıkla alevi aşağı indirip damlayı eriyik tutmak için yeni dolmuş boşluğun üzerinde tuttum.

"Buna gerek yok," dedi babam. "Metal beklediğinden daha uzun süre sıvı kalacak. Isıyı taşıyacak hava yok. Isının bir kısmı metale geçer ama hal değişimi enerjinin çoğunu emer. Çok uzağa ışıyamaz."

"Sen öyle diyorsan," dedim. Alevi alüminyum çubuğa geri getirdim.

Dale birkaç metre ötede, hayatımı kurtarmak için hazır bekliyordu.

Yine kendimi burada bulmuştum. Uzay boşluğunda metal eritiyordum. Bir damla erimiş metal ADF elbiseme damlarsa, hayatım Dale'in ellerinde olacaktı. Elbisemde bir kaçak olursa, beni yüzey aracının hava kilidine taşıması gerekirdi. Boğularak ölmekle meşgul olacağımdan bunu kendi başıma yapamazdım

Küçük küçük eteğin etrafını dolaştım. Babam çok hızlı ya da çok yavaş gittiğimde beni uyardı. Nihayet dikişin başladığı yere döndüm.

"Hoh," dedim "Sıra basınç testine geldi."

"Hayır, gelmedi," dedi babam. "Bir sıra daha geç. Boydan boya. İlk kaynağın tamamen üzerinden geçtiğinden emin ol."

"Ya baba, ciddi misin?!" diye karşı çıktım. "O kaynak *sağlam* oldu, baba."

"Bir sıra daha geç, Jasmine," dedi taviz vermeden. "Acelen yok. Sadece sabırsızsın."

"Acelem var aslında. Bunu Sanchez vardiya değişiminden önce bitirmem gerekiyor."

"Bir. Sıra. Daha. Geç."

Ergen bir kız gibi inledim (Babam harbiden bu yanımı sürekli ortaya çıkarıyordu). "Dale, bana biraz daha uç ver."

"Hayır," dedi.

"Ne?"

"Elinde o meşaleyi tuttuğun sürece, gözlerimi üzerinden ayırmayacağım, senden üç metreden fazla uzaklaşmayacağım ve elime başka bir şey almayacağım."

Daha da yüksek sesle inledim.

Bir yirmi dakika daha sürdü ama babamın dikkatli gözlemi altında, eteğin etrafında bir dikiş daha attım.

"Eline sağlık," dedi babam.

"Sağ ol, baba," dedim. Haklıydı. İyi iş olmuştu. Şimdi izabe tesisinin kabarcığına kaynakla kusursuzca bağlanmış bir hava sığınağım vardı. Tek yapmam gereken sığınağın içinden duvara bir delik açmaktı ve yama bir hava kilidim olacaktı.

Meşaleyi yakındaki bir kayanın üzerine bıraktım ve Dale'e ellerimi açtım. Sıkı kriterlerini karşılayınca, şişen tünele gitti.

Şişen tünel Queensland Cam yangını sırasında kullandığımızın aynısıydı – iki tarafında sert bir hava kilidi bağlantısı bulunan bir akordeon tünel. İkimiz de bir ucundan tutup birbirimizden uzaklaştık. Ben yeni kaynaklanmış hava sığınağına doğru giderken o da yüzey aracına doğru gitti.

Tüm kaynak ekipmanlarımı ve tanklarımı tünelin içine koyup tünelin bendeki ucunu hava sığınağına bağladım. Sonra da Dale'in yanına gittim ve yüzey aracının hava kilidine tırmandık. Sonra da beraber tünelin diğer bağlantı ucunu içeri bağladık.

Tünelin içinden hâlâ mühürlü olan hava sığınağının kapağına baktım.

"Test etme zamanı, sanırım," dedim.

Vanaya uzandı. "Hazır ol. ADF elbiselerimizi giyiyoruz diye güvendeyiz sanma. Tüneli yanlış bağladıysak, patlayıcı bir basınç boşalımı olabilir."

"Uyardığın için sağ ol," dedim. "Ses hızında bir basınç dalgası üzerime doğru gelirse önünden atlayarak kaçmaya hazırım."

"Biraz daha az götlük yapabilirsin."

"Yapabilirim," dedim. "Ama bunun çok olası olduğunu sanmıyorum."

Vanayı döndürdü ve basınçlı yüzey aracı kompartımanından dışarı yoğunlaşan hava aktı. Elbisemin göstergelerini kontrol ettim ve 2 kPa olduğunu gördüm – normal Artemis basıncının yaklaşık yüzde 10'u.

Yüzey aracının içinde bir alarm çalıyordu.

"Bu ne ya?" diye sordum.

"Kaçak alarmı," dedi Dale. "Yüzey aracı hava kilidini doldurmak için ne kadar hava harcaması gerektiğini biliyor ve biz bu sınırın çok üzerine çıktık. Tüm tüneli dolduruyoruz."

"Sorun var mı?"

"Yok," dedi. "Tanklarda bol bol hava var. İhtiyacımızdan çok daha fazla. Bob ona göre ayarladı."

"Güzel."

Tünel yavaş yavaş şişti. Elbette basıncı kusursuzca tutuyordu. Tam olarak tasarlandığı iş buydu – bir kapağı ötekine bağlamak.

"İyi görünüyor," dedi Dale. Hava kilidinin kapağının krankını döndürdü ve yüzey aracının iç hava kilidi kapısını açtı. Ana kompartımana tırmandı ve sürücü koltuğuna yerleşti. Yüzey aracının koltukları hem ADF elbiseli hem de ADF elbisesiz yolcuların oturabileceği şekilde tasarlanmıştı.

Kontrol paneline baktı. "Yirmi nokta dört kPA, yüzde yüz oksijen. İyi durumda."

"Hadi bakalım," dedim. ADF elbisemin deliklerini açtım. Birkaç nefes aldım. "Hava solunabilir."

Dale yanıma geldi ve elbisemin içinden çıkınama yardım etti.

"T–T–Tanrım." Titriyordum. Basınçlı havayı saldığınızda

hava soğurdu. Tüneli yüzey aracının basınçlı havasıyla doldurarak, içeriyi buzhaneye çevirmiştik.

"Al." Dale bana tulumumu uzattı. Daha önce kıyafetlerimi bundan hızlı giymemiştim. Şey... gerçi buna ikinci en hızlı diyelim (lisedeki erkek arkadaşımın ailesi bir gün eve beklediğimizden erken gelmişti).

Sonra da kendi tulumunu uzattı. Büyükçe biri olduğu için tulumu benimkinin üzerine giyilebiliyordu. Karşı çıkmadım bile. Hemen onu da giydim. Bir dakika sonra, dayanılabilecek kadar ısınmıştım.

"İyi misin?" diye sordu. "Dudakların mavi."

"İyiyim," dedim takırdayan dişlerimin arasından. "Meşaleyi yaktığımda içerisi ısınır."

Gizmomu ADF elbise içindeki tutacağından çekip çıkardım ve kulağıma bir kulaklık taktım. "Hâlâ orada mısınız, beyler?"

"Buradayız!" dedi Svoboda.

Aklıma bir şey geldi. "Dale'in kamerasından soyunmamı seyrettiniz mi?"

"Evet! Şov için teşekkürler!"

"Hı-hımm," dedi babam.

"Ah, rahatlayın, Bay B," dedi Svoboda. "İç çamaşırları üzerindeydi."

"Yine de..." diye karşı çıktı babam.

"Tamam, tamam," dedim. "Svoboda, bana ettiğin yardımların ödemesi say bunu. Şimdi, baba: Bu kesime başlamadan önce vereceğin bir tavsiye var mı?"

"Materyale bir bakalım."

Tünelin içinden hava sığınağına yürüdüm. Dale beni yakından takip etti. Dönüp ona baktım. "Başından sonuna kadar götümün yanından ayrılmayacak mısın?"

"Hemen hemen," dedi Dale. "Bir kaçak olursa, elbisesiz vücudunu tünelden yüzey aracına taşımam gerekecek. Kalıcı beyin hasarı geçirmeden önce üç ya da dört dakikam olacak. Yani evet. Yakınında olacağım."

"Sen yine de çok yaklaşma. Hareket alanına ihtiyacım olacak ve alevi elbisenin yakınında istemezsin."

"Katılıyorum."

Hava sığınağı vanasını çevirdim ve tünelin havasının sığınağa dolmasını sağladım. Tıslamayı dikkatle dinledik. Eğer tıslama durursa, etek kaynağı hava geçirmez demekti. Tıslamaya devam ederse, bir kaçak var demekti ve dışarı çıkıp kaçağı bulmamız gerecekti.

Tıslama giderek daha da azaldı ve nihayet durdu. Vanayı sonuna kadar açtım ve bir değişiklik olmadı. "Mühür sağlam," dedim.

"Eline sağlık!" diye bağırdı babam telsizden.

"Sağ ol."

"Gerçekten," dedi babam. "ADF elbisesi giyerken üç metrelik, hava geçirmez bir kaynak yaptın. Bir usta olabilirdin bu işte."

"Baba..." dedim, sesimde bir miktar uyarıyla.

"Tamam, tamam."

Sırıtışını göremiyordu ama. Manyak bir kaynak olmuştu.

Sığınağın kapağını açıp içeri girdim. Metal tüp buz gibiydi. Duvarlarda su yoğunlaşmıştı. Öne geçmesi için Dale'e işaret ettim. Kask fenerini açıp babam kameradan görebilsin diye kaynak alanına yaklaştı.

"Kaynağın iç kenarı bana güzel görünüyor," dedim.

"Katılıyorum," dedi babam. "Bay Shapiro yanında dursun yine de."

"Hemen arkasındayım," dedi Dale. Tünele geri çıktı.

Kafamı Dale'e çevirdim. "Buradaki basıncın tam olarak yirmi nokta dört kPa olduğundan emin miyiz?"

Dale kolundaki göstergeleri kontrol etti. "Evet. Yirmi nokta dört kPa."

Basıncımız Artemis'in standart 21 kPa'sı yerine 20.4 kPa'ydı. Neden mi? Çift gövde sisteminin işleme şekli yüzünden.

İki gövde arasında, bir sürü parçalanmış kaya bulunuyor

(bunu zaten biliyorsunuz). Ama aynı zamanda hava da var. Bu hava 20.4 kPa – Artemis'in basıncının yaklaşık yüzde 90'ında. Ayrıca iki gövde arasındaki alanın içi boş değil. Bir yanı iki metre olan, yüzlerce eşkenar üçgene bölünmüşler. Bu kompartımanların her birinin içinde bir basınç sensörü bulunuyor.

Şimdi dışarıda uzay boşluğu var, iki gövde arasında yüzde 90 oranında Artemis basıncı var ve kabarcığında içinde de tam Artemis basıncı var.

Dış gövdede bir kaçak olursa, kompartımanın havası dışarıdaki uzay boşluğuna akar. Ama iç gövdede bir kaçak olursa, kompartıman daha yüksek basınçlı havayla dolar.

Şık bir sistem. Kompartımanın basıncı düşerse, dış gövdede bir kaçak olduğunu anlarsınız. Yükselirse, kaçak iç gövdededir.

Ama operasyonumun ortasında kaçak alarmlarının çalmasını istemiyordum, o yüzden de bizim hava basıncımızın gövde içindeki basınçla uyuştuğundan emin olmamız gerekti.

Maruz kaldığı ısı değişiminin sonunda herhangi bir deformasyona uğrayıp uğramadığını görmek için meşalemin başlığını kontrol ettim. Herhangi bir sorun görmedim.

"Baba, şemaya göre, bu bir kent kabarcığının gövdesinin aynısı olacak – altı santimlik alüminyum, bir metre parçalanmış regolit, sonra altı santimlik bir alüminyum daha."

"Pekâlâ," dedi babam. "Materyalin kalınlığı yüzünden ilk deliğin biraz titrek olacak. Alevini çekme ve fazla oynatmamaya çalış. Elin ne kadar sabit olursa alev o kadar hızlı keser."

Oksijen ve asetilen tanklarını sığınağa çektim ve meşaleyi hazırladım.

"Nefes maskeni unutma," dedi babam.

"Biliyorum, biliyorum." Tamamen unutmuştum. Oksiasetilen havayı zehirli bir dumanla doldurur. Normalde bu bir sıkıntı değil ama kapalı bir alanda ayrı bir nefes maskesi takmanızı gerektiriyor.

Çantama uzanıp bir maske çıkardım. Maskenin bağlı oldu-

ğu hava tankı ayağınıza dolaşmasın diye sırtınıza asmak için bir düzeneği vardı. Tankı sırtıma aldım ve çalıştığından emin olmak için birkaç nefes aldım. "Ateşlemeye hazırım. Başka tavsiyen var mı?"

"Evet," dedi. "Regolitin içinde zengin miktarda demir bulunur. Alevi tek bir yerde uzun süre tutmamaya bak, regolit orada birbirine yapışmaya başlayabilir. Çok yapışırsa, tıpayı geri çekmen çok zor olur."

"Anladım," dedim.

Kaynak kaskımı taktım ve meşaleyi yaktım. Dale bir adım geri çekildi. ADF ustaları ne kadar korkusuz olurlarsa olsun, yine de her insanın içinde ateşten kaçınmak gibi derinden gelen, temel bir içgüdü vardır.

Sırıttım. Nihayet bir intikam alabilecektim. Sanchez'in karnını deşme vakti gelmişti.

14

Uzun bir alev elde edene kadar gaz karışımını ayarladım. Duvarda bir nokta seçtim ve orada meşaleyi tutabildiğim kadar sabit tuttum. Büyük ısı ve hazır oksijen rezervi metalde giderek daha da derin bir delik açıyordu.

Nihayet, öte tarafa geçti. Bunu nereden bildiğimi söyleyemem. Biliyordum sadece. Belki sesinden anlamıştım? Alevin titreyişinden ya da? Emin değilim. Her halükarda, kesme işlemi başlamıştı.

"Ne içeri ne de dışarı bir hava akışı var," dedim. "Basınçlar eşit gibi görünüyor. Eline sağlık, Dale."

"Sağ ol."

Meşaleyi belli bir hızla hareket ettirdim ve bir metre çapında bir daire kestim. Kesim tamamlandığında, kesilen kısım daha kolay düşsün diye kenarlarını eğimli kestim.

"Biraz gerideyiz," dedi Dale.

"Anlaşıldı," dedim. Ama hızlanmadım. Zaten kesebildiğim kadar hızlı kesiyordum. Daha hızlı ilerlemek kesimi bozar, bana daha fazla zamana mal olurdu.

Sonunda daireyi tamamladım ve kesilen kısım öne doğru yıkıldı. Meşaleyi kapattım ve gri regolitten oluşan bir çığ odaya doğru çökerken geri hopladım.

Kaynak kaskımı atıp nefes maskesini yüzüme bastırdım. O

tozu solumayı hiç istemiyordum. Akciğerlerimin dikenli ölüm partikülleriyle dolmasını istemiyorum, eyvallah.

Gözlerim batmaya başladı ve sulandı. Acıyla yüzümü buruşturdum.

"İyi misin?" diye sordu Dale.

Maske sesimi boğdu. "Gözlük takmalıydım," dedim.

Gözlerimi silmek için kolumu kaldırdım ama Dale kolumu yakaladı. "Yapma!"

"Doğru," dedim.

Gözlerinize dikenli tozların kaçmasından daha kötüsü nedir biliyor musunuz? Gözlerinizi dikenli tozla *ovalamak*. Silme isteğimi bastırdım ama ancak ucundan.

Tozun yatışmasını bekledim. Sonra batan gözler ve bulanık bir görüşle deliğe doğru bir adım attım. Ve attığım adımla elektrik şokunun vücudumu dolaşması bir oldu.

Bağırdım, acıdan çok şaşırarak.

Dale göstergeleri kontrol etti. "Dikkat et. Nem neredeyse sıfır."

"Niye?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bir adım daha attım ve bir posta daha şok yedim. "Kahretsin!"

"Sen öğrenmek nedir bilmiyor musun?" dedi Dale.

"Hay sokayım," dedim. Önümdeki delikteki yavaş yavaş büyüyen regolit yığınını işaret ettim. "Dolgu malzemesi bu. Artemis'in havası nemlendiriliyor ama gövde kompartımanlarının içindeki hava kupkuru."

"Neden?"

"Su aşındırır ve pahalıdır. Gövdenin içine niye koyasın ki? Toprak kurutucu görevi görüp havadaki tüm nemi emer."

Dale elbisesinin su depolama ünitesini çıkardı, kutuyu açtı ve çeyreği dolu plastik torbayı aldı. Torbanın köşesini yırttı ve parmaklarıyla sıktı. Gerçek bir ADF ustasının o hantal eldivenler ellerindeyken gösterdikleri bu beceri inanılmaz hakikaten.

Yüzüme su fışkırttı.

"Ne yapıyors–"

"Gözlerini açık tut. Ve suya bak."

Dediğini yaptım. Başta zordu ama gözümden akıp giden tozun getirdiği rahatlık bana güç verdi. Sonra da kıyafetlerime, kollarıma ve bacaklarıma da su sıktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Yüzümdeki sudan kurtulmak için başımı salladım. "Evet, daha iyiyim," dedim.

Doğaçlama ıslak tişört yarışmamız beni başka şok yemekten koruyacaktı. En azından bir süreliğine. Elbette toz üzerimde birikti ve iğrenç bir gri çamura dönüştü. Herhangi bir güzellik yarışmasını kazanamayacaktım ama en azından rahattım.

Bir sonraki adım: Dolgu malzemesini kazarak basınç sensörünü ortaya çıkarınam ve daha da önemlisi iç gövdeye ulaşmam gerekiyordu.

Parmağımı kulaklığıma dayadım. "Svoboda, baba: Bir süre kazı yapacağım. Sizi ararım."

"Bekliyoruz," dedi Svoboda.

Bağlantıyı kestim. "Şunu kazarken bana yardım et," dedim.

Dale bana küreği uzattı. "Bu dünyada iki tip insan vardır: ADF elbisesi olanlar ve kazanlar."

Homurdandım. "Tamam, öncelikle, *İyi, Kötü ve Çirkin* oynayacaksak, Clint Eastwood ben olurum, sen değil. İkincisi de, götünü kaldır da yardım et bana!"

"Bir şeyler ters giderse seni yüzey aracına taşımaya hazır olmam gerek." Küreği tekrar uzattı. "İçindeki Eli Wallach'ı ortaya çıkar da kazmaya başla."

Homurdandım ve elinden küreği aldım. Bu zaman alacaktı.

"Bu arada gerideyiz," dedi.

"Biliyorum."

Tam bu sıralarda, Bob da her zamanki gibi milletin işine taş koyuyordu. Ama bu sefer *benim işime* taş koymak yerine, *be-*

nim için başkasının işine taş koyuyordu. Ben bu sırada yanında değildim. Bir duvarın toprağını temizliyordum. Sonradan dinledim her şeyi.

Sanchez Alüminyum'un Aldrin Giriş Limanı'ndan tesislerine giden, onlara ait rayları vardı. Günde üç defa tren yirmi dört işçisini alıp tesise yolculuk yapıyordu. Bu kısa, bir kilometrelik yolculuk sadece birkaç dakika sürüyordu. Vardiyaları değiştiriyorlar, önceki vardiyanın işçileri de aynı trenle Artemis'e dönüyordu.

Küçük sabotajımı bu vardiya değişimine göre planlamıştım. Ama planımın biraz gerisinde kalmıştım. Tren buraya vardığında *içeri* çoktan girmiş olmam gerekiyordu. Ve hâlâ iç gövdeyi kesmemiştim.

Sanchez işçileri tren istasyonunda toplandılar. Tren çoktan istasyona kenetlenmiş ve kapısı açılmıştı. Makinist yolculuğun ücretini almak için gizmo tarayıcısını çıkardı. Evet, Sanchez Alüminyum, Sanchez Alüminyum işçilerinden Sanchez Alüminyum treniyle Sanchez Alüminyum tesisine gitmeleri için para alıyor. Bildiğiniz 1800'ler tarzı "şirket satış mağazası" saçmalığı.

Bob makinistin yanına gitti ve kadının tarayıcısına elini koydu. "Bekle, Mirza."

"Sorun mu var, Bob?" diye sordu kadın.

"Yük hava kilidi kaçak incelemesi yapıyoruz. Emniyet protokolleri inceleme sırasında kimsenin başka bir hava kilidini kullanamayacağını söylüyor."

"Şaka mı bu?" diye sordu Mirza. "İlla şimdi mi yapmanız gerekiyor bunu?"

"Kusura bakma. Bir anomali tespit ettik ve yarının gemisi gelmeden testi tamamlamamız gerek."

"Tanrı aşkına, Bob." Toplanmış insanları gösterdi. "İşe gitmesi gereken yirmi dört kişi var burada. Ve tesiste de evine dönmeyi bekleyen bir o kadar insan var."

"Biliyorum, kusura bakma. Test uzadı. Şimdiye biter diye umuyorduk."

"Daha ne kadar sürecek?"

"Emin değilim. On, on beş dakika kadar sanırım? Söz veremem."

Makinist kalabalığa döndü. "Kusura bakmayın, millet. Biraz gecikeceğiz. Ayakta beklemeyin – on beş dakika kadar buradayız."

Kalabalıktan toplu bir homurdanma yükseldi.

"Bunun yüzünden mesaimi nah uzatırım," diye homurdandı işçilerden biri ötekine.

"Kusura bakma," dedi Bob. "Sana telafi edeyim: Tiyatro'daki Artemis Akrobatları gösterisine üç bilet almıştım. Sana vereyim. Kocalarını alıp eğlen."

Mirza'nın yüzü aydınlandı. "Oha! Tamam o zaman. Affedildin!"

Pahalıya kaçmıştı, bana sorarsanız. O biletlerin tanesi 3,000 ying. Neyse. Para Bob'un parası, benim değil.

Kazarak geçen bir sonsuzluktan ve bir sürü küfürden sonra, nihayet gövde kompartımanının içindeki taşı toprağı temizlemeyi başardım. Sırt üstü düşüp nefes nefese yattım.

"Galiba yeni küfürler icat ettin," dedi Dale. "Mesela... 'amt' nedir?"

"Bence bağlamdan anlamını rahatlıkla çıkarabilirsin," dedim.

Tepemde dikildi. "Kalk. Çok gerideyiz ve Bob treni daha fazla bekletemeyebilir."

Hareket çektim.

Beni tekmeledi. "Kalksana, tembel teneke."

İnleyip ayağa kalktım.

Operasyonun "Çin'e bir tünel kaz" kısmı sırasında kompartımanın basınç sensörünü bulmuştum. (Evet, bu laf ay-

dayken bile geçerli. 384,000 kilometre kazmış gibi hissediyordum.)

"Basınç sensörünü kandır" oyunumuz şimdiye kadar sorunsuz devam etmişti ama iç gövdeyi deldiğim gibi bizim taraftaki basınç Artemis Standardı'na yükselecekti. Sonra da sensör, "Ha siktir! Yirmi bir kPa hava! İç gövdede kaçak var!" diye yaygara çıkaracaktı.

Alarm çalmaya başlayacak, insanlar telaşlanacak ve gövdeyi kontrol etmek için ADF ustaları geldiğinde yakalanacaktık. Dale ve Bob meslek birliğinden atılacaktı ama ben bunu görecek kadar yaşamazdım çünkü sadık Sanchez çalışanları beni suratımdan bıçaklamış olurdu.

Ha? Talihsiz kontrol odası ineklerinin böyle bir şey yapmayacağını mı düşünüyorsunuz? Bir kez daha düşünün. Sanchez'deki *biri* beni hasat aracıyla öldürmeye çalışmıştı, unutmayın.

Sensörün kendisi birkaç kablonun bağlı olduğu metal bir silindirdi. Kablolar biraz uzundu, bu da işime geliyordu. Çantadan vidalı kapağı olan çelik bir kutu çıkardım. Kapağına bir çentik atarak onu daha önceden hazırlamıştım.

Sensörü kutunun içine yerleştirdim ve kabloyu çentiğin içinden geçirdim. Sonra da vidalı kapağını kapattım. Ondan sonra, kablonun kapağa girdiği kısma altı kat koli bandı çektim. Bu kısım çok içime sinmiyordu. Bir basınç mührünü tutsun diye ancak aptallar koli bandından yararlanır ama başka seçeneğim yoktu. En azından daha yüksek olan basınç dışarıdaydı da bant deliğe doğru itilecekti.

"Bu iş görecek mi sence?" diye sordu Dale.

"Bir dakikaya göreceğiz. Bizi Artemis Standart'a çıkar."

Dale kolundaki kontrolleri tuşladı. Tabii ki Bob'un yüzey aracı uzaktan kumanda edilebiliyordu. İstediğiniz bir lüks özellik olsun, Bob'un yüzey aracında o mutlaka vardı.

Şişen tünelden temiz hava aktı ve hafif basınç değişimiyle kulaklarım açıldı.

Kutudan gözümü ayırmadım. Deliğin üzerindeki bant hafifçe içe çöktü ama onun dışında bir sıkıntı çıkmadı. Kulağımı iç gövde duvarına dayadım.

"Alarm çalmıyor," dedim. Svoboda'yı aradım.

"Yo!" dedi Svoboda. "Suçlu Destek Takımı hazır ve nazır."

"Bu ismi sevmedim," dedi babam.

"İç gövdeyi kesmeye başlayacağım," dedim. "Vereceğin son dakika tavsiyesi var mı, baba?"

"Yakalanma."

Maskemi indirdim. "Herkes de kendini komedyen sanıyor."

Kesmeye başladım. İç gövde dış gövdenin aynısıydı: altı santimlik alüminyum. Ve dış gövde gibi, bu kesim de sadece birkaç dakika sürdü. Bu sefer kesilen kısım içeri değil de dışarı düşecek şekilde eğimli kestim. Dış gövdede böyle seçeneğim yoktu ama genel olarak insanın derisini eritecek sıcaklıktaki metalin benden öteye düşmesini tercih ederim.

Kesilen kısmın yere yavaşça düşmesini bekledim, sonra da içeri göz attım.

Fabrika zemini, içi endüstriyel makinelerle dolu geniş bir yarım küreydi. İzabe ocağı odanın ortasını kaplıyordu. Hemen hemen bir on metresi vardı, etrafı borular, güç kabloları ve kontrol ekranlarıyla doluydu.

Bulunduğum yerden kontrol odasını göremiyordum. Aramızda izabe ocağı vardı. Bu tabii ki tesadüf değildi. Kör nokta olduğu için gövdenin bu kısmını seçmiştim. İşçiler işlerine ne kadar dalmış olurlarsa olsunlar, yirmi dört kişinin duvardaki eriyen bir deliği görmemeleri imkânsızdı.

İçeri bakmak için kafamı duvardan içeri uzattım. Düşünmeden, dengemi sağlamak için kenara tutundum.

"Sikeyim!" Elimi hemen çekip salladım.

"Kaynak meşaleleri kestikleri yerleri ısıtır diyorlar," dedi Dale.

Yüzümü buruşturup ne kadar yandım diye baktım. Avucum biraz kızarmıştı ama çok zarar görmemişti.

"İyi misin?"

"Evet," dedim. "Keşke bunu yaparken beni görmeseydin."

"Biz de gördük!" dedi Svoboda'nın sesi.

"Süper," dedim. "Bununla beraber, bağlantıyı kesiyorum. İşi hallettiğimde size haber veririm."

Bağlantıyı kestim.

Kenarlara dokunmamaya özellikle dikkat ederek delikten içeri adım attım. Dale bana çantamı uzattı. Ama çantayı çekip almaya çalıştığımda bırakmadı.

"Farkındasındır," dedi. "Bu delik ADF elbisemle girebileceğim kadar büyük değil. Bir şeyler ters giderse, sana yardım edemeyeceğim."

"Biliyorum," dedim.

"Dikkatli ol."

Başımla onaylayıp çantayı aldım. Ben izabe ocağına doğru giderken beni seyretti.

Ünitenin kendisi öyle ahım şahım bir şey değildi. İçeri ve dışarı giden ağır metal boruların bağlı olduğu büyük bir bloktan ibaretti. Kovalı bir konveyör yerdeki bir delikten çıkıyor, izabe ocağının tepesindeki bir huniye anortit parçaları besliyordu. Ocağın içinde ise ısı, elektrik ve kimyadan oluşan bir girdap taşları metale çeviriyordu. Ama dışarısı sakindi, ocağın duvarı ele sıcak geliyordu ve sakinleştirici bir uğultusu vardı.

Yere oturup köşeden baktım.

Kontrol odası tesisi tepeden görüyordu. Geniş cam pencerelerden çalışan işçileri görebiliyordum. Kimileri bilgisayar başında otururken diğerleri ellerinde tabletlerle ayaktaydı. Arka duvarın tamamı tesisin her bir ayrıntısını ve sürecini gözetleyen monitörlerle doluydu.

Bir kadının oradaki idareci olduğu gün gibi ortadaydı. İnsanlar onun yanına gidiyor, kısaca bir şeyler söylüyor ve karşılığında ondan kısa cevaplar alıyorlardı. Onun patron olduğu belliydi. Yaklaşık elli yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Latin Amerikalı'ya benziyordu. Birisiyle konuşmak için arkasını

döndüğünde nihayet yüzünü görebildim. Loretta Sanchez'di bu. Onu, şirketi araştırırken internette gördüğüm fotoğraflarından tanıdım

İzabe ocağını tasarlayan oydu. Sanchez Alüminyum'u o kurmuştu. Ve O Palácio'nun cebine o kadar girmişti ki boynunda tasma olsa yeriydi. Onun gibi birinin Aldrin'deki rahat bir ofiste oturmak yerine işçilerinin yanında tesiste olması ilginçti.

Diğer işçiler de... insandı işte. Boynuzları ya da pelerinleri yoktu. Parmaklarını kenetleyip kıkırdamıyorlardı. İşlerini yapan normal insanlardı.

İzabe ocağının öte tarafına emekledim ama daha ileri gidemezdim. Termal kontrol sistemleri kontrol odasından görülebiliyordu. Gizmomdan Bob'u aradım.

"Dinliyorum," dedi Bob.

"Pozisyon aldım. Treni sal."

"Anlaşıldı." Bağlantıyı kesti.

İzabe ocağının arkasında bekledim. On dakikalık sabırsız kıpırdanmanın ardından duvarlardan bir tak sesinin yankılandığını duydum. Tren gelmişti. Şimdi vardiyası bitenler, vardiyası başlayacaklara brifing veriyordu. Kısa bir boşluğum vardı –belki on dakika– sonra tren dolup kalkacaktı.

Nefes maskesi yüzümdeydi ve taşınabilir oksijen rezervi hâlâ sırtımdaydı. Şimdi bir de gözlük taktım. Bir sonraki adımım için gerekliydiler. Hem maskeyi hem de gözlükleri yüzüme bantladım – bu sefer hava geçirmez bir mühre ihtiyacım vardı.

Yani şimdi üstü başı çamur kaplı, suratına rasgele bir şeyler bantlamış manyağın tekiydim. Muhtemelen korku filmlerinden fırlama bir şeye benziyordum. Neyse. Korkunç bir şey yapmak üzereydim zaten.

Çantamdan bir gaz silindiri çıkardım. Vanasını tuttum, sonra da durup bantlarımı tekrar kontrol ettim. Tamam, her şey iyi görünüyordu. Tekrar vanayı kavradım. Biraz çevirdim.

Şişeden havaya saf klorin gazı sızdı.

Klorin gazı insanın akciğerini eritecek kadar tehlikelidir. Bunu Birinci Dünya Savaşı'nda silah olarak kullanmışlardı ve çok etkili olmuştu. Peki bir kutu bastırılmış ölümü nereden mi buldum? Kankam Svoboda sağ olsun. AUA kimya laboratuvarından arakladı.

FFC Cambridge İşlemi'nde bir sürü erimiş kalsiyum klorin vardı. Teoride mühürlü, olağanüstü derecede sıcak izabe ocağının içinde emniyetli halde duruyordu. Ama ocakta bir arıza olursa diye, her yerde klorin gazı detektörleri vardı. Hem de çok hassas detektörler. Zehirli gaz insanlara zarar verecek seviyeye çıkmadan önce alarm verecek şekilde tasarlanmışlardı.

Vanayı kısacık açık tutup tekrar kapattım. Saniyeler içinde klorin gazı alarmı çalmaya başladı. Gösteriye gel be!

Sarı ışıklar yirmi farklı yerde çakmaya başladı. Tesisin içinde inanılmaz derecede yüksek sesli bir alarm çalıyordu. Bir yel hissettim. Acil durum havalandırmaları çalışmaya başlamıştı. Acil durum rezervinden aldıkları taze oksijenle tesisin havasını değiştireceklerdi.

Kontrol odasında, işçiler emniyete koştular. Normalde, prosedürleri odanın arkasındaki hava sığınağına gitmekti. Ama park yerinde bir tren varken neden oraya gidesiniz ki? Şehre geri dönebilecek bir trende olmak, hava sığınağında kurtarma beklemekten daha mantıklıydı. Karar vermeleri uzun sürmedi – trene doluştular ve kapıyı kapadılar.

Tren muhtemelen sıkış tıkış olmuştu. İki vardiya da trenin içindeydi – kırk sekiz kişi.

Kontrol odasına bir göz attım ve boş olduğunu gördüğümde sevinçle yumruğumu havaya kaldırdım. Tam istediğim şeyi yapmışlardı.

Ocağın kendini eritmesini sağlamadan önce haliyle herkesi içeriden çıkarmam gerekiyordu. İç gövdeyi keserken basınç alarmlarının çalmasını da sağlayabilirdim – bunu duyunca da insanlar kaçardı. Ama bir basınç kaçağı duvara acil durum

ekibini getirirdi. Yüzey aracını, ekleme hava kilidini, yakalandığı için rahatsız rahatsız kızaran Dale'i vs. gördüklerinde bir şaşırırlardı. Zehirli gaz kaçağı çok daha iyiydi. Bu tamamen içeriden kaynaklanan bir sorundu.

Klorin tankının vanasını tekrar açtım – sızacak şekilde. Bu şekilde havalandırma sistemi havadan klorini temizleyemeyecekti. Klorin alarmı çaldığı sürece de işçiler trenden inmezlerdi.

Artık saklanmama gerek yoktu. Ocağın önüne yürüdüm. Sonra altına süründüm ve aşağıdaki toplama havzasına girdim.

Erimelere karşı son bir savunma olarak, ocağın tankının altında bakır bir levha vardı. Bakırın, tuz banyosunun işleme sıcaklığından daha yüksek bir erime noktası vardı ama çeliğin erime noktasından düşüktü. Yani içerisi çok ısınırsa (tam olarak 1085 °C), bakır erirdi. Süperısınmış tuz banyosu da aşağıdaki çimento havzaya akardı. Temizlemesi çok uğraştırırdı ama ocağın kendisi kurtulurdu.

Buna izin veremem!

Kaynak ekipmanlarını ve çantamı havzaya çektim. Yine kendimi yukarı kaynak yaparken bulmuştum. Of. Ve bu sefer kaynak malzemesi olarak çelik kullanarak çeliği çeliğe kaynaklayacaktım. Yaşasın. Eh, bu sefer en azından ADF elbisesi giymiyordum. Üzerime düşecek herhangi bir erimiş metal beni öldürmek yerine ömür boyu kalacak şekilde yaralardı. Yani en azından böyle bir tesellim vardı.

İşe koyuldum. Levhayı gövde altına kaynaklarken yanda durmaya özen gösterdim. Birkaç damla damlayarak yere yakıcı ölüm damlaları olarak düştü. Ama çalışmaya devam ettim. On beş dakikanın sonunda, bakır tıpayı kaplayan sağlam bir çelik levham vardı.

Ocağın duvarlarının hangi kalite çelikten yapıldığını bilmiyordum ama çoğu çelik 1450 °C'ta ya da altında erirdi. Ben garanticilik yapıp levhamı ve kaynak malzememi erime noktası 1530 °C olan Kalite 416 çelikten seçmiştim. Ocak, yamamdan önce eriyecekti.

Yama inceydi, o yüzden önce onun eriyeceğini sanabilirsiniz ama fizik o şekilde işlemiyor. Sıcaklık yamanın erime noktası olan 1530 °C'a gelene kadar daha düşük sıcaklıklarda eriyebilecek her şeyin erimesi gerekiyordu. Ve ocak duvarlarının erime noktası 1450 °C'tı. Yani ocak duvarları kalın ve beni yamam ince olsa bile, yama erime noktasına erişmeden önce ocak çökerdi.

Bana inanmıyor musunuz? Bir tavaya buzlu su koyup altını açın. Son buz da eriyene kadar su 0 °C'ta kalacaktır.

Havzadan dışarı tırmanıp kontrol odasını kontrol ettim. Hâlâ boştu. Ama çok sürmeyecekti. Tren yola çıkmıştı.

Havadaki klorin yüzünden işçileri eve göndermek mantıklıydı. Ama şehre vardıklarında, koruyucu elbiseleri olan bir grup mühendis trene binip hemen geri gelecekti. Trenin şehre gitmesi on dakika, mühendislerin trene binmesine beş dakika diyelim, düşman süvarilerinin gelmesi de on dakika. Yirmi beş dakika.

Termal kontrol kutusuna gittim. Dört vidasını söktüm ve panelini çıkardım. termokuple idare kartını söküp çantamdan yedek kartı aldım. Svoboda önceki geceyi bu kartı yaparak geçirmişti. Çok basitti. Normal bir karttan farkı yoktu ama bilgisayara havuzun sıcaklığını her zaman olduğundan daha az verecek şekilde ayarlanmıştı.

Görebileyim diye, Svoboda'nın kartının üzerinde hem gerçek sıcaklığı hem de bilgisayara söylenen sıcaklığı gösteren LCD ekranlar vardı. Asıl sıcaklık 900 °C'tı ve bilgisayara söylenen sıcaklık ise 825 °C'tı. Sıcaklığın çok düşük olduğunu düşünen bilgisayar ana ısıtıcıyı çalıştırdı.

Bir röle olmamasına rağmen duyulan yükseklikte bir "klik" sesi geldi. Güç kablosu – gördüğüm en kalın kabloydu bu arada– akım içinden geçmeye başladığında baya baya sallandı. O kablonun içinden o kadar çok elektrik akıyordu ki bunun sonucunda oluşan manyetik alan güç artarken kabloyu olduğu yerde zıplatıyordu. Akım en yüksek ampere ulaştığında kablo sakinledi.

Svoboda'nın kartını seyrettim. Kısa süre sonra asıl sıcaklık 901 dereceye çıktı. Sonra, çok daha kısa sürede 902 oldu. Sonra doğrudan 904. Sonra 909.

"Siktiiiir," dedim. Bu beklediğimden çok daha hızlıydı. Görünüşe göre iki nükleer reaktörün ürettiği enerjinin büyük kısmını kullanan devasa bir güç kablosu bir şeyi çok çabuk ısıtabiliyor.

Kutunun panelini yerde bıraktım ve özel kapıma doğru koştum.

Dale şişen koridorun içinde beni bekliyordu. "Ee?" diye sordu.

Hava sığınağı kapısını ardımdan kapattım. "Görev tamamdır. Ocak acayip *hızlı* ısınıyor. Hemen gidelim buradan."

"Tamam!" Dale eldivenli elini kaldırdı.

Ona beşlik çaktım (insanın eli havada bırakılmaz). Tünelden geçerken yüzey aracına doğru yollandı.

iyice kapalı olup olmadığını son bir kez kontrol etmek için hava sığınağı kapağına baktım. Sonra önüme döndüm ve tünelde yürümeye başladım – bir dakika.

Kapağa geri döndüm. Bir hareket gördüğüme yemin edebilirdim.

Kapağın küçük, yuvarlak bir penceresi vardı. Pencereye yaklaşıp içeri baktım. Loretta Sanchez izabe kabarcığının öte duvarındaki ekipmanları inceliyordu.

İki elimle kafamı tuttum. "Dale. Bir sorunumuz var."

15

Sanchez acil durum hava sistemini inceliyordu. Gözlük ve nefes maskesi takıyordu. Belli ki birazcık klorin onu korkutmamıştı.

Şişen tüneli yarılamış olan Dale yüzey aracına doğru işaret etti. "Hadisene, Jazz. Gidelim!"

"Loretta Sanchez içeride!"

"Ne?!"

Hava kilidi camını işaret ettim. "Sanki oranın sahibiymiş gibi etrafta dolaşıyor."

"Oranın sahibi zaten," dedi Dale. "Gidelim buradan!"

"Onu orada bırakamayız."

"Akıllı bir kadın o. Ocak erimeye başladığında gidecektir."

"Nereye gidecek?" diye sordum.

"Tren."

"Tren gitti."

"O zaman hava sığınağı."

"O da onu erimiş çelikten korumaz!" Kapağa döndüm. "Onu almam gerek."

Dale ayaklarını vura vura yanıma geldi. "Kafayı mı yedin sen?! Bu insanlar seni *öldürmeye* çalıştı, Jazz!"

"Olabilir." Maskemdeki ve gözlerimdeki bandı kontrol ettim. "Sen yüzey aracına git. Hızlı bir kaçış için hazır ol."

"Jazz–"

"Git!" diye bağırdım.

Bir an tereddüt etti – muhtemelen beni sürükleyerek yüzey aracına götürüp götüremeyeceğini hesapladı. Akıllılık ederek bunu yapmamaya karar verdi ve tünelde yürümeye başladı.

Kapağı açtım ve tesise geri döndüm.

Sanchez başta beni fark etmedi – dikkatini acil durum hava sistemine vermişti. Herhalde neden havayı temizlemediğini anlamaya çalışıyordu.

Böyle bir durumda insan kendini tanıtır? Emily Post'un, görgü kuralları kitaplarında "endüstriyel bir sabotaj sırasında bir düşmanın hayatını kurtarmak" kısmından bahsettiğini sanmıyordum. Yılların tecrübeyle sabit yöntemini kullandım.

"Hey!" diye bağırdım.

Arkasını dönüp elini göğsüne getirdi. "Tanrım!"

Birkaç derin nefes alıp kendine geldi. Gördüğüm fotoğraflarından biraz daha yaşlı ve yorgun duruyordu. Yine de elli yaşındaki biri için çevik ve sağlıklı bir görünüşü vardı. "Sen de kimsin?"

"Bu önemli değil," dedim. "Burası güvenli değil. Benimle gel."

İkna olmadı. "Sen işçilerimden biri değilsin. Buraya nasıl girdin?"

"Duvarda bir delik açtım."

"Ne?" Duvarlara baktı ama göremedi. Delik ocağın öbür tarafındaydı. "Delik mi açtın? Fabrikama mı?"

"Sen niye trene binmedin!" diye sordum. "Trene binmiş olman gerekirdi!"

"Sorunu kendim çözebilir miyim diye merak ettim. Diğerlerini emniyete gönderip–" Durup bir parmağını kaldırdı. "Bir dakika. Ben sana hesap verecek değilim. *Sen bana* hesap vereceksin asıl!"

Ona doğru bir adım attım. "Dinle, yarım akıllı. Bu tesis erimek üzere. *Derhal* benimle gelmen gerek!"

"Diline dikkat et! Bir dakika... seni tanıyorum ben. Sen

Jasmine Bashara'sın." Suçlayan bir şekilde beni işaret etti. "Sen hasat araçlarımı mahveden magandasın!"

"Evet," dedim. "Aynı zamanda izabe ocağını sabote eden maganda da benim. Şu anda kritik seviyelere yükselmiş olmalı."

"Saçmalık. Bu ocağı ben tasarladım. Kusursuz bir güvenliği var."

"Isı tam kapasitede, termal sistem hacklendi ve erime tıpasının üzerine çelik bir levha kaynakladım."

Ağzı açık kaldı.

"Gitmemiz gerek!" dedim. "Hadi!"

Önce ocağa baktı, sonra bana. "Ya da... ocağı tamir edebilirim."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim.

"Beni durdurmayı mı düşünüyorsun?"

Duruşumu düzelttim. "Benimle dövüşmek istemezsin, nineciğim. Senden iki kat gencim ve bu yerçekiminde büyüdüm. Beni mecbur bırakırsan, sen taşıyarak çıkarırın buradan."

"Ilginç," dedi. "Ben de Manaus sokaklarında büyüdüm. Eskiden senin iki katı cüssendeki adamları soyardım."

Pekâlâ, bunu beklemiyordum.

Bana saldırdı.

Bunu da beklemiyordum.

Eğildim ve yukarıdan uçarak geçmesini seyrettim. Dünyalılar bir zıplayışın onları ne kadar götüreceğini hep yanlış hesaplarlar. O yüzden kaçınması–

Elini aşağı uzatıp saçlarımı yakaladı, inişiyle beraber de kafamı yere çarptı. Sonra da göğsüme oturup yüzümü yumrukladı. Onu tekmeledim, üzerimden attım ve ayağa kalktım.

Dengemi sağlayamadan tekrar üzerime atıldı. Bu sefer arkadan kolunu boynuma doladı.

Birçok kusurum var ama maçoluk onlardan biri değil. Biri benden üstün geldiğinde anlarım. Belli ki Manaus, Artemis'ten çok daha sert bir şehirmiş. Bu kadın adil bir dövüşte ağzımı burnumu kırardı.

Zaten bu yüzden adil dövüşlerden kaçınırım.

Omzumun üzerinden uzanıp hava maskesini çıkardım. Beni hemen bırakıp geriledi. Nefesini tutup maskesini geri takmaya çabaladı. Bu da bana aradığım açığı sağladı.

Döndüm, çömeldim ve bacaklarına sarıldım. Sonra da tüm gücümü kullanarak onu havaya attım. Yukarı doğru dört metre kadar uçtu.

"Manaus'ta bunu da yapabiliyor muydun?!" diye bağırdım.

Kollarını sallayarak yükseldi. Aşağı doğru inmeye başlarken asetilen tankını yerden aldım. Bir sonraki hamlemden sakınmasının imkânı yoktu.

Tankı elimden geldiğince sert bir şekilde savurdum. Kafasına vurmamaya dikkat ettim – onu öldürmek istemiyordum. Darbeyi sol bacağına indirdim. Acıyla haykırdı ve yere yığıldı. Ama hakkını yemeyeyim, hemen ayağa kalktı. Bana doğru atıldı.

"Dur!" Elimi kaldırdım. "Bu iyice saçmalaştı. Ocağın giderek ısınıyor. Kimyagersin. Hesabını yap. Benimle gelmeyecek misin?!"

"Bundan sonra–" Durdu. Yavaşça ocağa doğru döndü. Ocağın alt kısmı koyu kırmızıydı. "Aman... Tanrım..."

Tekrar bana döndü. "Şu çıkış nerede demiştin?"

"Bu taraftan," diyerek yolu gösterdim.

Beraber deliğe doğru koştuk. Bacağına fena koyduğum için o biraz daha yavaş koşuyordu.

Başını eğerek delikten geçti, ben de ardından girdim. Hava sığınağını aşıp bağlantı tüneline girdik. Kapağı arkamızdan kapattım.

"Bu nereye gidiyor?!" diye öğrenmek istedi.

"Buradan uzağa," dedim.

Tünel boyunca koştuk.

Dale yüzey aracı hava kilidinden kafasını çıkardı. ADF elbisesini çıkarmıştı.

Sanchez yüzey aracına atladı ve hemen ardından ben de bindim. Yüzey aracının kapağını kapattım.

"Hâlâ şişen tüneli çıkarmamız gerekiyor."

"Vakit yok," dedim. "Bunun için elbiselerimizi giymemiz gerek. Tüneli koparmak için gazı kökle."

"Bekle," dedi Dale. Gazı kökledi.

Yüzey aracı öne fırladı. Sanchez koltuğundan düştü. Ben arka pencerenin oradaki yerimi korudum.

Yüzey aracının inanılmaz bir çekişi vardı ama ay regoliti üzerinde de bir yere kadardı. Tünel bizi durdurana kadar ancak bir metre gidebildik. Ancak ayağa kalkmış olan Sanchez bu sefer de Dale'in üzerine düştü. Destek almak için Dale'in omuzlarına tutundu.

"Buradan uzaklaşmamız lazım," dedi. "İçeride metan ve oksijen tankları–"

"Biliyorum!" dedim. Yan pencereden dışarı baktım. Eğimli bir kaya dikkatimi çekti. Yüzey aracının önüne koştum ve ön yolcu koltuğuna oturdum. "Bir planım var. Anlatması çok uzun sürer. Kontrolü bana devret."

Dale orta kolondaki bir düğmeye basarak önceliği benim tarafıma verdi. Tartışmadan, soru sormadan, hemen yaptı. ADF ustaları kriz zamanında mantıklı karar vermede çok iyidirler.

Yüzey aracını geri vitese takip dört metre geriledim.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi Sanchez.

"Kapa çeneni!" Eğimli kayaya döndüm ve yüzey aracının vitesini değiştirdim. "Bir şeye tutunun."

Dale ve Sanchez birbirlerine tutundular. Gazı kökledim.

Kayaya doğru fırladık. Sağ ön tekerleği kayaya doğru çevirdim ve tüm araç belli bir açıda zıpladı. Yüzey aracı yan düştü ve ters döndü. Takla kafesi ne kadar işe yarıyor görecektik. Kabin çamaşır makinesi gibiydi – kusmamaya çalıştım.

Ben şöyle olacağını düşünmüştüm: Şişen tünel burkulacak, böyle bir şeye dayanacak şekilde tasarlanmadığı için de yırtılacaktı. Sonra da ileri geri hareket ederek yırtılmayı tamamlayacaktım. Sonra da özgür olacaktık.

Tam olarak şöyle oldu: Şişen tünel buna aslan gibi dayandı. İçinde insan olması için tasarlanmıştı, yani içindekileri korumak için elinden geleni yapacaktı. Yırtılmadı. Ama yüzey aracı hava kilidinin bağlantı noktası o kadar güçlü değildi. Taklanın bükümü cıvatalarını söktü.

Tünelin içindeki hava yüzey aracının daha ileri sıçramasına neden oldu (not: aydaki yüzey araçları aerodinamik olacak şekilde tasarlanmamıştı). Bir metre daha araç yan şekilde kaydı, sonra da ağır bir şekilde tekerlekleri üzerine düştü.

Özgürdük.

"Ha siktir!" dedi Dale. "Bu dâhiceydi!"

"Ee, evet." Aracı ileri sürmeye başladım.

Bam!

Boğuk patlama bir saniye bile sürmedi. Duymaktan çok hissettiğiniz seslerden biriydi.

"Bu gürültülüydü," dedi Sanchez.

"Hayır, değildi." Dale omuzlarını kadının ellerinden kurtardı. "Doğru düzgün duymadım bile."

"Kadın haklı." Aracı sürerken gözlerimi araziden ayırmadım. "O ses toprağı boylu boyunca açıp tekerleklere tırmandı ve içeride yankılandı. Herhangi bir şey duymuş olmamız bile ne kadar yüksek sesli olduğunun göstergesi."

Arka kamera görüntüsüne baktım. Kabarcık yerli yerindeydi tabii ki. O kabarcığı delmek için nükleer bir patlama olması gerekirdi. Şaşırtıcı olan hava sığınağımdı. O da bıraktığım yerde duruyordu.

Frene bastım. "Oha lan! Gördünüz mü? Kaynağım patlamaya dayanmış!"

Sanchez somurttu. "Seni tebrik etmediğim için kusuruma bakma."

"Cidden mi?" dedi Dale. "Şimdi bu konuda mı hava atacaksın?"

"Söylüyorum sadece. Manyak bir kaynak olmuş."

"Kahretsin, Jazz." Kontrol düğmesine basıp kontrolü kendi tarafına aldı.

Bizi şehre geri sürdü. "Svoboda'yı ve babanı arayıp iyi olduğunu haber ver."

"Bir de avukat ara," dedi Sanchez. "Brezilya'ya gönderilip mahkemeye verilmen için elimden geleni yapacağım."

"Öyle mi dersin?" Gizmomu çıkarıp Svoboda'yı aradım. Cevap vermedi – doğrudan telesekreter çıktı.

"Hayda," dedim.

"Sorun mu var?" diye sordu Dale.

"Svobo cevap vermiyor." Tekrar aradım. Yine telesekreter.

"Belki biri onu yakalamıştır?" dedi Dale.

Sanchez'e döndüm. "Artemis'te başka katilin var mı?"

"Seninle işbirliği yapmak için bir neden görmüyorum."

"Uğraşma benimle. Babam ya da arkadaşının başına bir şey gelirse, seni Brezilya'ya parça parça gönderirim."

"Benim 'katilim' falan yok. O tipler benden emir almıyor."

"Saçmalık," dedim. "O Palácio'nun ağzına o kadar düşmüşsün ki götünden çıkacaksın."

Somurttu. "Onlar mülk sahipleri. Ben onlardan biri değilim."

"*Ortaksınız!*"

"Artemis yeni kabarcıklar yapmayı bıraktığında alüminyum pazarı battı. Devam edebilmek için yatırıma ihtiyacım vardı. Kurtarma finansmanı teklif ettiler. Ben de kabul ettim. Onlar kendi işlerini görüyor, ben ocağını işletirken işime karışmıyorlar. Tüm hayatımı ve benliğimi harcayarak inşa ettiğim ve senin az önce yok ettiğin ocak, seni dikkatsiz eksüda birikintisi!"

"Onun ne olduğunu araştırmayacağını sanma!"

Babamın numarasını çevirdim ve gizmoyu kulağıma tuttum. Her cevap verilmeyen çalışta tansiyonum daha da yükseldi.

"Babamdan da cevap yok." Parmaklarımda kontrol konsolunu çaldım.

Dale tek elle aracı kullanırken diğeriyle de gizmosunu çıkardı. "Sen Lene'yi dene, ben de Bob'u arayayım."

Lene'nin telefonunu aradım. Çaldı da çaldı. Telesekretere düştüğünde kapattım. "Yok," dedim.

"Bob da cevap vermiyor," dedi Dale.

Gergin gergin birbirimize baktık.

"Belki Rudy planımızı öğrenip herkesi tutuklamıştır..." diye sesli düşündüm. Başparmaklarım gizmomun hemen üzerinde, dudaklarımı büzdüm. Bir sabotajın ortasında polisi aramak hiç de iyi bir plana benzemiyordu. Mantıken şehre dönene kadar beklemeliydim – tutuklandılarsa, o zaman da şimdiki kadar tutuklu olacaklardı. Ama bekleyemedim.

Rudy'nin numarasını aradım. Dört kere çaldı. Telefonu kapattım.

"Yarabbim," dedim.

"Gerçekten mi?!" dedi Dale. "Rudy bile mi cevap vermiyor? Neler oluyor?"

Sanchez kendi gizmosunu çıkarıp ekranına tuşlamaya başladı.

"Hey!" Gizmosuna uzandım ama yakalayamadan geri çekti. "Ver şunu!"

"Hayır," dedi kesin bir edayla. "İşçilerimin evlerine sağ salim dönüp dönmediklerini öğrenmek istiyorum."

"Yalan! Yardım çağırıyorsun!" Üzerine atladım. İkimizi de yere yıktı.

"Kesin şunu be!" dedi Dale.

Bana vurmaya çalıştı ama sadece tek elini kullanabiliyordu – diğer elinde gizmosunu sımsıkı kavramıştı. Yumruğunu karşılayıp suratına tokadı yapıştırdım. Ulan, arada bir tane vurmak ne iyi geldi.

"Kavga etmeyin!" diye bağırdı Dale. "Siz iki aptal yanlış bir düğmeye basacak olursanız, hepimiz ölebiliriz!"

"O hasat aracına beni öldürmesini sen söyledin! İtiraf et!" Bir yumruk salladım.

Darbemden sıyrıldı ve kolumu kavradı. "Ben söyledim! Benim ömrümü verdiğim işimi ne *cüretle* mahvetmeye kalkarsın!"

"Başlayacağım şimdi!" Dale yüzey aracını sert bir frenle durdurdu.

Yanımıza gelip Sanchez'le beni ayırdı. Aksiyon filmlerinde ve çizgi romanlarda gördüklerinizin aksine, cüsseli olmak her zaman daha iyiydi. Bir seksenlik bir adam gerçekten iki sıska kadına tepeden bakabiliyordu.

"Dinleyin, dallamalar," dedi. "Bu kız kavgasından zevk alamayacak kadar eşcinselim. Ya kavga etmeyi kesersiniz ya da kafalarınızı tokuşturururum."

"Diline dikkat et." Sanchez gizmosunu tuşlamaya devam etti.

"Ya onu durdurur musun, lütfen?" dedim Dale'e.

"Herhangi *birine* ulaşabilirse, mutlu olacağım." İkimizi de bıraktı ama yan gözle beni kesmeye devam etti. Nedense buradaki saldırganın ben olduğuma kanaat getirmişti. Sırf o kancığın gözlerini oyup götüne sokmak istediğim için.

Sanchez bir cevap için gizmosunu dinledi. Yüz ifadesi her geçen anla beraber daha da korku dolu bir hal aldı. Aramasını sonlandırdı.

Dale bana baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Ne zamandan beri lider benim?"

"Bu tüm sabotaj senin fikrindi. Şimdi ne yapacağız?"

"Ee..." Radyo frekansını Ana frekansa getirdim. "Jazz Bashara, herhangi bir ADF uzmanını arıyor. Duyan var mı?"

"Evet!" diye bir cevap geldi hemen. "Sarah Gottlieb konuşuyor. Yanımda Arun Gosal var. Kimseye ulaşamıyoruz. Neler oluyor?"

İkisini de tanıyordum. Sarah bir ustaydı, Arun da bir acemiydi. Birkaç gün önce Queensland yangınını beraber söndürmüştük hani. "Bilmiyorum, Sarah. Dışarıdaki bir yüzey aracındayım ve şehirden cevap alamıyorum. Konumunuz nedir?"

"Moltke Tepesi hasat alanı," dedi.

Mikrofonu sessize aldım. "Doğru ya. Hasat araçlarını benden koruyorlar."

"Artık bir anlamı kalmadı," dedi Sanchez. "Ama ADF Meslek Birliği'nin işini ciddiye aldığını bilmek güzel."

Mikrofonu tekrar açtım. "Şehre geri dönebilir misiniz?"

"Hasat aracıyla beraber izabe tesisine gidip oradan şehre yürümeyi planlıyorduk. Ama aracı geri çağırmalarını istemek için Sanchez Alüminyum'a ulaşamıyoruz."

"Yürümeye başlasanız iyi olur," dedim. Sanchez'in pis bakışlarını görmemeye çalıştım.

"Olumsuz," dedi Sarah. "Bu bizi uzaklaştırmak için bir oyun olabilir. Biz burada bekleyeceğiz."

"Anlaşıldı."

"Hey... sen de hâlâ bir acemisin," dedi. "Kendi başına dışarıda olmaman gerekiyor. Yanında bir usta var mı? Kim var yanında?"

"Aa... sesin gidiyor..." Telsizi kendi frekansımıza geçirdim.

"Bunu sonra açıklaman gerekecek," dedi Dale.

"Her sıçış sırasıyla," dedim. "Giriş Limanı'na gidip neler olduğuna bakalım."

"Evet," dedi Sanchez. "Tren de orada olacak – işçilerim de."

Dale sürücü koltuğuna geçti ve tekrar ilerlemeye başladık. Sanchez ve ben de yolculuğun geri kalanında birbirimize bakmaktan kaçınarak sesimizi soluğumuzu çıkarmadan oturduk.

Dale şehre sürebildiği kadar hızlı sürdü. Giriş Limanı'na yaklaşırken hava kilidine kenetlenmiş treni gördük.

Sanchez ayağa kalktı. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Normalde yük hava kilidinde görevli ADF ustasından telsizle haber verirsin," dedi Dale. "Ama cevap vermedikleri için elbisemi giyip manuel vanaları kullanmam gerek."

"Trene yaklaş," dedim. "Trenin camlarından içeriyi görebilmeliyiz."

Dale başını salladı ve bizi sürekli kullanılan arazinin üzerinden geçirdi. Yük hava kilidini geçtik ve kenetlenmiş trenin yanında durduk. Pencereler bizimkinden hatırı sayılır derecede yukarıdaydı. Bakış açımızdan bir tek tavanı görebiliyorduk.

"Bir dakika, daha iyi bir görüş sağlayacağım şimdi." Dale kontrollerde bir şey yaptı ve kabin yükselmeye başladı. Görünüşe göre Bob'un yüzey aracında makaslı kaldırma özelliği de vardı. Tabii ki vardı. Neden olmasındı ki? Aklınıza gelebilecek diğer her şey vardı zaten.

Tren pencerelerinin seviyesine kadar yükseldik ve Sanchez küçük bir çığlık attı. Ben de atabilirdim ama beni böyle görmesini istemiyordum.

İnsanlar rasgele yerlere yığılmıştı – kimi koltuklarındaydı, kimileri koridorda üst üste düşmüştü. Bir kadının kafası bir kusmuk gölünün içindeydi.

"Neh..." demeyi becerebildi Dale.

"İşçilerim!" Sanchez farklı açılardan bakabilmek için bir oraya bir buraya koşmaya başladı.

Ben de daha yakından görebilmek için burnumu cama dayadım. "Hâlâ nefes alıyorlar."

"Alıyorlar mı?" diye sordu Sanchez. "Emin misin?"

"Evet," dedim. "Mavi gömlekli şu adama bak. Karnını görüyor musun?"

"Micheal Mendez." Biraz rahatladı. "Tamam, evet. Hareket görüyorum."

"Oldukları yere yığılmışlar," dedim. "Hava kilidinin orada falan değiller."

Dale treni limana bağlayan kapağı işaret etti. "Trenin hava kilidi açık. İstasyondaki Kenya bayrağını görüyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hava," dedim.

Sanchez ve Dale bana baktı.

"Hava. Havada bir sorun var. Kondüktör kapağı açana kadar trendeki kimsede bir şey yoktu. Sonra hepsi bayıldı."

Dale ellerini ovuşturdu. "Biz ocağın amına koyduğumuz anda. Bu bir tesadüf olamaz."

"Tabii ki bir tesadüf değil!" dedi Sanchez. "Ocağımın doğrudan Armstrong Kabarcığı'na giden bir hava boru hattı var. Havanızın nereden geldiğini sanıyordunuz?"

Kadını omuzlarından yakaladım. "Ama hava hattının emniyetleri var, değil mi? Vanalar falan?"

Ellerimi üzerinden attı. "Onlar *sızıntıları* durdurmak için varlar, *dev patlamalara* dayanmak için değil!"

"Siktir siktir siktir..." dedi Dale. "Patlama izabe kabarcığının içinde kaldı. Patlamayı dışa vuracak bir yolu yoktu. Kaynağını fazla iyi yaptın. Hava boru hattı basıncın gidebileceği tek yerdi. Sikeyim!"

"Bir dakika, dur," dedim. "Hayır, hayır, hayır. Bu doğru olamaz. Yaşam Destek'in gelen havayı kontrol eden emniyet sensörleri var. Gelen havayı doğrudan şehre vermiyorlar ya, değil mi?"

"Evet, haklısın," dedi Sanchez, biraz rahatlayarak. "Karbondioksit ve karbonmonoksidi kontrol ediyorlar. Aynı zamanda, olur da ocağımda bir kaçak olursa diye klorin ve metanı da kontrol ediyorlar."

"Kontrolü nasıl yapıyorlar?" diye sordum.

Yere yığılmış işçilerine bakmak için başka bir pencereye yürüdü. "İstenmeyen moleküllerle temas edince renk değiştiren sıvı bileşenleri var. Ve bu duruma hemen el koymak için bilgisayar gözetimi."

"Yani kimya bu," dedim. "Bu senin alanın, değil mi? Bir kimyager değil misin? Ya ocaktaki patlama başka bir şey yaptıysa? Yaşam Destek'in tespit edemeyeceği bir şey?"

"Ee..." diye düşündü. "Orada kalsiyum, klorin, alüminyum, silikon olur..."

"Metan," diye ekledim.

"Tamam, onu da ekleyelim ve yapabileceği şeyler klorometan, diklorometan, kloro– aman Tanrım!"

"Ne? Ne?"

Başını ellerinin arasına adlı. "Metan, klorin ve ısı birçoğu zararsız olan çeşitli bileşenler oluşturabilir. Aynı zamanda *kloroform* da yapabilir ama."

Dale rahat bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Sanchez ellerini ağzına götürüp bir hıçkırığını durdurmaya çalıştı. "Ölecekler. Hepsi ölecek!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Kloroform bu. Bayıltma gazı. Haksız mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Çok fazla film izlemişsin. Kloroform öyle zararsız bir anestezik değildir. Çok ama çok ölümcüldür."

"Ama hâlâ nefes alıyorlar."

Titrek bir elle gözyaşlarını sildi. "Anında kendilerinden geçmişler. Bu da konsantrasyonun en azından milyonda on beş bin part olduğunu gösterir. Bu konsantrasyonda bir saatleri ya var ya yok. Ve bu *en iyi* durum senaryosu."

Sözcükleri bende balyoz etkisi yarattı. Dondum. Öylece dondum kaldım. Sandalyemde titremeye başladım ve kusma dürtümü dizginlemeye çalıştım Görüşüm bulanıklaştı. Derin bir nefes almaya çalıştım. Bunun yerine ağzımdan ağlamaklı bir hıçkırık kaçtı.

Kafam çok hızlı çalışmaya başladı. "Tamam... ee... tamam... bir dakika..."

Elimdekiler: ben, Dale, sevmediğin karının teki. Bir yüzey aracı. İki ADF elbisesi. Bir sürü yedek hava ama şehri beslemeye yetecek kadar çok değil. Kaynak malzemeleri. Ayrıca bir ADF ustası ve acemisi de vardı (Sarah ve Arun) ama işe yaramayacak kadar uzaktaydılar. Bu sorunu çözmek için bir saatimiz vardı ve zamanında geri dönemezlerdi.

Dale ve Sanchez umutsuz gözlerle beni seyrediyorlardı.

Ayrıca kullanabileceğim: içindeki insanlar dışında Artemis şehrinin kendisi.

"Ta–tamam..." diye kekeledim. "Yaşam Destek Armstrong Zemin'de. Orası Uzay Ajansı Dizisi'nin hemen aşağısında. Dale, bizi HUAO hava kilidine kenetle."

"Anlaşıldı." Gazı kökledi. Arazide hopladık ve Aldrin Kabarcığı'nın kıvrımını kayarak döndük.

Arkadaki hava kilidine tırmandım. "İçeri girdiğimde, hız-

la Yaşam Destek'e gideceğim. Acil durum tanklarında *tonlarca* yedek hava var. Onların hepsini açacağım."

"Kloroformu seyreltemezsin ki," dedi Sanchez. "Havadaki molaritesi aynı kalır."

"Biliyorum," dedim. "Ama kabarcıkların yüksekbasınç-boşaltım vanaları var. Yedek tankları açtığımda, şehrin hava basıncı artacak ve boşaltım vanaları dışarı hava salmaya başlayacak. Temiz hava zehirli havayı dışarı itecek."

Bunu bir düşündü, sonra da başıyla onayladı. "Evet, bu işe yarayabilir."

HUAO hava kilidinin hemen önünde sert bir şekilde durduk. Dale yüzey aracını geri vitese taktı ve hayatımda gördüğüm en hızlı ve en becerikli kenetlenme prosedürünü gerçekleştirdi. İki hava kilidini birleştirirken neredeyse yavaşlamadı bile.

"Allahım, bu işte çok iyisin sen," dedim.

"Yürü!" diye yalvardı.

Nefes maskemi taktım. "Siz burada bekleyin. Dale, işi batırırsam ve kloroform solursam, benim yerimi al."

Hava kilidi krankını çevirdim. Eşlenen havanın tıslaması kabini doldurdu. "Sanchez, Dale sıçarsa, sıradaki sensin. Umarım iş o raddeye..."

Başımı yana eğdim. "Bu tıslama size de tuhaf gelmiyor mu?"

Dale hava kilidi kapısına baktı. "Siktir! Yüzey aracının hava kilidi, şişen tüneli koparırken zarar görmüş. Vanayı kapat, bizim hemen–"

Tıslama o kadar yüksek bir hal aldı ki Dale'i duyamaz oldum. Hava kilidi arıza yapıyordu.

Aklımda binbir türlü senaryo oynattım. Vanayı kapatırsam sonra ne yapacaktık? Dale ve benim ADF elbiselerimiz vardı, yani HUAO hava kilidine yürüyüp onu normal bir şekilde kullanabilirdik. Ama bunun için yüzey aracından çıkmamız gerekirdi, onun için de yüzey aracının hava kilidini kullan-

malıydık ve bu Sanchez'i öldürürdü. Geri kalan son seçenek yüzey aracını Liman Girişi'ndeki yük hava kilidini kullanarak şehre sokmaktı. Ama bizi içeri alacak kimse yoktu. Hava kilidini kendimiz açmamız gerekirdi, onun için de yüzey aracından çıkmamız gerekirdi ve bu Sanchez'i öldürürdü.

O anda bir karar verdim ve vanayı sonuna kadar açtım.

"Ne yaptığını–" diye başladı Dale.

Yüzey aracı kaçan havayla beraber sarsıldı. Kulaklarım açıldı. Kötü bir işaret – hava, yüzey aracının yerine yenisi koymasından daha hızlı bir şekilde kaçıyordu.

"Kapağı arkamdan kapatın!" diye bağırdım.

Dört kapı. Artemis'e girmek için *anasını sattığımın dört kapısından* geçmem gerekiyordu. Yüzey aracının hava kilidinin iki kapısı vardı, HUAO hava kilidinin de iki kapısı vardı. Son kapıdan geçene kadar hayatım tehlikede olacaktı. İlk kapıyı arkamdan kapattıkları sürece Dale ve Sanchez güvende olacaktı.

Bir Numaralı Kapı'yı açtım ve yüzey aracının hava kilidine girdim. Bizi öldürmeye çalışan İki Numaralı Kapı'ydı. Düzenli bir şekilde havanın dışarı kaçtığı kenarları buz tutmaya başlamıştı. Dale'in tahmin ettiği gibi, şişen tünelin bağlı olduğu yerdeki yuva yamulmuştu.

Krankı çevirdim ve kapağı çektim. Bu malıvolmuş haldeyken kapı açılır mıydı ki? Allah'a, Yehova'ya ve İsa'ya açılması için dua ettim. Biri ya da birden çoğu duamı duymuş olacak ki kapak açıldı. Tüm gücümü kullanarak aralığı açtım ve nihayet arasından sıyrılabileceğim kadar kaydı. Bazen cılız olmak harika. Kovana girmiştim – iki hava kilidi arasındaki bir metrelik tünele kovan diyorduk.

Hem yüzey aracının hava kilidi hem de kovan fena halde yamulmuşlardı. İkisi de süzgeç gibi olmuştu. En azından çok büyük bir delik yoktu. Yüzey aracının hava tankları şimdilik basıncı sabit tutuyorlardı ama bu savaşı kaybediyorlardı. Ve nefes masken var diyorsanız: Hayır, uzay boşluğunda bana

yardımı dokunmazdı. Ölü suratıma oksijen üflemeye devam ederdi sadece.

HUAO dış kapağının krankını çevirip kapağı açtım. Yalpalayarak HUAO hava kilidine girdim ve diğerleri ne yapıyor diye arkama baktım.

Dale'in çoktan yüzey aracının iç kapağını kapatmış olduğunu varsayıyordum. Yanlış varsaymışım. Kapağı kapatmış olsaydı, Artemis'e girene kadar hava rezervim kesilmiş olurdu. Ne düşünüyordu? Allah'ın aptalı soyluluk yapmaya mı çalışıyordu.

"Koduğumun kapağını kapat!" diye bağırdım rüzgâr sesinin üzerinden.

Sonra da onları gördüm. İkisi de bembeyaz kesilmiş ve sersemlemişti. Dale yere düştü. Siktir. HUAO hava kilidinin havasında kloroform vardı. Bu ince planlamalarım arasında ve ânın heyecanıyla bu küçük ayrıntıyı unutuvermiştim.

Pekâlâ. Her şey sırayla. Önce şu son kapıyı aç. Yüzey aracının havası sınırlıydı ama Artemis'te hava boldu. Son kapağın krankını çevirip kapağı ittim. Yerinden kımıldamadı.

Tabii ki kımıldamazdı. Yüzey aracı devam eden kaçak yüzünden şehre göre daha düşük bir basınca sahipti.

"Sikeyiiiim!" dedim. Diğer taraftaki havayı kullanarak hava kilidinin basıncını eşitlemek için kapağın ana vanasını açtım. HUAO eşitleme vanası kaçağı telafi ediyordu. Hava hangisinde daha hızlı akıyordu? Bunu öğrenmek için beklemedim.

Sırtımı hava kilidinin dış duvarına vererek iki bacağımla kapağı tekmeledim. İlk iki denemem kapıyı titretti ama mührü kırmadı. Üçüncüsü işi gördü.

Kapak gürültüyle açıldı. Hava eserek hava kilidine ve daha ötedeki yüzey aracına doldu. Kapağın hava akımıyla kapanmaması için açıklığa ayağımı koydum.

Dale ve Sanchez kurtulmuştu... gibi gibi. Kaçak yapan bir basınç muhafazasında zehirli gaz solumayı "kurtulmak" sayarsanız tabii ki.

Sırtım fena ağrıyordu. Tüm bunların acısı yarın çıkacaktı. Tabii ki yarını görebilirsem.

Ayakkabımı çıkarıp kapak açık kalsın diye orada bıraktım. Yüzey aracına döndüm. Dale ve Sanchez artık bilinçlerini tamamen kaybetmişti. Kahretsin. Kendime not: Nefes maskeni sakın ola çıkarma.

İkisi de düzenli nefes alıyordu. Yüzey aracının iç hava kilidi kapağını kaparak onları içeri mühürledim, sonra da HUAO iç kapısına döndüm. İttirerek kapıyı tekrar açtım (bu sefer daha kolay oldu çünkü ayakkabım tamamen kapanmasını engellemişti) ve laboratuvara düştüm.

Ayakkabımı aldım ve kapak esen havaya karşı otomatik olarak kapandı.

İçeri girmiştim.

Yerde oturup ayakkabımı giydim. Sonra da hava maskemdeki mührü kontrol ettim. İyi görünüyordu. Ne kusuyordum ne de bayılıyordum, yani bu iyiye işaretti.

HUAO laboratuvarı bilinçsiz bilim insanı kaynıyordu. Biraz korkutucu bir görüntüydü bu. Dördü masalarında kendilerinden geçmişken biri de yerde yatıyordu. Yerdekinin üzerinden atladım ve koridora yollandım.

Gizmoma baktım. Kloroform kaçağı başladığından beri yirmi dakika geçmişti. Yani Sanchez'in tahmini doğruysa, şehrin havasını düzeltmek için kırk dakikam vardı, yoksa herkes ölecekti.

Ve bu benim suçum olacaktı.

16

Rudy'ye ihtiyacım vardı. Ya da daha doğrusu, Rudy'nin gizmosuna ihtiyacım var.

Unutmayın, Yaşam Destek bir emniyet bölgesiydi. Oraya girebilmek için orada çalışıyor olmanız lazımdı – kapılar sizin gizmonuzu tanımadığı sürece açılmazdı. Ama Rudy'nin gizmosu şehirdeki her kapıyı açabilirdi. Emniyet bölgeleri, evler, banyolar, neresi olursa olsun. Rudy'nin giremeyeceği yer *yoktu*.

Yukarı Armstrong 4'teki ofisi HUAO laboratuvarından koşarak sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Ve anasını satayım, o ne sürreal bir yolculuktu öyle. Koridorlar ve kapılar insan kaynıyordu. Sanki kıyametten bir görüntüydü.

Ölü değiller. Ölü değiller. Ölü değiller... Aklımı kaybetmemek için bunu tekrarlayıp duruyordum.

Bir kattan ötekine geçmek için rampaları kullandım. Muhtemelen asansörlerin kapılarını engelleyen insanlar vardı.

Yukarı Armstrong 4'ün rampaların orada Kaya Parkı denen geniş bir açık alanı vardı. Neden mi öyle deniyor? Hiçbir fikrim yok. Oradan geçerken yan düşmüş bir adama takıldım ve bilinci kapalı bebeğine sarılmış bir turiste bodoslama daldım. Kendini oğluna siper etmişti – bir annenin son savunma hattı. Ayağa kalkıp koşmaya devam ettim.

Rudy'nin ofisinin kapısında kayarak durdum ve içeri dal-

dım. Rudy masasının üzerine devrilmişti. Bilinçsiz halde bile özgüvenli durmayı beceriyordu. Ceplerini aradım. Gizmosu orada bir yerde olmalıydı.

Bir şey gözüme takıldı ve beynimi rahatsız etti. Ne olduğunu çözemedim. Beyninizin size bir "terslik" olduğunu söylemeye çalıştığı uyarılardan biriydi bu. Ama kahretsin, şu an her şey "ters"ti zaten. Bilinçaltının oyunlarıyla uğraşacak vaktim yoktu. Kurtaracak bir şehrim vardı.

Rudy'nin gizmosunu buldum ve cebime attım. İçimdeki Jazz beni tekrar uyarmaya çalıştı, bu sefer daha da aciliyetle. *Allah kahretsin, bir şeyler çok yanlış!* diye haykırdı.

Bir an durup etrafı inceledim. Gözüme ters bir şey çarpmadı. Küçük, sade ofis her zamanki gibiydi. Burayı iyi biliyordum – başbelası bir ergenken buraya defalarca gelmiştim ve hafızam çok iyidir. Eksik gedik bir şey yoktu. Tek bir şey bile.

Ama sonra, ofisten çıkarken kafama dank etti: kafamın arkasına inen sert bir şey.

Ensem uyuştu ve gözlerim kardı ama bilincimi yitirmedim. Darbe kafamı sıyırmıştı. Birkaç santimetre daha sola gelse pekmezim akacaktı. İleri sendeledim ve bana saldıran kişiye döndüm.

Alvarez'in bir elinde uzunca çelik bir boru vardı ve diğerinde de bir oksijen tankı tutuyordu. Tanktan doğrudan ağzına giden bir hortum vardı.

"Taşak mı geçiyorsun sen ya?!" dedim. "Uyanık tek kişi var ve o da *sen* misin?!"

Boruyla tekrar saldırdı. Geri kaçtım.

Tabii ki Alvarez'di. Bilinçaltım bana bunu söylemeye çalışıyordu. Rudy'nin ofisi her zaman hatırladığım gibiydi. Ama hava sığınağında Alvarez'in kapalı olması *gerekiyordu*.

Tüm olaylar zinciri gözümün önünden geçti: Sığınak Alvarez'i kloroformdan korumuştu. Rudy bayıldığında, artık başında bekleyen kimse olmayan katil bir metrelik bir boruyu yerinden sökmüş ve kranka sokarak onu zorlamıştı. Diğer

tarafı tutan zincir ve kilidin böyle bir manivelaya karşı durmaları mümkün değildi.

Alvarez bir kimya mühendisi olmayabilirdi ama havada bir sorun olduğunu anlamak için bir dâhiye gerek yoktu. Ya hemen anlamıştı ya da anlamadan önce bir saniye bayılır gibi olmuştu. Her halükârda sığınağın hava tankları ve hortumları vardı. O da kendine bir yaşam destek ünitesi yapmıştı.

Hey, yetmezmiş gibi, duvardan koparak söktüğü borunun bir ucu da keskindi. Ne güzel. Sopa değildi bu. Mızraktı mızrak.

"Bir gaz kaçağı var," dedim. "Bunu düzeltmezsem şehirdeki herkes ölecek."

Tereddüt etmeden saldırdı. Bitirmesi gereken bir işi olan bir suikastçıydı. Profesyonelliğini alkışlamak gerek.

"Senin ta amına koyayım!" dedim.

Daha büyük, daha güçlü, çok daha iyi bir dövüşçüydü ve elinde sivri bir metal çubuk vardı.

Kaçıyormuş gibi döndüm ama sonra arkaya bir tekme salladım. Saldırısını bozacağını ummuştum ve haklı çıktım. Kafamı göçürmek yerine boruyu boşa salladı. Şimdi eli önümde, sırtım göğsündeydi. Silahını elinden almak için daha iyi bir şansım olmayacaktı.

İki elimle elini kavradım ve dışarı doğru çevirdim. Bu klasik silahsız bırakma hareketi işe yaramalıydı, anasını satayım ama yaramadı. Sadece diğer elini uzatıp boruyu boğazıma dayadı.

Güçlüydü. *Çok* güçlüydü. Bir kolu yaralıyken bile beni zorlanmadan alt etmişti. İki elimi de boynumla boru arasına soktum ama boru yine de batıyordu. Nefes alamıyordum. Böyle olduğunda insanı ele geçiren özel bir tür panik vardır. Birkaç saniye çaresizce debelendim, sonra da irademi son damlasına kadar kullanarak kendimi kontrol aldım.

Ya boynumu kıracaktı ya da beni önce boğup sonra boynumu kıracaktı. Nefes maskesi işe yaramazdı – sıkılmış bir boğazdan zorla hava gönderemezdi. Ama kalçamdaki hava tankı

işe yarayabilirdi. Sert bir metal obje. Hiç yoktan iyidir. Ona uzandım.

Acı!

Elimi borudan çekmek çok kötü bir fikirdi! Direncin yarısı ortadan kalkmıştı. Alvarez boğazıma daha da batırdı. Bacaklarım boşaldı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Alvarez de benimle beraber çöktü ve boruyu boynumdan gıdım bile oynatmadı.

Gözlerim kararmaya başladı. Keşke başka bir elim daha olsaydı.

Başka bir el...

Bu düşünce giderek daha da kapanan bilincimde yankılandı.

Başka bir el.

Başka bir el.

Çok fazla el.

Alvarez'in çok fazla eli var.

Ne?

Gözlerim kocaman açıldı. Alvarez'in çok fazla eli vardı!

Bir saniye önce bir eliyle boruyu tutarken öbür eliyle hava tankını tutuyordu. Ama şimdi iki eli de borudaydı. Bu da tankı *yere* bıraktı demekti!

İçimde kalan son güç kırıntıları kullandım, ayaklarımı geri çekip ittim. Boru boğazımı daha da sıktı ama sorun değildi – acı, bilincimi kaybetmemi engellemeye yarıyordu. Bu sefer daha da sert bir şekilde bastırdım ve nihayet dengesini bozmayı becerdim. Ben altta, o üstümde, ikimiz de ileri doğru yıkıldık.

Sonra da hayatımda duyduğum en tatlı sesi duydum.

Alvarez öksürdü.

Baskısı biraz zayıfladı ve tekrar öksürdü. Çenemi borunun altına soktum ve nihayet boğazım serbest kaldı! Maskemden kesik kesik nefes almaya başladım. Etrafımı saran karanlık her geçen an dağılıyordu.

Altından sürünerek çıktım ve ona doğru döndüm. Yere yığılmış, amansızca öksürüyordu.

Tam umduğum gibi, beni boğmak için tankı yere bırakmıştı. Onu ileri çektiğimde, hava hortumu ağzından çıkmıştı. Ya boruyu bırakmayacaktı ya da hortumu tutacaktı. Boruyu seçmişti. Muhtemelen kendi bilincini kaybetmeden önce beni boğup havaya ulaşmayı ummuştu.

Bir eliyle hortuma uzandı ama yeninden tutup onu yerde sürükledim. Tekrar nefes almaya çalıştı ve yüzündeki renk çekildi. Yere uzanıp boruyu elinden aldım.

Yüzü yere yapıştı – nihayet pes etmişti. Birkaç saniye nefes nefese oturdum, sonra da ayağa kalktım.

İçimde öfke kabarıyordu. Borunun sivri kısmını öne tutarak bir adım attım. Alvarez önümde aciz yatıyordu – beni az önce öldürmeye kalkmış azılı bir katil. Dördüncü ve beşinci kaburgalarına batırdım mı... tam kalbine... bunu düşündüm. *Çok isteyerek* düşündüm hem de. Gurur duyduğum bir an değil.

Topuğumla sağ koluna bastırdım. Kemiğinin çatırdadığını duydum.

Bu bana daha yakışıyordu.

Kaybedecek vaktim yoktu ama bu şerefsizin bir daha kaçmasına izin vermeyecektim. Bilinçsiz bedenini Rudy'nin ofisine sürükledim. Rudy'yi kenara ittirip kelepçeleri bulana kadar masasını karıştırdım. Alvarez'in sağlam kolunu hava sığınağı krankına kelepçeledim ve anahtarı koridora fırlattım. Rica ederim, Rudy.

Ne kadar zamanım kaldığını görmek için gizmoma baktım: otuz beş dakika.

Ve bu son saniyesine kadar zamanım var demek değildi. Bir tahmindi sadece. Şansım varsa doğruya yakın bir tahmindi. Her halükârda, şehirdeki iki bin kişi içinden daha öncesinde ölmeye başlayacaklar olabilirdi.

Boruyu tulumumla kemerim arasına sıkıştırdım. Alvarez bilincini kaybetmişti, kloroform soluyordu, bir kolu kırıktı ve kelepçeliydi. Ama yine de işimi şansa bırakmayacaktım. Baskın yemekten bıktım, amına koyayım.

Yaşam Destek'e koştum. Giderek daha nefes nefese kaldım ve boğazım şişti – bu boğulma olayı acayip canımı sıkmıştı. Fena bir çürüklük olacaktı orada. En azından şişip kapanmamıştı. Önemli olan da buydu.

Nefesimde safra tadı aldım ama durup dinlenecek vaktim yoktu. Bedenlerden oluşan engelli araziyi aştım. Ağrıyan ciğerlerime daha fazla oksijen gitsin diye hava tankımın akışını artırdım. Pek bir şey değiştirmedi (tüm atmosfer oksijense bu hamle pek işe yaramıyordu). Ama en azından biraz fazla hava basıncı kenarlardan kloroform solumamı engelliyordu. Bu da bir şeydi.

Yaşam Destek'e vardım ve kapıda Rudy'nin gizmosunu salladım. Kapı klik sesiyle açıldı.

Bayılmış Vietnamlılar her yerdeydi. Duvardaki ana durum ekranlarına baktım. Otomatik sistemlere göre her şey dört dörtlüktü! Basınç iyiydi, oksijen boldu, Co_2 ayrıştırımı kusursuzca çalışıyordu... bir bilgisayar hayattan başka ne isteyebilir ki?

Bay Đoàn'ın ana paneldeki koltuğu boştu. Koltuğa oturup hava idare kontrollerine baktım. Yazılar Vietnamcaydı ama ana fikri kaptım. Çünkü duvarlardan birinde sistemdeki tüm boru ve hava hattını gösteren bir harita vardı. Hayal edebileceğiniz üzere, baya büyük bir şemaydı bu.

Şemayı uzun uzun inceledim. Acil durum hava sistemini hemen gördüm. Tüm hatlar kırmızıyla işaretlenmişti.

"Pekâlâ... aktivasyon vanası nerede peki?" dedim. Yaşam Destek'e kadar gelen bir hat bulana kadar parmağımla kırmızı hatları takip ettim. "Kuzeybatı köşesi..."

Oda borulardan, tanklardan ve vanalardan oluşan bir labirentti. Ama hangisini aradığını biliyordum artık. Kuzeybatı köşesinin soldan üçüncü vanası. Oraya giderken yerde yatan Bay Đoàn'ı geçtim. Görünüşe göre, o da vanaya hamle yapmıştı ama yetişememişti.

Vanayı iki elle kavrayıp döndürdüm. Basınç boşaltımının derin kükremesi odada yankılandı.

Cebimdeki gizmom çaldı. Bu o kadar beklemediğim bir şeydi ki dövüşe hazır olarak borumu çektim. Bu aptalca harekete kafamı salladım ve silahımı kınına soktum. Telefona cevap verdim.

"Jazz?!" dedi Dale'in sesi. "İyi misin? Biz burada bir dakikalığına bayıldık."

"Dale!" dedim. "Evet, iyiyim. Yaşam Destek'teyim ve boşaltım vanasını şimdi açtım. Siz iyi misiniz?"

"Uyandık. Bok gibi hissediyorum ama. Niye uyandığımızı da anlamadım."

Arkada Sanchez konuştu. "Ciğerlerimiz yüzey aracının havasındaki kloroformu emdi. Partikül miktarı iki bin beş yüzün altına düştüğünde, anestetik özelliğini kaybetti."

"Hoparlördesin, bu arada," dedi Dale.

"Sanchez," dedim düz bir sesle. "İyi olmana ne kadar sevindim anlatamam."

Gudubetliğimi duymazdan geldi. "Boşaltım işe yarıyor mu?"

Durum ekranlarına geri koştum. Şimdi her kabarcıkta daha önce orada olmayan yanıp sönen sarı ışıklar vardı.

"Öyle sanıyorum," dedim. "Her yerin uyarı ışıkları yanıyor. Bunu doğru okuyorsam, bunlar boşaltım vanaları. Havayı dışarı atıyor."

Yanımdaki bir sandalyede oturan bir teknisyeni dürttüm. Kımıldamadı. Tabii ki, tamamen temiz bir havada bile insanların uyanması biraz zaman alacaktı. Yarım saattir on dokuzuncu yüzyıl anestetiği soluyorlardı.

"Bekle," dedim. "Havayı bir koklayacağım."

Maskeyi yüzümden bir saniyeliğine çektim ve çok sığ bir nefes aldım. *Anında* yere kapaklandım. Ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Kusmak istiyordum ama kendimi tuttum. Maskeyi tekrar yüzüme tuttum.

"...değil..." diye mırıldandım. "...solunmaz..."

"Jazz?" dedi Dale. "Jazz! Bayılma!"

"'yiyim," dedim, dizlerimin üzerine çıkarak. Tanktan aldığım her nefesle kendime geliyordum. "Ben... iyiyim... Sanırım biraz beklememiz gerekiyor. Tüm havayı değiştirmek zaman alacaktır. İyi durumdayız. Başarıyoruz."

Sanırım tanrılar bunu duydu ve çok eğlendiler. Ben bunu söylediğim gibi borulardan gelen hava sesi azaldı ve durdu.

"Ee... millet... hava durdu."

"Niye?" diye sordu Dale.

"Anlamaya çalışıyorum!" Durum ekranlarına baktım. Orada belli bir şey yoktu. Sonra da duvardaki hat şemasına geri döndüm. Ana vana Yaşam Destek'teydi ve o odadaki bir tanka uzanıyordu. Tank boş gösteriyordu.

"Aah!" dedim. "Havamız bitmiş! Bu kadarı yeterli değil!"

"Ne?!" dedi Dale. "Bu nasıl olur? Yaşam Destek'in aylarca yetecek kadar havası vardı."

"Pek değil," dedim. "Bir iki kabarcığı dolduracak kadar havaları var ve Co_2'i oksijene çevirmeye aylarca yetecek kadar bataryaları var. Ama tüm şehri temizleyecek kadar oksijenleri yok. Bu kimsenin aklına gelmiş bir şey değil."

"Tanrım..." dedi Dale."

"Bir şansımız var," dedim. "Trond Landvik çok büyük miktarda oksijen depolamıştı. Dışarıdaki tanklarda duruyorlar."

"Şerefsiz," dedi Sanchez. "Oksijene–karşılık–elektrik anlaşmamın peşinde olduğunu *biliyordum*."

Kontrol tahtasına baktım tekrar. Allah'tan Vietnamlılar Latin alfabesi de kullanıyorlardı. Şemanın bir kısmı LANDVIK diye işaretlenmişti.

"Trond'un tankları şemada!" dedim.

"Tabii ki oradadır," dedi Sanchez. "Kendi hava sisteminin onlarınkine bağlanabilmesi için onlarla işbirliği yapması gerekiyor."

Parmağımla haritayı takip ettim. "Bu şemaya göre, Trond'un tankları çoktan sisteme bağlı. Akışı engelleyen karmaşık bir vana sistemi var ama onları açmanın bir yolu var."

"Yap o zaman!" dedi Dale.

"Vanaları elle açılıyor ve dışarıdalar," dedim.

"Ne?! Niye yüzeyde elle açılan vanalar var?!"

"Emniyet için," dedim. "Trond daha önce açıklamıştı bana. Şimdi önemli değil. Boru sistemini ezberledim. Çok karmaşık ve alt–vanalar ne durumda hiç bilmiyorum. Bunu oraya geldiğimde görürüm."

Yaşam Destek'ten Armstrong'un koridorlarına çıktım.

"Bir dakika, dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Dale. "Ne giyeceksin? ADF elbisen burada."

"Conrad Hava Kilidi'ne gidiyorum şimdi ve elimde büyükçe bir boru var. Bob'un dolabını kırıp teçhizatını giyeceğim."

"O dolaplar bir santimetre kalınlığında alüminyumdan," dedi Dale. "Zamanında açamazsın."

"Tamam, doğru dedin. Ee..." Armstrong – Conrad Bağlantı tünelini aştım ve gizmoma baktım. Yirmi beş dakikamız kalmıştı. "Bir hamster topu kullanacağım."

"Krankları nasıl döndüreceksin?"

Kahretsin, yine doğru söylüyordu. Hamster toplarının kolları, eldivenleri ya da eklemleri yoktu. Dışarıda bir şeyi tutma imkânım yoktu.

"O zaman benim ellerim sen olursun. Tanklar Armstrong, Shepard ve Bean arasındaki üçgende. Benimle Bean – Shepard Bağlantısı'nda buluş. Üçgene çıkmak için yardımına ihtiyacım olacak."

"Anlaşıldı. Şimdi bağlantıya gidiyorum. Yaklaşabildiğim kadar yaklaşacağım, sonra da kalan yolu yürüyeceğim."

"Sanchez'i öldürmeden yüzey aracından nasıl çıkacaksın?"

"Bunu ben de öğrenmek istiyorum," diye ekledi Sanchez.

"Hava kilidini açmadan senin elbiseni giydireceğim," dedi.

"Benim elbisemi mi?!"

"Jazz!"

"Tamam, tamam. Özür dilerim."

Conrad Zemin'i elimden geldiği kadar hızla aştım. Evimin

bulunduğu kabarcık şehirdeki en labirentvari koridorlara sahipti. Bir grup zanaatkârı imar kanunları olmadan aynı yere koyarsanız, atölyeleri buldukları her köşeye bucağa yayılır. Ama ben her yolu ezbere biliyordum.

Doğal olarak turist hava kilidi Armstrong Bağlantı tünelinden *en uzak* noktadaydı. Yani, başka nerede olacaktı ki?

Nihayet oraya vardım. İki ADF ustası, sandalyelerinde bayılmış on altı turistin önünde, yerde yatıyordu. Kaçak onları oryantasyonun ortasında yakalamıştı.

"Dale, hava kilidine geldim."

"Anlaşıldı," dedi. Gizmosunun mikrofonundan uzaktaydı. "Sanchez'i elbisene sokmak zaman alıyor. Kendisi biraz uzun–"

"Kusura bakmayın da," dedi. "Ben 1.64'üm – bir kadının tam ortalama boyu. Uzun olan ben değilim, sabotajcı arkadaşınız kısa."

"Elbisemi uzatma sakın," dedim.

"Elbisenin içine sıçacağım!"

"Hey–!"

"Sanchez, kes sesini!" dedi Dale. "Jazz, şehri kurtar!"

Geniş hava kilidine daldım ve yerinden inik bir hamster topu aldım. "Dışarı çıkınca haber ederim."

Fermuarı yukarı bakacak şekilde inik plastiği yere serdim, duvardan bir acil durum çantası alıp taktım. Rudy'nin gizmosuyla hokus pokus zamanı. İç hava kilidi kapısını kapattım, gizmoyu hava kilidi kontrol panelinin önünde salladım ve bana giriş izni verdi.

Sıradaki sorun: Hava kilitleri eldivenleri olan elbiseler giyen ADF ustaları tarafından kullanılmak üzere yapılmışlardı. Bu biraz beceri gerektirecekti.

Bilgisayar kontrollerini kapattım ve elle kullanıma geçtim. İlk yaptığım şey dış kapının krankını çevirmek oldu. Kapı (diğer tüm hava kilit kapakları gibi) bir tıpa kapıydı – arkasındaki hava basıncı kapıyı yerine kapatmıştı. Yani kapıyı açmayı

mümkün kılmış olsam da basınca karşı kapıyı çekip açmak için Süpermen olmak gerekiyordu. Ama en azından fiziksel sürgüleri aradan çıkarmıştım.

Boşaltım vanasını çok yavaşça çevirdim. Dışarı kaçan havanın tıslamasını duyduğum gibi, vanayı döndürmeyi bıraktım. Tam döndürdüğünde, vana hava kilidinin içindeki havayı bir dakikanın altında bir sürede uzay boşluğuna boşaltırdı. Ama bu gidişle biraz daha zaman alacaktı – inşallah benim ölmememe yetecek kadar uzun zaman.

Hamster topuna koşup içine girdim. Çökmüş bir çadıra girmeye çalışmak gibi, zor bir işti ama bugün işler böyleydi.

Fermuarları kapattım (emniyet için üç sıraydılar), sonra da acil durum çantasındaki hava akışı vanasını birkaç saniyeliğine çevirdim. Top hareket edebileceğim kadar büyüdü.

Normalde bunu hava kilidi havasını dışarı boşaltırken yapmazdınız. Acele etmez, topunuzu şişirir ve mühürlerinizi kontrol etmesi için bir ADF ustasını beklerdiniz. Benim böyle bir lüksüm yoktu.

Hava kilidinin içindeki basınç azaldı, o yüzden de topum uzay boşluğunda bir balon gibi şişti. Bu bir benzetme değil. Gerçekten uzay boşluğundaki bir balondu bu.

İleri emekledim (yarı şişmiş bir topun içinde hareket etmek zordu) ve kapağın kulpunu tutmak için uzandım. Top tamamen sertleşmediği için, plastiği kulpu yakalayabilecek kadar bükebiliyordum. Basınç tutuşumu bozmaya çalışırken ben iki elle tutmaya devam ettim.

Hava kilidi içindeki havayı boşalttıkça top giderek daha sertleşti ve kulpu tutmak daha zorlaştı. Bu plastik artık *cidden* bir küre olmak istiyordu. Kendisini bir kulpu tutmak için bükmemden hoşlanmıyordu.

Birkaç kere tutuşumu neredeyse kaybettim ama tutmaya devam etmeyi becerdim. Nihayet hava kilidi basıncı kapıyı açabileceğim kadar düştü.

Kalan hava da dışarı aktı ve topum tam sertliğine ulaştı.

Elimi kenardan öyle şiddetli ittirdi ki gerçekten götümün üzerine düştüm. Ama bir önemi yoktu. Hamster topunun içinde güvendeydim ve hava kilidi açılmıştı.

Tekrar ayağa kalktım ve bir şey bacağıma sürtündü. Solak'tan arakladığım boruydu bu. Tüm bu heyecan arasında, borunun yanımda olduğunu unutmuştum. Şişen yaşam destek sisteminizin içine ucu sivri bir şey getirmek genel olarak akıllıca bir şey değildir ama bu konuda bir şeyler yapmak için geç kalmıştım. Borunun oynamaması için kemerimi sıktım. Kaymasını istemezdim.

Acil durum çantasını kontrol ettim. Her şey yolundaydı. Bunların turistlerin kullanması için yapıldığını unutmayın. Her şeyi kendi başlarına hallediyorlardı zaten.

Yüzeye yol almaya başladım.

Tüm kısıtlamalarına rağmen, hamster topları koşmak için idealler. Ağır botlar yok, taşınması gereken kalın ADF elbisesi bacakları yok, sırtınızda yüz kiloluk teçhizat yok. Hiçbiri yok. Normal kıyafetleri içinde olan ben ve nispeten ağır bir sırt çantası var sadece.

Hızlandım ve arazide tekerlenmeye başladım. Bir engebeye her denk geldiğimde havaya zıplıyordum (yani "havaya" değil tabii ki ama siz benim ne demek istediğimi anladınız). Turistlerin bunun için binlerce ying ödemesinin bir sebebi vardı. Başka bir zamanda bu inanılmaz eğlenceli olabilirdi.

Bean görünene kadar Conrad Kabarcığı'nın etrafında koştum. Dümdüz Bean'e doğru gittim, sonra da onun etrafından koştum.

Çalıştığından emin olmak için kulaklığıma dokundum. "Ne durumdasınız, Dale?"

"Sanchez elbiseyi giydi ve Shepard – Bean Bağlantısı'na geldik. Şimdi yüzey aracından inmek üzereyim. Sen?"

"Neredeyse geldim."

Bean'in etrafından döndüm ve önüme Shepard çıktı. Bağlantının duvarında olan Dale beni görüp el salladı. Bob'un yü-

zey aracı yakında park edilmişti. Pencerelerinden Sanchez'in elbisemin için rahatsız rahatsız oturduğunu görebiliyordum. Bağlantıya koştum ve gizmomu kontrol ettim. On beş dakika kalmıştı.

Dale yere çömeldi ve iki kolunu kabarcığımın altına yerleştirdi. "Üç deyince," dedi.

Zıplamaya hazır olarak çömeldim.

"Bir... iki... *üç!*"

Zamanlamamız mükemmeldi. Beni tüm gücüyle yukarı fırlatmadan hemen önce zıplamıştım. Yani yeri tekmeleyip yukarı uçtum ve Dale benimle yükselmesi için topu yukarı attı. Topumla ben rahatlıkla bağlantının üzerine çıktık. Elbette, öte tarafa indiğimde aptal gibi olduğum yerde zıplamaya devam ettim.

Dale tutacakları kullanarak bağlantının üzerine tecrübeli bir rahatlıkla tırmandı. Ben ayağa kalkarken o da yanıma geldi.

Bean ve Shepard'ı arkamıza alarak Armstrong'un daha küçük kubbesine döndük. Dış tanklar, karmaşık boru ve vana sistemleri tarafından bir miktar gizlenmiş halde kubbenin bir yanında duruyorlardı.

"Yüzüm kaşınıyor," dedi Sanchez telsizden.

"Ne yazık," dedim. Dale ve ben tanklara doğru yollandık.

"Bu elbise oldukça rahatsızlık verici," diye devam etti Sanchez. "Yüzey aracının kapağını kapatıp içeriye hava doldursam ve rahat rahat sizi beklesem olmaz mı?"

"Hayır," dedi Dale. "Hızlı bir giriş için yüzey aracını hep hazırda tutmak gerek. Biz böyle yaparız."

Kendi kendine homurdandı ama uzatmadı.

İlk boru dizisine tekerlendim. Üç devasa basınç tankı yapıyı domine ediyordu. Her birinin yan tarafında LANDVIK yazıyordu.

En yakındaki borunun üzerindeki dört vanadan ortadakini işaret ettim. "Bu vanayı tamamen kapat."

"Kapatayım mı?!" diye sordu Dale.

"Evet, kapat. Güven bana. Bu boruların kaçak alanları, temizlik girişleri ve işi zorlaştıran daha bir sürü ıvır zıvır var."

"Anladım." Kalın eldivenleriyle krankı kavradı ve güç vererek kapattı.

Bu sefer yerden üç metre yukarıdaki bir borunun üzerindeki başka bir vanayı işaret ettim. "Şimdi bunu tamamen aç."

Zıpladı ve boruya iki eliyle tutundu. Tutunmaya devam ederek vanaya kadar geldi, ayaklarını aşağıdaki bir dizi boruya dayadı ve vanayı çevirdi. Çevirirken inledi. "Bu vanalar amma *sıkıymış*."

"Daha önce hiç açılıp kapanmadılar," dedim. "Onları ilk kez biz kullanıyoruz."

Krank nihayet döndü ve Dale rahat bir nefes aldı. "Oldu."

"Tamam, şu aşağıda." Üzerinde dört vana olan bir boru karmaşasını işaret ettim. "Üçüncüsü dışında hepsini kapat. O tamamen açık olmalı."

Dale çalışırken gizmoma baktım. On dakika.

"Sanchez, kloroform zehirlenmesindeki bir saatlik tahminin ne kadar doğruydu?"

"Oldukça doğru," dedi. "İnsanların bazıları çoktan kritik durumda olacaktır."

Dale hızını ikiye katladı. "Tamam. Sıradaki."

"Son bir tane," dedim. Onu boru karmaşasından alıp yarım metre genişliğindeki bir dışarı akış borusunun yanına getirdim ve onu kontrol eden vanayı işaret ettim. "Bunu tamamen aç ve o kadar."

Krankı yakaladı ve çevirmeye çalıştı. Yerinden oynamadı.

"Dale, onu *döndürmen* gerekiyor," dedim.

"Ben ne yapmaya çalışıyorum sanıyorsun?"

"Daha çok dene!"

Dale döndü, iki eliyle kavradı ve yere tüm gücünü vererek ittirdi. Krank hâlâ hareket etmemekte inat ediyordu.

"Kahretsin!" dedi Dale.

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. İşe yaramaz ellerime baktım. Etrafımı saran hamster topu yüzünden vanayı tutma imkânım yoktu. Tek yapabildiğim izlemekti.

Dale elinden geldiği kadar çabaladı. "Kahretsin... böyle... işi..."

"Yüzey aracında bir alet çantası var mı?" diye sordum. "Bir ingilizanahtarı ya da onun gibi bir şey?"

"Hayır," dedi sıkılı dişleri arasından. "Şişen tünele yer açmak için hepsini dışarı çıkardım."

Yani en yakındaki ingilizanahtarı şehirde demekti. Gidip getirmek çok zaman alırdı.

"Peki ya ben?" dedi Sanchez telsizden. "Yardım edebilir miyim?"

"İşe yaramaz," dedi Dale. "ADF elbisesinde tırmanmayı öğrenmek saatler alıyor. Aşağı inip seni buraya taşımam gerekir ve o halde bile yeteri kadar güçlü değilsin. Pek yardımın dokunmaz."

Buraya kadardı. Buraya kadar ilerleyebilmiştik. Zaferden tek bir vana uzaktaydık ama onu geçemiyorduk. İki bin kişi ölecekti. Belki şehre dönüp birkaç kişiyi hava kilitlerine sürükleyerek hayatlarını kurtarabilirdik? Muhtemelen onu da yapamazdık. İçeri girdiğimizde herkes ölmüş olurdu.

Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için etrafa bakındım. Ama Artemis etrafındaki yüzey "hiçliğin" sözlük karşılığı gibiydi. Nereye baksan regolit ve toz. Vanaya vuracak dost canlısı bir kaya bile yoktu. Hiç.

Dale dizleri üzerine çöktü. Vizörü yüzünden yüzünü göremiyordum ama telsizden ağladığını duyabiliyordum.

Midem düğümlendi. Kusmak üzereydim. Gözlerim doldu – ağlamak üzereydim. Bu da boğazımın daha da acımasına neden oldu. O boru canıma okumuştu ve...

Ve...

Ve ne yapmam gerektiğini anladım.

Bu farkındalık beni paniğe sürüklemeliydi. Neden bilmi-

yorum ama panik olmadım. Onun yerine büyük bir rahatlık çöktü üzerime. Sorun çözülmüştü.

"Dale," dedi sakin bir sesle.

"Tanrım..." diye hıçkırdı Dale.

"Dale, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"N-Ne?"

Kemerimden boruyu çektim. "Herkese çok üzgün olduğumu söylemeni istiyorum. Yaptığım her şey için çok üzgünüm."

"Sen neden bahsediyorun?"

"Ve babama onu çok sevdiğimi söyle. Tamam, bu en önemli şey. Babama onu çok sevdiğimi söyle."

"Jazz." Ayağa kalktı. "O boruyla ne yapıyorsun?"

"Manivelaya ihtiyacımız var." Boruyu iki elle kavradım ve keskin ucunu ileri tuttum. "Ve bende bir manivela var. Bu da vanayı döndürmezse, hiçbir şey döndürmez."

Topumu kranka kadar tekerledim.

"Ama boru hamster topunun için– ah. Hayır!"

"Krankı döndürecek kadar yaşamam. Boruyu alıp bunu senin yapman lazım."

"Jazz!" Bana doğru uzandı.

Ya şimdiydi ya da hiç. Dale odağını kaybetmişti. Onu suçlayamam. Çoğunluğun iyiliği için bile olsa, en yakın arkadaşınızın ölümünü seyretmek zor bir şey.

"Seni affediyorum, moruk. Her şey için. Elveda."

Borunun sivri ucunu topumun ucuna batırdım. Borunun içinde hava kaçmaya başladı – uzay boşluğuna içerideki havayı içmesi için bir pipet vermiştim. Boru elimde soğumaya başladı. Daha ileri ittim ve boruyu krankın deliklerinden geçirdim.

Hamster topum uzadı ve deliğin etrafından yırtıldı. En fazla birkaç saniyem kalmıştı.

Tüm gücümle boruyu çevirdim ve krankın döndüğünü hissettim.

Sonra da fizik beni azarlamaya geldi.

Top paramparça oldu. Bir an boruyu ittiriyordum, bir sonraki an uzay boşluğunda uçuyordum.

Tüm gürültü bir anda kesildi. Kör edici gün ışığı gözlerime hücum etti – acıyla gözlerimi kıstım. Boğazımdaki hava bile gitti. Nefes almak için uğraştım – göğsümü genişletebiliyordum ama ciğerlerime hiçbir şey dolmuyordu. Tuhaf bir his.

Yere yüz üstü çakıldım. Ellerim ve boynum yanarken, kıyafetlerin koruduğu vücudumun kalanı daha yavaş bir şekilde pişiyordu. Yüzüm yakıcı ışığın saldırısı altında sızlıyordu. Ağzım ve gözlerim kabarcıklandı – vücudumdaki sıvılar uzay boşluğunda kaynıyordu.

Dünya karardı ve bilincim kayboldu. Acı sona erdi.

Sevgili Jazz,

Haberlerin dediğine göre, Artemis'te çok büyük bir sıkıntı çıkmış. Tüm şehirle olan bağlantının kesildiğini söylüyorlar. Kimseyle iletişim kurulamıyormuş. Benim e-postamın neden bir istisna olacağını bilmiyorum ama denemek zorundayım.

Orada mısın? İyi misin? Ne oldu?

17

Karanlığa uyandım.

Bir dakika ya. Uyandım mı?

"Ben nasıl hâlâ hayattayım?" demeye çalıştım.

"Be nal hal hayaha," dedim aslında.

"Kızım?!" Babamın sesiydi bu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Hmmf."

Elimi tuttu. Bunu hissetmedim. Hislerim uyuşuktu.

"*Gö... göre... göremiyorum.*"

Elini tutmaya çalıştım ama elim acıyordu.

"Hayır. Ellerini kullanma," dedi. "Ellerin de yaralandı."

"Uyanık olmaması gerekiyor," dedi bir kadın sesi. Bu Doktor Roussel'di. "Jazz? Beni duyabiliyor musun?"

"*Ne kadar kötü?*" diye sordum.

"Arapça konuşuyorsun," dedi. "Dediklerini anlamıyorum."

"Ne kadar kötü olduğunu soruyor," dedi babam.

"Acı dolu bir iyileşme süreci olacak ama yaşayacaksın."

"B... Ben değil... şehir. Ne kadar kötü?"

Koluma bir şeyin battığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babam.

"Uyanık olmaması gerekiyor," dedi Roussel.

Sonra da daha fazla uyanık kalmadım.

Bütün bir gün boyunca bilincim bir açıldı bir kapandı. Oradan

buradan küçük parçalar hatırlıyorum. Refleks testleri, birinin bandajlarımı değiştirmesi, enjeksiyonlar falan. Ama bana dokunurlarken bilincim sadece yarı açıktı, sonra boşluğa geri döndüm.

"Jazz?"

"Ha?"

"Jazz, uyandın mı?" Konuşan Doktor Roussel'di.

"...evet?"

"Şimdi gözlerindeki bandajları çıkaracağım."

"Tamam."

Ellerini başımda hissettim. Yüzümdeki pamuk açıldı ve artık görebiliyordum. Işığa yüzümü buruşturdum. Gözlerim alıştıkça, odanın geri kalanını da gördüm.

Hastane odasına benzer, ufak bir odadaydım. "Hastane odasına benzer" diyorum çünkü Artemis'in bir hastanesi yoktu. Bir tek Doktor Roussel'in reviri vardı. Bu revirin arka tarafındaki odalardan biriydi.

Ellerim hâlâ bandajlıydı. Korkunçtular. Ağrıyorlardı ama çok değildi.

Saçlarına aklar düşmüş, altmış yaşlarındaki doktor kadın iki gözüme de ışık tuttu. Sonra da üç parmağını kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsun?"

"Şehir iyi mi?"

Elini salladı. "Teker teker. Kaç parmak görüyorsun?"

"Üç?"

"Tamam. Ne hatırlıyorsun?"

Vücuduma baktım. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Üzerimde bir hastane önlüğü vardı ve çarşaf örtülmüştü. Ellerim hâlâ bandajlıydı. "Hamster topunu patlattığımı hatırlıyorum. Ölmeyi bekliyordum."

"Ölmen de gerekiyordu," dedi. "Ama Dale Shapiro ve Loretta Sanchez seni kurtardı. Duyduğum kadarıyla, Dale seni Armstrong-Shepard Bağlantısı'ndan aşağı atmış. Sanchez de

öte taraftaymış. Seni sürükleyerek yüzey aracına taşımış ve yüzey aracını hava basıncıyla doldurmuş. Tam olarak üç dakika uzay boşluğunda kalmışsın."

Sargı bezleriyle sarılmış elime baktım. "Ve bu beni öldürmedi mi?"

"İnsan vücudu uzay boşluğuna birkaç dakika dayanabilir. Artemis'in hava basıncı vurgun yemeni engelleyecek kadar düşük. Asıl tehlike oksijen eksikliğinde – boğulmak gibi düşün. Seni tam zamanında kurtarmışlar. Bir dakika daha uzay boşluğunda kalsan, ölürdün."

Boğazıma parmaklarını koyup duvarda saati seyretti. "Ellerinde ve ensende ikinci derece yanıklar var. Onların doğrudan ay yüzeyine temas ettiklerini tahmin ediyorum. Ve yüzünde fena bir güneş yanığı var. Bir süre boyunca ayda bir deri kanseri için kontrol etmemiz gerekiyor ama bir şeyin yok."

"Peki ya şehir?" diye sordum.

"Bu konuda Rudy'yle konuşman lazım. Hemen dışarıda – çağırayım onu."

Yenini tuttum. "Ama–"

"Jazz, ben senin doktorunum, o yüzden sana iyi bakacağım. Ama biz arkadaş değiliz. Bırak yenimi."

Bıraktım. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Diğer odada Svoboda'yı gördüm. İçeri bakmak için başını çevirdi. Sonra Rudy'nin etkileyici fiziği önümü kapattı.

"Merhaba, Jazz," dedi Rudy. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ölen oldu mu?"

Kapıyı ardından kapattı. "Hayır. Kimse ölmedi."

Rahat bir nefes aldım ve başım yastığa düştü. Ancak o zaman kendimi ne kadar sıktığımı fark ettim. "Şükürler olsun."

"Yine de başın çok büyük belada."

"Onu tahmin ediyorum."

"Bu başka bir yerde olsa insanlar ölürdü." Ellerini arkasında birleştirdi. "Bunun burada yaşanması bunun önüne geçti.

Burada araba yok, yani o sırada kimse araç kullanmıyordu. Düşük yerçekimimiz sayesinde, kimse yere düşüp yaralanmadı. Birkaç sıyrık ve zedelenme var sadece."

"Zarar yok."

Bana dik dik baktı. "Kloroform zehirlenmesi yüzünden üç kişinin kalbi durdu. Üçü de akciğerlerinde önceden sorunları olan yaşlı insanlardı."

"Ama şimdi iyiler, değil mi?"

"Evet ama şansa. İnsanlar uyandıklarında komşularını kontrol ettiler. Halkımız sıkı olmasa, bu olmazdı. Ayrıca yer çekimimizde bilinci kapalı birini taşımak da zor değil. Ve şehrin hiçbir yanı Dr. Roussel'den uzakta değil." Başıyla kapıyı işaret etti. "Senden şu an pek hazzetmiyor, bu arada."

"Fark ettim."

"Halk sağlığını çok ciddiye alıyor."

"Evet."

Bir an bir şey demeden durdu. "Bana bu işi kiminle yaptığını söylemek ister misin?"

"Hayır."

"Dale Shapiro'nun bu işin içinde olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. "Dale o sırada şansa dışarıdaymış."

"Bob Lewis'in yüzey aracıyla."

"Arkadaşlar. Birbirlerine eşyalarını ödünç veriyorlardır."

"Loretta Sanchez'le beraber."

"Belki çıkıyorlardır," dedim.

"Shapiro eşcinsel."

"Belki bu konuda çok da iyi değildir."

"Anlıyorum," dedi Rudy. "Lene Landvik'in, senin hesabına bu sabah neden bir milyon ying gönderdiğini açıklayabilir misin?"

Bak bu güzel haberdi! Ama yüzüme bir şey yansıtmadım. "Küçük bir iş kredisi. ADF tur şirketime yatırım yapıyor."

"ADF testini geçemedin."

"Uzun vadeli bir yatırım."

"Bu kesinlikle bir yalan."

"Neyse ne. Yorgunum."

"Sen dinlenmene bak." Kapıya geri döndü. "Ayaklandığında idareci seni görmek istiyor. Çantana açık renkli kıyafetler koymayı unutma – şimdi Suudi Arabistan'da yaz."

Rudy çıkarken kapıdan içeri Svoboda girdi.

"Hey, Jazz!" Svoboda bir sandalye çekip yatağın kenarına oturdu. "Doktor iyi durumda olduğunu söylüyor!"

"Hey, Svobo. Kloroform için kusura bakma."

"Eh, sorun değil." Omuz silkti.

"Şehrin geri kalanının bu kadar bağışlayıcı olduğunu sanmıyorum?"

"İnsanlar kızgın görünmüyor. Yani kızgın olanlar var. Ama çoğu kızgın değil."

"Harbiden mi?" dedim. "Tüm şehri bayılttım."

Gibi gibi der gibi elini salladı. "Bu sadece senin suçun değil. Bir sürü mühendislik hatası da vardı. Mesela: Hava boru hattının kompleks toksin detektörleri neden yoktu? Neden Sanchez metanı, oksijeni ve klorini ocakla aynı yerde tutuyordu? Şehrin geri kalanında bir sorun çıkarsa, uyanık kalmalarını sağlamak için Yaşam Destek'in niye kendi ayrı hava hattı yoktu? Her bir kabarcık için ayrı bir bölgeye ayrılmak yerine Yaşam Destek neden merkezi? İnsanlar bu soruları soruyorlar."

Elini koluma koydu. "Ben sadece iyi olduğun için mutluyum."

Ben de elimi elinin üzerine koydum. Bandajlar yüzünden istediğim etkiyi sağlayamadım ama.

"Her neyse," dedi. "Bu olay sayesinde babanla kaynaşma fırsatım oldu?"

"Harbiden mi?"

"Evet!" dedi. "Uyandıktan sonra komşularımı kontrol etmek için iki kişilik bir takım olduk. Şahaneydi. Sonra da bana bira ısmarladı."

Gözlerim kocaman açıldı. "Babam... bira mı ısmarladı?"

"Bana, evet. O meyve suyu içti. Bir saat metalürji hakkında konuştuk! Baban harika."

Babam ile Svoboda'nın takıldığını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Getiremedim.

"Baban harika," diye tekrarladı Svoboda, bu sefer biraz daha sessizce. Yüzünde gülümseme kayboldu.

"Svobo?" dedim.

Bakışlarını yere kaçırdı. "Sen... gidiyor musun, Jazz? Seni sınırdışı mı edecekler? Bu beni çok üzer."

Sarılı elimi omzuna koydum. "Her şey yoluna girecek. Bir yere gitmiyorum."

"Emin misin?"

"Evet, bir planım var."

"Planın mı var?" Endişeli görünüyordu. "Senin planların... biraz... bir yere saklanmam gerekiyor mu?"

Güldüm. "Bu sefer gerekmiyor."

"Tamam..." Pek ikna olmuş gibi değildi. "Ama bu işin içinden nasıl sıyrılacaksın ki? Yani... *tüm şehri* bayılttın."

Gülümsedim. "Merak etme. O iş bende."

"Tamam, güzel." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. Bunu yapmak aklına nereden geldi bilmiyordum – açıkçası bunu yapabilecek cesareti olduğunu bile sanmıyordum. Cesareti uzun sürmedi tabii ki. "Ha siktir! Çok özür dilerim! Hiç düşünmeden–"

Güldüm. Zavallı herifin gözlerindeki bakış... Kendimi tutamadım. "Rahatla, Svobo. Yanağıma küçük bir öpücük kondurdun. Heyecanlanacak bir şey yok."

"Ta-tamam. Evet."

Onu ensesinden tutup yüzünü yüzüme çektim ve dudaklarından öptüm. Hiçbir yanlış anlaşılmaya yer bırakmayan uzun bir öpücük. Birbirimizden ayrıldığımızda, kafası umutsuzca karışmış gibiydi.

"Ama şimdi *bu*," dedim. "*Bunun* için heyecanlanabilirsin işte."

AC2-5189 yazılı bir kapının yanındaki boş, gri koridorda bekledim. Aşağı Conrad 2 normal Aşağı Conrad katlarına göre biraz daha şıktı ama çok değil. Yine tamamen işçi sınıfına aitti ama aşağı katların sahip olduğu o umutsuzluk kokusuna sahip değildi.

Ellerimi birkaç kere açıp kapadım. Bandajlar çıkmıştı ama iki elim de kırmızı yanık yaralarıyla kaplıydı. Cüzzamlı birine benziyordum. Ya da cüzzamlı birine otuz bir çeken bir fahişeye.

Babam gizmosunun yönergelerini takip ederek köşeyi döndü. Sonunda beni gördü. "Ah. Buldum seni."

Sağ elimi eline alıp inceledi. Yaralarıma yüzünü buruşturdu. "Nasılsın? Canın yanıyor mu? Yanıyorsa, Dr. Roussel'e git bak."

"Yok, yanmıyor. Olduğundan daha kötü görünüyor." Dönüp dolaşıp yine babama yalan söylüyordum.

"Geldim." Kapıyı gösterdi. "AC2-5186. Burası neresi?"

Gizmomu panele okuttum ve kapıyı açtım. "İçeri gel."

Geniş, çoğunluğu boş atölyenin çıplak metal duvarları vardı. Yürürken adımlarımız yankılandı. Üzerinde endüstriyel makinelerin bulunduğu bir iş masası odanın ortasındaydı. Daha geride, duvara montelenmiş gaz silindirleri odayı dolaşan boruları besliyordu. Köşede standart bir hava sığınağı vardı.

"Yüz kırk bir metre kare," dedim. "Eskiden bir fırındı. Yangın geçirmez ve şehri tarafından yüksek sıcaklık gerektiren işlerin kullanımına izin verilmiş. Müstakil hava filtreleme sistemi ve dört kişiyi alacak bir hava sığınağı."

Tanklara gittim. "Bunları yeni taktırdım. Merkezi asetilen, oksijen ve neon hatlarına odanın herhangi bir yanından ulaşabiliyorsun. Tanklar dolu tabii ki."

İş tezgâhını gösterdim. "Beş meşale başlığı, yirmi metrelik besleme hattı ve dört sparker. Ayrıca üç tam set güvenlik teçhizatı, beş maske ve üç kaynak maskesi."

"Jasmine," dedi babam. "Ben–"

"Masanın altında: yirmi üç tane alüminyum eritme çubuğu, beş çelik çubuk ve bir bakır çubuk. Eskiden neden bir bakır çubuğun vardı bilmiyorum ama bir tane vardı, o yüzden burada da var. Kirası bir senelik peşin ödendi ve kapı paneli senin gizmonu tanıyacak şekilde ayarlandı."

Omuz silkip kollarımı saldım. "Böyle yani. O gün mahvettiğim her şey."

"Onları mahveden aptal erkek arkadaşındı."

"Sorumlusu benim," dedim.

"Evet, sensin." Elini tezgâhta gezdirdi. "Bu çok pahalıya patlamış olmalı."

"416,922 ying tuttu."

Surat astı. "Jasmine... bunu o parayla–"

"Baba... n'olur, sadece..." Sırtımı duvara verip yere oturdum. "Paranın geldiği yeri sevmediğini biliyorum. Ama..."

Babam ellerini arkasında birleştirdi. "Benim babamın –senin deden– ağır depresyonu vardı. Ben sekiz yaşındayken intihar etti."

Başımı salladım. Aile geçmişimizin karanlık bir köşesi. Babam bu konuyu nadiren açardı.

"Hayattayken bile, 'hayatta' olduğu pek söylenemezdi. Ben bir babayla büyümedim. O nedir, onu bile bilmiyorum. O yüzden elimden gelenin–"

"Baba, sen kötü bir baba değilsin. Ben sadece kötü bir kızım–"

"Sözümü bitireyim." Dizlerin üzerine çöküp topuklarının üzerine oturdu. Son altmış yıldır günde beş defa böyle oturup namaz kılıyordu – böyle nasıl rahat oturulacağını biliyordu. "El yordamıyla yaptım. Babalığı yani. Kimseden görmedim

çünkü. Nasıl baba olunur bilmiyordum. Ve bize zor bir hayat seçtim. Bir sınır kasabasında bir göçebe hayatı."

"Bu konuda şikayetim yok," dedim. "Dünya'daki zengin bir kadın olmak yerine burada çok çalışması gereken bir fakir olmayı yeğlerim. Burası benim evim–"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Seni dünyaya hazırlamaya çalıştım. Sana hiç yumuşak davranmadım çünkü dünya da sana yumuşak davranmayacaktı ve ben hazır olmanı istiyordum. Arada sırada kavga da ettiğimiz oldu – bana kavga etmeyen bir ebeveynle çocuk gösteremezsin. Ve hayatının farklı olmasını dilediğim kısımları da yok değil. Ama bütününe bakınca, güçlü, kendi başının çaresine bakabilen bir kadın oldun ve seninle çok gurur duyuyorum. Ve bu manayla da seni yetiştirdiğim için kendimle gurur duyuyorum."

Dudağım titremeye başladı.

"Hayatımı Muhammed Peygamber'in yolunda yaşadım," dedi. "Verdiğim tüm kararlarda dürüst ve adil olmaya çalışırım. Ama, her insan gibi, ben de kusurluyum. Günah işliyorum. Ve benim ruhumun biraz kirlenmesiyle huzura kavuşacaksan, öyle olsun. Ancak Allah'ın beni affetmesini dileyebilirim."

İki elimi de tuttu. "Jasmine. Kaynağının dürüst olmadığını bilsem bile bunu telafini kabul ediyorum. Ve seni affediyorum."

Onun elini sıktım ve o gün de öyle geçti.

Tabii ki öyle değil. Kucağına yığıldım ve bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladım. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Yüzleşme zamanı. Ngugi'nin kapısının önünde bekledim. Birazdan sınırdışı edilip edilmeyeceğim belli olacaktı.

Lene Landvik koltuk değnekleri üzerinde topalladı. "Ah! Selam, Jazz. Birkaç gün önce parayı hesabına gönderdim."

"Gördüm. Sağ ol."

"O Palácio bu sabah Sanchez Alüminyum'u bana sattı. Ev-

rakları hazırlamak birkaç hafta alacak ama bir fiyatta anlaştık ve anlaşma tamam. Loretta şimdiden bir sonraki izabe tesisini tasarlamaya başladı. Bu sefer daha iyi bir şey yapmayı düşünüyor. Yeni tesisin önceliği silikon olacak ve–"

"Loretta Sanchez'le mi çalışacaksın?!"

"Ah," dedi. "Evet."

"Manyak mısın sen?!"

"İzabe yapamayan bir izabe şirketine yarım milyar ying ödedim. Birinin tesisi yeniden inşa etmesi gerek. Sanchez'den daha iyi kim var?"

"Ama o düşman!"

"Sana para kazandıran herkes dosttur," dedi Lene. "Bunu babamdan öğrendim. Ayrıca, daha *dört gün önce* senin hayatını kurtardı. Belki artık ödeşmişsinizdir?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bu dönüp dolaşıp başına bela olacak, Lene. O kadına güven olmaz."

"Ya, ona güvenmiyorum ki zaten. Ona ihtiyacım var sadece. Arada büyük bir fark var." Başıyla kapıyı gösterdi. "Ngugi KUŞ'un oksijen üretimi bir an önce başlatmak için sabırsızlandığını söylüyor. Şehir güvenlik kısıtlamalarını çok sıkı tutmayacakmış. Tuhaf değil mi? Daha sıkı olmalarını bekliyor insan, daha gevşemelerini değil."

"Sanchez yine başta..." İç geçirdim. "Bu planı yaptığımda böyle olmasını istememiştim."

"Eh, şehri bayıltmayı da istemedin. Planlar değişir." Kol saatine baktı. "Bir görüntülü konferansa katılmam gerekiyor. Sana iyi şanslar. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, söyle."

Topallayarak gitti. Bir süre gidişini seyrettim. Öncesinden daha uzun görünüyordu. Herhalde ışığın bir oyunu.

Derin bir nefes alıp Ngugi'nin ofisine girdim.

Ngugi masasında oturuyordu. Gözlüklerinin üzerinden bana dik dik baktı. "Otur."

Kapıyı kapatıp karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorsun sanırım, Jasmine. Bu benim için de kolay değil." Masanın üzerinden bana bir kâğıt

uzattı. Formu tanımıştım – birkaç gün önce Rudy'nin ofisinde görmüştüm. Resmi sınırdışı emriydi bu.

"Evet, ne yapmanız gerektiğini biliyorum," dedim. "Bana teşekkür etmeniz gerek."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Teşekkür ederim, Jazz," dedim. "O Palácio'nun burayı ele geçirmesini engellediğin için teşekkürler. Büyük bir ekonomi patlamasının önünde duran zamanı geçmiş bir anlaşmayı ortadan kaldırdığın için teşekkürler. Artemis'i kurtarmak için kendini feda ettiğin için teşekkürler. Al, bu da ödülün."

"Jasmine, Suudi Arabistan'a geri dönüyorsun." Sınırdışı kararını tıklattı. "Dava açmayacağız ve Dünya yerçekimine uyum sağlayana kadar masraflarını karşılayacağız. Ama elimizden gelenin en iyisi bu."

"Sizin için yaptığım her şeyden sonra mı? Beni dünün çöpüyle beraber atacak mısınız?"

"Yapmak *istediğim* bir şey değil bu, Jasmine. Yapmak *zorunda olduğum* bir şey. Kendimizi kanunlar altında yaşayan bir topluluk olarak göstermemiz lazım. Bu her zamankinden daha önemli, çünkü SIFO endüstrisi geliyor. İnsanlar yatırımlarının patlatılabileceğini ve bunu yapanın cezalandırılmadığını görürlerse, buraya yatırım yapmazlar."

"Başka seçenekleri yok," dedim. "Biz aydaki tek şehiriz."

"Vazgeçilmez değiliz. Sadece doğru yerdeyiz," dedi. "SIFO şirketleri bize güvenemeyeceklerini düşünürlerse, kendi ay şehirlerini kurarlar. İş yerlerini koruyan bir şehir. Yaptıkların için minnettarım ama şehrin iyiliği için seni kurban etmem gerekiyor."

Ben de kendi kağıdımı çıkarıp ona uzattım.

"Bu nedir?" diye sordu.

"İtirafnamem," dedim. "Dikkat edersen senden, Landviklerden ya da başka kimseden bahsetmiyor. Sadece ben varım. Altına da imzamı attım."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Seni sınırdışı etmem için bana yardım mı ediyorsun?"

"Hayır. Sadece 'Jazz'i Beleşe Sınırdışı Et' kartı veriyorum.

Onu bir çekmeceye kaldırıp acil durumlar için saklayacaksınız."

"Ama ben seni şimdi sınırdışı ediyorum zaten."

"Hayır, etmeyeceksiniz." Sandalyeme yaslanıp bacak bacak üstüne attım.

"Nedenmiş o?"

"Herkes bunu unutup duruyor ama ben bir kaçakçıyım. Ne bir sabotajcı ne bir aksiyon kahramanı ne de bir şehir planlamacısı. *Kaçakçıyım.* Operasyonumu kurmak için çok emek verdim ve tıkır tıkır işliyor. Başlarda rakiplerim vardı. Ama artık yok. Daha düşük ücretler, daha iyi bir hizmet ve sözümün eri olarak onları batırdım."

Gözlerini kıstı. "Bu söylediklerini bir yere bağlaman lazım ama nereye, anlamıyorum."

"Artemis'te hiç tabanca gördünüz mü? Masanızdakinden başka yani?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Peki ya sert uyuşturucular? Eroin? Afyon? Bunlar gibi şeyler?"

"Hiçbir ölçekte görmedim," dedi. "Bazen Rudy yanında uyuşturucu getirmiş bir turist yakalıyor ama o da çok nadir."

"Bunların neden şehre girmediğini hiç merak ettiniz mi?" Göğsüme vurdum. "Çünkü girmelerine izin vermiyorum. Ne uyuşturucu ne de silah. Ve başka kurallarım da var. Yanıcı maddeleri minimumda tutuyorum. Canlı bitki getirmiyorum. Son ihtiyacımız olan şey saçma sapan bir küf istilası."

"Evet, oldukça etik davranıyorsun ama–"

"Ben gittiğimde ne olacak?" diye sordum. "Kaçakçılık duracak mı sanıyorsunuz? Hayır. Küçük bir güç boşluğu yaşanacak, sonra da yerime başka biri geçecek. Kim bilmem. Ama benim kadar halkı düşünen biri mi olacak acaba? Hiç sanmıyorum."

Bir kaşını kaldırdı.

Devam ettim. "Şehir SIFO patlaması yaşamak üzere. Bol

bol yeni iş, inşaat ve işçi gelecek. Şehirdeki her iş için yeni müşteriler gelecek. Talebi karşılamak için yeni şirketler kurulacak. Nüfus çok artacak. Tahminlerin var, değil mi?"

Bir süre bana baktı. "Bir yıl içerisinde on bin kişi olacağını tahmin ediyorum."

"Alın işte," dedim. "Daha çok insan demek daha fazla kaçakçılık müşterisi demek. Uyuşturucu isteyen binlerce insan demek. Çok büyük miktarda paralar dönmeye başlayacak, yani daha fazla suç demek. O suçlular silah isteyecekler. Hangi kaçakçılık ve karaborsa sistemi müsaitse, oradan silah temin etmeye çalışacaklar. Artemis'in nasıl bir şehir olmasını istiyorsunuz?"

Çenesini ovuşturdu. "Bu... iyi bir noktaya parmak bastın."

"Pekâlâ. İtirafnamem elinizde. Bu, yoldan çıkmamı engelleyecek. Güç dengesi falan filan."

Bunun üzerinde rahatsız edici derecede uzun süre düşündü. Gözlerini kaçırmadan sınırdışı emrini masasından alıp çekmeceye koydu. Rahat bir nefes aldım.

"Yine de sana bir ceza vermemiz gerekiyor..." Antik klavyeli bilgisayarına eğildi ve tuşlara bastı. Ekranda bir parmağını gezdirdi. "Burada yazdığına göre, hesap toplamın 585,966 ying."

"Evet... neden ki?"

"Lene'nin sana bir milyon ying ödediğini sanıyordum."

"Bunu nereden– önemli değil. Bir borcumu kapattım. Bu nereden çıktı?"

"Bir tazminat yeterli olur gibi. Para cezası olarak."

"Ne?!" Ayağa fırladım. "Artemis'te para cezası diye bir şey yok."

"Buna 'şehrin fonuna gönüllü bir bağış' diyelim."

"Bunun 'gönüllü' bir yanı yok ki!"

"Tabii ki var." Sandalyesine yaslandı. "Sınırdışı edilip tüm paranı elinde de tutabilirsin."

Of. Eh, bu benim için bir zaferdi aslında. Parayı sonra yine kazanırdım ama bir kere sınırdışı edildim mi bir daha o sınıra

geri dönemezdim. Ve haklıydı da. Bana ceza vermezse, önüne gelen dalyarak benim yaptığımı yapıp bundan kurtulmayı bekleyebilirdi. Göstermelik de olsa bir ceza almam gerekiyordu. "Tamam. Ne kadar?"

"Beş yüz elli bin ying yeter."

Nefesim kesildi. "Ya siz benimle taşak mı geçiyorsunuz?!"

Sırıttı. "Dediğin gibi. Kaçakçılığı kontrol altında tutmam lazım. Çok paran olursa emekliye ayrılmayı düşünebilirsin. O zaman ben ne yaparım? Seni aç tutmak en iyisi."

Mantıken yine kârda olan bendim. Vicdanım da temizlenirdi. Yine de hesabımın altı haneden beş haneye düşmesi çok can yakıyordu.

"Ah!" Aklına gelen bir şeyle gülümsedi. "Ayrıca Artemis'in ödemesiz, gayri resmi ithal ürünler düzenleyicisi olarak gönüllü olduğun için de çok teşekkürler. Elbette, buraya nasıl geldiğine bakmadan, şehre giren her tehlikeli kaçak maldan seni sorumlu tutacağım. Yani başka bir kaçakçı çıkıp da içeri silah ya da uyuşturucu sokarsa, benimle yüz yüze geleceğinden emin olabilirsin."

Boş gözlerle baktım. O da bana dik dik baktı.

"Havaleyi gün sonuna kadar bekliyorum," dedi.

Yelkenim kesilmişti. Sandalyeden kalkıp kapıya gittim. Kapının kulpuna uzandığımda, durdum.

"Burası için planınız nedir?" diye sordum. "SIFO şirketleri geldikten sonra ne olacak?"

"Sonraki büyük adım vergilendirme olacak."

"Vergi mi?" Homurdandım. "İnsanlar buraya vergi ödememek için geliyorlar."

"Vergi ödüyorlar zaten – KUŞ'a kira olarak. Şehrin zenginliği doğrudan ekonomiye bağlansın diye mülkiyete ve bir vergi modeline geçmemiz gerek. Ama buna daha zaman var."

Gözlüklerini çıkardı. "Bunlar bir ekonominin yaşam döngüsünün birer parçası. Gelişimi engellemeye başlayana kadar kanunsuz kapitalizm sürer. Sonra kanunlar, güvenlik güçleri

ve vergiler gelir. Ondan sonra: Kamu hizmetleri. Sonra da nihayet fazla harcama ve çöküş."

"Bir dakika. Çöküş mü?"

"Evet, çöküş. Ekonomi dediğin canlı bir şeydir. Canlılık doludur ve yavaşlayıp eskidiğinde ölür. Sonra, gereklilikten ötürü insanlar daha küçük ekonomik gruplara bölünürler ve bu döngü birden fazla ekonomiyle baştan başlar. Artemis'in şimdi olduğu gibi bebek ekonomiler."

"Ha," dedim. "Ve bebek yapmak istiyorsan, birilerinin sikilmesi gerek."

Güldü. "Seninle çok iyi anlaşacağız, Jasmine."

Başka bir şey demeden çıktım. Bir ekonomistin kafasının içinde daha fazla zaman harcamak istemiyordum. Karanlık ve rahatsız edici bir yerdi.

Biraya ihtiyacım vardı.

Şehirdeki en popüler kız değildim. Koridorlarda pis pis bakanlar oldu. Ama beni tebrik eden bazı destekçilerim de yok değildi. Bu heyecanın zamanla söneceğini umuyordum. Ün istemiyordum. İnsanların beni fark etmemesini istiyordum.

Ne bekleyeceğimi bilmeden Hartnell'a girdim. Her zamanki müşteriler her zamanki yerlerindeydiler – Dale bile.

"Hey, Jazz geldi!" diye seslendi Billy.

Birden herkes "bayıldı". Herkes birbirinden daha absürt bir şekilde bilincini kaybetmiş pozu vermeye çalışıyordu. Kimileri dillerini dışarı çıkardılar, kimileri nefes verirken komik bir ıslık çaldılar, birkaçı da yerde sere serpe yattı.

"Aman," dedim, "ne komik."

Benden cevap aldıktan sonra şaka sona ermişti. Arada bir kıkırdamalar dışında her zamanki, sessiz içkilerine geri döndüler.

"Heya," dedi Dale. "Beni affettiğine göre, istediğim zaman buraya gelip seninle takılabilirim diye düşündüm."

"Seni öleceğimi sandığım için affettim," dedim. "Ama evet. Geri almak olmaz."

Billy önüme taze, soğuk bir bira koydu. "Müşteriler oylama yaptılar ve onlara bira ısmarlayacağın sonucu çıktı. Herkesi neredeyse öldürmeni telafi etmek için."

"Öyle miymiş?" Barı gözlerimle taradım. "Yapacak bir şey yok, o zaman. Hepsini yaz hesabıma."

Billy kendine de bir otuz üçlük doldurdu ve havaya kaldırdı. "Şehri kurtardığı için, Jazz'in şerefine!"

"Jazz'in şerefine!" diye haykırdı müşteriler de ve bardaklarını kaldırdılar. Biraları ben aldığım sürece bana kadeh kaldırmalarında sorunları yoktu. Bu da bir başlangıçtı sanırım.

"Ellerin nasıl?" diye sordu Dale.

"Yanıklar, yaralılar ve anasının şeyi gibi acıyorlar." Bir yudum aldım. "Bu arada, hayatımı kurtardığın için sağ ol."

"Ne demek. Sanchez'e de teşekkür etmek isteyebilirsin."

"Yok."

Omuz silkip bir yudum daha aldı. "Tyler senin için çok endişelendi."

"Mm."

"Bir ara seninle görüşmek istiyor. Belki üçümüz öğle yemeğine çıkarız, ne dersin? Ben ısmarlıyorum, tabii ki."

Dilime gelen ters cevabı yuttum. Güzel laftı bir de. Onun yerine dedim ki: "Tamam, olur."

Bu cevabı beklemediği belliydi. "Gerçekten mi? Çünkü– bir dakika gerçekten mi?"

"Evet." Ona bakıp başımı salladım. "Evet. Yapabiliriz bunu."

"Vay be," dedi. "S-Süper! Hey, şu Svoboda'yı da getirmek ister misin?"

"Svobo mu?" Onu niye getireyim ki?"

"Aranızda bir şeyler yok mu sizin? Onun senin için deli olduğu belli, sen de biraz–"

"Hayır! Yani... öyle bir şey değil."

"Ha. Arkadaşsınız yani sadece?"

"Ee..."

Dale sırıttı. "Anladım."

Bir an sessizce içtik. Sonra, "Sen onu garanti yatağa atacaksın," dedi.

"Ya kapa çeneni!"

"Bin yinge bahse varım, bir ay içinde mercimeği fırına verirsiniz."

Dik dik ona baktım. O da bana dik dik baktı.

"Ee?" dedi.

Elliliğimi bitirdim. "Bahis yok."

"Ha!"

Sevgili Kelvin,

Geç cevabım için kusura bakma. Kloroform kaçağını haberlerde duymuşsundur. Buradakiler ona "Şekerleme" adını taktılar. Hayatını kaybeden ya da yaralanan olmadı ama yine de iyi olduğumu haber etmek için sana bir e-posta çakıyorum.

Uzay elbisem olmadan ay yüzeyinde pişerek üç dakika geçirdim. Havam falan kalmadı yani (uzay boşluğu espri-si yapmıyorum). Ayrıca herkes Şekerleme'ye benim neden olduğumu biliyordu.

Buradan muhabbeti bir sonraki sorunuma bağlayacağım: Beş parasızım. Yine. Uzun lafın kısası, başlarına açtığım şeyler için şehir paramın çoğuna el koydu. Ne yazık ki bu ayki kârını gönderemedim, o yüzden sana borçlanıyorum. Elime para geçtiği zaman sana paranı göndereceğim.

Senden bir ayakişi isteyeceğim: Şu anda Dünya'ya dönen "Jin Chu" adında (sahte kimlik olabilir) birisi var. Hong Kong'dan geldiğini iddia etmişti ve bu muhtemelen doğrudur. Çinli bir materyal araştırma şirketine çalışıyor. Hangisi bilmiyorum.

Artemis'ten yaramazlık yaptığı için atıldı. Onu birkaç gün önce gönderdiler, yani Gordon'a *binmiş olmalı. Bu da KUŞ'a gelmesine dört gün var demek. Bir dedektif falan tutup onun nerede çalıştığını öğren. O şirketin adına ihtiyacımız var.*

Çünkü Kelvin, eski dostum, bu insanın ömründe bir kere denk geleceği bir fırsat. O şirket milyarlar kazana-

cak. Çoluğun çocuğun rızkını şirkete yatıracağım, sana da tavsiye ederim. Uzun hikâye – ileride daha ayrıntılı bir şekilde anlatırım.

Bunun dışında, işler eskiden nasılsa öyle devam edecek. Sen malları göndermeye devam et. Ayrıca kaçakçılık miktarımızı artıracağız yakında. Artemis'te büyük bir nüfus artışı olacak. Bizim için yeni müşteriler demek bu!

Para içinde yüzeceğiz, moruk. Para içinde yüzeceğiz.

Hey, zengin olduğumuzda, ziyaretime gelsene. Son zamanlarda arkadaşların değeri hakkında yepyeni şeyler öğrendim ve sen de en iyi arkadaşlarımdan birisin. Seninle yüz yüze tanışmak da isterim. Hem, kim Artemis'e gelmek istemez ki?

Ne de olsa, dünyalardaki en muhteşem küçük şehir burası.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmek istediğim insanlar:

Ajanım David Fugate, o olmasa hâlâ hikâyelerimi geceleri ve haftasonları blogumda yayınlamaya devam ederdim.

Editörüm Julian Pavia, tam da doğru zamanlarda başımı ağrıttığı için.

Emekleri ve destekleri için Crown ve Random House'taki satış ekibine. Burada tek tek adını veremeyeceğim kadar büyük bir ordusunuz ama bu kadar çok zeki insanın eserime inanıp onu dünyayla buluşmaya çalışmasına inanılmaz derecede minnettar olduğumu lütfen bilin.

Son birkaç senedir akli dengemi korumama yardımcı olan uzun süredir reklamcım Sarah Breivogel'a teşekkür etmezsem olmaz.

Birçok alanda akıllıca geri dönüşleri için ama özellikle de kadın bir baş karakter yazma girişimime yardımcı oldukları için Molly Stern'e (yayımcı), Angeline Rodriguez'e (Julian'ın asistanı), Gillian Green'e (İngilitere'deki editörüm), Ashley'ye (kız arkadaşım), Mahvash Siddiqui (dostum, aynı zamanda İslam'ı düzgün bir şekilde yansıtmama da yardımcı oldu) ve Janer Tuer'e (annem) sonsuz teşekkürler.

goodreads CHOICE AWARDS 2017

GOODREADS OKURLARINA GÖRE
2017'NİN EN İYİ BİLİMKURGU ROMANI!

Jazz Bashara hiçbir zaman kahramanlık peşinde koşmamıştı.
Tek isteği zengin olmaktı.

"*Marslı*'dan sonra isteyebileceğiniz her şey bu kitapta: zekice, eğlenceli, adrenalini yüksek, elinizden düşüremeyeceğiniz bir roman."
–ERNEST CLINE, *Başlat*'ın yazarı

"Weir imkânsızı başardı - Ay'daki bir şehirde geçen bilimkurgu noir romanıyla *Marslı*'yı solladı. Bu hayattan daha ne isteyebilirsiniz ki? Gidip okuyun şu kitabı."
–BLAKE CROUCH, *Karanlık Madde*'nin yazarı

"Heyecan verici, adrenalin dolu bir macera... senenin en iyi bilimkurgu romanlarından biri."
–BOOKLIST, (starred)

"Yakın geleceği konu alan muazzam bir gerilim romanı."
–PUBLISHERS WEEKLY, (starred)

"Muhteşem bir kadın başkarakterin yanı sıra zekâ dolu kurgusu, komik anları ve gerçekçi bilimiyle eşsiz bir roman."
–LIBRARY JOURNAL, (starred)

"*Marslı*'nın Mars için yaptığını, *Artemis* de Ay için yapıyor. Yılın en iyi romanlarından biri olduğu şüphesiz."
–GUARDIAN

Çeviren: Emre Aygün

ithaki /ithakiyayinlari /ithakiyayinlari /ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.iknokta.com

3. BASKI